

Dreaming of you

Contents

Dreaming of you	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	15
3. Chương 03	23
4. Chương 04	38
5. Chương 05	53
6. Chương 06	60
7. Chương 07	75
8. Chương 08	89
9. Chương 09	104
10. Chương 10	122
11. Chương 11	135
12. Chương 12	149
13. Chương 13 End	161

Dreaming of you

Giới thiệu

Một tác phẩm nổi tiếng khác của Lisa Kleypas - DREAMING OF YOU – cuốn thứ hai trong series C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dreaming-of-you>

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

Hình dáng cô đơn của một phụ nữ xuất hiện trong bóng tối. Cô dựa người vào bức tường của một ngôi nhà cho thuê đổ nát, hai vai so lại như đang bị ốm. Đôi mắt xanh lục khắc nghiệt của Derek Craven lướt qua

cô khi anh đi ra từ sòng bạc ở phía sau ngõ. Hình ảnh như thế này là không bình thường trên những con phố của Luân Đôn, đặc biệt trong khu ổ chuột này, nơi mà sự nghèo khổ của con người hiển hiện dưới mọi hình thái khác nhau. Nơi đây, tuy cách một khoảng ngắn nhưng lại là một cách biệt đáng kể so với phố St. James sang trọng, những ngôi nhà là một đồng rác rưởi dột nát. Khu vực này tràn lan những người ăn xin, gái mại dâm, kẻ bịp bợm và trộm cắp. Loại người như anh.

Không một phụ nữ đứng đắn nào lại bị bắt gặp ở đây, nhất là lúc chạng vạng. Nhưng nếu cô là một gái điếm, thì cách ăn mặc của cô lại là kỳ lạ. Chiếc áo choàng màu xám mở ra ở đằng trước để lộ một chiếc váy cao cổ may bằng vải tối màu. Lọn tóc lộ ra từ bên dưới chiếc mũ trùm đầu gần giống màu nâu. Cô có thể đang đứng đợi một người chồng lang thang đầu đó, hoặc có thể là một cô gái bán hàng đang lạc đường.

Mọi người liếc trộm người phụ nữ khi đi qua cô mà không hề ngừng bước. Nếu cô còn ở lại đây lâu hơn, không nghi ngờ gì là cô có thể bị cưỡng hiếp hoặc bị cướp, thậm chí là bị đánh và bỏ lại chờ chết. Việc có thể làm là lịch sự đi đến chỗ cô, hỏi thăm hoàn cảnh của cô, bày tỏ lo ngại về sự an toàn của cô.

Nhưng anh không phải là một quý ông. Derek quay đi tiếp tục rảo bước dọc vỉa hè dột nát. Anh đã lớn lên từ những con phố này – sinh ra ở cổng nước, được nuôi dưỡng bởi những người gái điếm cục cằn trong suốt thời thơ ấu, và được giáo dục bởi mọi loại tội phạm trong quá trình trưởng thành. Anh đã quen thuộc với những mưu mẹo nhằm đặt bẫy những người không thận trọng, chỉ cần vài phút cần thiết để ăn trộm của một người đàn ông và thất cổ họng anh ta. Phụ nữ thường được dùng trong những cái bẫy này như là mồi nhử hay trạm gác, hoặc thậm chí để tấn công. Một cô gái mềm yếu có thể gây ra rất nhiều nguy hiểm khi được trang bị một cây gậy bằng kim loại được giấu trong váy, hoặc khi cất giấu một hoặc hai khẩu súng ngắn trong tất chân.

Từ từ Derek nhận thấy tiếng bước chân tiến lại gần đằng sau anh. Có gì đó về chúng gây ra một cảm giác gai gai dọc cột sống của anh. Hai tiếng bước chân nặng nề của hai người, hai người đàn ông. Anh cố tình thay đổi nhịp chân, và chúng liền điều chỉnh cho phù hợp. Chúng đang đi theo anh. Có lẽ chúng do Ivo Jenner – oan gia của anh cử đến để gây phiền phức. Rửa sạch, Derek bắt đầu đi vòng qua một góc đường.

Đúng như anh dự đoán, chúng lập tức có hành động. Anh nhanh chóng quay lại và gặp người tránh đường đi của một nắm đấm. Nhờ vào bản năng và nhiều năm kinh nghiệm, anh chuyển toàn bộ sức nặng cơ thể sang một chân và quăng một cú đá mạnh bằng chân mang giày vào bụng kẻ tấn công. Gã đàn ông thốt lên một tiếng kêu đau đớn và lao đảo lùi lại. Quay sang, Derek xông tới gã thứ hai nhưng đã quá muộn... Anh cảm thấy tiếng đập của một vật bằng kim loại vào lưng và một cú đập long óc vào đầu. Khựng lại, anh ngã rầm xuống đất. Hai gã đàn ông đề lên cơ thể co rúm lại của anh.

“Làm nhanh đi.” Một trong chúng nói, giọng hằn ghen ghen. Vững vãi, Derek cảm thấy đầu mình bị kéo ra sau. Anh tung ra một cú đấm, nhưng tay anh đã bị ghăm xuống đất. Một vết rạch lướt dọc mặt anh, một tiếng gào mơ hồ trong tai anh, chất lỏng nóng nóng trào ra từ mắt và miệng anh... máu của chính anh. Anh rên lên phản kháng, quằn quại để thoát khỏi cơn đau đớn ngày càng tăng. Nó xảy ra quá nhanh. Anh không thể cản được. Anh đã luôn lo sợ về cái chết, bằng cách nào đó anh biết nó sẽ xảy ra như thế này, không phải trong yên bình, mà là đau đớn, bạo lực và bóng tối.

Sara dừng lại để đọc qua những thông tin mà cô đã thu thập được. Chăm chú nhìn qua đôi kính mắt, cô bối rối với những từ lóng mới cô đã nghe tối nay. Ngôn ngữ của khu phố ngày thay đổi nhanh chóng từng năm, một kết luận rút ra khiến cô thích thú. Dựa vào một bức tường tìm kiếm một chút riêng tư, cô mãi mê đọc lại những tờ giấy ghi chép cô đã viết và nguệch ngoạc vài sửa đổi với cây bút chì. Những con bạc gọi việc chơi bài là “những trò lừa bịp - flats” và đã nhắc nhở lẫn nhau phải canh chừng “những người bắt bớ - crushers,” có lẽ ý chỉ những người cảnh sát. Một điều cô chưa hiểu được là sự khác biệt giữa “kẻ lừa đảo - rampsmen” và “kẻ cướp giật - dragsmen”, cả hai từ đều dùng để chỉ những kẻ ăn cắp trên phố. Thôi được, cô sẽ phải tìm hiểu bằng được... nhất thiết là cô phải dùng đúng từ. Hai cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô, ‘Mathilda’ và ‘Người ăn xin’, đều được khen ngợi bởi những chi tiết nhỏ đã được chú ý đến. Cô không muốn cuốn tiểu thuyết thứ ba, vẫn còn chưa đặt tên, lại bị chê tránh là có những chi tiết không xác thực.

Cô bắn khoản liệu những người đàn ông ra vào sòng bạc có thể trả lời những câu hỏi của cô. Hầu hết họ trông không được đáng hoàng, với mặt không cạo râu và không sạch sẽ. Có lẽ sẽ là không khôn ngoan để

hỏi họ bất cứ thứ gì – họ có thể không hoan nghênh một sự gián đoạn cuộc chơi tối nay. Nhưng cô lại cần nói chuyện với họ vì cuốn sách của mình. Và Sara cũng luôn cẩn thận không đánh giá con người thông qua vẻ bên ngoài.

Đột nhiên cô nhận ra sự náo động ở góc phố. Cô cố nhìn xem điều gì đang xảy ra, nhưng con phố đang bao phủ trong bóng tối. Sau khi cuộn tập giấy cô đã khâu lại thành một quyển sổ nhỏ, cô nhét nó vào trong túi sách và hiểu kỳ tiến đến phía trước. Một loạt những lời nói thô thiển khiến má cô hồng lên. Không ai sử dụng loại ngôn từ đó ở Greenwood Corners ngoại trừ ông Dawson già cả, khi uống quá nhiều rượu mạnh tại ngày lễ Giáng sinh hằng năm của thị trấn.

Có ba cái người đang tham gia vào một cuộc ẩu đả. Trông như hai người đàn ông đang giữ một người thứ ba trên mặt đất và đánh anh ta. Cô nghe thấy tiếng những nắm đấm thụi vào da thịt. Nhấn mặt một cách không chắc chắn, Sara siết chặt chiếc túi và quan sát. Trái tim cô đập thình thịch như tim của một con thỏ. Sẽ là dại dột nếu tự mình xen vào. Cô ở đây để quan sát, chứ không phải để can thiệp. Nhưng nạn nhân khốn khổ đang kêu lên những tiếng rên rỉ thảm thương... và đúng lúc đó cô kinh hoàng nhìn thấy ánh sáng loé lên của một con dao.

Họ sẽ giết anh ta.

Sara vội vã lần mò trong túi xách khẩu súng nhỏ cô luôn mang theo trong những chuyến đi nghiên cứu. Cô chưa bao giờ sử dụng nó bắn ai trước đây, nhưng cô đã tập bắn trong một khu rừng ở phía đông nam của Greenwood Corners. Rút cái vũ khí nhỏ ra, cô lên cò và ngắm nòng.

“Đây, bây giờ!” cô quát lên, nỗ lực khiến giọng mình nghe ra vẻ mạnh mẽ và quyết đoán. “Tôi yêu cầu các ông dừng lại ngay lập tức!”

Một người ngẩng lên nhìn cô. Người kia phớt lờ lời cảnh báo của cô, nâng con dao lên lần nữa. Họ không hề để ý đến lời đe dọa của cô tí nào. Cẩn mõi, Sara nâng khẩu súng đang run run lên và nhắm vào phía bên trái họ. Cô không thể giết người – cô ngờ rằng lương tâm của cô tha thứ cho điều đó – nhưng có thể tiếng nổ to sẽ đe dọa họ. Giữ vững tay, cô kéo cò súng.

Khi tiếng dội lại của tiếng súng tan đi, Sara mở mắt để xem kết quả nỗ lực của cô. Kinh ngạc, cô thấy cú bắn không chủ định đã trúng một người đàn ông... lấy Chúa, vào cổ họng! Hắn đang quỳ trên đầu gối, nắm chặt vết thương đang chảy máu bằng hai tay. Bỗng nhiên, hắn ngã ụp xuống với một tiếng lú lú. Người đàn ông khác đông cứng người. Cô không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

“Đi ngay,” Sara nghe chính mình nói, giọng cô run lên vì sợ hãi và hoảng hốt. “Hoặc... hoặc là tôi sẽ thấy là cần phải bắn luôn cả ông!”

Hắn dường như tan vào trong đêm tối như một bóng ma. Sara rón rén lại gần hai thân thể nằm trên đất. Miệng cô há hốc vì sợ hãi và cô phải dùng đến những ngón tay run rẩy để bịt lấy nó. Rõ ràng là cô đã giết chết một người đàn ông. Vòng qua để né cái xác chết, cô đến gần nạn nhân của cuộc tấn công.

Mặt anh ta đầy máu. Nó nhỏ từ mái tóc đen và thấm ướt vạt áo trước của anh ta. Một cảm giác sợ hãi bao trùm khi cô lo lắng liệu việc cứu giúp anh ta có phải là đã quá chậm trễ. Sara nhét khẩu súng vào trong túi sách. Cô đang lạnh cả người, và run rẩy. Trong hai mươi lăm năm cuộc đời, chưa có gì tương tự điều này xảy ra với cô. Cô nhìn từ thân thể này sang thân thể khác. Giá như có người trong đội tuần tra gần đây, hoặc một trong những cảnh sát thành phố có tiếng là được huấn luyện bài bản đi qua. Cô nhận thấy mình đang đợi điều gì khác xảy ra. Ai đó sớm đi ngang qua hiện trường này. Một cảm giác tội lỗi dấy lên trong cơn kinh hoàng của cô. Chúa đánh kính, làm sao cô có thể sống với lương tâm của chính mình, khi nghĩ những gì cô đã làm?

Cô nhìn kỹ nạn nhân của vụ cướp với sự tò mò pha lẫn với thương hại. Thật khó để nhìn được mặt anh ta dưới lớp máu, nhưng anh ta có vẻ là một chàng trai còn trẻ. Quần áo của anh ta trông sang trọng, loại vải đắt tiền có thể mua được trên phố Bond*. Đột nhiên cô thấy ngực anh ta chuyển động. Cô chớp mắt với vẻ ngạc nhiên. “Thưa ông?” cô hỏi, nghiêng lại gần anh ta.

(*‘Phố Bond’ một khu phố nổi tiếng với hàng loạt những cửa tiệm mua sắm của Luân Đôn, đặc biệt là các cửa hàng thời trang. Hình thành ở nước Anh từ thế kỷ 18.)

Anh ta thành linh nhồm lên, và cô thốt ra một tiếng kêu hoảng sợ. Một bàn tay lớn túm chặt lấy vạt áo cô đến mức cô không kéo ra được. Một bàn tay khác đưa lên mặt cô. Lòng bàn tay anh ta đặt trên má cô, những ngón tay run rẩy của anh ta bôi máu lên mặt kính mắt của cô. Sau một nỗ lực mạnh mẽ không thành để thoát ra, Sara từ bỏ và ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Tôi đã đuổi những người tấn công ông đi rồi, thưa ông.” Cô liếc nhìn cổ gỡ những ngón tay của anh ta khỏi vạt váy của mình. Cái nắm của anh ta cứng như sắt. “Tôi tin là tôi có thể cứu mạng ông. Bỏ tôi ra... xin ông...”

Một lúc lâu sau anh ta mới đáp lời. Chầm chậm tay anh ta rời khỏi mặt cô và lướt dọc tay cô cho đến khi anh ta nắm được cổ tay cô.

“Giúp tôi đứng dậy,” anh cộc cằn nói, làm cô ngạc nhiên với ngữ điệu giọng nói của anh ta. Cô đã không chờ đợi một người đàn ông ăn mặc quần áo sang trọng như vậy lại nói bằng giọng mũi của người khu đồng Luân Đôn.

“Sẽ tốt hơn nếu tôi gọi người giúp đỡ - “

“Không phải ở đây.” Anh thở khó nhọc. “Đồ ngốc không có đầu óc. Chúng ta sẽ bị... cướp và moi ruột trong vòng một giây.”

Bực tức vì sự thô lỗ của anh ta, Sara cảm thấy thôi thúc phải chỉ ra rằng một chút lòng biết ơn không nên bị bỏ qua. Nhưng anh ta chắc phải bị đau ghê gớm. “Thưa ông,” cô nói ngập ngừng, “mặt của ông... nếu ông cho phép tôi lấy khăn tay từ túi của tôi - “

“Cô đã bắn phát súng đó?”

“Tôi e là vậy.” Thò tay vào trong túi, cô gạt khẩu súng và tìm thấy chiếc khăn tay. Trước khi cô có thể kéo nó ra, anh siết chặt hơn cái nắm trên cổ tay cô. “Hãy để tôi giúp ông,” cô nhẹ nhàng nói.

Những ngón tay của anh ta lỏng dần, và cô rút chiếc khăn tay ra, một miếng vải lanh vuông sạch sẽ và mềm mại. Cô chăm nhẹ nhàng lên mặt anh ta và ấn cái khăn tay đã được gấp lại vào vết thương, vết rạch đáng sợ chạy từ lông mày sang đến giữa gò má bên kia. Nó sẽ làm mặt anh xấu đi. Cô hy vọng anh sẽ không bị hỏng mắt một mắt. Một tiếng rít đau đơn thoát ra từ môi anh, máu nhỏ cả vào cô. Nhấn nhó, Sara cầm lấy tay anh ta và áp nó lên mặt. “Có lẽ ông có thể giữ cái này ở đây? Tốt. Bây giờ, nếu ông đợi ở đây, tôi sẽ cố tìm ai đó để giúp đỡ chúng ta - “

“Không.” Anh ta vẫn nắm lấy vạt áo cô, những đốt ngón tay ấn vào đường cong mềm mại ở ngực cô. “Tôi ổn. Đưa tôi đến nhà Craven. phố St. James.”

“Nhưng tôi không đủ sức, cũng không quen với đường xá của thành phố này - “

“Nó khá gần đây.”

“Thế - thế còn người đàn ông tôi đã bắn? Chúng ta không thể cứ để thi thể đó ở đây.”

Anh ta khịt mũi về kinh tởm. “Mặc xác hắn. Đưa tôi đến St. James.”

Sara bắn khoắn anh ta sẽ làm gì nếu cô từ chối. Anh ta dường như là một người tính khí nóng nảy có xu hướng bạo lực. Mặc dù bị thương, anh ta vẫn có khả năng làm cô đau. Bàn tay ở ngực cô rất lớn và mạnh mẽ.

Chậm chãi Sara bỏ chiếc kính ra và đặt nó vào túi. Cô vòng tay đỡ quanh eo anh ta dưới chiếc áo khoác, bỗng cô đổ mặt vì bối rối. Cô chưa bao giờ ôm một người đàn ông nào khác ngoại trừ cha mình và Perry Kingswood, người-gần-như-hứa-hôn với cô. Không ai trong họ có cảm giác như thế này. Perry khá là cân đối, nhưng anh không thể so sánh được với người lạ cao, gầy này. Vật lộn để đứng vững trên chân mình, cô loạng choạng khi người đàn ông vịn vào cô để nâng mình lên. Cô không nghĩ anh lại cao như vậy. Anh ta tỳ tay vào đôi vai nhỏ của cô trong khi tay còn lại ấn chặt chiếc khăn tay trên mặt. Anh ta thốt lên những tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“Ông ổn chứ? Nghĩa là, ông có thể đi bộ được không?”

Câu nói đó gây ra một tiếng cười tắc nghẹn. “Cô là người quái quỷ nào thế?”

Sara ngấp ngừng bước về hướng phố St. James, anh ta lao đảo đi bên cạnh cô. “Sara Fielding,” cô nói, và thận trọng thêm vào, “ở Greenwood Corners.”

Anh ta ho và nhổ ra một miếng nước bọt lẫn máu. “Tại sao cô giúp tôi?”

Sara không thể không chú ý là âm điệu của anh ta đã có thay đổi. Giọng anh ta nghe gần giống một quý ông, nhưng những đặc điểm của khu đông vẫn còn, làm yếu những phụ âm và nhấn mạnh nguyên âm. “Tôi không có lựa chọn nào khác,” cô trả lời, gồng lên bên dưới sức nặng của anh ta. Anh ta kẹp chặt một bên sườn với cánh tay tự do và vịn vào cô với tay còn lại. “Khi tôi thấy những người đàn ông kia đang làm gì –

“Cô có một lựa chọn,” anh nói, giọng thô lỗ. “Cô có thể bỏ đi.”

“Quay lưng đi khi ai đó gặp nguy hiểm? Ý tưởng đó là không thể nghĩ đến.”

“Mọi người đều làm thế.”

“Không phải nơi tôi ở, tôi chắc chắn với ông.” Để ý là họ đã đi chệch ra giữa đường, Sara hướng anh ta quay lại lề đường, nơi họ có thể được che giấu trong bóng tối. Đây là đêm kỳ lạ nhất trong cuộc đời của cô. Cô chưa bao giờ đoán được là mình sẽ đi qua một phố nghèo của Luân Đôn với một người lạ bị thương. Anh ta bỏ chiếc khăn tay ra khỏi mặt và Sara nhẹ nhõm khi thấy máu đã chảy chậm lại. “Ông tốt hơn là giữ nó ở vết thương,” cô nói. “Chúng ta phải tìm một bác sĩ.” Cô ngạc nhiên khi anh ta không hỏi vết thương tệ đến mức nào. “Từ những gì tôi có thể nhìn thấy, họ đã rạch một đường dài trên mặt ông. Nhưng nó dường như không quá sâu. Nếu nó được chăm sóc tốt, khuôn mặt ông sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

“Điều đó không quan trọng.”

Lời nói đó khơi thêm trí tò mò của Sara. “Thưa ông, ông có bạn ở Craven à? Có phải đó là lý do chúng ta đang đi đến đó?”

“Đúng thế”

“Liệu ông có tình cờ quen biết ông Craven?”

“Tôi là Derek Craven.”

“Ông Craven?” Mắt cô mở to với sự phấn khích. “Cũng là người lập ra sòng bạc nổi tiếng đó và xuất thân từ tầng lớp dưới của xã hội và... Có phải ông thực sự sinh ra trong một cống nước, như lời truyền miệng? Có phải là thật rằng ông – “

“Hạ giọng xuống, mẹ kiếp.”

Sara không thể tin được sự may mắn của mình. “Đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, ông Craven. Vậy mà nó xảy ra. Tôi đang nghiên cứu để viết một cuốn truyện về cờ bạc. Đó là vì sao tối nay tôi ở đây vào lúc này. Greenwood Corners không phải một nơi dành cho những chuyện như vậy, và vì thế tôi thấy rất cần thiết là phải đến Luân Đôn. Quyển sách của tôi sẽ là một câu chuyện hư cấu với nhiều chi tiết miêu tả về con người và những nơi quan trọng trong thế giới cờ bạc – “

“Jesus,” anh gầm lên. “Cô muốn gì cũng được – kể cả một gia tài chết tiệt – nếu cô ngậm mồm lại cho đến khi chúng ta đến nơi.”

“Ông – “ Sara kéo anh ta tránh một đồng rác nhỏ mà anh ta có lẽ sẽ xéo lên. Biết là anh ta đang bị đau, cô thôi không tự ái vì thái độ thô lỗ của anh ta. Bàn tay vịn vào vai cô đang run rẩy. “Chúng ta gần như đã ra khỏi khu phố đó, ông Craven. Ông sẽ ổn thôi.”

Đầu Derek choáng váng, và anh phải gắng sức giữ thăng bằng. Cú đập vào đầu dường như đã đánh văng não anh ra khỏi đầu. Vịn chặt vào hình dáng nhỏ bé bên cạnh anh, anh lê từng bước theo cô. Anh ngả hẳn vào cô cho đến khi lớp vải của chiếc mũ trùm đầu của cô cọ vào tai anh. Một cảm giác lạ lùng mơ hồ xâm chiếm anh. Anh dò dẫm đi theo cô gái kỳ lạ bé nhỏ lẩm bẩm này và cầu Chúa là cô ta dẫn anh đi đúng đường. Đó là lời cầu nguyện gần đây nhất của anh.

Cô đang hỏi anh điều gì đó. Anh gắng tập trung vào lời nói của cô. “... Chúng ta nên đi vào bằng cửa chính hay có lối khác – “

“Cửa ngách,” anh lẩm bẩm, liếc mắt từ sau chiếc khăn tay. “Đằng kia.”

“Ồ, tòa nhà thật là lớn.” Sara nhận xét về câu lạc bộ với vẻ kính phục. Trước mặt tòa nhà là tám cái cột trụ theo kiểu Corin*, bầy trần tường** và hai chái nhà liền kề. Cả tòa nhà được bao quanh bởi một hàng rào với những cột đá cẩm thạch. Cô muốn đi lên bậc thềm dẫn đến cửa chính và chiêm ngưỡng đại sảnh nổi tiếng bao phủ bởi lớp kính màu, rèm nhung xanh và nhiều chùm đèn. Nhưng tất nhiên ông Craven không muốn xuất hiện trong bộ dạng như thế này trước những thành viên của câu lạc bộ. Sau khi cô dìu anh ta đến bên cạnh toà nhà, họ đi xuống một cầu thang ngắn dẫn đến một cánh cửa gỗ nặng.

(* ‘Cột trụ kiểu Corin’: là một trong ba nét kiến trúc của Hy Lạp cổ đại, bao gồm: Corinthian order, Doric order và Ionic order. Đây là loại cột được trang trí phức tạp nhất, đặc điểm chính làm một chiếc cột trụ thanh mảnh và bề mặt trau chuốt được trang trí với lá cây ô rô và những cuộn tròn. Xem ảnh)

(** ‘Trần tường’: một nét kiến trúc cổ, bao gồm một mô hình tháp đặt trên rầm ngang và được chống đỡ bởi những cái cột.)

Derek nắm lấy cán cửa và đẩy cửa mở. Ngay lập tức Gill, một nhân viên của anh lại gần họ. “Ông Craven?” Anh chàng trẻ tuổi thốt lên, cái nhìn chăm chú của anh ta lướt từ chiếc khăn tay đẫm máu trên mặt Derek đến đôi mắt e dè của Sara. “Chúa làm lành – “

“Gọi Worthy,” Derek cầu nhàu. Anh xô Gill và bước vào tiền sảnh ốp gỗ nhỏ. Một cầu thang uốn khúc dẫn đến khu vực riêng tư của anh. Lặng ngẫm chiếc cầu-thang-sáu-nhịp, anh đột nhiên ra hiệu cho Sara đi cùng anh.

Ngạc nhiên vì anh muốn cô giúp anh đi lên cầu thang. Sara ngần ngừ. Cô liếc nhìn anh nhân viên trẻ, người đã bước đi khỏi họ và biến mất trong một hành lang rộng trải thảm.

“Đi,” Derek nói cộc lốc, ra hiệu cho cô lần nữa. “Cô nghĩ là tôi có thể đứng ở đây cả tối hay sao?”

Cô bước đến bên anh ngay lập tức, và anh choàng một cánh tay nặng nề qua vai cô. Họ bắt đầu bước lên từng bậc.

“Ai là Worthy?” Cô hỏi, vòng tay quanh cái eo rắn rỏi để giữ vững anh.

“Người quản gia.” Xương sườn của Derek như một con dao cùn đâm vào những bộ phận bên trong cơ thể. Mặt anh đỏ gay như lửa. Anh nghe chính mình nói, những năm luyện tập biến mất để lộ âm điệu khu đông nặng nề. “Worthy... quản lý mọi việc... giúp tôi điều hành câu lạc bộ. Tin tưởng ông ta... với cả mạng sống của tôi.” Anh ta vấp chân ở chiếu nghỉ và văng ra một tiếng chữ thề rên rĩ.

Sara thắt chặt vòng tay cô trên eo của anh. “Đợi đã. Nếu ông ngã, tôi không thể giữ ông lại được. Chúng ta phải đợi ai đó đủ khỏe để giúp ông lên nốt đoạn cầu thang còn lại.”

“Cô là đủ rồi.” Anh ta bắt đầu bước thêm một bậc nữa, cánh tay anh ghì chặt quanh vai cô.

“Ông Craven,” Sara phản đối. Lập cập, họ lên hai bậc cầu thang nữa. Sara rất sợ là anh ta có thể ngã đi và rơi xuống cầu thang. Cô bắt đầu động viên anh, nói bất cứ điều gì cô có thể nghĩ ra để giữ anh tiếp tục đi chuyển. “Gần đến rồi... Đó, ông nhất định đủ khỏe để trèo thêm vài bậc nữa... Đứng vững nào...”

Cô hít thở khó nhọc vì quá sức khi họ leo lên đến bậc thang cuối cùng và đi đến cánh cửa ra vào căn hộ riêng của anh. Họ đi qua hành lang và dẫn đến một phòng khách được trang hoàng lộng lẫy với vài nhung đỏ và lụa gấm. Sự chú ý của cô tập trung vào tấm da thú trong khung chạm trổ mạ vàng treo trên tường, sự phô trương vương giả của những cái cửa sổ kiểu Pháp, và khung cảnh tráng lệ của thành phố bên ngoài. Làm theo hướng dẫn trệu trạo của Craven, cô đỡ anh ta đến phòng ngủ. Căn phòng chứa đầy gấm vóc Đa-mát và những tấm gương trang trí cầu kỳ. Trong đó còn có một chiếc giường ngủ lớn nhất mà cô từng thấy trong đời. Mặt đỏ ửng, Sara nhớ lại là cô chưa từng ở trong phòng ngủ của một người đàn ông trước đây. Sự bối rối của cô bị gạt đi khi nhìn thấy Craven bò lên giường, còn nguyên giày dép và mọi thứ. Anh ngã sõng soài với một tiếng thở hổn hển và trở nên bất động. Cánh tay bám ở sườn thả lỏng.

“Ông Craven? Ông Craven – “ Sara lơ lửng phía trên anh, băn khoăn phải làm gì. Anh ta đã ngất xỉu. Cả cơ thể cao lớn của anh ta không động đậy, hai bàn tay lớn nắm hờ hờ. Với tay đến cổ anh, cô nới lỏng cái cravat bị vấy bẩn. Cẩn thận cô rút cravat và kéo chiếc khăn tay ra khỏi mặt anh.

Vết rạch kéo từ thái dương bên phải, ngang qua sống mũi, và xuống gờ xương gò má trái. Mặc dù mặt anh ta trông dữ dợn, nhưng cũng rất mạnh mẽ. Môi anh hé mở để lộ hàm răng trắng đến đáng chú ý. Những vết máu nâu đỏ bao phủ làn da ngăm đen, phủ lên cả đôi lông mày dày và hàng mi dài.

Phát hiện ra một chậu rửa mặt ở phía bên kia của căn phòng, Sara vội đi đến đó và tìm thấy bình nước lạnh. Sau khi đổ vài inch nước lỏng vào cái chậu, cô mang nó đến bên cạnh bàn. Thấm ướt một miếng vải, cô áp nó vào mặt anh, lau bớt đi máu và đất. Khi cô lau đến mắt và má anh, nước làm anh tỉnh lại phần nào, và anh bật ra một tiếng khàn khàn. Hàng mi dày của anh mở ra. Sara dừng công việc lại khi thấy mình đang nhìn sâu vào đôi mắt xanh lục mạnh mẽ, có màu của thảm cỏ trong buổi sáng mùa xuân lạnh lạnh. Có một cảm giác là lạ trong ngực cô. Bị ghim lại tại chỗ bằng ánh mắt của anh, cô không thể chuyển động hoặc nói gì.

Anh nâng tay lên, chạm vào những lọn tóc rơi ra khỏi cặp tóc. Giọng anh khàn đặc. “Tên của cô... lần nữa.” “Sara,” cô thì thầm.

Ngay sau đó hai người đàn ông bước vào phòng, một trong họ nhỏ bé và đeo kính, người kia già hơn và cao. “Thưa ông Craven,” người nhỏ hơn bình tĩnh nói. “Tôi đưa bác sĩ Hindley tới.”

“Uýt-ki,” Derek lầu bầu. “Tôi đã bị hai tên ngu xuẩn hạ nốc ao.”

“Ông đã đánh nhau?” Worthy nghiêng xuống gần anh, khuôn mặt ôn hoà của ông nhăn lại vì ngạc nhiên. “Ồ, không. Mặt ông kìa.” Ông nhìn chằm chằm vào Sara – vẫn đang đứng vịn vịn hai tay vào nhau – với vẻ khiên tránh. “Tôi hy vọng rằng cô gái trẻ này đáng để làm điều đó, ông Craven.”

“Tôi không đánh nhau vì cô ta,” Derek nói, trước khi Sara có thể xen vào. “Có thể là người của Jenner, tôi nghĩ vậy. Hai tên trang bị vũ khí như một con lừa nhảy bổ vào tôi trên đường. Con chuột bé nhỏ này... lòi súng ra và bắn vào một trong hai tên chết tiệt đó.”

“Ồ.” Worthy dành ngay cho Sara một thái độ niềm nở hơn nhiều. “Cảm ơn cô. Cô thật là dũng cảm.”

“Tôi không dùng cảm chút nào,” Sara thành thật nói. “Tôi không có thời gian để suy nghĩ. Nó xảy ra rất nhanh.”

“Cho dù thế nào, chúng tôi nợ cô một lời cảm ơn.” Worthy ngập ngừng trước khi nói thêm, “Tôi được ông Craven thuê để giải quyết những vụ lộn xộn ở tầng dưới, cũng như” – ông liếc nhìn thân hình vấy máu của Craven và kết thúc một cách khập khểnh – “những vấn đề khác cần sự can thiệp của tôi.”

Sara mỉm cười với ông. Worthy là một người đàn ông dễ nhìn, với những đường nét nhỏ nhắn và gân guốc, đầu hói; và một giọng nói sáng bóng ngự trên cái mũi nhọn. Có một phong thái nhẵn nhụi toả ra từ ông mà cô đoán là sẽ không dễ lay động. Ông và vị bác sĩ nghiêng xuống giường, cởi bỏ giày và quần áo của Craven. Sara đoán trang quay mặt đi chỗ khác. Cô bắt đầu đi ra khỏi phòng, nhưng Craven cộc lộc nói điều gì đó, và Worthy ngăn cô lại. “Tôi nghĩ tốt nhất cô đừng rời khỏi đây ngay, cô – “

“Fielding,” cô lẩm bẩm, dán mắt xuống sàn nhà. “Sara Fielding.”

Cái tên dường như gợi nên sự chú ý của ông. “Có gì liên quan đến S.R. Fielding, người viết tiểu thuyết?”

“Sara Rose,” cô nói. “Tôi dùng tên viết tắt của mình để giấu thân phận.”

Vị bác sĩ ngẩng lên từ chiếc giường với vẻ hân hoan bất ngờ. “Cô là S.R. Fielding?”

“Vâng, thưa ông.”

Tin tức đó hình như làm ông phấn khích. “Đây thật là một vinh dự! Mathilda là một trong những cuốn tiểu thuyết yêu thích của tôi.”

“Đó cũng cuốn thành công nhất của tôi,” Sara thừa nhận khiêm tốn.

“Vợ tôi và tôi đã dành rất nhiều buổi tối thảo luận những giả thuyết của chúng tôi về kết thúc của câu truyện. Mathilda có quảng mình khỏi cầu để chấm dứt đau khổ của mình hay không, hay cô lựa chọn con đường sẽ bù đắp cho những tội lỗi của mình – “

“Xin lỗi,” một giọng nói lạnh lẽo phát ra từ giường. “Tôi đang chảy máu cho đến chết. Mathilda có thể đâm vào đầu một ngọn thương (go tip a pike).”

Sara nhả mặt về hồi lỗi. “Ồ, tôi xin lỗi. Bác sĩ Hindley, hãy chăm sóc ông Craven ngay lập tức.” Cô quay sang nhìn Worthy. “Ông muốn tôi đợi ở đâu?”

“Ở phòng bên cạnh, nếu cô vui lòng. Chúng tôi rất vui để nếu cô muốn có thêm chút trà và điểm tâm.”

“Cám ơn.” Khi Sara đi đến phòng khách, cô băn khoăn điều gì ở Mathilda đã luôn luôn thu hút nhiều sự thích thú đến vậy. Sự yêu mến đối với cuốn sách chưa bao giờ làm cô thôi ngạc nhiên. Ngay cả khi gần đây truyện đã bắt đầu được dựng thành kịch. Độc giả có xu hướng thảo luận những tính cách của Mathilda cứ như cô ấy là một con người thực, và dường như có hứng thú với những cuộc tranh cãi bất tận về kết thúc của câu chuyện. Sau khi viết nên câu chuyện về một cô gái đã chạy khỏi miền quê và rơi vào con đường làm điểm tội lỗi, Sara đã chủ tâm bỏ lửng một câu hỏi về cái kết. Trong trang cuối, Mathilda đứng ở trên thành cầu Luân Đôn, đối mặt với quyết định sẽ kết thúc cuộc đời bi kịch của mình hay chọn inh một sự tồn tại không ích kỷ là làm việc tốt cho những người khác. Người đọc có thể có ý kiến của riêng mình về số phận của Mathilda. Cá nhân mình, Sara nghĩ việc Mathilda sống hay chết không quan trọng... điều quan trọng là cô ấy đã hiểu được sai lầm trong lựa chọn của mình.

Phát hiện ra chiếc túi xách bị quên lãng của cô vẫn treo trên cánh tay, Sara tìm thấy chiếc kính của mình trong đó. Cô chà nó lên tay áo cho đến khi nó sáng lên, đặt lên sống mũi và lấy cuốn sổ ghi chú của cô. “‘Đâm vào đầu một ngọn thương – Go tip a pike’ ” cô trầm ngâm, ghi lại câu nói khác lạ. Cô phải hỏi ai đó giải thích nó sau này.

Cô từ từ cởi bỏ áo khoác và đặt nó lên thành một chiếc ghế. Cô cảm thấy như là mình đang bị kẹt trong chỗ trú ẩn trống trải tạm thời của một con sư tử. Sau khi đi đến cửa sổ, cô kéo tấm rèm màu đỏ thẫm dày để lộ ra khung cảnh của thành phố. Cả Luân Đôn đang ở bên ngoài tấm kính mỏng này, một thế giới của những người bận rộn đang mải mê với cuộc sống của riêng mình. Cô quay sang nhìn những chiếc gương khung vàng tô điểm trên những bức tường, và những đồ nội thất xa xỉ bọc nhung trắng có hoạ tiết. Những chiếc bàn, trang trí bằng những viên đá khá đẹp, được trang điểm thêm bằng những bông hoa tươi trồng trong nhà kính. Căn phòng rất đẹp, nhưng quá xa xỉ.

Sara thích ngôi nhà nhỏ cô và cha mẹ đã lớn tuổi của cô đang sống hơn. Họ có một vườn rau nhỏ đằng sau nhà và những cây ăn quả mà cha cô luôn chăm sóc thật kỹ càng. Họ cũng có một cái sân nhỏ và một chuồng ngựa với một con ngựa xám già cả tên là Eppie. Những bàn ghế cũ kỹ trong ngôi nhà nhỏ của họ thường xuyên chứa đầy khách khứa đến chơi. Cha mẹ cô có rất nhiều bạn bè. Gần như mọi người ở Greenwood Corners đều đã đến chơi một hoặc vài lần.

Ngược lại, toà lâu đài này tráng lệ nhưng cô đơn. Sara đứng trước một bức tranh sơn dầu sống động miêu tả những vị thánh thời La Mã đang tham gia vào vài kiểu lễ ăn mừng suy đồi. Cô bị sao nhãng bởi một tiếng gầm gừ ở phòng bên, tiếp theo là một tiếng chửi thề của Craven. Họ phải khâu vết thương trên mặt anh. Sara cố gắng lờ những âm thanh đó, nhưng sau vài phút, tính tò mò xui khiến cô quay lại xem.

Đi đến cửa, cô thấy Worthy và bác sĩ Hindley đang nghiêng người phía trên đầu Craven. Phần dưới cơ thể của anh ta, đang đắp một cái chăn màu trắng, đang bất động. Nhưng hai tay anh ta đang thít chặt ở hai bên sườn, cứ như là anh ta muốn hất ông bác sĩ ra khỏi mình.

“Chúng tôi đã cho ông dùng tất cả số thuốc phiện mà chúng tôi có, ông Craven.” Bác sĩ Hindley cho biết, khâu thêm một mũi nữa trên vết cắt.

“Thứ thuốc rác rưởi... chưa bao giờ có tác dụng với tôi. Thêm ụýt-ki.”

“Nếu ông kiên nhẫn một chút. Ông Craven, việc này sẽ hoàn tất trong vài phút.”

Một tiếng rít đau đớn khác bật ra. “Mẹ kiếp ông và tất cả những kẻ làm cái nghề chôn-xác-chết, cưa-xương, trích-máu thối tha của ông – “

“Ông Craven,” Worthy vội vã ngắt lời. “Bác sĩ Hindley đang cố hết sức để cứu chữa những vết thương trên mặt ông. Ông ấy đang cố cứu chữa cho ông. Xin đừng xúc phạm ông ấy.”

“Không sao,” vị bác sĩ thản nhiên nói. “Cho đến giờ tôi biết trông chờ được điều gì từ anh ta” Ông ta tiếp tục khâu hai mép da với những mũi khâu nhỏ và tỉ mỉ.

Tất cả im lặng được một phút, và sau đó Derek thốt ra một tiếng thở gấp gấp hỗn hển. “Mẹ kiếp. Tôi không quan tâm nó sẽ như thế nào. Để tôi yên – “ Anh ta động đậy để dời khỏi giường.

Sara bước vào phòng ngay tức khắc. Rõ ràng là Craven rất dễ trở nên nóng nảy, nhưng anh ta phải được vỗ về để ở yên một chỗ. Thật xấu hổ khi không để vị bác sĩ cứu chữa khuôn mặt của anh ta khi ông có thể.

“Thưa ông,” cô nhanh nhẹn nói, “Tôi biết là chuyện này không thoải mái, nhưng ông phải để bác sĩ hoàn thành nó. Ông có lẽ không quan tâm đến diện mạo của mình bây giờ, nhưng ông có lẽ sẽ quan tâm sau này. Bên cạnh đó...” Cô dừng lại và thêm vào vẻ châm biếm, “một người đàn ông to lớn, mạnh mẽ như ông nên có thể chịu đựng một chút đau đớn. Tôi đảm bảo với ông là, nó không gì so sánh được với những đau đớn một phụ nữ chịu đựng trong lúc sinh nở!”

Chậm chạp, Derek thả người xuống đệm. “Làm sao cô biết?” anh ta cười nhếch mép.

“Tôi đã chứng kiến một ca sinh nở ở Greenwood Corners. Nó kéo dài nhiều tiếng đồng hồ, và bạn tôi đã chịu đựng cơn đau chỉ với một tiếng kêu.”

Worthy nhìn cô van vãn. “Cô Fielding, cô sẽ thoải mái hơn ở căn phòng bên cạnh – “

“Tôi đang làm sao nhãng ông Craven với vài câu chuyện. Nó có thể giúp ông ta không nghĩ đến cơn đau. Ông không thích như vậy sao, ông Craven? Hay là tôi nên rời khỏi đây?”

“Tôi có lựa chọn nào khác sao? Ở đó. Cứ ba hoa đi.”

“Tôi sẽ kể cho ông về Greenwood Corners nhé?”

“Không.” Derek cắn chặt răng lại và nén lại một tiếng rên rỉ. “Về chính cô.”

“Cũng được.” Sara lại gần giường, cẩn thận giữ một khoảng cách nhất định. “Tôi hai năm tuổi. Tôi sống ở nông thôn với bố mẹ - “ Cô dừng lại khi nghe thấy một tiếng kêu đau đớn của Craven. Chiếc kim xuyên qua da đang làm anh ta đau đớn.

“Tiếp tục đi,” anh ta nói sắc lẹm.

Sara vắt óc để nghĩ ra thêm điều gì đó để nói với anh ta. “Tôi – tôi được một anh chàng trẻ sống ở trong làng theo đuổi. Chúng tôi cùng có sở thích đọc sách, mặc dù sở thích của anh ấy có chọn lọc hơn tôi nhiều. Anh ấy không ủng hộ những cuốn tiểu thuyết tôi viết.” Cô rón rén lại gần và tò mò nhìn Craven. Mặc dù cô không thể nhìn thấy mặt anh ta, cô nhìn rất rõ bộ ngực bao phủ bởi một lớp lông đen của anh ta. Và phát hiện đó khiến cô sững sốt. Bộ ngực đàn ông duy nhất cô đã từng nhìn thấy trước đây là những bức tượng Hy Lạp trơn nhẵn. Phía trên eo và bụng, ngực và vai anh ta đầy cơ bắp và bị đánh bầm dập. “Kingswood – đó là tên anh ấy – đã theo đuổi tôi được bốn năm. Và tôi tin là anh ấy sẽ cầu hôn sớm.”

“Bốn năm?”

Sara cảm thấy hơi tự ái vì giọng chế nhạo của anh ta. “Có một vài cản trở. Mẹ anh ấy là một goá bụa, và bác ấy phụ thuộc quá nhiều vào anh ấy. Họ sống cùng nhau, ông biết đấy. Bà Kingswood không chấp thuận tôi.”

“Tại sao không?”

“Ừm... bác ấy nghĩ không cô gái nào đủ tốt cho con trai bác ấy. Và bác ấy không thích những chủ đề tôi lựa chọn cho những tác phẩm của tôi. Mại dâm, nghèo đói...” Sara nhún vai. “Nhưng chúng là những vấn đề cần đề cập đến.”

“Đặc biệt khi cô kiếm được tiền nhờ chúng?”

“Đủ để duy trì cuộc sống thoải mái cho bố mẹ và tôi,” cô thừa nhận với một nụ cười. “Ông là một người hay mĩa mai, ông Craven.”

Hơi thở của anh ta rít qua kẽ răng khi cây kim đâm vào da anh. “Rồi cô sẽ như vậy, nếu cô biết một vài điều về thế giới này ngoài ngôi làng hời hám của cô.” Sự gắng gượng làm trọng âm của anh ta lại bị nuốt mất.

“Greenwood Corners là một nơi tuyệt đẹp,” Sara nói, nhẹ nhàng khiêu khích. “Và tôi biết rất nhiều điều về cuộc đời.”

Derek nín thở một lúc rồi bật ra. “Mẹ kiếp, bao lâu nữa – “

“Một chút nữa,” vị bác sĩ lẩm bẩm.

Derek vật lộn để giữ tâm trí vào cuộc trò chuyện với Sara. “Viết truyện về gái điếm... Tôi cá là cô chưa bao giờ... lòng thông với một người đàn ông trong cuộc đời trong sạch của cô.”

Bác sĩ Hindley và Worthy bắt đầu phản đối anh ta, nhưng Sara mỉm cười trêu chọc. “lòng thông ... tôi chưa bao giờ nghe nói kiểu đó trước đây.”

“Cô chưa ở khu ổ chuột đủ lâu.”

“Đúng thế,” cô nghiêm túc nói. “Tôi phải thực hiện thêm vài chuyến đi đến đó trước khi nghiên cứu của tôi hoàn tất.”

“Cô sẽ không quay lại đó.” Anh thông báo với cô. “Chúa mới biết cô sẽ tồn tại ở đó trong bao lâu. Đồ ngốc nghếch, quanh quẩn trong khu ổ chuột vào lúc trời tối – “

“Đây là mũi cuối cùng,” bác sĩ Hindley tuyên bố, thận trọng cắt đứt sợi chỉ khâu. Derek thở dài nhẹ nhõm và rơi vào yên lặng.

Worthy rời cạnh giường và bước đến chỗ Sara, ông mỉm cười về xin lỗi. “Thứ lỗi cho ông Craven. Ông ấy chỉ khiếm nhã với những người mà ông ấy quan tâm.”

“Ông ấy sẽ khỏe chứ?” cô thì thầm.

“Tất nhiên. Ông ấy là người rất mạnh mẽ và đã sống sót từ những vụ tội tệ hơn thế này nhiều.” Worthy nhìn cô gần hơn, nét mặt của ông dịu lại đầy sự quan tâm. “Cô đang run rẩy, cô Fielding.”

Sara gật đầu và hít một hơi sâu. “Tôi cho rằng tôi không quen với tình huống căng thẳng như thế này.” Cô đã không nhận ra mình đã run lẩy bẩy như thế nào cho đến lúc này. “Mọi việc xảy ra quá nhanh.”

“Cô phải nghỉ ngơi một chút,” Worthy thúc dục, “và ổn định lại tinh thần với một chút rượu brandy.”

“Vâng... có lẽ một chút, trong một tách trà.” Cô vịn những ngón tay vào nhau. “Tôi đang ở nhà bạn bố mẹ tôi, gia đình Goodman. Bây giờ đã muộn... họ có lẽ đang lo lắng...”

“Ngay khi cô đã sẵn sàng, chúng tôi sẽ cử một cỗ xe riêng đưa cô đến bất cứ đâu cô muốn.”

“Worthy!” Giọng nói cáu kỉnh của Derek ngắt lời họ. “Dừng ngay cái việc thì thầm quái quỷ ấy đi. Đưa cho chú chuột què mùa này một ít tiền và đưa cô ta trở lại chỗ của cô ta.”

Worthy chuẩn bị trả lời, nhưng Sara chạm nhẹ vào cánh tay ông để cản ông lại. Vươn thẳng đôi vai nhỏ, cô tiến đến gần giường. “Ông Craven,” cô bình tĩnh nói, “ông thật tốt khi đưa ra phần thưởng, nhưng tôi đã có đủ tiền đáp ứng những nhu cầu của tôi. Tuy nhiên, tôi rất biết ơn nếu ông cho phép tôi tham quan câu lạc bộ của ông, và có lẽ đặt vài câu hỏi với vài người ở đây. Như tôi nói đến từ đầu, tôi đang viết một quyển tiểu thuyết, và ông có thể giúp tôi – “

“Không.”

“Ông Craven, đó là một yêu cầu hợp lý, nếu xét đến thực tế là tôi đã cứu mạng ông tối nay.”

“Cô thì làm cái quái gì.”

Sara sững sờ. “Nhưng hai người đàn ông đó đã cố gắng giết ông!”

“Nếu chúng muốn như vậy, giờ thì tôi đã chết rồi.”

“VẬY... mục đích của họ là... cố tình rạch mặt ông?” Cô giật lùi lại vì hãi hùng. “Nhưng tại sao lại có người muốn làm một điều như vậy?”

“Ông Craven có rất nhiều kẻ thù,” Worthy bình luận, khuôn mặt tròn của ông nhăn nhó. “Đặt biệt là một người đàn ông tên là Ivo Jenner, chủ một sông bạc khác. Nhưng tôi không nghĩ rằng Jenner lại làm điều này.”

“CÓ LẼ KHÔNG.” Derek nói khẽ, nhắm mắt lại. “CÓ LẼ LÀ MỘT NGƯỜI KHÁC. WORTHY... ĐƯA CÔ TA RA KHỎI ĐÂY.”

“Nhưng ông Craven,” Sara phản đối.

“Đi nào,” Worthy nói, nhẹ nhàng ra hiệu cho cô im lặng. Ông giục cô rời khỏi bên giường. Lường lự, Sara theo ông sang phòng bên cạnh.

Còn lại một mình, Derek thốt ra một tiếng cười nhỏ mang đầy cay đắng. “Đồ chết tiệt, Joyce,” anh thì thầm trong lúc giơ tay sờ vào vết khâu trên mặt.

Sau khi bác sĩ Hindley đi về, Worthy gọi trà và khơi ngọn lửa trong lò sưởi. “Giờ thì, chúng ta có thể trò chuyện mà không có ai xen vào.” ông vui vẻ nói rồi ngồi xuống một chiếc ghế gần Sara.

“Ông Worthy, ông có thể cố gắng thuyết phục ông Craven rằng tôi sẽ không gây phiền phức hoặc quấy rầy ông ấy theo bất cứ cách nào không? Tất cả những gì tôi muốn là quan sát hoạt động của câu lạc bộ, và tìm hiểu một chút – “

“Tôi sẽ nói với ông Craven,” Worthy trấn an cô. “Và tôi sẽ cho phép cô tham quan sông bạc vào ngày mai trong lúc ông Craven còn nằm một chỗ.” Worthy mỉm cười trước sự háo hức rõ ràng của cô. “Đó là một đặc quyền hiếm có dành cho phụ nữ, cô biết đấy, trừ đêm dạ hội. Chỉ có duy nhất một quý cô đã từng được phép bước qua ngưỡng cửa đó.”

“Phải, tôi đã nghe về cô ấy - họ gọi cô ấy là Lily không-quy-tắc. Cô ấy là tình nhân của ông Craven trong nhiều năm, có phải không?”

“Sự việc nhiều khi không phải như họ tưởng, cô Fielding.”

Họ bị gián đoạn bởi cô hầu gái bê vào một khay trà và một đĩa bánh sandwich ngon lành. Worthy nhanh chóng rót trà cho Sara và thêm vào một lượng đáng kể brandy. Giữ ly trà và cái đĩa nhỏ trong lòng, Sara nhấm nháp một cái bánh và cảm thấy giống như cô đang từ từ tỉnh giấc từ một cơn ác mộng. Cô duỗi hai bàn chân ướt về phía ngọn lửa ấm áp, cẩn thận không để lộ mắt cá chân.

“CÓ MỘT ĐIỀU KIỆN TÔI PHẢI YÊU CẦU CÔ,” Worthy nói, tựa lưng vào ghế. “Cô không được tiếp cận ông Craven hay hỏi ông ấy bất cứ câu hỏi nào. Thực ra, tôi nhấn mạnh là cô để ý tránh ông ấy. Cô sẽ được tự do nói chuyện với bất cứ ai trong sông bạc. Chúng tôi sẽ cố đáp ứng đến hết mức có thể.”

Sara cau mày thất vọng. “Nhưng ông Craven có thể giúp tôi rất nhiều. Có rất nhiều điều tôi muốn hỏi ông ấy – “

“Ông ấy là một người rất kín đáo và đã dành cả cuộc đời để thoát khỏi quá khứ của chính mình. Tôi chắc chắn với cô là ông ấy sẽ không muốn nói về mình.”

“Ông có thể kể cho tôi vài điều về ông Craven không?” Cô uống một ngụm trà và nhìn người quản gia đầy hy vọng.

“Ông ta không dễ dàng để miêu tả. Derek Craven là người phức tạp nhất mà tôi từng gặp. Ông ấy chứa đựng lòng trắc ẩn nhưng...” Worthy uống thêm brandy là lắng ngắm độ sâu của màu hổ phách sẫm trong ly rượu. “Tôi e rằng ông Craven gần như muốn thể hiện mình là một người suy đồi. Ông ấy xuất thân từ một thế giới xấu xa hơn nhiều so với những gì cô có thể biết, cô Fielding ạ. Tất cả những gì ông ấy biết về mẹ mình là bà ấy làm đầm ở Tiger Bay, một phố cảng nơi giải trí của thủy thủ và tội phạm. Bà ta sinh ra ông ấy trong một cống nước và bỏ rơi ông ấy ở đó. Vài cô gái đầm khác cảm thấy thương hại đứa trẻ và nuôi nấng ông ấy trong những năm tháng đầu tiên trong những nhà thổ và nhà chứa trong vùng.”

“Ôi, ông Worthy,” Sara nói với giọng nghèn nghẹn. “Thật là khủng khiếp ột đứa trẻ khi phải trải qua những điều như vậy.”

“Khi năm hoặc sáu tuổi, ông ấy bắt đầu làm việc leo trèo cạo ống khói. Khi trở nên quá lớn, ông ấy đi ăn xin, trộm cắp, làm việc ở bến tàu... Có một giai đoạn khoảng vài năm mà ông ấy tuyệt đối không nhắc đến, cứ như là nó chưa từng tồn tại. Tôi không biết ông ấy làm gì vào thời gian đó... mà tôi cũng không mong biết được. Bằng cách nào đó trong thời gian đó, ông ấy học được chữ cái và con số. Đến tuổi thiếu niên ông ấy đã tự học đủ để trở thành một người ghi sổ cá ngựa ở Newmarket*. Theo ông ấy nói, đó chính là thời điểm ông ấy áp ủ ý tưởng điều hành một sòng bạc của riêng ông ấy vào một ngày nào đó.”

(* ‘Newmarket’ là một thị trấn ở hạt Suffolk của nước Anh, hình thành và nổi tiếng với trường đua ngựa lớn nhất Anh quốc. Nó là trung tâm huấn luyện ngựa đua lớn nhất nước Anh và có nhiều trụ sở của các tổ chức đua ngựa. Logo của Trường đua ngựa Newmarket.)

“Thật là một tham vọng đáng nể ột cậu bé với xuất thân như vậy.”

Worthy gật đầu. “Sẽ là một kỳ tích nếu ông ấy xây dựng được một cơ sở nhỏ trong thành phố. Thay vì vậy, ông ấy mơ ước xây dựng một câu lạc bộ độc nhất mà những người đàn ông có quyền thế nhất trên thế giới đều ước ao trở thành thành viên.”

“Và đó là chính xác những gì ông ấy đã làm được,” cô tự nhủ.

“Phải. Ông ấy đã sinh ra mà không có đến một xu hay thậm chí một cái tên...” Worthy dừng lại. “Ông ấy đã sinh ra mà không có một cái tên, thực tế là như vậy. Hiện giờ, ông ấy giàu có hơn tất cả tầng lớp quý tộc lui tới câu lạc bộ của ông ấy. Không ai có thể biết được tài sản mà ông Craven sở hữu lớn như thế nào. Bất động sản, nhà cửa, hàng loạt những cửa hàng và đất đai cho thuê, những bộ sưu tầm nghệ thuật riêng, thuyền buồm, ngựa đua... nó thật đáng kinh ngạc. Và ông ấy vẫn quản lý từng hào một.”

“Mục tiêu của ông ấy là gì? Ông ấy thực sự muốn cái gì?”

Worthy mỉm cười yểu ớt. “Tôi có thể nói với cô trong một từ. ‘Hơn-nữa.’ Ông ấy không bao giờ thấy thỏa mãn.” Thấy cô đã uống hết trà, ông đề nghị cô uống thêm một ly khác.

Sara lắc đầu. Rượu brandy, ánh lửa, và giọng nói trầm tĩnh của Worthy cùng lúc khiến cô uể oải. “Tôi phải về bây giờ.”

“Tôi sẽ cử ngay một cỗ xe sẵn sàng khởi hành.”

“Không, không, gia đình Goodman sống cách đây một đoạn ngắn. Tôi sẽ đi bộ.”

“Vớ vẩn,” người quản gia dứt khoát ngắt lời. “Thật là đại dội ột quý cô đi bộ đến bất cứ đâu, đặc biệt vào thời điểm ban đêm. Những gì xảy đến với ông Craven là một minh chứng về những nguy hiểm có thể xảy ra cho cô.” Họ cùng đứng lên. Worthy định nói gì đó, nhưng ngôn từ của ông bỗng biến đâu mất, và ông nhìn cô với vẻ lạ lùng. Hầu hết tóc của Sara đã rơi khỏi những chiếc cặp ghim và rủ xuống vai cô, ánh lửa đỏ nhảy nhót trên những sóng tóc màu hạt dẻ. Có điều gì đó khác lạ về vẻ đẹp cổ điển và duyên dáng của cô, điều mà dễ dàng bị bỏ qua trong thời nay khi mà những sắc đẹp sắc sảo được yêu thích hơn.

“Có cái gì đó gần như khác thường về cô...” Worthy lẩm bẩm, gần như lạc trong suy tưởng của chính mình. “Đã quá lâu kể từ khi tôi thấy vẻ ngây thơ ở một người phụ nữ.”

“Ngây thơ?” Sara lắc đầu và cười. “Ồ, ông Worthy, tôi biết tất cả về sự truy lạc và tội lỗi – “

“Nhưng cô chưa bị nó tác động đến.”

Sara cắn môi trầm ngâm. “Không có những chuyện tương tự như vậy xảy ra ở Greenwood Corners,” cô thú nhận. “Tôi luôn luôn viết về những trải nghiệm của người khác. Thỉnh thoảng, tôi muốn sống một cách táo bạo, liều lĩnh và cảm nhận nhiều chuyện, và – “ Cô bỏ dờ và ngơ ngác. “Tôi không biết mình đang nói gì. Ông sẽ nghĩ gì về tôi chứ?”

“Tôi nghĩ,” Worthy mỉm cười nói, “nếu cô thích được phiêu lưu, cô Fielding, tối nay có lẽ cô đã bắt đầu rồi.”

Sara thấy thích thú với nhận xét đó. “Thật vậy.” Cô tỉnh táo lại ngay lập tức. “Về người đàn ông tôi đã bắn – tôi không có ý định hại làm ông ta – “

“Cô đã cứu ông Craven không bị hủy hoại diện mạo, không kể là cái chết,” Worthy dịu dàng nói. “Khi nào cô cảm thấy tội lỗi về điều cô đã làm, cô nên nhắc nhở mình như vậy.”

Lời khuyên đó giúp Sara cảm thấy nhẹ nhõm hơn. “Ông cho phép tôi quay lại vào ngày mai chứ?”

“Tôi nhất quyết yêu cầu cô quay lại.”

Cô tặng ông một nụ cười duyên dáng. “Ồ, trong trường hợp đó...”. Đặt tay lên cánh tay mời mọc của ông, cô để ông thấp tùng đi xuống cầu thang.

Derek nằm dài trên giường. Thuốc phiện tan ra trong mạch máu của anh khiến anh đỡ dần và văng vát. Nó có rất ít tác dụng để làm tê liệt nỗi đau, hay sự chán ghét chính mình của anh. Mỗi anh kéo lên thành một nụ cười chua chát. Anh sẽ thấy thích hơn nếu những kẻ tấn công anh có thể biến anh thành một con vật xấu xí, thay vì tặng cho anh một vết sẹo tâm thương, khiến anh giống một thằng ngốc hơn là một con quái vật.

Anh nghĩ về Joyce, và chờ đợi một cảm giác bị phản bội, giận dữ, bất cứ thứ gì chứ không phải cái cảm giác lạnh lùng thán phục như thế này. Ít nhất cô ta quan tâm đến điều gì đó đủ để có hành động, cho dù đó là niềm kiêu hãnh của riêng cô ta. Trong khi anh không thể quan tâm đến bất cứ điều gì. Anh đã có mọi thứ anh muốn... sự giàu có, đàn bà, thậm chí niềm vui thích quan sát những khách hàng của anh cạo giấy trước cửa câu lạc bộ của mình. Nhưng trong hai năm qua tất cả những niềm vui thích và khao khát của anh đã cạn, và anh chẳng còn gì, còn lại chẳng là một người đàn ông trẻ với một tâm hồn tàn tạ.

Chính sự trống vắng cảm xúc đã dẫn anh tới giường của Quý bà Joyce Ashby, và hiển nhiên là dẫn đến tai họa tối nay. Joyce, với thân hình nóng bỏng, tóc vàng và cặp mắt mèo, đã khuấy động một chút khoái cảm đã lâu anh không cảm thấy. Cho dù cảm giác đó mong manh, nhưng nó cũng đủ để khiến anh theo đuổi cô ta. Anh không thể phủ nhận là đã có rất nhiều đêm vui vẻ, chứa đầy những trò chơi sành sỏi và trụy lạc... và nó cũng khiến anh cảm thấy sa đọa khủng khiếp. Cuối cùng Dereck đã chấm dứt vụ lãng nhăng, ghê tởm với chính mình và cô ta. Những ký ức cuộn lên trong anh, và anh nhớ lại trong một trạng thái mơ màng vì tác dụng của thuốc phiện.

“Anh không thể đang nghiêm túc,” Joyce đã nói, giọng nói mượt mà của cô ta có vẻ buồn cười. “Anh sẽ không bao giờ bỏ em.” Cô ta nằm duỗi người trên giường, thân hình trần truồng của cô ta không hề che giấu bởi cái chăn lụa nhàu nhĩ. “Cho em biết, ai sẽ là người tiếp theo em? Một con hầu gái quê mùa cục mịch? Mấy cô diễn viên bé nhỏ với tóc tai phủ phấn trắng và đi tất đỏ? Anh không thể đi thụt lùi lại như vậy, Derek. Anh phải có khẩu vị với những thứ thanh tao hơn.”

Derek đã cười nhạo nhử với giọng tự tin của cô ta. “Những quý bà cao ngạo với cái đầu ngu ngốc như cô, luôn nghĩ rằng đã ban ơn huệ cho tôi được chạm vào cô.” Anh quan sát cô với đôi mắt xanh lục mĩa mai. “Cô nghĩ cô là phần thưởng cao nhất mà tôi từng có. Tôi đã có nhiều cô nàng phóng túng cao quý như cô trả tiền cho tôi vì những chuyện này. Còn cô, đã có được nó miễn phí.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Joyce, với cái mũi thon kênh kiệu và những gò má sắc nét như được điêu khắc, đột nhiên co rúm lại vì giận dữ. “Đồ con hoang dối trá.”

“Thế cô nghĩ làm thế nào tôi có tiền để xây dựng sòng bạc của tôi? Họ tự gọi họ là những ‘bà bảo trợ’” Derek tặng cho cô một nụ cười khắc nghiệt trong lúc kéo quần lên.

Đôi môi đỏ của Joyce hiện ra một nụ cười khinh bỉ. “Như vậy anh chẳng là gì mà chỉ là một con điếm? Một con điếm đực?” Ý tưởng đó rõ ràng làm cô ta thích thú.

“Kiểu kiểu như vậy.” Anh cài khuy áo và đứng trước gương để chỉnh lại cổ áo.

Joyce trượt khỏi giường và bước đến chỗ anh, dừng lại một phút để tán thưởng thân thể trần truồng của cô ta trước gương. Kết hôn với một vị bá tước góa bụa già khi còn rất trẻ, cô ta đã thỏa mãn những nhu cầu tình dục của mình bằng một danh sách dài người tình. Bất cứ lần có bầu nào cô ta cũng nhanh chóng phá bỏ vì không bao giờ cô ta cho phép thân hình mình bị biến dạng bởi những đứa con, và vị bá tước cũng đã có người thừa kế hợp pháp với người vợ trước. Về dĩ dâm và sắc đẹp quyến rũ của Joyce đã khiến cô ta trở thành một người được săn đuổi trong giới thượng lưu. Như một người đi săn đáng yêu, cô ta làm tất cả để

hủy hoại bất cứ người đàn bà nào mà cô ta cho là đe dọa vị trí của cô ta. Với vài từ ngữ được lựa chọn cẩn thận và một vài ‘tình huống trùng hợp’ được sắp xếp khéo léo, Joyce nổi tiếng là đã phá hủy nhiều thanh danh và đẩy những phụ nữ ngây thơ vào vực sâu nhục nhã.

Derek nhìn vào trong gương và nhận ra những gì Joyce đang trình diễn với anh, sự đối lập khiêu gợi giữa hình dáng đang mặc quần áo của anh và cơ thể khỏa thân với hai-màu-vàng-trắng của cô ta. Có lúc Joyce có thể trông ngây thơ như một thiên thần, nhưng anh cũng đã nhìn thấy cô ta biến thành một mụ phù thủy với tóc tai rối bù và khuôn mặt méo mó, gào lên ở đỉnh cao của dục vọng và cào cấu anh với những móng tay dài. Cô ta là người đàn bà phóng đảng nhất mà anh từng biết, sẵn sàng làm mọi thứ vì khoái lạc, cho dù có trác táng đến đâu. Họ khá là xứng đôi, anh nhận nhớ nghĩ, hai người họ đều tồn tại để thỏa mãn nhu cầu của riêng mình.

Gắn chặt đôi mắt xanh nhạt trên khuôn mặt vô cảm của anh, Joyce lướt tay xuống vùng bụng phẳng lì, lần mò đến đũng quần của anh. “Anh vẫn còn muốn em,” cô ta rên rỉ. “Em có thể cảm nhận được anh muốn đến như thế nào. Anh là người tình mãn nguyện nhất mà em từng có, thật lớn và cương cứng – “

Derek thô bạo đẩy cô ta đến nỗi cô ta ngã trở lại giường. Cô ta giang chân ra vẻ mong đợi và chờ anh đến gần. Mắt cô ta đầy vẻ ngạc nhiên khi nhận ra rằng anh ta sẽ không tuân theo cô.

“Mọi chuyện đã kết thúc,” Derek nói dứt khoát. “Tôi sẽ trả toàn bộ các khoản nợ của cô trên phố Bond. Lấy cái con-ếch-ngậm-châu-bầu mà cô rất thích đó, và tính vào tài khoản của tôi.” Anh để chiếc cà vạt bằng lụa treo lỏng lẻo quanh cổ và khoác áo choàng lên vai.

“Vì sao anh làm như thế? Anh muốn em cầu xin?” Joyce mỉm cười khiêu khích. “Em sẽ quỳ bằng đầu gối trước anh. Anh thích như thế nào?” Cô ta lập tức quỳ xuống sàn nhà và ngả đầu về phía trước quần anh, Derek lôi cô ta đứng lên, siết chặt hai tay trên vai cô ta.

“Nghe tôi này, Joyce – “

“Anh đang làm em đau!”

“Tôi chưa bao giờ nói dối cô. Tôi không hứa hẹn gì cả. Cô nghĩ chuyện này sẽ tiếp diễn bao lâu? Chúng ta đều có điều chúng ta muốn. Giờ thì hết rồi.”

Cô ta nhìn anh chằm chằm. “Nó sẽ kết thúc khi tôi nói vậy, và sẽ không chấm dứt cho đến khi đó!”

Về mặt của Derek thay đổi. “Ra là vậy,” anh nói và cười lớn. “Lòng kiêu hãnh của cô bị tổn thương. Tốt, nói với bạn cô những gì cô muốn, Joyce. Nói với họ là cô là người muốn chia tay. Tôi sẽ đồng ý với bất kể điều gì cô nói.”

“Sao anh dám nói với tôi bằng giọng trịnh thượng đó, anh một tên ở khu đông dốt nát! Tôi biết hàng ngàn đôi giày mà anh đã liếm qua để đạt được những gì hiện nay, và mọi người cũng vậy! Những quý ông sẽ đến sông bạc của anh, nhưng họ sẽ không bao giờ mời anh đến nhà, hoặc các bữa tiệc của họ, hoặc để anh ăn cùng bàn với họ hay theo đuổi con gái họ, và anh có biết vì sao không? Bởi vì họ không tôn trọng anh - họ chỉ coi anh là cái gì đó để quẹt giày và vứt lại ở cống nước nơi anh sinh ra! Họ nghĩ anh như là một sinh vật hạ đẳng nhất – “

“Được rồi,” Derek nói với nụ cười không có chút hài hước nào. “Tôi biết tất cả điều đó. Tiết kiệm hơi của cô đi.”

Joyce nhìn anh gần hơn, rõ ràng nhận ra rằng sự xúc phạm của cô không hề tác động đến anh. “Anh không có cảm giác, đúng không? Vì thế mà không ai có thể làm anh tổn thương - bởi vì bên trong anh đã chết.”

“Đúng thế,” anh nói êm ái.

“Và anh không quan tâm đến ai. Không, ngay cả tôi.”

Đôi mắt xanh lấp lánh nhìn thẳng vào cô ta. Mặc dù anh không trả lời, nhưng câu trả lời quá rõ ràng. Giật tay về, Joyce lao vào anh với tất cả sức mạnh của mình, tiếng động nghe như tiếng cách của một khẩu súng. Derek cử động theo phản xạ để đánh trả. Nhưng tay anh dừng lại trước khi nó đập vào mặt cô ta. Anh chậm chậm hạ tay xuống. Mặt anh tối lại và lạnh lẽo.

“Em có thể làm anh ham muốn em.” Joyce khàn khàn nói . “Có nhiều việc chúng ta vẫn chưa làm cùng nhau - những trò chơi mới em có thể cho anh xem – “

“Tạm biệt, Joyce.” Anh quay đi và rời khỏi phòng.

Sự từ chối của anh rất thần nhiên đến mức sỉ nhục, như là anh từ chối một lời mời không mong muốn lần thứ hai trong bữa ăn tối.

Joyce bưng bưng tức giận. “Không,” cô ta quát. “Anh sẽ không bỏ tôi! Nếu có một người đàn bà khác, tôi sẽ móc mắt cô ta ra!”

“Không có một người đàn bà khác,” anh mỉa mai đáp lại . “Chỉ là sự chán ngán.” Đột nhiên, giọng anh đổi thành giọng bèn bẹt thô lỗ của khu đông. “Hoặc như là giới quý tộc của cô hay gọi nó, sự buồn chán.”

Cô ta trần truồng lao ra khỏi phòng ngủ, gào với theo khi anh đi xuống cầu thang. “Quay lại ngay lúc này... hoặc anh sẽ phải trả giá trong từng ngày của cuộc đời anh! Nếu tôi không có anh, không ai sẽ có! Anh có hiểu tôi không? Anh sẽ phải trả giá cho việc này, Derek Craven!”

Derek không coi những đe dọa của cô ta là nghiêm trọng – hay có lẽ chỉ là anh không quan tâm. Anh đã làm những gì anh lên kế hoạch cho cuộc đời mình, chưa bao giờ nghĩ đến ở cuối con đường dài, xảo trá này, sự thành công có thể đi cùng với những chán ngán như thế này. Bây giờ anh đã đạt được tất cả những gì mình muốn, và anh cũng không còn gì để trông đợi.

Chết tiệt sự buồn chán này, vây hãm và gặm nhấm trí óc. Một vài năm trước, anh chưa từng biết ý nghĩ của từ đó. Căn bệnh của một người đàn ông giàu có, anh nghĩ, và mỉm cười ảm đạm khi nhận thức ra sự mỉm mai đó.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Sara sửa soạn cẩn thận cho chuyến đi thăm sông bạc. Cô đã chọn chiếc váy đẹp nhất của mình, một chiếc váy màu lam xám bằng vải bông dệt mỏng, với ba nếp gấp xiên xiên ở chân váy, cổ áo cao viền ren. Cô có rất ít quần áo, nhưng chúng đều được may bằng vải tốt và bền. Những chiếc váy của cô đều không có kiểu cách đặc biệt theo đúng một hiện nay. Cô mong là những vết vấy bẩn trên chiếc váy cô mặc tối qua có thể giặt sạch. Đã có một cảnh tượng khá láo nháo khi Sara trở về vào giờ giấc muộn như vậy, trong bộ dạng lấm lem những vết máu. Để trả lời cho những câu hỏi liên tục của bà Goodman, Sara đã nhẹ nhàng giải thích rằng cô đã gặp một chút rắc rối trong chuyến đi nghiên cứu. “Không có gì phải lo lắng – cháu chỉ là dừng lại và giúp đỡ một người lạ.”

“Nhưng những vết máu đó – “

“Không có tí nào của cháu cả,” Sara cười trấn an bà.

Thậm chí cô đã làm sao nhãng bà Goodman bằng việc hỏi han làm thế nào để tẩy sạch những vết bẩn đó. Họ đã cùng quét một hỗn hợp tinh bột và nước lạnh lên áo khoác và váy của cô. Sáng nay số đồ đó đang được ngâm với một hỗn hợp rượu gin, mật ong, xà phòng và nước.

Sau khi vắn toàn bộ mái tóc lên để chúng không xòa xuống mặt, Sara chụp lên những lọn tóc màu nâu hạt dẻ một chiếc mũ vải thêu ren. Hải lòng với diện mạo của mình, cô tìm một chiếc áo choàng nhẹ trong rương quần áo rồi liếc nhìn qua tấm kính nhỏ trên cửa sổ, nhận ra hôm nay một ngày mùa thu lạnh lẽo điển hình.

“Sara!” giọng nói bồi rối của bà Goodman bay về phía cô khi đang đi xuống cầu thang. “Một cỗ xe ngựa sang trọng đỗ ngay trước cửa nhà! Cháu có biết gì về nó không?”

Ngạc nhiên, Sara đi đến cửa trước ngôi nhà khiêm tốn của gia đình Goodman và kéo cửa mở. Trước mắt cô là hình ảnh của một cỗ xe sơn đen bóng, những chú ngựa lông đen như gỗ mun, vài người cưỡi ngựa đi tháp

tùng, một người đánh xe và một gia nhân mặc quần ống túm, áo choàng và đội mũ ba sừng. Bà Goodman bước đến gần cô. Suốt dọc con phố, rèm cửa đã được kéo hết ra và những khuôn mặt tò mò xuất hiện ở cửa sổ. “Không một cỗ xe nào giống như thế này lại xuất hiện trên con phố này trước đây,” bà Goodman nói. “Hãy nhìn mặt của Adelaide Witherbane kia – bác nghĩ mắt cô ta sắp lồi ra cả rồi! Sara, chuyện thần kỳ nào đang diễn ra vậy?”

“Cháu không biết.”

Không thể tin được, họ thấy người gia nhân tiến đến những bậc thềm trước cửa nhà Goodman. Anh ta cao hơn 6 feet. “Cô Fielding?” anh ta kính cẩn chào hỏi.

Sara mở cửa rộng hơn. “Vâng?”

“Ông Worthy cử cỗ xe này đến đưa cô đến sông bạc Craven bất cứ khi nào cô sẵn sàng.”

Ánh mắt hồ nghi của bà Goodman chuyển từ người hầu sang Sara. “Ông Worthy này là ai? Sara, chuyện này có liên quan gì đến những hành động bí ẩn của cháu tôi qua không?”

Sara hững hờ nhún vai. Bà Goodman đã quá căng thẳng bởi việc Sara về muộn, trong bộ dạng rối bời, và những vết máu trên trang phục. Để đáp lại cho vô số câu hỏi, Sara đã trả lời chung chung là không có gì phải lo lắng, cô đã quá bận rộn với những nghiên cứu cho cuốn tiểu thuyết của cô. Cuối cùng bà Goodman đã phải bỏ cuộc. “Bác hiểu,” bà đã nói mập mờ, “rằng những gì mẹ cháu viết cho bác là thật. Bên dưới cái vỏ bọc hiền lành là một bản tính kín đáo và ngoan cố!”

“Mẹ cháu viết như thế?” Sara hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Ý chị ấy gần như vậy! Chị ấy kể rằng cháu có thói quen làm những gì cháu muốn không quản đến nó khác thường đến đâu, và cháu hiếm khi trả lời những câu hỏi bắt đầu bằng những từ như ‘ở đâu’ và ‘tại sao’.”

Sara cười toe toét khi đến đây. “Lâu nay cháu đã học được là không giải thích tất tột mọi chuyện với mọi người. Nó dẫn đến một tư tưởng sai lầm là họ nghĩ họ có quyền biết về mọi việc cháu làm.”

Lôi tâm trí trở lại với hiện thực, Sara gom lấy túi và gắng tay, và bắt đầu đi ra với người gia nhân. Bà Goodman chạm vào tay cô để cản lại. “Sara, bác nghĩ sẽ tốt hơn nếu bác đi với cháu, chỉ là vì bác quan tâm đến sự an toàn của cháu.”

Sara nghiêm mặt cố nén một nụ cười, biết rằng lòng hiếu kỳ của người phụ nữ lớn tuổi đang tăng lên không thể kiềm chế nổi. “Bác thật tốt, nhưng không cần phải vậy. Cháu hoàn toàn được an toàn.” Cô bước tới cỗ xe và dừng lại liếc nhìn người đầy tớ cao lớn.

“Điều này hoàn toàn không cần thiết,” cô lẩm bẩm. “Tôi đã định đi bộ đến Craven sáng nay.”

“Người lái xe và tôi đều sẵn sàng phục vụ cô, cô Fielding. Ông Worthy đã nhấn mạnh rằng cô không nên đi bộ đến bất cứ đâu ở Luân Đôn thêm nữa.”

“Liệu chúng ta có cần đến những người hộ tống có vũ khí không?” Sara bị bối rối bởi tất cả sự hoành tráng và phô trương này. Cỗ xe này sẽ phù hợp ột nữ công tước hơn là ột nhà tiểu thuyết của một ngôi làng nhỏ.

“Đặc biệt là những người hộ tống. Ông Worthy nói rằng cô có xu hướng hay lui tới những nơi nguy hiểm.” Mở cửa xe với một điệu bộ màu mè, anh ta đỡ cô đi lên những bậc thang nhỏ trải thảm. Mỉm cười thiếu náo, Sara ngồi xuống giữa những chiếc ghế đệm nhung và chỉnh đốn lại váy áo của mình.

Khi họ đến câu lạc bộ, người giữ cửa đưa cô đi vào một hành lang với vẻ lịch sự nhất mực. Ngay tức khắc Worthy xuất hiện cùng một nụ cười nhã nhặn. Ông chào đón cô như cô là một người bạn cũ. “Chào mừng đến Craven, cô Fielding!”

Sara đặt tay lên cánh tay gấp lại của ông khi ông đưa cô vào câu lạc bộ. “Sáng nay ông Craven có khỏe không?”

“Ông ấy ăn không ngon miệng, và những mũi khâu trông hơi khó coi, nhưng mặt khác, ông ấy khá là khoẻ.” Worthy quan sát Sara khi cô quay một vòng ở giữa tiền sảnh lộng lẫy. Biểu lộ của cô thay đổi với vẻ sững sốt.

”Trời,” là tất cả những gì cô có thể nói. “Ôi chào!” Cô chưa từng nhìn thấy một nơi xa xỉ như thế này; trần nhà bao gồm những tấm kính màu, những chùm đèn sáng lấp lánh, những bức tường trang trí bằng nhiều cột mạ vàng, những tấm rèm nhung xanh đậm. Không hề dời mắt khỏi khung cảnh tráng lệ xung quanh, cô dò dẫm trong túi tìm cuốn sổ tay.

Worthy nói khi Sara tốc ký. “Tôi đã nói với các nhân viên về cô, cô Fielding. Họ sẵn lòng cung cấp bất cứ thông tin nào mà cô thấy hữu ích.”

“Cảm ơn,” cô nói lơ đãng, chỉnh lại gọng kính và chăm chú nhìn vào những nét điêu khắc trên thân cột. “Đây là thiết kế theo kiểu Ionic*, tôi chắc vậy?”

(*‘Ionic design’: một trong ba kiểu thức cột trong kiến trúc của Hy Lạp cổ đại. Bao gồm thân cột và mũ cột được trang trí bằng những cuộn tròn hình xoắn ốc.)

“Scagliola, người kiến trúc sư gọi chúng như vậy.”

(*‘Scagliola’: một kiểu trang trí điêu khắc mô phỏng đá cẩm thạch, gồm thạch cao và keo dán màu đá cẩm thạch hoặc bột granit)

Cô gật đầu và tiếp tục ghi chú. “Kiến trúc sư là ai? Trông giống như thiết kế của Nash.”

“Không phải, ông Craven cho rằng những ý tưởng của Nash không được phong phú. Bên cạnh đó, ông Nash đã già cả, và quá bận rộn với những dự án cho nhà vua. Đổi lại ông Craven chọn một kiến trúc sư trẻ tên là Graham Gronow. Ông ấy đã nói rất rõ với Gronow rằng ông ấy muốn một tòa nhà nguy nga tráng lệ hơn cả Cung điện Buckingham.”

Sara cười thành tiếng. “Ông Craven không bao giờ làm điều gì nửa vời cả?”

“Không,” Worthy uể oải nói. Ông chỉ về hành lang dẫn đến sảnh chính của sông bạc. “Tôi nghĩ chúng ta có lẽ sẽ bắt đầu một chuyến tham quan quanh câu lạc bộ.”

Sara ngần ngại. “Thế thì thật là tuyệt, nhưng tôi không muốn bị bất kỳ vị khách nào nhìn thấy – “

“Không đâu, cô Fielding. Bây giờ còn quá sớm. Hầu hết những người Luân Đôn điển hình đều không tỉnh dậy cho đến buổi chiều.”

“Tôi thích thức dậy khi mặt trời mọc,” Sara vui vẻ nói, theo ông đi vào đại sảnh chính của sông bạc. “Tôi suy nghĩ mình mẫn nhất vào lúc ban sớm, và hơn nữa – “ Cô bỏ dở câu với một tiếng cảm thán khi bước qua cánh cửa của một căn phòng bát giác. Mắt cô mở lớn khi cô nhìn chăm chú lên trần nhà mái vòm lừng danh. Nó được thiết kế với những hình điêu khắc bằng thạch cao cầu kỳ và những bức tranh tuyệt đẹp, và điểm thêm những chùm đèn lớn nhất mà cô từng thấy. Chiếc bàn chơi súc sắc ở trung tâm được đặt ngay đúng dưới mái vòm. Lặng lẽ Sara mải mê với không khí của căn phòng. Cô có thể cảm thấy hàng nghìn tình huống kịch tính xảy ra ra ở đây; những món tiền lớn thắng được hoặc bị thua, sự kích động, giận dữ, sợ hãi và niềm vui tuyệt đỉnh. Hàng loạt ý tưởng cho cuốn tiểu thuyết của cô nảy đến cùng một lúc, và cô viết nhanh đến hết mức có thể, trong khi Worthy kiên nhẫn chờ đợi.

Đột nhiên một cảm giác là lạ quét qua cô, một cảm giác gai gai phía sau cổ cô. Nhịp độ của cây bút chì trên tay cô chậm lại. Lúng túng, cô viết nốt câu còn dở và liếc mắt nhìn cánh cửa trống trải. Giác quan bên trong mách bảo cô nhìn lên ban công nơi có thể bao quát toàn bộ tầng dưới. Cô bắt được một hình ảnh lơ mơ của ai đó đang bỏ đi... ai đó đã theo dõi họ. “Ông Craven,” cô thì thầm trong hơi thở, quá nhỏ để người quản gia có thể nghe được.

Thấy cô đã kết thúc việc ghi chép, Worthy chỉ tay về phía lối ra ở một phía khác của căn phòng. “Chúng ta tiếp tục chứ?”

Họ thăm quan phòng ăn và phòng ăn tự chọn, một dãy dài phòng đánh bài sang trọng, khu vực hút thuốc và đánh bi lắc, và hầm ngầm nơi các thành viên câu lạc bộ có thể ẩn náu trong trường hợp bị cảnh sát khám xét. Khuyến khích bởi những câu hỏi của Sara và sự thích thú say mê của cô, Worthy kể về tính phức tạp của trò chơi, kiến trúc của toà nhà, thậm chí cả những món ăn và loại rượu được phục vụ.

Suốt hành trình Sara không thể loại bỏ cảm giác rằng họ đang bị theo dõi. Cô thường xuyên liếc qua vai mình, mong đợi cô có thể bắt được ai đó đang quan sát họ từ một ô cửa hoặc đằng sau một cái cột. Nhiều

phút trôi qua, cô bắt đầu đầu thấy rất nhiều đầy tớ vội vã chạy qua chạy lại. Một số chị hầu phòng đi qua hành lang mang theo giẻ lau sàn có cán dài, thùng nước và một số khăn lau sạch. Cánh cửa được lau sạch, thảm được quét, mặt lò sưởi được lau chùi và đồ đạc được quét bụi toàn bộ.

“Nơi này được quản lý thật tốt,” Sara nhận xét khi họ đi lên cầu thang chính sang trọng với hàng lan can mạ vàng vững chãi.

Worthy tự hào mỉm cười. “Ông Craven có những tiêu chuẩn chặt chẽ. Ông ấy thuê gần một trăm người làm để duy trì hoạt động của câu lạc bộ một cách chuẩn xác.”

Mỗi một chiếc cầu thang trong sáu chiếc đều dẫn đến những hành lang dài. Sara để ý thấy mặt Worthy ửng lên khi cô hỏi những phòng đó để làm gì. “Một số là phòng ngủ của nhân viên,” ông nói về không thoải mái. “Một vài phòng là nơi nghỉ ngơi tạm thời của khách khứa. Những phòng còn lại dành cho... ờ... nhà chứa.”

Sara gật đầu, biết được chính xác nhà chứa thực chất là gì. Sau những nghiên cứu phục vụ cho quá trình sáng tác Mathilda, cô đã rất phản đối sự công khai hiển nhiên của nghề mại dâm. Cô đã cảm thông cho những người phụ nữ bị vùi dập bởi nghề này.

Một khi họ đã bắt đầu đi trên con đường đó, thì thật là khó, thậm chí là không thể, để quay đầu lại. Một trong những lý do cô viết về chủ đề mại dâm với thái độ thông cảm là để chỉ ra rằng những cô gái điếm không phải là những sinh vật suy đồi như xã hội vẫn coi họ như vậy. Cô không thích cái ý nghĩ ông Craven làm giàu thêm mình bằng nghề mua bán này. Nó còn đáng khinh hơn cả việc bài bạc. “Ông Craven kiếm được bao nhiêu từ những nhà chứa đó?” cô hỏi.

“Ông ấy không thu chút lợi nhuận nào từ họ, cô Fielding. Sự hiện diện của họ để tô điểm thêm cho không khí của sòng bạc, và như là một mồi nhử thêm đối với những vị khách. Họ được giữ tất cả số tiền họ làm ra. Ông Craven còn mang đến cho họ sự bảo vệ, phòng ở miễn phí, và những khách hàng tốt hơn nhiều so với những người họ bắt chợt tìm được trên đường phố.”

Sara mỉa mai mỉm cười. “Tốt hơn? Tôi không chắc, ông Worthy. Từ những gì tôi đã nghe kể, những quý ông thuộc giới thượng lưu chỉ nổi tiếng với việc lạm dụng phụ nữ - và reo rắc dịch bệnh - giống như những người nghèo.”

“Có lẽ cô muốn nói chuyện với những cô gái đó. Tôi chắc chắn họ sẽ bày tỏ cả lợi ích và những khó khăn khi làm ở sòng bạc. Họ sẽ thẳng thắn với cô. Ấn tượng của tôi là họ coi cô như một nữ anh hùng.”

Sara giật mình với nhận định đó. “Tôi?”

“Khi tôi giải thích cô là tác giả của Mathilda, họ đều rất phấn khích. Tabitha đọc to cuốn tiểu thuyết cho những người khác nghe trong những ngày nghỉ của họ. Gần đây họ đều đi xem buổi diễn tập trên sân khấu.”

“Tôi có thể gặp vài người trong số họ bây giờ được không?”

“Vào giờ này họ thường đang ngủ. Nhưng có lẽ sau đó – “

Một giọng nữ cau gắt xen vào giữa họ. “Worthy! Worthy, tên ăn không ngồi rồi vô dụng, tôi đã đi tìm ông khắp cái câu lạc bộ quỷ quái này!”

Người phụ nữ chỉ mặc mỗi một chiếc áo choàng ở nhà màu trắng nhàn nhúm và trong suốt, vội vã đi hết hành lang tiến đến chỗ họ. Cô ta rất quyến rũ, mặc dù khuôn mặt nhỏ của cô đã trở nên thô cứng bởi cuộc sống khó khăn. Những lọn tóc gợn sóng màu nâu hạt dẻ, rất giống tóc Sara, xoã xuống vai và lưng. Cô ta chỉ dành cho Sara một cái liếc mắt ngắn nhất. Sara muốn trao đổi vài từ thân thiện, nhưng từ kinh nghiệm trước đây của mình cô biết rằng những cô gái này cần được tạo ra một sự tin cậy lớn trước khi họ có thể giải bày với ai đó như cô. Bởi vì sự tôn trọng, khinh miệt hay xấu hổ, họ thường tránh nhìn một ‘người phụ nữ tử tế’ bằng mắt.

“Tabitha,” Worthy bình tĩnh nói. “Có chuyện gì vậy?”

“Lại Ngài F,” cô cảm phần trả lời. “Tên dê cụ rẻ tiền! Hắn đến chỗ Molly tối qua và nói sẽ trả cho cả đêm. Giờ thì hắn muốn đi mà không trả tiền!”

“Tôi sẽ giải quyết,” Worthy điềm tĩnh nói. Ông liếc Sara đang ghi chép. “Cô Fielding, cô có phiền nếu tôi để cô ở đây trong vài phút? Phòng triển lãm phía bên phải cô có rất nhiều bức tranh đẹp trong bộ sưu tập cá nhân của ông Craven.”

“Xin hãy tự nhiên, ông cứ đi trước đi,” Sara giục.

Đột nhiên Tabitha trở nên háo hức. “Có phải là cô ấy không?” Cô hỏi Worthy. “Mathilda ỉ?”

“Ồ, không,” Sara nói. “Tôi đã viết cuốn tiểu thuyết có tên là Mathilda?”

“VẬY cô biết cô ấy? Cô ấy là một người bạn của cô?”

Sara thấy lúng túng. “Thực ra không phải vậy. Cô biết đấy, Mathilda là một nhân vật tiểu thuyết. Cô ấy không có thật.”

Lời giải thích nhận được một cái liếc mắt quở trách từ Tabitha. “Không thật? Tôi đã đọc tất cả về cô ấy. Và tôi biết một cô gái đã gặp cô ấy. Họ làm cùng trên một con phố sau khi Mathilda bị Ngài Aversley cưỡng đoạt.”

“Để tôi giải thích nó như thế này – “ Sara bắt đầu, nhưng Worthy lắc đầu ỉ bảo nó sẽ không có tác dụng, và dẫn Tabitha đi xuống cầu thang.

Mỉm cười tự lự, Sara thoắt đến phòng trưng bày tranh. Trên tường treo một số bức tranh của Gainsborough, một bức con ngựa và kỵ sĩ của Stubbs, hai bức tranh sắc sỡ của Rubens, và một bức rất đẹp của Vandyke. Tiến gần một bức tranh rất đẹp, cô chăm chú nhìn nó một cách tò mò. Bức tranh vẽ một phụ nữ ngồi trên một chiếc ghế lớn. Cô con gái nhỏ đứng bên cạnh, một bàn tay nhỏ đặt lên cánh tay mẹ. Hai người đều xinh đẹp tuyệt vời, với làn da trắng mờ, tóc đen xoăn, và đôi mắt biểu cảm. Xúc động bởi cảnh tượng ngọt ngào, Sara buột miệng nói to. “Đáng yêu làm sao... tôi băn khoăn hai vị là ỉ?”

Sara không thể không nhận ra sự khác biệt giữa vẻ đẹp rạng rỡ của người phụ nữ trong bức tranh và cái duyên thầm mờ nhạt của cô. Cô đoán là ông Craven đã quen biết với nhiều phụ nữ rất xinh đẹp – và cô biết không có nét nào đặc sắc và gây ấn tượng ở cô cả. Sẽ có cảm giác như thế nào khi có được một ngoại hình mà người đàn ông thấy không thể cưỡng nổi?

Mặc dù không có tiếng động nào đằng sau, nhưng giác quan thứ sáu khiến thần kinh cô thấy nhột nhột. Sara xoay lại. Không ỉ ở đó. Cô cẩn thận chỉnh thẳng gọng kính và tự nói với mình rằng cô thật là ngốc. Lang thang xa hơn trong phòng triển lãm, cô nhìn gần hơn vào những bức tranh lộng lẫy. Giống như mọi thứ trong câu lạc bộ, chúng dường như được chọn vì khả năng gây ấn tượng của mình. Một người đàn ông như ông Craven có thể dùng cả đời để sưu tầm những tác phẩm nghệ thuật đáng giá, những căn phòng thiết kế công phu, những phụ nữ đẹp... Họ là những biểu tượng cho sự thành công của anh.

Nhét cuốn sổ tay vào túi xách, Sara bắt đầu đi loanh quanh từ phòng tranh. Cô nghĩ về việc cô sẽ miêu tả câu lạc bộ và người chủ hư cấu của nó như thế nào trong cuốn tiểu thuyết của cô. Có lẽ cô sẽ lãng mạn hoá anh ta một chút. Ngược lại với những gì mọi người cho là anh là một người hoàn toàn không thanh lịch và không có ưu điểm, cô có thể viết, anh che giấu một tình yêu bí mật với cái đẹp và tìm cách để sở hữu nó ở vô số hình thức khác nhau, như là để bù đắp lại –

Ngay lúc đó một cái bàn tay túm vào cánh tay cô, và bức tường dường như mở ra trong bóng tối mờ mờ trước mắt cô. Cô bị kéo lê trên hai chân, lúi về một phía, quá nhanh nên tất cả những gì cô có thể làm là há hốc miệng để phản kháng khi sức mạnh không nhìn thấy đó lôi cô từ phòng tranh đến một nơi chìm trong bóng tối... một cánh cửa bí mật... một hành lang được che giấu. Hai bàn tay giữ chặt cô, một nắm quanh cổ tay cô, một kim trên vai cô. Chớp chớp mắt trong bóng tối, Sara cố gắng nói và chỉ có thể thốt ra vài tiếng sợ hãi. “Ai... ỉ đó...”

Cô nghe thấy một giọng đàn ông, mềm mại như nhung. Hoặc chính xác hơn là, cô cảm nhận được giọng nói của anh ta, sức nóng của hơi thở của anh trên trán cô. Cô bắt đầu run rẩy dữ dội.

“Tại sao cô lại ở đây?” anh hỏi.

“Ông Craven,” cô run rẩy thì thầm. “Tôi - ở đây rất tối.”

“Tôi thích bóng tối.”

Cô cố gắng lấy lại hơi thở. “Ông thấy có thực sự cần thiết làm cho tôi giật mình như thế không?”

“Tôi không định như vậy. Cô đi ngang qua tôi. Tôi không thể ngăn mình lại.”

Nỗi sợ của Sara biến thành phần nộ. Anh ta không hề hối hận vì đã làm cô hoảng sợ... Anh ta đã định như vậy.

“Ông đã đi theo tôi,” cô buộc tội. “Ông đã theo dõi tôi suốt buổi sáng.”

“Tôi qua tôi đã nói tôi không muốn cô ở đây.”

“Ông Worthy nói được - “

“Tôi là chủ câu lạc bộ, không phải Worthy.”

Sara định nói với anh ta rằng anh ta bạc bẽo đến mức nào, sau những gì cô đã làm cho anh ta tối qua. Nhưng cô nghĩ sẽ là không khôn ngoan nếu tranh cãi với anh ta khi cô đang bị vây hãm ở đây. Cô bắt đầu lùi từng bước nhỏ, tiến về phía ánh sáng le lói nơi cánh cửa bí mật đang hé mở. “Ông đứng,” cô nói với giọng từ bỏ. “Ông hoàn toàn đúng. Tôi – tôi tin là tôi sẽ đi bây giờ.”

Nhưng anh ta vẫn không thả vòng kim kẹp trên tay cô, và cô buộc phải đứng yên. “Nói cho tôi biết điều gì khiến cô quyết định viết về cờ bạc.”

Chớp mắt trong bóng tối, Sara cố gắng lấy lại sự bình tĩnh của mình. “Ừm... có một cậu bé ở trong làng của tôi. Một cậu bé rất thông minh và tử tế, và được thừa kế một gia tài nhỏ. Nó đủ để giữ cậu bé có một cuộc sống thoải mái trong nhiều năm. Nhưng cậu bé quyết định thử làm tăng sự giàu có của mình, không phải bằng những cách chính đáng, mà bằng con đường cờ bạc. Cậu bé đã thua tất cả trong một đêm. Trong sòng bạc của ông, ông Craven.”

Anh nhún vai hờ hững. “Chuyện đó xảy ra suốt.”

“Nhưng thế là chưa hết đối với cậu ấy,” Sara nói. “Cậu ấy tiếp tục chơi, hy vọng rằng với mỗi vòng quay của súc sắc cậu ấy có thể lấy lại những gì đã mất. Cậu ấy đã đánh cược cả nhà, ngựa và những gì cậu có, những gì có thể đổi lấy tiền... Cậu trở nên bị ghét bỏ ở Greenwood Corners. Chuyện này khiến tôi thắc mắc điều gì đã xui khiến cậu bé có hành động như vậy. Tôi đã hỏi cậu bé, và cậu ấy nói cậu không thể ngăn cản chính mình. Cậu ấy đã chảy nước mắt khi nói với tôi rằng sau khi đã thua tất cả mọi thứ ở Craven, cậu ấy đã bán cả đôi giày của mình cho ai đó trên phố và đánh bài trên đôi chân trần ở một sòng bạc trong làng. Đương nhiên điều này khiến tôi suy nghĩ về những số phận khác đã bị huỷ hoại vì các quân bài và những con súc sắc. Những gia tài mất đi hằng đêm ở chiếc bàn may rủi có thể sử dụng cho những mục đích chân chính hơn là nằm trong túi ông.”

Cô cảm nhận thấy nụ cười mỉa mai của anh. “Tôi đồng ý, cô Fielding. Nhưng một cuốn sách nhỏ nhỏ sẽ không cản được ai đó chơi bạc. Mọi điều cô viết sẽ chỉ khiến họ chơi nhiều hơn.”

“Điều đó không đúng,” cô nói không khoan nhượng.

“Vậy Mathilda đã ngăn được ai không lai vãng đến nhà thổ chưa?”

“Tôi tin là nó khiến xã hội nhìn nhận những người làm điểm với một thái độ thông cảm hơn – “

“Những con điểm luôn giang chân ra vì một cái giá,” anh nói bình thản, “và mọi người sẽ luôn đặt tiền của họ vào một cuộc đánh cá. Xuất bản cuốn sách của cô về cờ bạc, và xem nó sẽ có tác dụng tốt như thế nào. Hãy xem liệu nó giữ con người ta ngay-thẳng-và-đứng mực. Tôi thà là trông chờ một người chết đánh rắm.”

Sara đỏ mặt. “Ông không cảm thấy cần rút chút nào khi một người đàn ông thua cuộc lê bước khỏi sòng bạc của ông, không tiền bạc, không hy vọng, không tương lai hay sao? Ông không cảm thấy có một chút xúi trạnh nhiệm nào chăng?”

“Họ không phải bị dí súng mang đến đây. Họ đến Craven để đánh bạc. Tôi trao cho họ cái họ muốn. Và tôi kiếm tiền từ nó. Nếu tôi không làm vậy, người khác cũng làm thôi.”

“Đó là câu nói ích kỷ, nhẫn tâm nhất mà tôi từng nghe – “

“Tôi được sinh ra ở một khu ổ chuột, cô Fielding. Bị ruồng bỏ trên phố, được gái điếm nuôi, bú bằng sữa và rượu gin. Những gã con hoang còi cọc cô đã nhìn thấy, những tên móc túi, ăn xin và những kẻ hành khất... tôi đã là một trong số họ. Rồi tôi nhìn thấy những cỗ xe xinh đẹp chạy lách cách trên đường phố. Tôi nhòm qua cửa sổ quán rượu, thấy những quý ông già và béo ăn nhậu và uống rượu cho đến khi bụng của họ phình lên. Tôi nhận ra rằng có một thế giới khác ngoài cái xóm nghèo đó. Tôi thề là tôi sẽ làm bất cứ điều gì - bất cứ điều gì - để chen chân vào thế giới đó. Đó là tất cả những gì tôi quan tâm.” Anh cười êm ái. “Và cô nghĩ là tôi nên có một chút lòng trắc ẩn chết tiệt với vài gã công tử bột trẻ tuổi trong những cái quần trơn mịn vứt tiền của hắn vào sòng bạc của tôi.”

Trái tim Sara đập thình thịch. Cô chưa bao giờ ở trong bóng tối với một người đàn ông. Cô muốn thoát ra - mọi bản năng đang cảnh báo rằng cô đang gặp nguy hiểm. Nhưng tận sâu trong lòng, có một sự mê hoặc không thể lý giải được... cứ như là cô đang đứng ở ngưỡng cửa của một thế giới bị ngăn cấm. “Theo tôi,” cô nói, “ông lợi dụng sự khởi đầu nghèo khổ của mình như là một sự biện minh để... để vứt bỏ hết những luân thường đạo lý mà tất cả chúng ta phải tuân theo.”

“Đạo đức,” anh khịt mũi. “Tôi không thể chỉ ra tên của một gã đàn ông nào, giàu hay nghèo, mà không vứt bỏ chúng với một cái giá hợp lý.”

“Tôi không,” cô nói vững vàng.

Derek im lặng. Giờ anh thực sự nhận thức được cô gái nhỏ bé đang ở rất gần anh, kín đáo và xáo động, bao bọc bởi vẻ đoan trang. Cô có mùi của tinh bột và xà phòng, như những bà cô đứng đắn khác mà anh đã không may gặp phải... những bà cô gia sư cho những đứa con quý tộc của khách hàng của anh, và những bà dì chưa chồng đi kèm với những quý cô trẻ không thể đụng đến, và những nữ sĩ, người mà thích ôm sách trong tay hơn là có một người đàn ông trên giường của họ. “Ồ giá” là từ chỉ những phụ nữ này - những sinh vật đã đánh mất sự tươi trẻ của họ và được lưu trữ ở đâu đó cho đến khi họ được cần đến cho những mục đích thuận tiện.

Nhưng có một sự khác biệt giữa cô và những người đó. Tối qua cô đã bắn một người đàn ông. Vì anh. Lòng mảy anh nhũn lại cho đến khi vết thương của anh nhoi nhoi.

“Tôi muốn đi bây giờ,” cô nói.

“Chưa được.”

“Ông Worthy sẽ tìm tôi.”

“Tôi chưa nói chuyện xong với cô.”

“Có nhất thiết phải ở đây không?”

“Tôi quyết định ở đâu thì sẽ là ở đó. Tôi có thứ mà cô muốn, cô Fielding - sự cho phép tham quan câu lạc bộ của tôi. Cô sẽ đáp lại như thế nào?”

“Tôi không thể nghĩ ra được cái gì.”

“Tôi chưa bao giờ cho đi cái gì mà không lấy lại một thứ khác.”

“Vậy ông muốn tôi đáp lại cái gì?”

“Cô là một nhà văn, cô Fielding,” anh chế nhạo. “Hãy sử dụng trí tưởng tượng của cô.”

Cô cắn môi và cân nhắc tình huống thật thận trọng. “Nếu ông thực sự tin nhận định của ông trước đó,” cô chậm rãi nói, “việc xuất bản cuốn tiểu thuyết của tôi có thể giúp tăng lợi nhuận của ông... vậy thì đó sẽ là lợi ích của ông khi cho phép tôi tiến hành nghiên cứu ở đây. Nếu lý thuyết của ông đúng, ông sẽ kiếm được tiền từ cuốn sách của tôi.”

Hàm răng trắng của anh lộ lên một nụ cười ngạo nghễ. “Tôi thích nghe như vậy.”

“Vậy là... tôi có sự cho phép của ông để tham quan câu lạc bộ?”

Anh để một khoảng dài trôi qua trước khi trả lời. “Được.”

Sara nhanh chóng cảm thấy nhẹ nhõm. “Cám ơn. Nói về nguồn thông tin để khai thác, ông và sòng bạc của ông là không có gì sánh bằng. Tôi hứa là tôi sẽ cố gắng để không trở thành một mối phiền phức.”

“Cô sẽ không là một sự phiền phức,” anh đính chính. “Hoặc là cô sẽ rời khỏi đây.”

Họ đều giật mình khi cánh cửa bí mật bật mở. Worthy đứng đó và chăm chú nhìn vào hành lang. “Ông Craven? Tôi không mong đợi ông đã dậy và đi lại sớm như vậy.”

“Tất nhiên là không,” Derek cau có nói, tay anh rời khỏi Sara. “Phô bày nơi này mà không xin phép sự đồng ý của tôi? Ông đã vượt quá giới hạn trong những ngày này rồi đấy Worthy.”

“Đó là lỗi của tôi,” Sara nói, cố bảo vệ người quản gia. “Tôi – tôi nhất quyết theo ý của mình. Lỗi tất cả là của tôi.”

Miệng Derek cong lên. “Không ai có thể bắt Worthy làm điều gì mà ông ấy không muốn, chuột con. Không ai trừ tôi ra.”

Nghे thấy giọng của Sara, Worthy lo lắng nhìn theo hướng của cô. “Cô Fielding? Cô ổn cả chứ?”

Derek kéo Sara và đẩy cô, chớp mắt vì ánh sáng chói. “Nhà viết tiểu thuyết bé nhỏ của ông đây. Chúng tôi chỉ đang có một cuộc thảo luận.”

Sara liếc nhìn người bắt giữ cô qua đôi kính, anh trông dường như to lớn và oai vệ hơn tối qua. Craven đang vận một chiếc quần tro-xám trang nhã và một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết làm nổi bật nước da ngăm đen của anh. Chiếc áo ghi lê nâu nhạt được may không có túi, ôm khít lấy vòng bụng rắn rỏi không có đến một nếp nhăn. Cô chưa bao giờ thấy một thứ vải vóc tao nhã như vậy trên người bất kỳ ai trong làng, ngay cả Perry Kingswood, niềm tự hào của Greenwood Corners.

Nhưng cho dù mặc quần áo xa hoa như vậy, không ai có thể nhầm lẫn Derek Craven với một quý ông. Vết khâu xù xì trên mặt anh mang lại cho anh một diện mạo thô ráp và hung dữ. Đôi mắt xanh lục khắc nghiệt như nhìn xuyên thấu cô. Anh là một người đàn ông mạnh mẽ với vẻ phóng khoáng và hoàn toàn tự tin, một người đàn ông không thể che giấu khao khát về những thứ tốt đẹp hơn trong cuộc sống giống như khao khát muốn mặt trời ngừng mọc.

“Tôi đã không có ý định chỉ cho cô Fielding những lối đi bí mật,” Worthy bình luận, đôi lông mày nhướng lên tận trán. Ông quay sang Sara. “Tuy nhiên, bây giờ thì cô đã biết về chúng, tôi có thể nói với cô là câu lạc bộ này có những hành lang bí mật và những khe nhòm mà cô có thể quan sát mọi hành động trong sòng bạc.”

Sara chuyển cái nhìn dò hỏi sang Craven, và anh dễ dàng đọc được ý nghĩ của cô.

“Không có gì xảy ra ở đây mà tôi không biết,” Craven nói. “Điều đó là để an toàn – cho các thành viên của câu lạc bộ và cho tôi.”

“Có thật vậy không,” cô lẩm bẩm. Chỉ có một chút xú ỉn ảm ỷ nghi ngờ trong giọng nói của cô, nhưng nó không thoát khỏi sự chú ý của anh.

“Cô sẽ thấy một số hành lang rất hữu dụng,” anh nói êm ả, “khi cô không được phép tiếp xúc với bất kỳ vị khách nào.”

“Nhưng ông Craven – “

“Nếu cô muốn ở lại đây, cô sẽ tuân thủ theo quy định của tôi. Không nói chuyện với những người khách. Không xen vào những ván bài.” Anh liếc cái túi của cô, đang phồng lên với một khối nặng đáng ngờ. “Vấn mang theo súng?” anh hỏi, bỗng nhiên thấy thích thú.

“Tôi cố gắng chuẩn bị ọi tình huống.”

“Ồ,” Derek móc máy, “lần tới có chuyện om sòm quanh đây, tôi sẽ biết ngay cần tìm ai.”

Sara im lặng, ngoảnh mặt đi. Vô thức cô nắm những ngón tay quanh chỗ anh đã túm cô. Tay cô xoa nhẹ nhẹ, như là để xua đuổi ký ức đó đi.

Vậy là cái đụng chạm của anh làm cô khó chịu, Derek nghĩ, và nhún nhó mỉm cười. Nếu cô biết những tội ác mà bàn tay anh đã nhúng vào, cô sẽ không bao giờ có cảm giác sạch sẽ lần nữa.

Worthy thông cổ họng và nói với giọng của một quân gia nghiêm nghị và trịnh trọng. “Rất tốt, cô Fielding. Chúng ta sẽ tiếp tục chuyện tham quan nhé?”

Sara gật đầu, nhìn lại vào hành lang mờ tối. “Tôi muốn xem hành lang này dẫn đến đâu.”

Derek nhìn theo với một nụ cười bất đắc dĩ khi hai người họ đi vào lối đi bí mật. Anh gọi với theo người quân gia, “Trông nom cô ấy. Đừng để cô ấy bắn ai.”

Câu trả lời của Worthy như bị bóp nghẹn. “Vâng, thưa ông Craven.”

Derek đóng cánh cửa lại để nó khớp kín vào tường mà không có một khe hở. Anh dừng lại và lấy lại cân bằng vì một cơn hoa mắt. Mạng sườn bị thâm tím của anh lại bắt đầu đau nhức. Anh từ từ quay trở lại căn hộ của mình và dò dẫm tìm đến căn phòng ngủ sang trọng. Đầu và cột giường được chạm khắc những thiên thần có cánh thổi kèn và những chú cá heo cười trên đầu ngọn sóng. Tất cả chi tiết được mạ kín vàng, toả sáng lộng lẫy bên cạnh những tấm màn nhung thêu. Mặc dù Derek biết thế là không có tính thẩm mỹ nhưng anh không quan tâm. “Một chiếc giường xứng với một hoàng đế” là những gì anh đã nói với người trang trí nội thất, và những thiết kế đắt tiền đã hấp dẫn anh. Khi còn là một thằng bé anh đã có nhiều đêm cuộn mình trên đường và dưới những cầu thang gỗ ọp ẹp, mơ mộng ngày nào đó được ngủ trên chính chiếc giường của mình. Bây giờ anh đã xây được một lâu đài... chỉ để khám phá ra rằng hàng nghìn đêm nằm trên vàng bạc và nhung lụa cũng không bao giờ xua đi cảm giác mất mát. Anh vẫn khao khát về một điều gì đó không thể gọi tên và không thể mang đến bởi nhung lụa và sự xa hoa.

Khép mắt lại, anh mơ màng ngủ, cuốn vào một giấc mơ khó chịu tràn ngập hình ảnh của Joyce Ashby và mái tóc vàng nhạt rực rỡ của cô ta, đôi chân cô ta quẫy trong dòng sông máu...

Đột nhiên anh nhận thức được là mình không ở một mình. Anh giật mình thức dậy với một tiếng thổ hổn hển yếu ớt, thần kinh anh kêu lên báo động. Có một người đàn bà đứng cạnh giường anh. Đôi mắt xanh của anh chăm chú nhìn cô ta rồi mái tóc đen rơi lại xuống gối. “Cảm ơn Chúa, là em.”

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

Quý bà Lily Raiford cúi xuống gần anh, đôi mắt đen tràn ngập vẻ quan tâm. “Sao anh không nói với em là anh bị thương?”

“Nó không tệ như vậy.” Mặc dù anh khoác lên vẻ bị quấy rầy, anh chấp nhận sự chăm sóc nho nhỏ của cô; tiếng than thở dịu dàng của cô, cái chạm của ngón tay cô trên vết thương của anh. Mỗi quan hệ của họ là những cử chỉ bần bè nhỏ nhặt và thân ái đó. Họ ít khi gặp riêng nhau, vì chồng của Lily, Bá tước vùng Wolverton, vốn có bản tính ghen tuông. “Em tốt hơn là rời đây trước khi Raiford tìm thấy chúng ta ở cùng nhau,” Derek lầu bầu. “Anh không có tâm trạng ột cuộc đấu súng hôm nay.”

Lily cười toe toét và ngồi lại trên một chiếc ghế. “Alex tin em,” cô nói một cách tự tin. “Thêm vào đó, anh ấy biết em quá bận rộn với lũ trẻ để có thời gian bồ bịch.” Nụ cười ngắn ngủi nhạt dần. “Worthy gửi một tin nhắn cho em sáng nay nói là anh đã bị thương. Biết được biệt tài nói giảm nói tránh của ông ta, em điên lên vì lo lắng. Nó có thể là một vết trầy da hay một vết thương chí mạng, hay là một cái gì đó. Em phải tự mình nhìn thấy. Ôi, khuôn mặt của anh.” Khuôn mặt của cô cứng lại, và trong một chốc vẻ đẹp thanh tú tối sầm vì giận dữ. “Ai làm điều này với anh?”

Anh gạt bàn tay cô đang đặt trên cánh tay của anh. “Việc oái oăm này là do Quý bà Ashby.”

“Joyce Ashby?” đôi mắt nâu như nhung của Lily trợn tròn, và cô hấp tấp nói. “Lạy chúa vì sao?... Derek, nói với em là anh không có một cuộc tình với cô ta! Nói với em là anh không giống tất cả những gã ngốc nghếch động dục đáng thương khác bị mê hoặc bởi cô ả phản trắc tóc vàng, môi-dầu và ngực-lắc-lư đó, và anh đã rơi ngay vào cái giỏ trứng tham lam của ả. Không, đừng nói gì, em có thể thấy anh lại là một nạn nhân tình nguyện khác.” Cô cau có và nói gay gắt, “Nó được viết một cách hiển nhiên trên mặt anh kìa.”

Lily do dự nhất cô dám nói với anh một cách thẳng thừng như vậy là do tình bạn thân thiết và lâu dài giữa họ. Ngay cả vậy, cô đang mạo hiểm bước chân gần đến vạch giới hạn. Derek vứt một chiếc gối vào cô, giống như kiểu anh chị em ruột đang tranh cãi vặt vãnh. “Ra khỏi đây, đồ nhẩn tâm – “

Cô né chiếc gối. “Làm sao anh có thể lăng nhăng với Joyce khi anh biết em khinh miệt cô ta như thế nào?”

Miệng anh cong lên với một nụ cười trêu chọc. “Em ghen.”

Lily thở dài giận dỗi. “Chúng ta hơn cả thế, và anh biết vậy. Em yêu chồng em hết mực, em thuộc về anh ấy hoàn toàn – và anh ấy là người bạn thân nhất mà anh có. Cả hai đứa con của em đều xem anh là ‘chú’ – “

“Thật là ảm áp,” anh chế giễu.

“Chưa bao giờ có chuyện gì giữa anh và em. Khi em xuất hiện nhờ anh giúp đỡ nhiều năm trước, anh đã đẩy em vào vòng tay của Alex, điều mà em vô cùng biết ơn.”

“Em nên vậy,” anh khẳng định với cô.

Đột nhiên sự căng thẳng giữa họ được giải tỏa, và họ trao cho nhau một nụ cười tươi tỉnh. “Khẩu vị đàn bà của anh thật ghê tởm,” Lily nhẹ nhàng nói. Cô nhặt những chiếc gối vương vãi và đặt chúng đằng sau đầu anh.

Derek ngả lưng ra sau và nhìn cô qua đôi mắt nhú lại. “Cách chăm sóc bệnh nhân của em có thể giết một người đàn ông.” Anh thận trọng sờ vào vết khâu đã bắt đầu giật giật. Mặc dù anh không thừa nhận bằng lời, anh biết là cô đúng. Cô là người phụ nữ đứng đắn duy nhất mà anh đã thân thiết. Anh đã yêu Lily theo cách riêng của mình, nhưng không đủ để chấp nhận những mạo hiểm mà anh biết anh sẽ không bao giờ sẵn sàng. Anh không xứng làm một người chồng hay một người bố. Anh chỉ có một nhận thức mơ hồ về từ ‘gia đình’. Sự lâu bền, trách nhiệm, cam kết, những thứ mà Lily cần... những thứ chưa bao giờ là một phần trong thế giới của anh. Tất cả những gì anh có thể chắc chắn là của cải vật chất mà anh đã gây dựng được đã lên đến những con số gây sửng sốt. Nếu một chỗ trên thiên đường có thể mua được bằng tiền, thì anh có thể đã vợ hết trên thị trường vĩnh cửu.

Anh chăm chú nhìn Lily, những cảm xúc trên mặt anh khép lại. Với những lọn tóc xoắn được tạo kiểu cầu kỳ, và thân hình thanh mảnh trong chiếc váy sang trọng, không ai đoán được rằng cô đã từng là một người bị bỏ rơi, cũng như Derek. Đó đã là mối liên kết giữa họ, nền tảng chia sẻ những bí mật và ký ức. Kể từ khi kết hôn, Lily đã dần dần tiến vào xã hội thượng lưu nơi mà Derek chỉ được phép đứng ngoài rìa để quan sát. Những quý ông hiếm khi có ý mời anh đến dinh thự của họ, nhưng những người vợ thuộc dòng dõi quý tộc của họ còn hơn cả háo hức để có anh trên giường. Đối với Derek nó là một hình thức trả thù khoái trá, và nó cũng làm Lily tức giận không ít hơn.

“Nói em biết điều gì đã xảy ra với Joyce,” cô hỏi thúc.

“Anh cắt đứt với cô ta một tuần trước.” Derek nhún nhó mím cười khi nhớ lại cơn giận dữ bùng nổ của Joyce. “Cô ta tiếp nhận nó không tốt lắm. Anh đoán là cô ta thuê hai gã chém giết thuê để cân bằng tỷ số.”

“Làm sao anh biết là không phải ai khác đứng sau nó? Ivo Jenner chẳng hạn. Hắn ta luôn chơi những trò bẩn thỉu – “

“Không. Mấy gã nhảy bổ vào anh tối qua tấn công thẳng vào mặt.” Thảm nào anh ngồi dậy và sờ sờ vết khâu. “Bản sắc trả thù của đàn bà, có thể nói như vậy.”

“Ý anh là nếu Joyce không thể có anh, cô ta muốn chắc chắn rằng không ai khác muốn anh?” Lily nhìn như muốn ốm. “Ghê tởm, dã man – và chính xác những gì có thể mong đợi ở một phụ nữ như ả. Tại sao anh lại lăng nhăng với cô ả? Có phải cuộc sống của anh đã trở nên quá nhàm chán và tẻ nhạt đến mức mà anh không thể chống lại sức quyến rũ kênh kiệu của ả?”

“Phải,” Derek cười nhếch mép.

“Nhiều năm qua em đã thấy anh nhảy từ chiếc giường này sang chiếc giường khác. Họ càng được chú ý và càng kiêu căng thì anh càng muốn họ... và tại sao? Chỉ để cho thế giới thấy rằng anh có thể có những người

phụ nữ đẹp nhất và được săn lùng nhất. Những người đàn ông như anh coi phụ nữ chỉ là những phần thưởng và điều đó làm em tức điên lên!”

“Từ giờ trở đi anh sẽ theo đuổi những người xấu xí và không ai muốn. Điều đó sẽ làm em hài lòng chứ?”

Hai bàn tay nhỏ của Lily nắm lấy một tay của anh, và cô cố níu lại mặc kệ nỗ lực kéo tay ra của anh. “Em sẽ nói với anh điều gì làm em vui lòng,” cô chân thành nói. “Nó làm tim em tan vỡ khi thấy anh trở nên quá thất chí và cay độc. Em muốn anh tìm một người phụ nữ, Derek. Một người tốt, không ràng buộc – không phải một trong những kẻ sành sỏi, sa đọa thường ngày của anh. Em không đề cập đến hôn nhân, vì anh cự tuyệt ý tưởng đó. Nhưng ít nhất kiếm một người tình, người sẽ mang lại yên bình phần nào đó cho cuộc đời của anh!”

Anh cười nhạo báng. “Đó không phải lý do một người đàn ông giữ một phụ nữ bên mình.”

“Không phải ư? Em có thể gọi tên nửa tá đàn ông có nhân tình tử tế và đứng đắn hơn cả những người vợ của họ. Một người tình có giá trị ở chỗ cô ta mang lại sự dễ chịu khi bầu bạn, chứ không phải những mảnh khoe tầm thường mà cô ta có thể biết khi ở trên giường.”

“Làm sao mà em biết quá nhiều về nó như vậy?”

Lily nhún vai. “Em nghe những gã đàn ông nói chuyện trong khi đi săn, ở câu lạc bộ, và tại tiệc rượu sau bữa tối. Hầu hết thời gian họ quên mất em ở đó.”

“Raidford nên chấm dứt trò săn bắn của em từ nhiều năm trước.”

“Alex tự hào về tài săn bắn của em,” cô đáp trả kênh kiệu. “Thôi đừng cố gắng thay đổi chủ đề. Những gì anh cần là một người tình, Derek.”

Anh cười, cố tình dùng lại giọng nói nặng nề anh đã nỗ lực để sửa đổi. “Anh đã có được tất cả những cô nàng anh muốn và hơn nữa một số trong đó, đáng yêu.”

Cô nhăn mặt nhìn anh. “Em nói là ‘người tình’ Derek, không phải những cuộc ve vãn triền miên với những cô nàng lẳng lơ của anh. Em đang khuyên anh tìm ai đó để bầu bạn. Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc ở cùng với một người đàn bà trong mỗi đêm hay sao? Ồ, đừng tỏ ra như vậy! Em nghĩ anh nên tìm một goá phụ trẻ đẹp ở nông thôn, hoặc là một cô gái đứng tuổi cô đơn, những người sẽ biết ơn vì sự bảo hộ của anh. Nếu anh thích, em sẽ lập danh sách – “

“Anh sẽ tự chọn đàn bà ình,” anh nói lạnh lùng.

“Chúa biết kiểu con cừu già nào anh đã chọn cho em.”

“Bất cứ ai em chọn cũng đơn giản là hơn hẳn Joyce Ashby!” Cô thả tay anh ra và thở dài. “Em tốt hơn nên về. Việc em ở lại cản hộ của anh lâu hơn sẽ làm hại đến danh tiếng của em - đặc biệt khi cân nhắc đến sở thích những phụ nữ đã kết hôn của anh.”

“Anh không yêu cầu em đến.” Derek vắn vẹo. Nhưng khi cô đứng lên để đi về, anh túm lấy tay cô và đặt một nụ hôn lên mu bàn tay.

“Anh sẽ làm như em nói chứ?” Lily cầu xin và siết chặt những ngón tay của anh.

“Anh sẽ xem xét nó.” Giọng anh nghe rất sẵn lòng đến mức mà Lily biết là anh đang nói dối.

Tuy nhiên cô mỉm cười và âu yếm vuốt mái tóc đen của anh. “Vậy thì tốt hơn. Một ngày nào đó anh sẽ cảm ơn em vì lời khuyên khôn ngoan của em.” Cô bắt đầu rời đi, sau đó dừng lại ở cửa và quay lại nhìn anh dò hỏi. “Derek... chiều nay trước khi lên đây em thấy dáng một người nhỏ bé rất đáng chú ý quanh quần cùng với người làm ở dãy phòng đằng sau. Cô ấy đang đặt câu hỏi về mọi thứ và ghi ghi chép chép.”

Derek ngả người vào đồng gối, gập chân lại một cách lơ đãng. “Cô ấy là một nhà tiểu thuyết.”

“Thật sao. Cô ấy đã xuất bản cuốn nào chưa?”

“Cô ấy là tác giả của Mathilda.”

“Đó là S.R.Fielding?” Lily cười và hết sức ngạc nhiên, quay trở lại phòng. “Người ẩn dật nổi tiếng? Phép màu nào giúp anh có thể mang cô ấy đến đây vậy?”

“Tôi qua cô ấy mang anh về đây – sau khi đã cứu anh từ những gã đánh thuê.”

Cầm Lily trở xuống. “Anh đang đùa.”

Đột nhiên anh cười nhả nhở trước sự kinh ngạc của cô. “Rút ra một khẩu súng và bắn bôm một người trong chúng.”

Một phút im lặng và Lily bắt đầu cười phá lên. “Anh phải giới thiệu chúng em làm quen,” cô năn nỉ. “Giá như cô ấy đồng ý tham gia một trong những buổi dạ hội của em, hoặc ít nhất một buổi nói chuyện ở phòng khách. Anh phải giúp em thuyết phục cô ấy nhận lời mời!”

“Chỉ cần nói với cô ấy em là Lily-không-quy-tắc. Cô ấy ở đây là để nghiên cứu viết một cuốn truyện.”

“Thật hấp dẫn.” Lily bắt đầu đi qua đi lại. “Một phụ nữ viết về gái điếm, đối mặt với tội phạm trong khu ổ chuột, lai vãng ở sông bạc, và không nghi ngờ gì cô ấy sẽ cố gắng tận lực để đào bới những bí mật ghê gớm của anh. Em nghĩ, chúng em sẽ là bạn tốt. Cô ấy như thế nào? Già hay trẻ? Thân thiện hay nhút nhát?”

Derek nhún vai. “Cô ấy trẻ hơn em, khoảng mười tuổi. Điềm tĩnh, nghiêm nghị...” Anh dừng lại khi nhớ lại cái cách Sara đã dè dặt liếc trộm anh dưới vành mũ, cái giắt mình run rẩy của cô khi nhận ra đang đứng gần anh như thế nào. “Nhút nhát với đàn ông,” anh thêm vào.

Lily, vốn luôn khéo léo điều khiển được người khác giới, lắc đầu. “Em không hiểu vì sao. Đàn ông là một tạo vật đơn giản và dễ hiểu.”

“Cô Fielding sống trong một ngôi làng ở nông thôn. Một nơi gọi là Greenwood Corners. Cô ấy không biết gì về đàn ông hoặc thành thị. Cô ấy lang thang quanh những khu ổ chuột tồi tệ nhất Luân Đôn - đối với cô ấy, mọi vấn đề có thể giải quyết được với những từ như ‘xin vui lòng’ và ‘cảm ơn.’ Không hề nghĩ đến ai đó có thể cướp bóc hoặc cưỡng hiếp cô ấy... vì sao, vì như thế là không lịch sự. Em có biết vì sao anh để cô ấy đến câu lạc bộ và chôn mũi vào quanh đây không? Vì nếu anh không làm thế, cô ấy sẽ đi đến mọi sông bạc trong thành phố và sán lại với những tên cướp hoặc giết chết gã con hoang nào dám vung tay với một kẻ đáng thương!” Anh bắt đầu phát bực vì chủ đề này, và sự chú ý thường ngày biến mất trong giọng nói của anh. “Và cô ấy gần như đã đính hôn. Quỷ biết loại đàn ông nào để cô ấy lê lét một mình ở Luân Đôn, trừ phi kế hoạch của hắn là thoát khỏi cô ấy! Tên gốc chết tiệt! Anh muốn nói với hắn ta điều gì sẽ xảy ra ột phụ nữ đi bộ trong thành phố với một khẩu súng chết tiệt trong túi - ”

“Derek.” Mặt cô hiện ra một nụ cười là lạ. “Giọng khu đông của anh bị lộ kìa.”

Anh ngậm miệng lại đột ngột.

“Điều đó chỉ xảy ra,” Lily lẩm bẩm, “khi anh quá hứng thú hay giận dữ về điều gì đó.”

“Anh chưa bao giờ giận dữ.”

“Ồ, tất nhiên không.” Cô quay lại, xăm soi nhìn thẳng vào mắt anh.

Derek không thích biểu lộ đó của cô, cái nhìn ngờ vực mà đàn bà thường mang khi cảm thấy họ biết điều gì đó mà đàn ông quá ngờ nghệch để hiểu. “Anh nghĩ là em chuẩn bị về.” Anh nói cộc lốc.

“Đúng thế, cho đến khi anh bắt đầu bài diễn thuyết về cô Fielding của chúng ta. Cô ấy nghĩ gì về anh? Hoảng sợ vì quá khư khư khiếp của anh, em có thể tưởng tượng?”

“Cô ấy đang rất phấn khích vì nó.”

“Em cho là anh đã làm mọi thứ trở nên ghê tởm.”

“Cô ấy thích nó. Cô ấy gọi anh là ‘nguồn thông tin’”

“Ồ, anh đã được gọi bằng những cái tên tồi tệ hơn. Đặc biệt là bởi em.” Lily nhìn khuôn mặt có sẹo của anh với vẻ chán nản thật sự. “Giá như cô ấy có thể nhìn thấy anh khi anh đẹp trai. Bao lâu thì những vết khâu này được cắt chỉ?”

“Cô ấy không phải kiểu người anh thích.” Anh nói thẳng thừng.

“Đã đến lúc em nói với anh điều này, Derek... Em chưa bao giờ đặc biệt bị gây ấn tượng ‘bởi kiểu người anh thích’.”

Môi Derek giật giật vì buồn cười. “Một viễn cảnh tươi đẹp khi anh nằm trên giường cùng cô ấy. Cô ấy nằm đó và ghi chép suốt thời gian. Cô ấy...” Anh dừng lại khi một hình ảnh lướt qua trong đầu... cơ thể trắng mịn và trần truồng của Sara Fielding nằm bên dưới anh, hai cánh tay dịu dàng quấn lấy cổ anh, bộ ngực mềm mại cọ vào làn da của anh. Ý nghĩ này thật gợi tình đến nhức nhối. Nhấn mặt, anh buộc mình tập trung nghe những gì Lily đang nói.

“... nó sẽ an toàn hơn nhiều so với cái quan hệ lằng nhằng của anh và Joyce Ashby! Anh sẽ quá may mắn nếu diện mạo của anh không bị phá hủy vĩnh viễn từ cuộc đụng độ cuối cùng này. Hừ, em sẽ khiến Joyce hối hận về điều này, ghi nhận lời của em – “

“Lily.” Có gì đó trong giọng nói của anh làm cô im bật ngay lập tức. “Hãy để phiền phức yên nghỉ. Em sẽ không làm gì liên quan đến Joyce.”

Lily trở nên không thoải mái bởi biểu hiện lạnh lẽo đột ngột của Derek. Đó là kiểu nhìn cô đã từng thấy giữa những người đàn ông với những khẩu súng để đầu tay đôi trong tay, và ở những kẻ cờ bạc đã đánh cược cả một gia tài của họ vào một ván bài. Những người thắng cuộc thường là người dường như không để tâm. Cô vừa thần phục vừa sợ thái độ tàn nhẫn đó. “Nhưng Derek,” cô phản đối, “anh không thể bỏ qua cho Joyce về việc này. Cô ta phải trả giá cho nó – “

“Em nghe anh nói gì rồi đấy.” Derek chưa bao giờ cho phép ai giải quyết những món nợ thay anh. Anh sẽ đối mặt với Joyce bằng cách thức và thời điểm của riêng anh. Hiện giờ, anh chọn cách không làm gì.

Lily cắn môi và gật đầu, muốn nói nữa nhưng biết được sự mạo hiểm khi chọc giận anh. Anh cho phép cô chọc ghẹo một cách thân thiện và áp đặt anh ở một mức độ nào đó, nhưng có một giới hạn mà cô không bao giờ dám bước qua. “Được rồi,” cô lẩm bẩm.

Sau khi cầm giữ ánh mắt của cô trong một lúc, Derek dịu lại. “Vây, hãy tặng chúng ta một nụ hôn.”

Nghe lời cô hôn nhanh vào má anh và tặng anh một nụ cười khuất phục. “Sớm đến chơi nhé. Bọn trẻ sẽ rất thích thú với vết khâu của anh, đặc biệt là Jamie.”

Anh chạm tay vào chán với một điệu bộ giễu cợt. “Anh sẽ nói với chúng là anh bị cướp biển tấn công.”

“Derek,” cô nói về ăn năn, “Tha lỗi cho em vì đã can thiệp. Chỉ là em quan tâm đến anh. Anh đã có một cuộc đời quá khổ cực. Anh đã trải qua những chuyện khủng khiếp mà tất cả mọi người, bao gồm cả em, không bao giờ hiểu được.”

“Đó là trong quá khứ.” Anh cười nhản nhở và nói với điệu bộ tự phụ vốn dĩ của anh, “Bây giờ anh là người giàu nhất nước Anh.”

“Phải, anh có nhiều tiền bạc hơn bất cứ ai có thể kiếm được trong một đời. Nhưng nó không mang đến cho anh những gì anh mong đợi, đúng không?”

Nụ cười của Derek biến mất. Anh chưa bao giờ giải bày với cô về những khao khát không tên đang giày vò anh, sự trống rỗng mà anh có thể lấp đầy giá như anh có thể xác định được nguồn cơn. Làm sao mà cô đoán được? Có phải cô có thể nhìn thấy trong mắt anh hay nghe thấy điều gì đó trong giọng nói của anh?

Đối mặt với sự im lặng sắt đá của anh, Lily thở dài và chạm vào một lọn tóc đen nằm trên trán anh. “Ôi, Derek.” Lặng lẽ cô rời khỏi phòng trong khi anh dõi theo cô.

Trong vòng vài ngày sau đó Sara được phép đi lại tự do trong Craven, miễn là cô tránh sông bạc chính nơi những vị khách lưu tới. Cô đang háo hức bởi chồng giấy ghi chép mà cô đã tích góp được, chúng có thể giúp cô viết những mô tả chi tiết về một câu lạc bộ của quý ông. Trong thời gian tới cô sẽ mở rộng việc nghiên cứu của mình đến vài sông bạc khác ở ngoại thành, nhưng bây giờ đã có quá nhiều công việc ở đây.

Cô dùng các buổi sáng ngồi trong nhà bếp, căn phòng lớn nhất và bận rộn nhất trong câu lạc bộ. Tất cả nhân viên của Derek đều đi qua nhà bếp để lấy đồ ăn và trò chuyện, từ những người hồ li phụ trách bàn chơi bạc đến các cô gái ở nhà chứa xuất hiện sau một đêm làm việc vất vả.

Nhà bếp rất đầy đủ dụng cụ và được sắp xếp cẩn thận. Ba hàng các loại nồi và chảo treo phía trên bàn chuẩn bị đồ ăn để ở giữa phòng. Trên tường là hàng loạt những thùng đựng bột mì, đường và các nguyên liệu khác. Vô số loại gia vị chen chúc trên chiếc tủ dài màu đen, toả ra một mùi hương hỗn hợp là lạ nhưng ngon lành trong không khí. Mọi thứ được điều khiển bởi bếp trưởng, Monsieur* Labarge. Nhiều năm trước Craven đã thuê Labarge và toàn bộ nhân viên của ông từ một nhà hàng sang trọng của Pháp và đã chuyển tất cả bọn họ đến Luân Đôn. Đáp lại mức lương cao ngất đến mức sững sốt, họ cung cấp những thức ăn ngon nhất: từ những món ăn nguội cho tiệc đứng được cung cấp đều đặn cho các thành viên câu lạc bộ đến những bữa ăn tinh tế chỉ được phục vụ trong những phòng ăn.

(*‘Monsieur’: ông - tiếng Pháp)

Monsieur Labarge hay nổi nóng, nhưng ông ta là một kỳ tài. Theo như Sara quan sát thấy, ngay cả ông Craven cũng để ý không làm ông ta nổi giận. Đoán được nhược điểm thích tăng bốc của người đầu bếp, Sara đặc biệt nỗ lực để tán dương những sáng tạo của ông, cho đến khi râu mép của ông rung lên nhẹ vì kiêu hãnh. Hiện giờ, ông cứ khăng khăng phục vụ cô những món ăn sở trường của mình, rất nhiều trong số chúng đã được đổi tên để tỏ lòng hâm mộ với Mathilda.

Những hoạt động liên tục diễn ra trong nhà bếp; những cậu bé và cô hầu gái bận rộn với những nhiệm vụ như rửa bát, chặt củi, cạo nồi và nhào bột, và những người đầy tớ nặng trĩu với những khay thức ăn cho bữa tối. Những người làm chẳng mấy chốc đã tính cả Sara vào những cuộc trò chuyện của họ, những câu chuyện trải từ những chuyện khôi hài cho đến những chuyện buồn nhạy cảm. Họ thích trò chuyện và nhìn cô ghi lại những gì họ nói. Họ nhanh chóng bắt đầu cạnh tranh để thu hút sự chú ý của cô. Những cô gái điểm đặc biệt có ích, cung cấp cho Sara những cách nhìn sâu sát về những người đàn ông đến câu lạc bộ nói chung... và về Derek nói riêng. Sara đặc biệt thích những cuộc tán gẫu vui vẻ với Tabitha. Tuy tính khí họ khá là khác nhau, nhưng về ngoài họ lại có nhiều điểm giống nhau đáng chú ý, cả hai người họ có cùng khổ người và chiều cao, với mái tóc nâu hạt dẻ và mắt xanh lơ.

“Tôi sẽ kể cho cô về những quý ngài lịch sự đã đến đây,” Tabitha nói, đôi mắt xanh sáng lên những tia sáng ranh mãnh. “Họ thích lao thẳng vào ngay, nhưng họ rất tẻ sau đó. Hai lần rùng mình và thế là mọi chuyện đã xong.” Những cô gái khác phá lên cười đồng tình.

Bốn người bọn họ quây quần xung quanh Sara tại một trong những chiếc bàn gỗ, trong khi cậu bé phục vụ trong bếp mang đến mấy chiếc đĩa trứng ốp lết theo kiểu Mathilda ngon lành và vài ổ bánh mì nướng giòn. “Điều đó và những thức ăn hấp dẫn... thu hút họ đến đây, nhưng những trò bài bạc mới là thứ giữ họ ở lại.”

“Thường thì cô tiếp mấy người khách trong mỗi đêm?” Sara hỏi với giọng công việc, cây bút sẵn sàng phía trên cuốn sổ.

“Cho đến khi chúng tôi thấy còn muốn. Thỉnh thoảng chúng tôi để họ âu yếm một chút trong phòng chơi bài tầng dưới, và sau đó – “

“u yếm?” Sara nhắc lại, lúng túng, và những cô gái cười phá lên.

“Chỉ là một cái đụng chạm và sờ mó nho nhỏ.” Violet một cô gái tóc ngắn, vàng hoe giải thích. “Và nếu họ thích, người gác cửa sẽ đưa họ lên tầng trên và chúng tôi phục vụ họ.”

“Nhưng ông Craven thì chưa bao giờ,” Tabitha nói. “Ông ấy không bao giờ yêu cầu một trong chúng tôi ngủ với ông ấy.”

“Ông ấy có những người phụ nữ quý tộc,” Violet nghiêm chỉnh nhận xét. “Nữ bá tước và nữ công tước và những người cỡ như vậy.”

Việc đề cập đến sở thích đàn bà của Craven khiến Sara cảm thấy mặt cô đỏ bừng như gấc. Càng biết nhiều về anh, cô càng cảm thấy là anh là một câu đố phức tạp. Những đức tính bên trong bị che giấu với vẻ bề ngoài bình thản và cứng rắn như kim cương. Hơn tất cả anh là một người thích phô trương. Anh đã cung cấp một địa điểm chơi bởi xa hoa bậc nhất, thoả mãn không chỉ tầng lớp quý tộc sang trọng mà còn thể

giới tối tăm của những kẻ phóng đáng và gái điếm được gọi là những kẻ giang hồ. Từ tác phong lịch sự đến vẻ cao ngạo của anh luôn biểu hiện hơi quá một chút, có khi vượt qua ranh giới của lịch sự biến thành sự nhạo báng tinh tế. Sara chắc rằng anh tôn trọng rất ít người đó, vì anh đã quá quen thuộc với những bí mật đen tối của họ. Từ mạng lưới những người cung cấp thông tin và gián điệp của riêng anh, anh biết về những người tình của họ, những suy nghĩ trong đầu của họ, thậm chí điểm xếp hạng thi đấu crike của họ ở ‘Eton và Harrow’, và những gia tài mà họ thừa kế.

Hình như rất ít người đàn ông cảm thấy đủ thoải mái để hỏi về vết cắt đáng sợ trên mặt anh. Những thành viên của hoàng tộc; Wellington, nhà cầm đầu quân đội danh tiếng; và những nhà ngoại giao nước ngoài - những người thích ngả ngớn lưỡi biếng bên những chiếc bàn may rủi đều chìm trong bầu không khí khá căng thẳng khi Craven hiện diện. Khi anh đùa cợt, họ cười theo một cách hơi quá vui vẻ. Khi anh đưa ra một đề xuất, nó thường được tuân theo với sự hăng hái. Rõ ràng không ai muốn mạo hiểm làm anh không hài lòng.

Đúng như Craven đã tuyên bố trong tối đầu tiên cô gặp anh, anh không bao giờ nổi giận. Sara đã quan sát thấy rằng tâm trạng anh có thể chuyển từ trạng thái im lặng lạnh lùng sang mỉa mai đầy châm biếm, nhưng anh chưa bao giờ quát lên hoặc mất tự chủ. Anh là hiện thân của sự bí ẩn; ngạo mạn, tự nhạo báng, giao tiếp rộng nhưng cũng rất kín đáo về cuộc sống riêng. Bên dưới nụ cười tươi tắn nhất của anh bao giờ cũng ẩn chứa bóng dáng của sự chua cay.

Sự chú ý của Sara quay lại với cuộc hội thoại khi Tabitha bàn tán lớn tiếng về sở thích đối với những quý bà thượng lưu của Craven. “Sẽ không bao giờ chạm vào một ai có địa vị thấp hơn một nữ nam tước.” Cô cười lớn trước vẻ hiếu kỳ của Sara. “Cô nên nhìn họ tại buổi tiệc hóa trang, những cô nàng thuộc dòng dõi quý phái. Những quý bà xinh đẹp đó mê mẩn vì ông Craven của chúng ta, thực sự là vậy. Và tại sao không? Ông ấy là một người đàn ông đẹp và mạnh mẽ, không giống như những ông chồng yếu đuối và lưỡi biếng của họ, những kẻ quan tâm đến những quân bài và rượu hơn là đàn bà.” Cô hạ giọng một cách bí ẩn. “Mạnh mẽ như một chú bò đực, khi tính đến điểm đó.”

“Làm sao cô biết?” Violet ngờ vực hỏi.

“Tôi làm bạn với cô hầu gái Betty của Quý bà Fair’ursf,” Tabitha trả lời vẻ đăm dúi. “Cô ấy với tôi có lần cô ta tình cờ bắt gặp bọn họ, trong ánh sáng ban ngày trong khi Quý ông Fair’ursf đã đi Shropshire.”

Chiếc bút chì tuột xuống từ những ngón tay lỏng lẻo của Sara, và cô cúi xuống bàn để nhặt nó. Cô có thể cảm nhận được mạch máu mình chạy rần rật. Lắng nghe thảo luận về một người lạ với thái độ thờ ơ là một chuyện, nhưng rồi làm sao cô có thể đối mặt với ông Craven lần nữa?

Vừa ngượng ngùng vừa bị hấp dẫn, cô ngẩng lên từ bên dưới chiếc bàn.

“Chưa từng nghe đến bao giờ!” một phụ nữ thốt lên. “Rồi họ làm gì?”

“Quý bà Fair’ursf ghét xui cho hợp với kiểu quý tộc. Còn ông Craven chỉ cười và bảo đóng cửa lại.”

Những cô gái cười khúc khích vui vẻ. “Còn nữa,” Tabitha tiếp tục, “cô luôn có thể nói thật là một người đàn ông khi có kích cỡ to bằng mũi anh ta – và ông Craven có một cái mũi dài và đẹp.”

“Không phải bằng cái mũi,” Violet nói bừa. “Nó phải dài cả bàn chân.”

Ngoại trừ Sara, tất cả bọn họ đều cười khúc khích như một đám các mụ phù thủy dễ thương. Vẫn còn phần khích, Tabitha ngả đầu vào tay và nhìn chăm chăm vào Sara trong khi một ý nghĩ nảy ra trong đầu cô ta. “Đây sẽ là một kế hoạch, cô Fielding – sao cô không dẫn Tabitha đến đây vào ngày mai để gặp ông Craven? Họ sẽ tạo thành một cặp xứng đôi.”

Những phụ nữ khác phụ họa sự đồng tình của họ. “Phải, cô ấy sẽ làm tan chảy trái tim ông ấy!”

“Phải, phải, hãy làm thế!”

“Cô ấy sẽ điều khiển ông Craven quanh ngón tay nhỏ bé của mình!”

Ngay cả Monsieur Labarge, người đã nghe trộm cuộc nói chuyện, cũng hấp tấp xen vào. “Vì người đẹp Mathilda, tôi sẽ làm cái bánh ngọt ngon lành nhất, nhẹ đến nỗi nó có thể lơ lửng trong không khí!”

Sara mỉm cười về có lỗi và nhún vai bất lực. “Tôi không thể, tôi e là vậy. Không có Mathilda nào. Cô ấy... cô ấy chỉ là một hư cấu.”

Cả bàn bỗng nhiên im bất. Tất cả bọn họ chăm chăm nhìn cô với biểu lộ bối rối. Thậm chí cậu bé phụ bếp cũng dừng lại trong khi đang xếp đĩa.

Sara cố gắng giải thích thêm. “Mọi người biết đấy, tôi tạo ra tính cách của Mathilda là từ kết quả của những nghiên cứu và tìm hiểu kỹ càng. Cô ấy thực sự là một sự kết hợp của rất nhiều phụ nữ tôi gặp khi...”

“Tôi nghe là hiện nay Mathilda đang ở trong một tu viện,” Violet xen vào, và Tabitha lắc đầu.

“Không, cô ấy có một người bảo hộ giàu có. Tôi có một người bạn thấy cô ấy đi dọc phố Bond, chỉ vài ngày trước. Ghi sổ mua hàng ở tất cả những cửa hàng sang trọng nhất, ngay cả cửa hàng của Bà Lafleur.”

“Lúc đấy cô ấy ăn mặc như thế nào?” một trong những cô gái hỏi nôn nóng.

Tabitha tiếp tục miêu tả bộ váy áo xa hoa của Mathilda và người hầu đi theo sau cô ấy. Trong khi cuộc thảo luận diễn ra sôi nổi, Sara suy nghĩ lại những gì Tabitha đã nói về Craven và cuộc tình của anh với Quý bà Fairhurst. Cô băn khoăn liệu có phần nào là tình yêu giữa những cuộc hẹn hò của anh. Anh là một người đàn ông phức tạp, đứng trên ranh giới mong manh nhất của sự tôn trọng. Không nghi ngờ gì nó thoả mãn quan điểm về công bằng của anh, duy trì những cuộc tình với những người vợ của những quý ông thượng lưu, những người ngấm ngấm coi khinh anh vì xuất thân tầm thường của anh. Và phải rất khó khăn cho anh để nén lại nụ cười mỉa mai khi anh kiểm điểm thu nhập hàng đêm của mình, những tài sản anh khéo léo rút ra từ những ông chủ trẻ vốn tự coi mình hoàn toàn danh giá hơn anh. Đó là một thế giới kỳ lạ anh đã tự tạo ra ình. Anh có thể dễ dàng dành thời gian của mình cho những người gác cổng, những tên mối lái, và những cậu nhóc trên phố làm bán thời gian ở câu lạc bộ của anh bằng với thời gian anh giao du với những vị khách quý tộc. Thật không thể xếp người như vậy vào loại người nào cho phù hợp. Sara dành nhiều thời gian để nghĩ về anh, tâm trí cô tràn ngập với những câu hỏi bất tận về anh là ai và anh là người như thế nào.

Sara dừng lại trong lúc viết để lấy một miếng bánh nướng trong đĩa mà Monsieur Labarge đã cho người mang lên cho cô. Lớp bột bánh mỏng và kem cà phê đường như tan trong miệng cô. Vài hạt đường rơi xuống mặt bàn bằng gỗ dái ngựa sạch bóng, cô nhanh chóng phẩy chúng đi bằng tay áo của mình. Cô đang ngồi trong một căn phòng thuộc khu vực riêng của Craven, và làm việc tại chiếc bàn bằng gỗ dái ngựa lớn của anh. Một chiếc bàn oai vệ, với vô số ngăn kéo và những chiếc tủ tạp nhỏ, bừa bãi những thứ đồ đạc thừa thãi linh tinh; vài mẫu dây dợ, những đồng xu cũ mòn vẹt, súc sắc và những cái ghim bài kípbi, những mẫu giấy ghi chú và hoá đơn. Nó giống như anh đã dốc ngược túi của mình lên bàn. Cô đã không nghĩ đến tình huống này nhất là đối với một người đàn ông đã điều khiển cuộc sống của mình với sự chuẩn xác đến vậy. Khi cô ăn miếng bánh cuối cùng, vài mảnh giấy chất đống trong góc bàn thu hút sự chú ý của cô. Tò mò, cô bắt đầu với lấy vài mẫu giấy đã được gấp lại. Đột nhiên cô dừng lại và tự rầy la mình vì thậm chí đã nghĩ đến chuyện xâm phạm đời tư của Craven.

Cô ngả người tiếp tục viết, cẩn thận nhúng chiếc bút có cán màu ngà vào lọ mực. Nhưng cô không thể lấy lại được dòng suy nghĩ của chính mình. Cô suy đoán vu vơ về những gì viết trên những tờ giấy bí ẩn đó. Đặt bút xuống, Sara nhìn chăm chăm những tờ giấy đầy tha thiết, trong khi lương tâm cô bắt đầu cá cược với trí tò mò của cô. Không may cái sau đã thắng. Nhanh chóng cô chộp lấy vài tờ giấy từ nơi đang ở của chúng.

Tờ thứ nhất là một danh sách những nhiệm vụ bất thường, với tên của Worthy viết trên đầu trang:

Worthy,

Thay thăm trong phòng đánh bài 2 và 4

Từ chối ghi sổ nợ cho Ngài Faxton và Rapley cho đến khi các khoản cũ được thanh toán.

Bảo Gill thử số brandy đưa đến lần tới...

Sara cảm thông khi cô nhìn vào những tờ giấy viết nghêch ngoạc một cách khó nhọc. Chữ viết tay của Craven như bị cày xới. Mặt khác, không có một chút sai sót nào với những tính toán của anh. Vài dịp cô đã trông thấy anh nhân và chia những con số trong đầu với tốc độ đáng kinh ngạc, sắp đặt dễ dàng những con số và tỷ lệ cá cược. Anh có thể theo dõi một ván bài đang chơi, âm thầm tính toán những quân bài đã mở ra, và dự đoán người thắng cuộc với sự chính xác tuyệt đối. Anh có thể liếc nhanh trên sổ sách kế toán và nhanh chóng cộng tổng các cột số liệu mà không cần đến một cái bút.

Một tài năng khác của anh cũng rất nổi bật - khả năng kỳ lạ đọc được những gì diễn ra bên trong tâm trí mọi người. Anh có thể cảm thấy chính xác điểm yếu được che giấu kỹ và đâm xuyên qua nó với một nhận xét làm ra vẻ ngẫu nhiên. Cái nhìn cảnh giác của anh ghi nhận được mọi sắc thái trong biểu hiện của mọi người, âm điệu của giọng nói... Nó khiến Sara ngạc nhiên nhận ra là anh cũng là một người quan sát kỹ lưỡng như cô, và anh cũng cảm nhận được khoảng cách giữa anh và phần còn lại của thế giới. Ít nhất, cô nghĩ, đó là một điều họ có điểm chung với nhau.

Cô nhặt tờ giấy thứ hai lên, nó được viết theo kiểu tao nhã đầy nữ tính với những nét móc và tròn điệu đà. Đó là một tin nhắn ngắn gọn, kỳ lạ mang đến cho cô một cảm giác lạnh lạnh.

Giờ thì anh đã mang dấu ấn của em và mọi người đều có thể nhìn thấy.

Đến và trả thù nếu anh dám.

Em vẫn muốn anh.

-J-

“Ôi, trời,” Sara thì thầm, nhìn chằm chằm vào cái chữ ký cầu kỳ không đoán được nghĩa. Cô không nghi ngờ gì về cái ‘dấu ấn’ đó là ám chỉ vết sẹo trên mặt Craven. Loại phụ nữ kiểu gì lại gây ra việc phá hủy khuôn mặt của một người đàn ông? Sao Craven có thể đi lại với một phụ nữ như vậy? Chậm chạp Sara đặt những tờ giấy lại chỗ cũ, không muốn đọc thêm gì nữa. Có lẽ cô “J” này có một tình yêu méo mó với Craven và đã xếp nó ngang hàng với lòng căm thù. Có lẽ Craven cũng có cảm giác tương tự với cô ấy.

Điều này thật khó với Sara, người luôn cho rằng tình yêu là một cảm xúc dịu dàng và thoải mái, để hiểu rằng đối với những người khác tình yêu có khi là đen tối, hoang dại và bẩn thỉu. “Có rất nhiều điều mà mình không biết,” cô lẩm bẩm, nhắc kính ra và dụi mắt. Perry đã luôn luôn không hiểu được ‘tâm trạng’ của cô... Anh thấy có rất ít lý do ột người thích thú với cái gì đó ngoài Greenwood Corners. Cô đã học cách che giấu sự thất vọng đôi khi về anh, hoặc là anh sẽ dao giăng cho cô một bài về thể nào là hiểu biết.

Suy nghĩ của cô bị ngắt ngoãng bởi một giọng nói trầm lặng từ ngưỡng cửa. “Cô đang làm gì trong phòng của tôi?”

Sara nhấp nhồm trong chiếc ghế và đỏ mặt. Derek Craven đang đứng đó, với biểu hiện không thể đoán được trên khuôn mặt rậm rắng. “Tôi xin lỗi,” Cô nói với một cái nhìn cầu khẩn. “Thông thường tôi làm việc ở bàn viết của Worthy, nhưng ông ấy bảo tôi sử dụng bàn của anh ngày hôm nay, vì anh đã ra ngoài và ông ấy cần – “

“Có rất nhiều phòng khác cô có thể dùng.”

“Vâng, nhưng không có phòng nào kín đáo, và tôi không thể làm việc nếu bị sao nhãng, và... tôi sẽ đi bây giờ.”

“Không cần thiết.” Anh lưỡng lự đi về phía cô. Mặc dù anh là một người đàn ông cao lớn và mạnh mẽ, anh di chuyển với dáng vẻ thoải mái uyển chuyển. Sara cúi đầu tập trung nhìn vào vết bẩn trên bàn. Qua khe mắt cô nhìn thấy Craven chạm vào chiếc kính cô bỏ trên bàn. “Cô có bao nhiêu cặp kính?” anh hỏi, khẩy chúng đi chuyển khoảng một inch trên mặt bàn.

“Chỉ hai.”

“Cô để quên nó mọi nơi. Tôi tìm thấy chúng trên kệ sách, bàn viết, rìa của những khung tranh, bất cứ nơi nào cô bắt chợt bỏ nó xuống.”

Sara đeo kính lên và chỉnh nó trên mặt cô. “Tôi hình như không thể nhớ chúng.” Cô thú nhận. “Điều đó là do tôi hay sao nhãng. Khi tôi chú ý đến cái gì đó, và rồi quên mất mọi thứ xung quanh.”

Cái nhìn chăm chú của Derek chuyển đến những đoạn văn gọn gàng trước mặt cô. “Cái gì đây?” Anh cố ý ngã người về phía cô, chống hai tay trên chiếc bàn sáng loáng rộng rãi. Bất ngờ, Sara co người lại trên ghế, trong khi hai cánh tay anh tạo thành một cái khung ở hai bên của cô.

“Tôi – tôi đang viết về khu phố nghèo.”

Derek nhả nụ cười trước giọng nói tỏ ra bình thản quá mức của cô. Anh biết chính xác sự gần gũi của anh làm phiền cô như thế nào. Quyết định kéo dài sự chịu đựng của cô, anh nghiêng lại gần cô hơn, liếc nhìn về đây đặng ẩn giấu trên người bên dưới vạt áo và làn da trắng lộ ra phía trên viền裳 ten nơi cổ áo. Cầm anh gần như chạm vào chiếc mũ ren của cô khi anh đọc to những gì cô viết. “Những... con đường thành phố trông...” Anh dừng lại, tập trung vào một từ khó.

Tự động Sara dùng đầu ngón tay chỉ vào từ đó. “Âm đạm,” cô nói. “Nó có nghĩ là ám ảnh về một điều... không tốt lành.” Cô chỉnh lại gọng kính khi nó trượt trên mũi cô. “Đó dường như là một cách phù hợp để miêu tả bầu không khí ở khu phố nghèo.”

“Tôi sẽ miêu tả nó tốt hơn,” anh nói sỗ sàng. “Nó tối tăm và bốc mùi.”

“Điều đó cũng đúng.” Sara liếc nhìn qua vai. Anh đang đứng rất gần đến mức cô có thể nhìn thấy những chấm chân tóc đen bên dưới làn da đã được cạo râu. Bộ quần áo thanh lịch và mùi thơm dễ chịu của hương gỗ đàn hương không thể che giấu sự mạnh bạo tiềm ẩn bên dưới vẻ ngoài. Anh là một người đàn ông đầy nam tính và thô lỗ. Perry Kingswood sẽ khinh miệt anh. “Tại sao, anh ta không là gì cả mà chỉ là một tên lưu manh!” Perry sẽ thốt lên. “Một tên nông dân trong trang phục của một quý ông!”

Bằng cách nào đó Craven dường như đọc được suy nghĩ của cô. “Anh bạn của cô ở làng... Kingsfled...”

“Kingswood.”

“Tại sao anh ta lại để cô đến Luân Đôn một mình?”

“Tôi không một mình. Tôi ở với nhà Goodman, một gia đình rất đáng trọng – “

“Cô biết tôi đang hỏi gì,” Derek nói cộc lốc. Anh quay lại để đối mặt với cô, nửa đứng nửa ngồi trên mép bàn. Cô dành thời gian giao du với những kẻ cờ bạc, gái điếm và tội phạm. Cô nên an toàn ở với gia đình mình ở Greenwood Corners.”

“Anh Kingswood không vui với tình huống này,” Sara thừa nhận. “Thực ra chúng tôi đã tranh cãi về nó. Nhưng tôi rất cương quyết.”

“Cô có bao giờ nói với anh ta về những việc cô làm ở Luân Đôn không?”

“Anh Kingswood biết về những nghiên cứu của tôi – “

“Tôi không nói về những nghiên cứu của cô,” anh cầu nhàu, mắt anh cứng lại. “Cô có định nói với anh ta là cô đã giết một người đàn ông?”

Sara bỗng trở nên tái nhợt với vẻ tội lỗi, cảm giác như phát ốm mỗi khi cô nghĩ về đêm đó. Cô tránh ánh mắt sắc sảo của anh.

“Tôi không nghĩ sẽ có lợi ích gì khi kể với anh ấy.”

“Ồ, cô không nói. Giờ thì tôi thấy cô sẽ là người vợ kiểu nào. Lén lút sau lưng gã chồng tội nghiệp để làm những gì hẩn ta không cho phép – “

“Không phải như vậy!”

“Chính xác là như thế!”

“Perry tin tưởng tôi,” Sara nói rõ ràng.

“Tôi sẽ không tin cô nếu tôi ở địa vị anh ta.” Tâm trạng của anh trở nên cáu bẳn. “Tôi sẽ giữ cô bên mình từng phút trong ngày – không, tôi sẽ nhốt cô lại trong một cái cũi với một cái dây xích - vì tôi biết rằng nếu không, cô sẽ chạy đi để ‘nghiên cứu’ trong con ngõ tăm tối gần nhất với những tên ma cô và giết người mà cô có thể tìm thấy.”

Cô khoanh tay lại và nhìn anh với vẻ bất bình dữ dội. “Không cần phải quát lên với tôi, anh Craven.”

“Tôi không...” Giọng Derek chìm dần vào im lặng. Anh đã hét lên, việc mà anh chưa từng làm. Kinh ngạc anh xoa xoa cằm và nhìn cô chăm chăm, trong khi cô đáp lại ánh mắt của anh như một con cú nhỏ dò hỏi. Thái độ không biết sợ của cô khiến anh hơi khó chịu. Không ai hiểu là cô cần một người trông chừng cô đến như thế nào? Cô không nên được phép tự mình lang thang khắp Luân Đôn. Vì Chúa, cô không nên ở một mình với anh. Đến giờ anh có thể đã chiếm đoạt cô hơn chục lần rồi.

Khi anh tiếp tục quan sát cô, anh nhận ra rằng bên dưới sự che khuất của chiếc mũ và đôi kính là một người phụ nữ cuốn hút. Cô sẽ trở nên quyến rũ nếu cô không ăn mặc như một bà cô. Anh giơ tay lên chiếc mũ phồng của cô, ngón tay anh quẹt vào viền mũ. “Tại sao cô luôn đội cái thứ này trên đầu?”

Miệng Sara há ra vì ngạc nhiên. “Để giữ tóc của tôi.”

Anh tiếp tục di di tay trên viền mũ. Một sự căng thẳng kỳ lạ dường như bao phủ lấy căn phòng. “Bỏ nó ra.”

Sara gần như không thể thở nổi trong một giây. Đôi mắt màu xanh lục mãnh liệt của anh vẫn ghim vào cô. Chưa ai từng nhìn cô như vậy, khiến cô trở nên nóng, lạnh và hồi hộp không thể chịu được. Cô nghiêng người đứng dậy và lùi lại vài bước. “Tôi e là tôi không có thời gian để chiều theo những ý nghĩ bất chợt của anh, anh Craven. Công việc của tôi đã xong. Tôi phải đi. Chào buổi tối.”

Cô bay khỏi phòng, để lại đằng sau mọi đồ đạc của mình, ngay cả chiếc túi. Derek nhìn chiếc túi có dây rút nhỏ và đợi cô quay trở lại. Vài phút trôi qua, anh biết cô sẽ quay lại sau đó, khi không có nguy cơ chạm trán anh. Anh cầm chiếc túi lên và ngồi hẳn lên bàn, lơ đãng đu đưa một chân. Anh nới lỏng sợi dây buộc bằng lụa và nhìn vào bên trong. Vài tờ giấy ghi chép... một cuốn sổ tay bé tí và bút chì... một khẩu súng. Anh mỉm cười hài hước và móc sâu vào trong chiếc túi cho đến khi anh tìm thấy vài đồng tiền và một chiếc khăn tay. Rút miếng vải lanh vuông bị ép chặt ra, anh đưa nó lên mặt. Anh hít hà tìm kiếm mùi thơm của dầu thơm hoặc nước hoa, nhưng không ngửi thấy gì.

Nằm dưới đáy chiếc túi là một cặp kính khác. Derek xem xét nó tỉ mỉ, mắt kính tròn, gọng bằng kim loại thanh mảnh, đầu ngọng móc vào tai uốn thành nửa vòng tròn nhỏ. Anh liếc nhìn những câu cô đã viết qua đôi kính. Sau khi gấp nó lại, anh đặt nó trong túi áo choàng của anh và đóng chiếc túi của cô lại. Khi Sara phát hiện đôi kính bị mất, cô sẽ cho là mình đã để nó đâu đó, như cô vẫn thường thế. Đây là hành động cướp giật theo đúng nghĩa đen anh đã phạm phải trong mười năm nay. Anh muốn sở hữu một phần nhỏ nhỏ của cô.

Để chiếc túi lại nơi Sara để nó ở trên bàn, Derek dứt tay vào túi và đi lại không có đích đến cụ thể trong đầu. Anh nghĩ đến cách mà Worthy đã ca ngợi những phẩm chất của Sara ngày hôm qua. Ngay cả Lily Lawson, với tất cả sức lôi cuốn toả sáng của cô, cũng không thể gây ra sự sùng bái đến vậy từ người quản gia.

“Cô ấy là chuẩn mực ột quý cô,” Worthy đã nói để đáp lại một trong những câu chế nhạo của Derek. “Cô Fielding đối xử với mọi người cô quen với lòng tốt và lịch sự, thậm chí ngay cả với các cô gái điếm. Trước khi rời câu lạc bộ vào buổi tối, cô xung phong viết thư hộ vài người làm không biết chữ đọc cho cô, do vậy họ có thể nhắn vài lời cho gia đình họ. Khi cô nhìn thấy đường viền áo của Violet cần phải sửa, cô đã yêu cầu lấy một cái kim và quỳ xuống sàn nhà để sửa chúng. Một cô hầu gái kể với tôi rằng hôm qua khi cô ấy làm rơi một đồng giẻ lau chùi trên tay cô ấy, cô Fielding đã dừng lại và giúp cô ấy nhặt chúng lên – “

“Có lẽ tôi nên thuê cô ta,” Derek đã mĩa mai xen vào.

“Cô Fielding là người phụ nữ dịu dàng và khoan dung nhất từng đặt chân đến câu lạc bộ này. Và có lẽ tôi nên nhân cơ hội này nói với ông, là những nhân viên đang phàn nàn.”

“Phàn nàn,” Derek nhắc lại máy móc.

Worthy gật đầu dứt khoát. “Rằng ông không tôn trọng cô ấy theo đúng mức độ phù hợp.”

Derek đã bị sững sờ đến lặng cả người. “Thế kẻ chết tiệt nào đang trả lương cho họ?”

“Ông, tất nhiên.”

“VẬY HÃY NÓI VỚI BỌN HỌ TÔI KHÔNG BỎ RA CẢ MỘT ĐỒNG TIỀN CHẾT TIỆT ĐỂ NGHE Ý KIẾN CỦA HỌ. VÀ TÔI SẼ ĐỐI XỬ VỚI CÔ FIELDING THÁNH THIỆN ĐÓ CỦA BỌN HỌ THEO CÁCH CHẾT TIỆT NÀO MÀ TÔI MUỐN!”

“Vâng, thưa ông.” Với một cái khịt mũi bất bình rõ ràng công khai, Worthy quay gót và đi xuống cầu thang.

Hừ, Worthy quả thực là rất yêu mến cô ấy. Mọi người đều vậy. Derek chưa bao giờ tưởng tượng được lãnh địa của anh lại bị xâm chiếm nhẹ nhàng và hoàn toàn đến mức như vậy – hay những nhân viên của anh dễ dàng trở thành kẻ phản bội tình nguyện như thế. Sức quyến rũ bí ẩn của Sara Fielding đã lôi cuốn toàn bộ mọi người trong câu lạc bộ của anh. Tất cả bọn họ đều cố gắng làm cô hài lòng và quanh quẩn bên cô. Trong những giờ cô ngồi trong bàn làm việc của Worthy, họ nhón chân nhẹ nhàng khi đi qua hành lang cứ như là sợ đến chết việc làm cô sao nhãng. “Cô ấy đang viết,” Derek đã nghe một cô hầu gái nói với một người khác với vẻ tôn sùng, giống như vài lễ nghi tôn giáo linh thiêng đang được tiến hành.

Quai hàm Derek cứng lại. “Một quý cô chuẩn mực,” anh khịt khịt mũi. Anh đã từng thỏa mãn giữa những cặp đùi của những đàn bà có dòng dõi cao quý hơn nhiều, những quý cô sinh ra với xuất thân cao quý và những cái tên danh giá, với những gia tộc cao quý và sự giàu có đằng sau họ.

Nhưng Worthy đã đúng. Derek thừa nhận với riêng mình rằng Sara Fielding là quý cô chân thật duy nhất mà anh đã gặp. Cô không có một thói xấu nào mà Derek có thể dễ dàng phát hiện ra như ở những người khác. Ghen tức, tham lam, dục vọng... Cô dường như vượt lên trên những điều xấu xa. Mặt khác, anh cảm nhận được một thiên hướng bất cẩn mà ngày nào đó có thể hủy hoại cô. Cô cần có ai đó giữ cô không đắm thẳng đầu vào những rắc rối, hoặc ít nhất là kéo cô ra khỏi chúng. Và dường như kẻ theo đuổi không may Kingswood của cô không thể thực hiện nhiệm vụ đó.

Derek chắc chắn rằng Kingswood là một người mảnh khảnh và đẹp trai theo kiểu cổ điển như một nhà thơ. Anh ta có một giọng nói văn hoa, tất nhiên, và mái tóc sẫm màu như tóc Derek. Không có gì nghi ngờ là Kingswood là một gã điền chủ nông thôn trẻ nông cạn, người không thể hiểu thế nào là sự liêu lĩnh. Thậm chí anh ta có thể trở thành một quý ông già đầy đà, những kẻ uống quá nhiều ở bữa tối và không bao giờ để ai hoàn thành câu nói của họ. Và Sara, như một người vợ đáng yêu, sẽ chịu đựng tính cục mịch què mùa của anh ta với nụ cười dịu dàng và để dành những giận dữ của mình trong những phút giây riêng tư. Khi cô có khó khăn, cô sẽ cố gắng giải quyết nó một mình để không làm phiền anh ta. Và cô sẽ trung thành với chồng mình. Chỉ có anh ta mới biết hình dáng cô với mái tóc xõa ra và trong chiếc váy ngủ trắng mỏng... Chỉ có anh ta mới biết cảm giác cô nằm ngủ tin cậy bên cạnh. Họ sẽ làm tình trong sự che phủ của bóng tối và dưới những lớp quần áo ngủ, mắt họ nhắm lại, chuyển động của họ bị chi phối bởi đạo đức và sự kiềm chế. Không ai đánh thức những đam mê của Sara Fielding, lột bỏ những kiềm hãm trong cô, trêu ghẹo và chọc giận cô...

Nóng nảy Derek cào tay vào tóc và dừng lại giữa hành lang trống vắng. Anh đã cư xử không giống anh bình thường – anh cũng không suy nghĩ giống anh chút nào. Anh cảm thấy như là anh đang gồng mình lên chống đỡ những biến cố lớn. Bầu không khí đang thay đổi với những luồng khí nóng bỏng. Những dây thần kinh của anh dường như căng ra. Điều gì đó sắp xảy ra... điều gì đó... và tất cả những gì anh có thể làm, dường như là, chỉ là chờ đợi.

“HÃY ĐỂ TÔI XUỐNG ĐÂY.” Sara gọi người đánh xe, gõ gõ vào nóc thùng xe. Đang là tám giờ sáng, thời điểm cô vẫn thường đến câu lạc bộ. Trước khi họ đi vòng đến cửa trước, cô bị thu hút bởi hàng loạt những chiếc xe chở hàng xếp thành hàng bên cạnh tòa nhà. Trông chúng hơi khác so với những cỗ xe ở chợ thường chở đồ tươi đến nhà bếp.

Người đầy tớ giúp cô xuống xe và hỏi cô có muốn họ đợi ở đó.

“Không, cảm ơn, Shelton. Tôi sẽ đi vào qua nhà bếp.” Mặc dù Sara biết là không phù hợp, nhưng cô vẫn vẫy tay vui vẻ với người đánh xe khi cô bước đi. Anh ta gật đầu khẽ đến mức hầu như không nhận thấy, cho dù hôm qua anh ta đã cẩn thận giải thích cho cô là sẽ không phù hợp ột quý cô không nên trở nên thân thuộc với những người làm thuê.

“Cô nên nhìn xuống mũi mình với vẻ thật trang trọng và kiêu ngạo,” anh ta chỉ dẫn nghiêm túc. “Không cười với tôi và người đầy tớ thêm nữa, thưa cô. Cô cần phải thoải mái hơn khi được phục vụ - không thời

thì người khác sẽ nghĩ gì về cô cơ chứ?” Theo ý của Sara, không có gì nghiêm trọng nếu cô xử sự không có vẻ gì là kiêu kỳ như mong đợi, vì cô sẽ nhanh chóng rời Luân Đôn.

m thanh nhiều giọng nói vang lên từ những cuộc nói chuyện trong con ngõ. Sara kéo chiếc áo choàng quần chặt quanh cổ họng của cô, rung mình khi không khí lạnh buổi sáng đập vào mặt. Chiếc xe chất đầy những thùng gỗ song thưa chứa những chai rượu. Một người đàn ông thấp và đầy đà đi lại lạch bạch, lắc lắc tay và nói năng mau lẹ với hai nhân viên của Craven. Người đàn ông đó dường như một lái buôn đang lên tiếng bảo vệ chất lượng những hàng hóa của ông ta.

“Tôi sẽ chế cổ họng của mình trước khi tôi thêm nước vào thứ rượu nho hảo hạng của mình, và các anh biết như vậy!” anh ta quát lên.

Gill, một anh chàng trẻ tuổi thông minh, đã trở thành một trong những trợ lý của Worthy, chọn ba chai bất kỳ. Anh ta mở chúng và xem xét thứ rượu bên trong một cách cẩn thận. “Ông Craven rất không hài lòng về số rượu brandy được giao gần đây nhất. Nó không đủ tiêu chuẩn để phục vụ những vị khách của chúng tôi.”

“Đó là loại rượu số một tôi bán cho các ông!” Người lái buôn thốt lên.

“Cho các quán rượu ở bến cảng, chứ không phải cho sòng bạc Craven.” Gill uống một ngụm nhỏ, ngậm nó trong miệng rồi nhổ ra. Anh ta gật đầu đồng ý. “Số rượu này thì được.”

“Đó là rượu brandy Pháp ngon nhất,” người lái buôn nói về phần nộ. “Sao anh dám nốc nó như nó là một loại rượu rẻ tiền bốc mùi – “

“Cẩn trọng lời nói của ông,” Gill nói, đột ngột chú ý đến Sara. Anh ta quay về phía cô với một nụ cười toe toét. “Có một quý cô hiện diện ở đây.”

Người lái buôn phớt lờ người mới đến. “Tôi không quan tâm kể cả Nữ hoàng của Sheba ở đây, không cần thiết phải mở những chai rượu này – “

“Cần thiết, cho đến khi tôi hài lòng rằng ông đã không đổ nước vào rượu của ông.”

Trong khi hai người tranh cãi, Sara đi theo lối đi hướng về cửa bếp. Chú tâm vào cuộc đối thoại sôi nổi, cô không quan sát mình đang đi đâu. Đột nhiên một bóng đen lớn chuyển động ở góc mắt của cô, và cô há hốc miệng vì giật mình khi đâm sầm vào một người đàn ông to lớn đang vác một thùng rượu nặng trên vai. “Ồi – “

Theo phản xạ anh ta đỡ cô với cánh tay còn rỗi. Những bắp thịt rắn chắc siết lấy cô.

Sara ngửa đầu ra sau để nhìn lên khuôn mặt ngăm đen phía trên cô. “Tha lỗi cho tôi, tôi không nhìn –“ Cô dừng lại và cau mày vì ngạc nhiên. “Anh... Craven?”

Derek nghiêng người đặt cái thùng xuống, và sau đó anh nghiêng về phía cô lần nữa. “Cô không sao chứ?”

Sara gật đầu giật cục. Cô đã không nhận ra anh ngay lúc đầu. Anh luôn ăn mặc chỉnh tề, râu cạo nhẵn nhụi, tóc tai gọn gàng. Hôm nay, một đám râu ria lởm chởm trên cằm anh. Đôi vai rộng che phủ bởi chiếc áo len bó sát và một chiếc áo khoác thô. Chiếc quần vải và đôi giày xước sát nhìn như đã được lâu ngày. “Anh có nên làm việc quá sức như thế này không?” Cô chau mày hỏi. “Còn vết thương của anh thì sao?”

“Tôi khỏe.” Sáng nay Derek đã không thể chú tâm vào công việc hằng ngày; rà soát sổ sách kế toán, đào bới đồng giấy hện trả tiền và ngân phiếu. Chán nản, anh đã quyết định ra ngoài làm việc nơi anh có thể sẽ hữu dụng hơn. Anh liếc thấy Gill, đang tranh cãi với tên buôn rượu, và sau đó quay lại với Sara. Cú va chạm đã làm tung chiếc mũ trắng của cô. Một dải ruy băng rủ xuống má cô. Góc miệng anh giật giật với vẻ thích thú ngoài ý muốn. “Mũ của cô bị lệch rồi,” anh nói với cô.

“Ồi, trời.” Sara với lên đầu, kéo chiếc mũ xếp nếp về trước.

Đột nhiên anh bật cười. “Không phải thế. Đây, tôi sẽ giúp.”

Sara để ý thấy hàm răng trắng của anh có vài cái răng khểnh, mang đến cho nụ cười của anh một vẻ thân thiện. Đó cũng là lúc cô hiểu là tại sao quá nhiều phụ nữ bị anh quyến rũ. Nụ cười của anh có sức lôi cuốn

tình quái và không thể cưỡng lại. Cô nhìn chăm chăm vào ngực anh khi anh tháo dải ruy băng để chỉnh lại chiếc mũ của cô cho ngay ngắn.

“Cám ơn,” cô lẩm bẩm, và cố kéo sợi dây buộc mũ ra khỏi tay anh.

Nhưng anh không thả ra. Anh giữ dải dây ở cằm cô, những ngón tay anh siết lại. Bối rối ngược lên nhìn anh, Sara thấy nụ cười của anh đã biến mất. Với một cử động dứt khoát anh kéo chiếc mũ trên tóc cô và để nó rơi xuống. Chiếc mũ đang đưa rồi rơi xuống một vũng bùn và ẻo lả nằm ở đó.

Sara giơ tay sờ vào những lọn tóc lỏng lẻo có nguy cơ sẽ tuột ra khỏi những chiếc cặp ghim. Những lọn tóc màu nâu hạt dẻ tỏa sáng dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, rủ xuống ôm lấy khuôn mặt và cổ cô. “Anh Craven,” cô gắt gỏng cấu kính. “Tôi thấy hành vi của anh thật bất lịch sự và khó chịu, không kể đến - ối!” Cô lắp bắp kinh ngạc khi anh với lấy cặp kính của cô và kéo ra khỏi mặt cô. “Anh Craven, sao – sao anh dám...” Cô lóng ngóng để lấy lại nó. “Tôi... tôi cần...”

Derek đưa chiếc kính ra khỏi tầm với của cô và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không bị che giấu của cô. Thì ra đây là những gì cô đã giấu bên dưới vẻ nguy trang của một bà cô già... làn da sáng trắng, một khuôn miệng đầy đặn không ngờ, cái mũi hếch nhỏ, bị hằn lên ở sống mũi thanh mảnh nơi gờ kính của cô tỳ vào. Đôi mắt xanh thiên thần, trong sáng và cuốn hút, nổi bật bởi đôi lông mày lá liễu sẫm màu. Cô rất đẹp. Anh có thể ăn ngấu nghiến cô trong vài miếng, như một quả táo đỏ thơm ngát. Anh muốn chạm vào cô, mang cô đi đâu đó và kéo cô vào anh, như là anh có thể bằng cách nào đó xóa đi một cuộc đời đầy tội lỗi và khổ cực với sự ngọt ngào của cơ thể cô.

Buộc cơ bắp mình thả lỏng, Derek cúi xuống nhặt chiếc mũ bị bắn lên. Sara nhìn anh trong im lặng tức tối. Anh cố phूं chiếc mũ, chỉ để khiến những vết bùn dính sâu hơn vào lớp vải trắng. Cuối cùng Sara liềm linh giặt nó từ anh. “Tôi tin là phải giặt nó.” Cô nói quả quyết.

Cô đã nổi giận thực sự. Derek cảm thấy một nụ cười hời hợt thoáng qua trên mặt anh. Khi anh đưa lại cho cô cặp kính, ngón tay của anh chạm vào những ngón tay đi găng của cô. Tuy sự va chạm là vô tình, nhưng nó khiến trái tim anh nhảy lên mạnh mẽ không ngờ. Anh quyết định dụ cô trở lại tâm trạng vui vẻ thường ngày của cô.

“Thật là tiếc khi che giấu mái tóc đẹp như vậy, cô Fielding.”

Sara tiếp nhận lời khen bằng vẻ mặt nhăn nhó cau có. “Anh Craven, tôi không có chút hứng thú nào để nghe nhận xét của anh về bề ngoài của tôi.” Cô cầm chiếc mũ nhàu nát như là nó là một con vật cưng bị thương. “Vứt chiếc mũ yêu thích của tôi xuống bùn – “

“Nó bị rơi,” anh nói vội vã. “Tôi không vứt nó. Tôi sẽ mua cho cô cái khác.”

Cặp lông mày mướt mà vẫn còn nhăn nhó. “Tôi không có thói quen cho phép một quý ông mua những đồ như là trang phục cho tôi.”

“Xin lỗi,” anh nói, cố hết sức trông có vẻ hối lỗi.

Cơn gió mạnh lại thổi tới, mang theo dấu hiệu của một cơn bão sắp đến. Sara nhìn lên bầu trời xám và gạt một giọt mưa lang thang đã rơi xuống má cô. “Cô có thể bị cảm lạnh,” Derek nói với vẻ quan tâm lo lắng. Anh nắm lấy khuỷu tay cô để bên trong tà áo choàng. Trước khi cô có thể giật tay ra, anh dẫn cô xuống những bậc thềm của lối vào gần đó nhất, và mở cửa cho cô. Sự ấm áp và ánh đèn của căn bếp bao bọc cô trong một không gian ánh sáng rực rỡ ấm áp.

“Kế hoạch sáng nay của cô là gì?” Derek hỏi.

“Tôi sẽ ăn sáng với ông Worthy. Ông ấy sẽ giải thích cho tôi về hội những quý bà bảo trợ tổ chức bữa tiệc hóa trang tối nay.”

Đôi mắt anh lóe lên vẻ nguy hiểm. “Tôi không nhớ đã cho phép ông ta nói với cô điều gì về những khách hàng nữ của tôi. Tại sao cô phải biết về mọi thứ quanh đây diễn ra như thế nào? Ai làm cái gì, và tại sao, và mọi điều về những người tôi thuê, tôi có bao nhiêu tiền, tôi bắt đầu cạo râu từ phía mặt nào – “ Bỏ dở với một tiếng thở dài bỏ cuộc, anh kéo chiếc áo khoác ra khỏi vai cô. Anh lấy lại chiếc mũ bị bắn và đưa nó

ột cô hầu gái làm việc trong bếp gần đó. “Làm gì đó với cái này,” anh nói cụp lún rồi quay lại nắm cánh tay cô một lần nữa. “Đi với tôi.”

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Tôi sẽ chỉ cho cô họ trang hoàng sông bạc như thế nào.”

“Cám ơn. Thế thật là tuyệt.” Cô đi theo không hề ngần ngại. “Tôi rất trông chờ buổi dạ tiệc tối nay. Chắc hẳn là không có gì ở Greenwood Corners có thể so sánh được.”

“Nếu cô muốn quan sát, cô sẽ có một tầm nhìn tốt từ ban công tầng hai đằng sau ban nhạc.”

Sara không nghĩ nó sẽ có tầm nhìn tốt tí nào. “Tôi nghĩ tôi sẽ không bị chú ý nếu đứng ở góc của hành lang – “

“Không. Không được”

“Vậy tôi sẽ mượn ai đó một cái mặt nạ, và đi xuống tầng dưới để nhìn gần hơn.”

“Cô không có áo váy phù hợp, chuột con.”

Chuột con... Ôi, sao mà cô ghét cái tên riêng anh đặt cho cô! Nhưng anh đúng. Sara liếc xuống chiếc váy màu đỏ đậm bằng vải dày của mình và đỏ mặt. “Tôi có thể tìm thấy thứ gì đó,” cô nói liều.

Derek trao cho cô một cái liếc mắt chế nhạo nhưng để lời nói của cô qua đi mà không bác bỏ. “Chỉ có những kẻ ăn chơi sẽ tham dự tối nay. Những kẻ trác táng như giới quý tộc, người nước ngoài, gái điếm, diễn viên – “

“Nhưng đó chính xác là những người tôi muốn viết!”

“Cô không phù hợp trong ở một đám đông những tên hươu đực hung hăng. Họ sẽ say xỉn và sẵn sàng động tay động chân, và họ sẽ cho là cô ở đây vì cùng một lý do. Trừ phi cô định chiều theo họ, hãy ở tầng trên vì sự an toàn.”

“Tôi có thể tự chăm sóc mình.”

“Cô sẽ không đến buổi dạ tiệc tối nay, cô Fielding.”

Mắt cô mở to. “Anh cấm tôi đến?”

“Tôi đang khuyên cô không đến,” anh cầu nhàu với giọng có thể khiến Napoleon nao núng.

Họ bước vào giữa sông bạc, và Sara tạm thời bỏ qua cuộc tranh cãi của họ. Cô chưa từng nhìn thấy một nơi trang hoàng lộng lẫy như thế này. Giống như một vương quốc dưới nước tỏa sáng rực rỡ, nhắc cô nhớ lại những câu chuyện phiêu lưu thám hiểm Đại tây dương đã làm cô say mê khi còn là một đứa trẻ. Những tấm rèm lụa màu xanh lá cây và xanh da trời mỏng như sa treo trên tường. Những bức tranh sơn dầu được tô điểm rải rác với những vỏ sò mang lại ấn tượng về một lâu đài dưới biển. Cô thông thả đi lại quanh phòng, ngắm soi hình những con cá, vỏ sò, và những nàng tiên cá ngực trần điêu khắc bằng thạch cao. Những rương mạ vàng cầu kỳ đựng châu báu giả nôm vào bên dưới bàn sức sắc đặt giữa phòng. Ở cửa đi đến phòng kế tiếp đã chuyển thành mô hình một chiếc tàu bị chìm. Những tấm lưới màu bạc và xanh da trời treo ở đầu mũi tàu tạo cảm giác như họ đang ở dưới nước.

“Thật lộng lẫy làm sao,” cô nói. “Nó thật đẹp, đầy sáng tạo...” “ Cô quay một vòng chậm chậm. “Và khi tất cả những người khách ở đây, những phụ nữ trong những chiếc váy lộng lẫy, mọi người đều đeo mặt nạ...” Một cảm giác khao khát trào lên trong cô. Cô mỉm cười e ấp, nâng một dải lụa và để nó chảy qua những ngón tay của mình. “Tôi chưa bao giờ tham gia một buổi dạ hội trước đây. Chỉ những buổi khiêu vũ ở vùng quê, tất nhiên, và lễ hội địa phương...” Dải lụa bị mắc lại trong những ngón tay gấp lại đột ngột của cô. Cô chìm trong những suy nghĩ của mình, quên mất sự hiện diện của người đàn ông đang quan sát cô.

Trong cả quãng đời của mình cô đã sống lặng lẽ và đầy trách nhiệm, nhìn nhận cuộc đời qua lăng kính kinh nghiệm của những người khác. Gia đình và bạn bè, và được viết đủ đủ để làm cô hài lòng. Nhưng bây giờ cô đang cảm thấy tiếc nuối những điều cô đã bỏ qua. Cô chưa bao giờ phạm lỗi lầm gì nặng hơn là quên trả lại một cuốn sách đã mượn. Kinh nghiệm yêu đương của cô chỉ giới hạn ở những nụ hôn của Perry. Cô

chưa bao giờ mặc một chiếc váy sâu cổ đủ để phô bày bộ ngực của mình, hay là khiêu vũ say sưa cho đến tận bình minh. Cô cũng chưa bao giờ thực sự bị quyến rũ. Ngoại trừ với Perry, người đã cùng cô lớn lên trong làng và luôn xem cô như là một người em gái và một người bạn gái tâm tình. Những phụ nữ khác từng trải nghiệm sự đam mê và đau khổ. Cô chỉ trải nghiệm với tình bạn.

Đã có lần cô bị chi phối hoàn toàn bởi tâm trạng như thế này, cô đã quăng mình vào Perry. Trần ngập bởi khao khát đến tuyệt vọng muốn được gần gũi với một người, cô đã cầu xin anh làm tình với cô. Perry đã từ chối, đồng thời chỉ ra rằng cô không phải loại đàn bà có thể quan hệ khi chưa có hôn nhân ràng buộc. “Chúng ta sẽ kết hôn ngày nào đó,” anh đã giải thích với một nụ cười đáng yêu. “Ngay khi anh có thể khiến mẹ anh chấp nhận điều đó. Sẽ không lâu đâu – và khi đó, em và anh sẽ cảm ơn Chúa vì đã kiên nhẫn. Em có ý nghĩa với anh hơn là một hoặc hai giờ thỏa mãn bị cấm đoán.” Tất nhiên là Perry đã đúng. Cô thậm chí đã ngưỡng mộ khả năng luôn làm đúng của anh... nhưng điều đó có rất ít tác dụng để xoa dịu sự chua chát khi bị từ chối. Nhấn nhò với kỷ ức đó, Sara thả dãi lụa ra và quay lại đối diện với Craven. Anh đã nhìn cô chăm chú, cái nhìn luôn khiến cô không thoải mái.

“Sao thế?” Anh giơ tay ra và nắm lấy cánh tay cô, những ngón tay anh đụng nhẹ trên tay áo cô. “Cô đang nghĩ về điều gì thế?”

Sara đứng im, cảm thấy hơi ảm từ bàn tay anh ngấm qua làn vải dày của chiếc váy cô đang mặc. Anh không cần phải đứng gần như vậy... anh không cần phải nhìn cô như thế này. Cô chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng về một ai đó như vậy trong cuộc đời mình. Một suy nghĩ điên rồ thoáng lướt qua đầu cô, rằng anh chuẩn bị ôm lấy cô. Một hình ảnh khuôn mặt đầy vẻ trách mắng của Perry Kingswood nhanh chóng phảng phất trước mắt cô. Nhưng nếu Craven cố gắng tận dụng cơ hội này... không ai sẽ biết được. Cô sẽ sớm rời khỏi anh mãi mãi, trở về với cuộc sống thường ngày của cô ở vùng quê.

Chỉ một lần hãy để một điều gì đó xảy ra với cô. Điều gì đó cô sẽ nhớ đến trong cả cuộc đời.

“Anh Craven.” Trái tim cô dâng lên trong cổ họng, đe dọa chặn tiếng nói của cô lại. “Có lẽ anh không ngại giúp đỡ những nghiên cứu của tôi. Có vài điều anh có thể làm cho tôi.” Cô hít một hơi dài và vội vã nói tiếp, “Sống ở Greenwood Corners làm người ta có kinh nghiệm khá hạn hẹp. Chắc chắn tôi chưa bao giờ gặp một người đàn ông như anh, và không mong đợi sẽ gặp một lần nữa.”

“Cảm ơn,” anh nói tỉnh khô.

“Vì vậy, chỉ là vì mục đích nghiên cứu... để mở rộng phạm vi kinh nghiệm của tôi và vân vân và vân vân... Tôi nghĩ rằng anh có lẽ sẽ sẵn lòng... rằng là, anh có thể suy nghĩ...” Sara cuộn tay lại thành nắm đấm và buộc mình kết thúc một cách trắng trợn. “Rằng anh có thể hôn tôi.”

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

Sức cám dỗ của lời mời gọi thật ngọt ngào. Derek không thể kiềm chế lại những ý nghĩ mạnh mẽ ủa đến trong tâm trí anh. Trong tất cả những người đàn bà anh đã biết, không ai có tác động đến anh như vậy. Với quyết tâm đến tận nhẫn leo ra khỏi cái cống nước, anh lợi dụng đàn bà, chỉ vì dục vọng và vì lợi lộc. Và đổi lại anh cũng bị sử dụng. Nhưng đó là trò chơi mà anh rất thành thạo và luôn được những đối tác của anh hiểu rất rõ. Sara không nhận ra anh là cái gì, và lẽ ra cô phải sợ anh đến như thế nào. Nếu đó là điều cao đẹp nhất mà anh từng làm, thì anh phải bảo vệ cô khỏi chính anh.

Thận trọng anh đưa tay về phía cô. Những ngón tay dài của anh dịu dàng uốn quanh cằm của cô, như là anh đang nâng niu một vật báu. Làn da cô mịn màng và mong manh, như loại lụa mềm mại nhất. “Cô Fielding.” Giọng anh khàn đi. “Điều tôi muốn còn hơn chỉ là hôn em.” Anh nhìn cặp lông mi của cô rủ xuống, phần nào che khuất đôi mắt xanh da trời sâu thẳm. “Tôi muốn đưa em lên lầu đến giường của tôi. Và giữ em lại với tôi cho đến sáng. Nhưng em... và tôi...” Anh lắc đầu, và nụ cười châm biếm quen thuộc của anh lại xuất hiện. “Tiến hành ‘nghiên cứu’ của em với Kingswood, chuột con.”

Anh đang từ chối cô. Má Sara đỏ rục vì xấu hổ. “Tôi – tôi không yêu cầu lên giường với anh,” cô nói căng thẳng. “Tôi chỉ yêu cầu một nụ hôn. Một nụ hôn không phải là một yêu cầu rung trời lở đất đến như vậy.”

Derek thả cô ra, hơi ảm từ ngón tay anh ngay lập tức rời khỏi da cô. “Đối với em và tôi, một nụ hôn là cả một sai lầm,” anh quả quyết với cô, và cố tạo ra một nụ cười miễn cưỡng. Sara không sao đáp lại nụ cười đó. Đối diện với vẻ mặt hoang mang của cô, anh đột ngột quay và bước đi nhanh, để cô một mình trong căn phòng sáng lấp lánh. Cơ thể anh đang bắt đầu phản ứng với sự gần gũi của cô, vùng dưới thắt lưng anh đang thức dậy với sự nhức nhối. Nếu anh ở lại với cô thêm một phút nữa, cô sẽ nhận được nhiều hơn những gì cô đã đòi hỏi.

Sara đứng nhìn anh bỏ đi mà hông thể tin được. Đường như là anh không thể thoát khỏi cô đủ nhanh. Lời đề nghị của cô đã được cân nhắc và gạt bỏ một cách đơn giản. Đột nhiên sự hoang mang của cô biến thành giận dữ vì thất bại. Tại sao anh lại từ chối cô? Có phải do cô không có chút hấp dẫn nào? Không đáng ham muốn chút nào? Ít nhất Perry đã từ chối lời đề nghị của cô vì lý do danh dự. Derek Craven không có lý do nào như vậy!

Cô nhìn quanh căn phòng sang trọng. Tối nay ở đây sẽ có những phụ nữ quyến rũ và sành sỏi. Craven sẽ nhảy, tán tỉnh, và lôi cuốn họ với vẻ mê hoặc quyến rũ. Sau nửa đêm buổi dạ hội sẽ trở nên trụi lạc. Sẽ có những kẻ say xỉn, những chuyện tán tỉnh yêu đương, vui chơi, và những trò mây mưa trác táng. Sara vòng tay ôm quanh mình. Cô không muốn quan sát từ một khoảng cách an toàn. Cô muốn xuống đây tối nay. Cô muốn trở thành một người khác, một ai đó đủ nổi bật để thu hút sự chú ý của chính Derek Craven.

Trong những cuốn tiểu thuyết của cô, những nhân vật của cô luôn luôn hành động với sự táo bạo. Đặc biệt là Mathilda, cô ấy không hề e sợ. Nếu Mathilda muốn đi đến buổi dạ hội, cô ấy sẽ đi, và mặc kệ những hệ lụy sau đó. Một cơn kích động bất ngờ khiến hơi thở của Sara trở nên dồn dập. “Tôi sẽ lấy nụ hôn của mình từ anh, Craven. Và anh thậm chí cũng không biết đó là tôi.” Sợ rằng cô có thể đánh mất quyết tâm của mình, Sara bay khỏi phòng. Bỗng nhiên cô trấn tĩnh lại mình. Sẽ không có tác dụng khi xuất hiện với vẻ quá kích động. Cô nóng nảy đào bới khắp câu lạc bộ để tìm Worthy. Cuối cùng cô tìm thấy ông ta ngồi ở bàn làm việc, đang phân loại những lá thư và hóa đơn.

“Cô Fielding,” ông mỉm cười và gạt những giấy tờ sang một bên. “Tôi được báo lại là cô đã quyết định hoãn bữa sáng của chúng ta vì ông Craven đưa cô đi xem...” Ông dừng lại khi nhìn thấy biểu hiện của cô. “Cô Fielding, điều gì đã xảy ra? Cô dường như đang kích động.”

“Tôi e là vậy. Ông Worthy, tôi cần ông giúp!”

Ngay lập tức khuôn mặt của người quản gia thay đổi, vẻ nghiêm chỉnh khiến ông trở nên xa lạ. “Có phải là ông Craven? Nếu ông ấy làm gì khiến cô buồn bực – “

“Ồ, không, không phải như vậy. Chuyện này rất cấp bách, tôi cần tham gia bữa tiệc hóa trang tối nay!”

“Bữa tiệc hóa trang?” người quản gia ngơ ngác hỏi, và thở dài nhẹ nhõm. “Cám ơn Chúa. Tôi nghĩ... ừm, không thành vấn đề. Tôi hứa cô sẽ có tầm nhìn tuyệt vời từ ban công – “

“Tôi muốn nhiều hơn là quan sát. Tôi phải ở đó. Tôi phải có một chiếc mặt nạ từ đâu đó, và một chiếc váy – không cần cầu kỳ quá, nhưng phù hợp với dịp này. Liệu ông có thể gợi ý một cửa hàng, một thợ may, ai đó có thể giúp tôi trong một thời gian ngắn như vậy không? Có lẽ tôi có thể trả tiền thuê một bộ váy và trả lại nó sau đó, hoặc sửa chữa một chiếc mà tôi đã có – “

“Cô Fielding, cô đang khá kích động,” ông thốt lên. Ông cầm tay và vỗ về cô như một người cha trong nỗ lực muốn trấn tĩnh cô. “Cô không còn là cô nữa – “

“Tôi còn có cả phần đời còn lại để là chính mình!” cô nói một cách nồng nhiệt. “Chỉ một đêm tôi muốn là một ai khác.”

Worthy tiếp tục vỗ tay cô trong khi ông chăm chú nhìn cô với vẻ quan tâm. Ánh mắt của ông ngập tràn những câu hỏi không nói thành lời. Ông cân nhắc những khả năng. “Cô Fielding,” cuối cùng ông nói, “cô không hiểu không khí ở những buổi tiệc đó – “

“Có tôi biết.”

“Cô sẽ không an toàn. Sẽ có những người đàn ông sẽ không ngần ngại lợi dụng – “

“Tôi biết điều đó. Tôi chắc chắn có thể đối phó được với một cái âu yếm vô hại bằng cách nào đó.”

“u yếm’?” Ông sững sốt nhắc lại. “Ở đâu mà cô lại học được từ đó?”

“Điều đó không quan trọng. Vấn đề là, tôi muốn tham gia buổi tiệc tối nay. Không ai sẽ biết. Ngay cả ông Craven. Tôi sẽ đeo mặt nạ.”

“Cô Fielding, mặt nạ là một mối nguy hiểm hơn là một sự bảo vệ. Nó chỉ là một miếng da với ruy băng và giấy, nhưng nó xúi bẩy người ta vứt bỏ sự kiềm chế, và thế là...” Ông dừng lại để lau kính. Ông chà đôi mắt kính mạnh mẽ vào tay áo. Sara ngờ rằng ông đang tranh thủ thời gian để nghĩ đến một cách khác để can ngăn cô. “Liệu tôi có thể hỏi điều gì đã gây nên sự quyết tâm đột ngột này? Nó có liên quan gì đến ông Craven không?”

“Tất nhiên là không,” cô nói, nhanh chóng phủ định. “Điều này hoàn toàn vì mục đích nghiên cứu. Tôi... tôi đang định viết một cảnh về buổi dạ hội hóa trang trong cuốn tiểu thuyết của tôi, và vì tôi chưa bao giờ tham dự một bữa tiệc như vậy, đây là cơ hội duy nhất của tôi để cảm nhận biểu hiện chính xác của mọi người và không khí của bữa tiệc.”

“Cô Fielding,” ông ngắt lời. “Tôi nghi ngờ rằng gia đình cô – hay hôn phu của cô – sẽ đồng tình với việc này.”

“Anh Kingswood chưa hẳn là hôn phu của tôi. Và ông đúng, anh ấy sẽ không đồng tình. Không ai mà tôi biết sẽ đồng tình.” Sara cười phớt lờ trước ý nghĩ đó. “Nhưng họ sẽ không biết.”

Worthy lặng ngắt cô trong một hồi lâu, đọc được sự quyết tâm trên mặt cô. Ông thở dài lưỡng lự. “Tôi cho là tôi sẽ sai Gill và một trong những người hồ li để mắt đến cô. Nhưng nếu ông Craven có một tí nghi ngờ về điều này –

“Ông ấy sẽ không. Ông ấy không bao giờ biết được. Tôi sẽ tuyệt đối thận trọng. Tôi sẽ tránh ông Craven như tránh bệnh dịch. Giờ thì về người thợ may... Ông có thể giới thiệu một cửa hàng có tiếng không?”

“Có, thực ra,” Worthy lẩm bẩm. “Thực tế là tôi tin tôi có thể làm tốt hơn thế. Tôi nghĩ tôi biết một người có thể giúp.”

Derek cúi kính đi lại trong căn phòng của mình, cố gắng gạt bỏ cơn sốt đang hùng hực trong cơ thể anh. Anh đang ham muốn một người đàn bà... ham muốn cô. Anh đã bị cô cuốn hút từ buổi sáng đầu tiên cô đến đây, với những câu nói thú vị và cách cư xử đoan trang của cô, và sự bướng bỉnh dịu dàng của cô. Sẽ có cảm giác như thế nào khi ôm cô trong vòng tay anh và giữ anh ở sâu trong cô?

Anh tuyệt vọng mong rằng anh đã không gặp được cô. Cô nên kết hôn với tên theo đuổi quê mùa của cô, và sống tránh ra tầm với của anh. Cô thuộc về một người đàn ông cao quý. Một cơn ghen tuông dữ dội với Perry Kingswood khiến Derek cau có.

“Ông Craven?” giọng nói của một người đầy tớ ở ngưỡng cửa vang lên.

Người đầy tớ tiến đến với một tấm danh thiếp nằm trên một khay bạc. Derek nhận ra ngay gia huy của nhà Raidford. “Có phải là Lily?”

“Không, thưa ông. Người đến thăm là Ngài Raiford.”

“Tốt. Chúa giúp ta nếu ta còn gặp thêm bất cứ người phụ nữ nào ngày hôm nay. Mời ông ấy lên đây.”

Không có một người đàn ông nào ở nước Anh lại khác biệt với Derek hơn là Ngài Alexander Raiford, bá tước vùng Wolverton. Alex sở hữu một vẻ tự tin mà chỉ có thể có được do sinh ra từ một gia đình thượng lưu. Anh là một người đàn ông đáng kính trọng với sự ngay thẳng vốn có. Đã có những biến cố trong cuộc đời của anh, đau khổ và mất mát, những điều mà anh đã vượt qua một cách đáng nể. Đàn ông thích anh vì tính tình thẳng thắn trung thực và tính hài hước. Phụ nữ dễ dàng si mê anh vì vẻ quyền rũ đầy nam tính, chưa kể đến ngoại hình. Với mái tóc dày vàng hoe và bù xù, anh có vẻ ngoài như một con sư tử. Raiford có thể có một cuộc tình với bất cứ phụ nữ nào mà anh muốn, nhưng anh lại yêu vợ mình – Lily say đắm. Sự hết lòng của anh với vợ mình đã trở thành đề tài hài hước cho những thành viên uyên bác của xã hội. Mặc cho những châm biếm của họ, rất nhiều người âm thầm mơ ước có được sự kết hợp âu yếm và chung thủy

của vợ chồng Raiford, nhưng với những cuộc hôn nhân được sắp xếp như ngày nay thì điều đó gần như là không thể.

Alex tiếp nhận tình bạn của Derek với vợ mình vì anh biết rằng nếu cần, Derek sẽ bảo vệ Lily với cả tính mạng của mình. Qua nhiều năm, một tình bạn cũng đã phát triển giữa hai người đàn ông.

“Mình đến để xem liệu Lily có quá cường điệu về vết sẹo.” là câu đầu tiên của Alex khi anh bước vào thư viện. Anh nghiên cứu khuôn mặt u ám của Derek với vẻ đứng đưng. “Đó không phải cái mà mình gọi là - một sự cải thiện.”

Derek nhún nhử cười. “Kính tởm, Wolverton.”

Họ ngồi trước lò sưởi với những ly rượu brandy, và Alex nhận một miếng xì gà Derek mời.

Sau khi mời và châm điếu thuốc một cách từ tốn, Alex hít một hơi dài với vẻ thích thú. Đôi mắt xám hiện ra như ánh bạc trong làn khói thuốc. Anh khoát tay chỉ vết sẹo. “Điều đó xảy ra như thế nào? Một tá các tin đồn đang lưu truyền – không tin nào trong chúng đặc biệt tăng bốc cậu, mình có thể thêm vào như vậy.”

Derek trao cho anh một cái nhìn diêm dăm. “Không thành vấn đề.”

Alex ngồi lại ghế và nhìn anh với vẻ ân cần. “Cậu đúng. Vết sẹo không quan trọng, và ngay cả những tin đồn cũng thế. Điều quan trọng là Quý bà Ashby đã làm điều này với cậu – và đã đi quá xa, cô ta có thể sẽ làm điều tồi tệ hơn.” Anh giơ tay lên khi Derek định ngắt lời. “Để mình nói nốt. Có một lý do chính đáng để quan tâm. Joyce là một người đàn bà nguy hiểm không đoán trước được. Mình đã quen biết với cô ta một thời gian dài. May là mình đã tránh được sai lầm là dây dưa với cô ta. Nhưng cậu – “

“Bây giờ qua rồi,” Derek nói dứt khoát. “Mình có thể đối phó với Joyce.”

“Mình không chắc như vậy. Mình hy vọng cậu không tin là bằng cách phớt lờ đi vấn đề, cô ta sẽ bỏ qua. Mình có thể nói, Joyce đã khiến cuộc sống của những người đàn ông cô ta từng bỏ bịch thành địa ngục – mặc dù đây dường như là lần đầu tiên cô ta gây ra những tổn hại thể chất.” Alex mím chặt miệng vì kính tởm. “Cho dù Joyce rất đẹp, mình chưa bao giờ có ham muốn lên giường với cô ta. Có gì đó vô cảm ở cô ta. Cô ta như một con rắn đẹp với chất độc chết người. Vì lẽ gì mà cậu lại dính dáng đến cô ta? Chắc chắn là cậu rõ hơn ai hết.”

Derek ngáp ngừng. Hiếm khi anh giải bày với ai – nhưng nếu có một người đàn ông mà anh tin được, thì đó là Alex.

“Mình biết,” anh thú nhận, “nhưng mình không quan tâm. Mình gặp Joyce ở bữa tiệc chiêu đãi đám cưới của Ngài Aveland. Mình nghĩ cô ta khá thú vị, và vì vậy...” Anh nhún vai. “Cuộc tình bắt đầu từ đêm đó.”

Alex định hỏi điều gì đó nhưng ngăn ngừa, và hình như ghé tởm với chính mình. “Cô ta như thế nào?” rốt cuộc anh hỏi, không thể nén lại câu hỏi đơn giản là sự hiếu kỳ của đàn ông.

Derek gượng gạo cười. “Khiêu gợi. Cô ta thích những trò ranh ma, lấu cá, đòi trụy... Không có gì mà cô ta không làm. Mình thích thú được một thời gian. Vấn đề bắt đầu khi mình cuối cùng đã có đủ về cô ta. Nhưng cô ta không muốn kết thúc.” Miệng anh mím lại. “Vẫn chưa muốn.”

Alex nhấp thêm một chút rượu và lắc cái chất lỏng xoáy tròn trong ly, xem xét nó với ánh mắt lơ đãng. “Derek,” anh lẩm bẩm, “trước khi cha mình chết, ông đã khá thân thiết với Ngài Ashby. Mặc dù bây giờ Ngài Ashby đã già, trí tuệ của ông không hề mất đi sự nhanh nhạy. Mình định gặp mặt ông ấy một cách bí mật và yêu cầu ông ấy chấm dứt những trò cười của Joyce trước khi cô ta làm điều gì đó tệ hơn những việc đã làm.”

“Không,” Derek nói với một tiếng cười cụt lủn. “Mình sẽ may mắn nếu cụ già lẩm cẩm đó không thuê ai đó kết liễu mình luôn. Ông ta sẽ không dễ chịu gì khi tiếp nhận ý tưởng về việc một tên trọc phú mới nổi hú hí với vợ ông ta. Đừng can thiệp, Wolverton.”

Alex, người luôn luôn thích giải quyết vấn đề của người khác, tức giận vì bị từ chối. “Điều gì khiến cậu nghĩ mình phải hỏi sự cho phép chết tiệt của cậu? Cậu đã xen vào và can thiệp khá nhiều vào cuộc sống của mình trong nhiều năm nay!”

“Mình không cần cậu giúp.”

“Vây ít nhất nghe lời khuyên của mình. Dừng ngay mấy vụ lăng nhăng với vợ người khác. Tìm cho cậu người đàn bà của riêng mình. Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Ba mươi?”

“Mình không biết.”

Alex tiếp nhận câu trả lời với một cái chớp mắt kinh ngạc, và sau đó nhìn Derek đầy hoài nghi. “Cậu trông có vẻ đã ngoài ba mươi tuổi. Đó là thời gian chín mười ột người đàn ông để cưới vợ và có một người thừa kế hợp pháp.”

Derek nhướn mày trong sự khiếp sợ cường điệu. “Một người vợ? Những Craven bé nhỏ thấp hèn? Ôi Chúa ơi, không.”

“Vây ít nhất kiếm cho cậu một nhân tình. Ai đó biết làm thế nào để chăm sóc một người đàn ông. Ai đó kiểu như Viola Miller. Cậu biết là cô ấy và Ngày Fontmere vừa mới chia tay rồi chứ? Cậu đã biết Viola rồi đấy... một phụ nữ thông minh, duyên dáng. Cô ấy không đặt quan hệ bừa bãi. Nếu mình là cậu, mình sẽ làm những gì trong khả năng của mình để trở thành người bảo hộ tiếp theo của cô ấy. Mình nghĩ cậu sẽ đồng ý cô ấy xứng với bất cứ giá nào mà cậu phải trả.”

Derek nhún vai cẩu kính, tỏ vẻ muốn thay đổi chủ đề. “Một người đàn bà sẽ không giải quyết được việc gì. Cô ta chỉ gây ra thêm những phiền phức.”

Alex cười nhún nhó. “Ồ, cậu sẽ an toàn hơn với vợ của mình chứ không phải của người khác. Và cậu có rất ít để mất khi quăng mình theo số phận giống như những người chúng tớ.”

“Đau khổ và tình yêu thường song hành,” Derek trích dẫn chua chát.

“Chính xác.”

Cuộc nói chuyện của họ trôi dạt đến những chủ đề khác, và Derek hỏi liệu Alex và Lily có định tham gia buổi dạ hội tại câu lạc bộ.

Alex bật cười với ý kiến đó. “Không, mình không hứng thú với một đám đông những kẻ phóng đáng và gái điếm được gọi là giới giang hồ - mặc dù vợ mình hình như rất vui thú với những cuộc họp mặt kiểu như vậy.”

“Cô ấy đâu?”

“Ổ chỗ bà thợ may để lấy thêm vài chiếc váy mới. Gần đây cô ấy mặc những chiếc quần chết tiệt trong dinh thự thường xuyên đến mức con trai mình đã hỏi lại sao cô ấy không mặc váy như những bà mẹ khác.” Alex nhăn mặt. “Lily đã rất vội vã rời khỏi sáng nay. Cô ấy không giải thích tại sao. Nhận được lời nhắn nào đó mà không ình đọc. Cô ấy đang làm gì đó. Chết tiệt người đàn bà đó – cô ấy làm mình rối tung lên!”

Derek nén lại một nụ cười, biết rằng Alex sẽ không đụng đến dù chỉ một sợi tóc trên đầu vợ mình.

“S.R.Fielding!” Lily thốt lên với một tiếng cười dịu dàng và nắm chặt tay Sara. Đôi mắt đen sáng lên niềm vui thích. “Em không thể biết tôi hâm mộ những tác phẩm của em biết bao, cô Fielding. Tôi cảm thấy thật nhiều điểm giống với Mathilda. Cô ấy như thể đã được viết theo hình mẫu của tôi!”

“Bà là người phụ nữ trong bức tranh,” Sara ngạc nhiên nói. “Trong phòng tranh của ông Craven.” Bức tranh đã diễn tả chân thực nữ bá tước – ngoại trừ là trong bức tranh trông cô trầm tĩnh hơn. Không có tài năng của họa sỹ nào có thể lột tả hết được sự tự tin sáng chói và đôi mắt tỏa sáng sống động của cô.

“Cô bé trong ảnh là con gái tôi, Nicole,” Lily tự hào nói. “Xinh đẹp, đúng không. Bức tranh được hoàn thành mấy năm trước. Người họa sỹ từ chối bán nó, nhưng Derek đã đưa ra cho ông ấy một cái giá cao ngất ngưỡng đến mức mà ông ấy không thể từ chối. Derek tuyên bố là mọi thứ đều có một cái giá của nó.” Môi cô cong lại. “Thỉnh thoảng tôi nghĩ anh ấy đúng.”

Sara mỉm cười thận trọng. “Ông Craven rất hay châm biếm.”

“Em không biết một nửa của nó,” Lily nói miễn cưỡng rồi gạt bỏ chủ đề đó với một cái khoát tay. Đột nhiên cô trở nên hăng hái. “Như Worthy diễn tả tình huống, chúng ta đang cần gấp một chiếc váy dạ hội.”

“Bà Raiford, tôi không có ý gây phiền hà. Cảm ơn vì đã đồng ý giúp tôi.”

Worthy đã sắp xếp cho Sara đến cửa hàng của Madam Lafleur, cửa hàng may nổi tiếng nhất ở Luân Đôn. Quý bà Raiford sẽ gặp cô ở đó, Worthy đã nói, và nói rõ ràng là Sara sẽ hoàn toàn đặt dưới quyền định đoạt của cô. “Quý bà Raiford biết tất cả về những việc như thế này. Cô phải tin tưởng vào đánh giá của bà ấy, cô Fielding.” Sara ngấm ngấm nghi ngờ rằng Worthy không lấy gì là ẩn tượng với khiêu thời trang của cô. Tuy nhiên, thứ quyết định tủ quần áo của cô là do nguồn ngân sách hạn hẹp, chứ không phải khiêu thẩm mỹ.

Hiện giờ Sara thấy mình đang đứng trong những căn phòng nổi tiếng trên phố Bond, với hàng loạt những chiếc gương mạ vàng và những tấm vải thêu kim tuyến màu hồng-phấn-xám. Có một bầu không khí vương giả đến đáng sợ ở cửa tiệm Lafleur. Thậm chí những nụ cười hòa nhã của những người thợ phụ cũng không có mấy tác dụng làm giảm tâm trạng hồi hộp của cô. Ý nghĩ về số tiền sẽ tiêu tốn lớn đến như thế nào khiến cô mất hết nhuệ khí, nhưng Sara cương quyết lờ đi những lo lắng phiền nhiễu đó. Sau này cô có thể rên rỉ và nhăn nhó khi thanh toán những món tiền khổng lồ này. Sau này cô sẽ thận trọng và có trách nhiệm.

“Cứ gọi chị là Lily,” Quý bà Raiford nói. “Và việc này không phiền phức chút nào, em yêu quý, đặc biệt xét đến những gì em đã làm cho chị.”

“Thưa bà? Em đã làm gì cho bà?”

“Cứu Derek theo cách em đã làm, chưa bao giờ nghĩ về những nguy hiểm với mình... Chị sẽ mãi mãi mắc nợ em. Derek là một người bạn thân của gia đình.” Lily cười vui vẻ. “Một người khá thú vị, em đồng ý chứ?” Trước khi Sara có thể trả lời, Lily quay sang và bắt gặp ánh mắt của một người đứng gần đó. “Ồ, Monique? Sẽ mất bao lâu để khiến cho cô Fielding trở nên đẹp mê hồn?”

Người thợ may tiến về phía họ từ cửa ra vào, nơi bà ta đã lịch sự đứng chờ. Bà chào hỏi Lily với vẻ thân thiết biểu lộ một tình bạn lâu năm, rồi sau đó quay sang Sara. Xét mọi phương diện, tiếng tăm và sự thành công của Monique Lafleur đều thật đáng nể, đủ để bà mang một vẻ ngạo mạn đầy tự hào. Thay vào đó Monique rất thân thiện và tử tế, với nụ cười rộng mở như số đo các vòng của bà.

“Cherrie,” Bà nắm tay Sara và liếc nhìn cô đánh giá. “À, phải,” bà lẩm bẩm. “Tôi thấy là có rất nhiều việc phải làm. Nhưng tôi thực rất thích một thử thách! Quý bà Raiford thật đúng khi mang em đến đây với tôi. Khi chúng ta hoàn thành công việc, tôi hứa là em sẽ là một nàng tiên quyến rũ!”

“Có lẽ chúng ta có thể tìm thứ gì đó đơn giản để tôi mặc...” Lời nói của Sara chìm trong sự hồi hải khi Monique ra hiệu về phía những người thợ phụ, Lily chỉ đơn giản đứng đó mỉm cười.

“Cora, Marie!” bà thợ may gọi. “Đến đây, mang theo những chiếc váy, để chỉnh sửa! Nhanh lên, không có phút giây nào để phí phạm!”

Sara sửng sốt khi nhìn thấy những chồng lụa và nhung nhiều màu sắc sẽ được mang tới. “Tất cả những chiếc váy này là của ai?”

Monique kéo cô đến căn phòng kế bên được trang trí với những đồ nội thất lờ lẹt phô trương, những tấm rèm có tua, và những chiếc gương thậm chí còn to hơn cả những chiếc gương trong căn phòng trước đó. “Những chiếc váy này là của Quý bà Raiford.” Khéo léo bà quay Sara lại và cởi bỏ áo của cô. “Tôi thiết kế mọi trang phục của bà ấy. Khi nữ bá tước trưng diện một kiểu trang phục mới, cả Luân Đôn sẽ sao chép nó trong ngày hôm sau.”

“Ồ, nhưng tôi không thể lấy một chiếc váy của bà Raiford.”

“Chưa có chiếc váy nào được mặc,” Lily xen vào khi bước theo họ vào phòng. “Chúng ta sẽ chọn một cái cho em, Sara.” Cô chuyển sự chú ý sang người thợ may. “Màu đen và tím sẽ không phù hợp với cô ấy, Monique. Và không phải màu gì quá ngây thơ như màu trắng. Chúng tôi muốn thứ gì đó táo bạo và đặc sắc. Thứ gì đó khiến cô ấy nổi bật trước mọi người trong đám đông.”

Sara bước ra khỏi chiếc váy của mình và ngoảnh mặt đi trước hình ảnh trong gương của mình, cô đang mặc mỗi chiếc áo sơ mi, đôi tất trắng và một chiếc quần trong dày. Monique ném một cái nhìn về tấm soi trước số quần áo lót may bằng vải bền, lắc đầu và hình như ghi chú gì đó lại trong đầu. Bà với lấy một trong những chiếc váy, quay nó qua lại. “Màu hồng?” bà gợi ý, giữ chiếc váy sa tanh màu hồng nhạt trước thân hình ăn mặc sơ sài của Sara. Sara nín thở vì kinh ngạc. Cô chưa bao giờ mặc một chiếc váy lộng lẫy như vậy. Có những dải lụa hồng tô điểm cho tay áo và đường viền. Vạt trên của áo ngắn đến eo với một chiếc yếm mỏng màu bạc và một hàng nơ sa tanh.

Lily lắc đầu tư lự. “Quyền rũ, nhưng quá ngây thơ.”

Sara nén một tiếng thở dài thất vọng. Cô không thể nghĩ ra thứ gì đẹp hơn chiếc váy sa tanh màu hồng đó. Monique nhanh chóng vứt bỏ chiếc váy và lựa chọn những chiếc khác. “Màu hồng đào. Không một người đàn ông nào có thể rời mắt khỏi em trong chiếc váy này. Đây, hãy thử mặc nó, cherrie.”

Giơ tay lên, Sara để người thợ may và cô thợ phụ Cora kéo chiếc váy màu hồng đào mỏng như tơ qua đầu cô. “Tôi nghĩ nó sẽ phải sửa nhiều,” Sara bình luận, giọng nói của cô bị nghẹn lại dưới những lớp vải mỏng manh. Chiếc váy được thiết kế phù hợp với những đường nét nhỏ nhắn và mềm mại của Lily. Thân hình của Sara vốn đầy đặn hơn, với bộ ngực căng tràn, hông cong, và một cái eo nhỏ nhắn... một hình mẫu đã từng phổ biến ba mươi năm trước. Kiểu dáng váy Hy Lạp eo cao hiện thời không tôn được dáng người của cô.

Monique đặt chiếc váy quanh chân của Sara và bắt đầu túm đằng sau của nó lại với nhau. “Ôi, Quý bà Raiford có một hình dáng mà thời trang yêu thích.” Bà hăng hái gài hai vạt áo lại với nhau. “Nhưng em, Cherie, có một hình dáng mà đàn ông ưa thích. Hãy hít hơi vào nào”

Sara nhắm mắt khi bộ ngực của cô bị đẩy lên cho đến khi chúng gần như trôi ra khỏi vạt áo cắt sâu. Mép của chiếc váy dài đặc biệt được viền bởi ba hàng lá tulip lớn dần. Sara không thể tin được người phụ nữ trong gương là chính mình. Chiếc váy màu hồng đào, với những lớp lụa trong suốt và cổ áo thấp tảo bạo, được thiết kế để thu hút ánh mắt của đàn ông.

Nó rộng và rủ xuống từ eo, nhưng ngực cô nâng lên từ vạt áo hững hờ với vẻ lộng lẫy mịn màng, ép vào nhau tạo thành một vùng thung lũng hấp dẫn.

Một nụ cười lớn xuất hiện trên gương mặt Lily. “Trông em lộng lẫy làm sao, Sara.”

Monique nhìn cô tự mãn. “Với một chút sửa đổi, nó sẽ trở nên hoàn hảo. Đây là thứ chúng ta cần, đúng không?”

“Tôi không chắc,” Lily nói, đi lại quanh phòng để có thể nhìn ngắm Sara từ mọi góc độ. “Có lẽ do sở thích của tôi thiên về màu đậm...” Cô dừng lại và lắc đầu đầy quyết đoán khiến trái tim Sara trùng xuống. “Không, nó chưa đủ ấn tượng để đạt được mục đích của chúng ta.”

“Mục đích?” Sara hỏi, hoang mang. “Sẽ không có mục đích nào ngoài việc để em có một bộ trang phục phù hợp. Chắc chắn là chiếc váy này còn hơn cả thích hợp.”

Lily lướt một cái nhìn về không thể đoán được với người thợ may, và đột nhiên họ thấy vô số lý do để rời căn phòng. Những cô phụ việc lặng lẽ đi theo. Thất vọng bởi sự bỏ đi đột ngột của họ, Sara vuốt phẳng chiếc váy màu hồng đào và giả bộ không quan tâm.

“Có lẽ, chúng ta nên trò chuyện một chút, Sara.” Lật dở mấy chiếc váy khác, Lily nhắc một chiếc màu hoa cà pha tím violet và làm ra vẻ. “Ồi lạy Chúa. Chị không nghĩ sao mình lại đặt may cái này.” Cô cầu thả quăng chiếc váy sang một bên. “Chính xác là tại sao lại cấp bách, như Worthby viết, để em tham gia buổi tiệc tối nay?”

“Nghiên cứu,” Sara nói, không nhìn vào mắt cô. “Một cảnh cho cuốn tiểu thuyết của em.”

“Thật chứ.” Một nụ cười là lạ nở trên miệng Lily. “Ồ, chị không biết vì về việc viết tiểu thuyết. Nhưng chị khá hiểu bản tính con người. Có lẽ chị đã sai, nhưng chị cho là điểm mấu chốt của tất cả việc này là khiến ai đó chú ý đến em.” Có một âm điệu du dương dò hỏi khó nhận thấy trong những từ cuối cùng.

Sara lắc đầu ngay lập tức. “Không, thưa bà – “

“Lily.”

“Lily,” cô nghe lời nhắc lại. “Em không có ý định gì tương tự như vậy. Em không định thu hút sự chú ý của ai. Em gần như đã đính hôn với anh Perry Kingswood, ở Greenwood Corners.”

“À.” Nữ bá tước nhún vai, nhìn cô về đồng tình đầy thân thiện. “Vây là chị đã sai. Thực ra... chị nghĩ em có lẽ có quan tâm đến Derek Craven.”

”Không. Anh ấy hoàn toàn không phải là kiểu người đàn ông mà em...” Sara dừng lại và ngậy người nhìn cô chăm chăm. “Không phải.”

“Tất nhiên, tha thứ cho chị. Chị đã quá vô đoán rồi.”

Sara cố gắng xoa dịu những giây phút ngượng ngùng. “Không phải em không nghĩ tốt về anh Craven. Anh ấy là một người đặc biệt – “

“Không cần phải nói tránh sự thật. Anh ấy thật không thể chịu được. Chị hiểu Derek nhiều hơn bất kỳ ai. Ích kỷ, khép kín, cô độc... rất giống chị năm năm trước đây, trước khi chị cưới Ngài Raiford.” Lily đứng đằng sau Sara và bắt đầu cởi chiếc váy xinh xắn. “Chúng ta sẽ thử chiếc váy nhung màu xanh da trời. Em có làn da cực kỳ hợp với nó.” Đường như không muốn thảo luận chủ về về Derek Craven thêm nữa, cô tháo hàng cúc đang cài vào những khuyết áo bằng lụa nhỏ xíu.

Sara cau mày khi cô tuột tay áo khỏi cánh tay cô và bước ra khỏi vòng tròn màu hồng đào. Sự im lặng trở nên khó có thể duy trì tiếp. “Nhưng tại sao anh Craven lại cô độc?” cuối cùng cô bật ra. “Anh ấy được mọi người vây quanh suốt. Anh ấy có thể có bất kỳ người phụ nữ mà anh ấy muốn!”

Lily nhăn mặt khó chịu. “Derek không tin ai. Sau khi bị mẹ bỏ rơi và sống quá lâu trong khu ổ chuột... ừm, chị e là anh ấy không đánh giá cao phụ nữ, hay về mọi người một cách chung chung.”

“Anh ấy rất quý trọng chị,” Sara nói, nghĩ đến bức tranh tuyệt đẹp trong phòng sưu tầm riêng của Craven.

“Bọn chị đã là bạn lâu năm,” Lily thừa nhận, và nói thêm một cách nhấn mạnh, “nhưng không có gì hơn. Ồ, chị biết những tin đồn rêu rao cái gì – nhưng mối quan hệ đó là hoàn toàn không tưởng. Có lẽ nó không quan trọng với em, nhưng trong bất cứ trường hợp nào, chị muốn em biết sự thật.”

Sara cảm thấy một sự hài lòng không thể giải thích được với thông tin đó. Nhận thức được cái nhìn am hiểu của Lily, Sara cố kìm lại sự thúc dục để giải bày với người lạ thông hiểu này – nhưng cô, lại là người luôn quá cẩn thận giữ kín những suy nghĩ riêng tư của mình. Em không đến buổi dạ tiệc để nghiên cứu, cô muốn nói to lên, em nhất quyết như thế vì Craven nghĩ em là một con chuột quê mùa. Và em cũng khó nhận ra mình... bởi vì bỗng nhiên em muốn làm bất cứ điều gì để chỉ ra cho anh ấy rằng anh ấy đã sai... mặc dù không dễ làm gì. Thực sự không dễ làm gì.

“Anh Craven cấm em đến câu lạc bộ tối nay,” cô nghe chính mình nói.

“Thật sao?” Lily đáp lại ngay tức khắc. “Chị không hề ngạc nhiên.”

“Anh ta tuyên bố rằng em sẽ không an toàn giữa dân giang hồ. Tại sao chứ, em đã đi đến những nhà thổ và sòng bạc ở những khu ổ chuột, và em chưa bao giờ gặp nguy hiểm nào! Điều đó thật không công bằng, đặc biệt khi xét đến sự thật là em là người đã cứu mạng anh ấy!”

“Chị cũng đồng ý thế,” Lily đồng tình.

“Ngay từ khi em đến câu lạc bộ, anh ta đã muốn đuổi em về Greenwood Corners ngay.”

“Phải, chị biết.” Lily di chuyển để cài chiếc váy xanh. “Derek muốn thoát khỏi em, Sara, bởi vì anh ấy cảm thấy em là một mối đe dọa.”

Sara cười đầy hoài nghi. “Em, một mối đe dọa? Em đảm bảo với chị, không ai từng nghĩ như thế về em!”

“Chỉ có một điều mà Derek Craven sợ hãi,” Lily trấn an cô. “Anh ấy hoàn toàn là một kẻ chết nhất với những gì liên quan đến cảm xúc của mình. Anh ấy đã có quan hệ với hàng tá đàn bà – và ngay khi có nguy cơ trở nên gắn bó với ai đó, anh ấy gạt bỏ cô ta và tìm một người khác. Khi chị mới quen anh ấy, chị nghĩ anh ấy là một người đàn ông đầy khiếm khuyết, không có khả năng yêu thương, tin tưởng, hay dịu dàng.

Nhưng bây giờ chị tin anh ấy có những cảm xúc đó. Anh ấy vui sâu chúng bên trong từ khi còn là một đứa trẻ. Và chị nghĩ thời điểm mà anh ấy không thể kiềm chế chúng lâu hơn nữa đang đến rất nhanh. Anh ấy không còn là chính mình trong những ngày này. Gần đây chị thấy có những dấu hiệu cho thấy bức tường anh ấy dựng lên quanh mình đang rạn nứt.”

Bồn chồn, Sara vượt thẳng lớp nhưng ở hông mình và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Quý bà Raiford, em không chắc hiểu được là chị mong đợi gì ở em,” cô thành thật nói. “Em yêu anh Kingswood, và em định sẽ lấy anh ấy – “

“Sara,” Lily nhẹ nhàng cắt lời, “em sẽ giúp Derek rất nhiều nếu tối nay em chứng minh với anh ấy rằng anh ấy không phải bất khả xâm phạm như anh ấy nghĩ. Chị mong em – hoặc ai đó – tìm được khe hở trong lớp vỏ bọc cứng rắn đó. Đó là tất cả.” Cô mỉm cười ảm áp. “Và sau đó em sẽ quay lại với anh Kingswood, một người đàn ông tuyệt vời, chị chắc chắn vậy... và chị sẽ làm phần việc của mình là tìm một người đàn bà dành cho Derek.” Lily cười. “Cô ấy sẽ phải mạnh mẽ, thông minh và kiên nhẫn như là một vị thánh.” Cô lùi lại và nhìn vào Sara, và một nụ cười tươi rói xuất hiện trên mặt cô. “Đây” cô nhấn mạnh nói, “chính là chiếc váy.”

Họ cùng ngồi trong cổ xe của nhà Raiford, uống chung rượu từ một chiếc bình bằng bạc mà Lily đã mang theo. Sara nhìn chăm chú ra cửa sổ từ tấm rèm có những sợi tua nhỏ xíu, quan sát dòng người lũ lượt kéo vào câu lạc bộ.

Những người phụ nữ diện những chiếc váy lộng lẫy và đeo mặt nạ trang trí với lông chim, châu báu, và ruy băng. Những người thấp tùng của họ mặc những bộ cánh trang trọng, tối màu và kèm theo những chiếc mặt nạ màu đen đơn giản làm cho buổi dạ hội giống như trở thành một buổi dạ hội của những kẻ cướp đường. Các cửa sổ đều rực sáng, những giai điệu của ban nhạc vang lên trong màn đêm lạnh lẽo.

Lily quan sát đoàn diễu hành và chép môi, thưởng thức hương vị của loại rượu brandy hảo hạng. “Chúng ra sẽ đợi thêm vài phút nữa. Sẽ không có ấn tượng khi xuất hiện quá sớm.”

Sara kéo chiếc áo choàng mượn tạm quần quanh mình và với lấy chiếc bình. Rượu brandy mạnh nhưng ngọt dịu, một hơi ấm dễ chịu lan tỏa làm dịu đi sự căng thẳng thần kinh và tiếng răng cạp lập va vào nhau của cô.

“Chồng chị có thể đang lo lắng là chị đang ở đâu,” Lily nói.

“Chị sẽ nói gì với anh ấy?”

“Chị chưa chắc. Sẽ phải là một điều gì đó gần với sự thật.” Lily toe toét cười vui vẻ. “Alex có thể luôn có thể nhận ra khi nào chị nói dối ngay lập tức.”

Sara mỉm cười, Lily Raiford không chỉ hào hứng thuật lại những câu chuyện phiêu lưu táo bạo trong quá khứ phóng khoáng của mình, mà cô còn tự do đưa ra những suy nghĩ của mình về bất cứ ai và bất kể điều gì. Cô có một quan điểm kỳ lạ đáng kinh ngạc về đàn ông. “Họ rất dễ để chi phối, và hoàn toàn dễ đoán,” Lily đã nói trước đó. “Nếu thứ gì đó có được dễ dàng, họ sẽ thờ ơ với nó. Nếu thứ gì đó bị từ chối, họ sẽ muốn có nó một cách điên cuồng.”

Khi cô nhớ lại những lời khuyên của Lily, Sara nghĩ rằng cô ấy đã đúng về sự từ chối. Perry Kingswood đã luôn biết rằng chỉ cần anh cầu hôn, Sara sẽ đồng ý ngay. Có lẽ nếu anh không chắc chắn về cô, thì họ sẽ không mất bốn năm để đến gần với một cuộc đính hôn. Khi mình trở lại Greenwood Corners, Sara nghĩ, mình sẽ là một người đàn bà mới. Cô sẽ tự tin và độc lập như chính Lily Raiford. Và Perry sẽ điên cuồng vì yêu cô.

Hứng khởi với ý niệm đó, Sara uống thêm một chút brandy.

“Em sẽ cảm thấy dễ dàng hơn với nó,” Lily khuyên.

“Nó khá là mạnh.”

“Nó sẽ có hiệu nghiệm. Đây – đã đến lúc đeo mặt nạ lên. Đứng hồi hộp.”

“Đây là một chiếc mặt nạ đáng yêu,” Sara nói, nghịch nghịch với những dải ruy băng lụa đen trước khi buộc chiếc mặt nạ lên. Monique đã thiết kế nó đầy khéo léo với lụa và ren đen, gắn thêm ngọc xafia màu xanh da trời lấp lánh tiếp với màu váy của cô. “Em không hồi hộp chút nào.” Đó là sự thật. Cô cảm thấy như là một người lạ mặt liêu lĩnh nào đó đã thay thế con người cần trọng hàng ngày của cô. Chiếc váy màu xanh-da-trời-lúc-nửa-đêm ôm gọn thân hình cô, vạt áo trễ sâu đến mức dường như ngực cô vượt ra khỏi vạt áo nghèo nàn. Chiếc thắt lưng lụa với một chiếc khóa vàng nhấn mạnh vòng eo nhỏ nhắn. Chiếc mặt nạ che giấu nửa trên khuôn mặt nhưng để lộ đôi môi mà Monique và Lily đã khẳng khái tô đậm với son hồng. Họ đã tỉ mỉ uốn tóc cô thành một búi trên đỉnh đầu, để vài lọn tóc thả xuống đung đưa một cách trêu chọc trên đôi má và cổ của cô. Nước hoa gợi Sara nhớ đến mùi thơm hoa hồng trộn lẫn với mùi hương rừng nồng nàn đã được thoa vừa phải lên ngực và cổ cô.

“Một thành công rực rỡ,” Monique đã tuyên bố và hể hả nhìn kết quả của sự biến đổi. “Xinh đẹp, tràn trề nhưng vẫn tươi mát và trẻ trung... a, chérie, em sẽ tạo ra nhiều cuộc cạnh tranh trong tối nay!”

“Tuyệt.” Lily đã nói, rạng rỡ với vẻ thích thú. “Cô ấy sẽ tạo ra một sự khuấy động như thế nào. Không nghi ngờ gì bà sẽ nghe được tất cả những tin đồn thổi vào sáng mai, Monique.”

“Một chấn động mạnh, mọi người sẽ đến để hỏi cô ấy là ai, cục tác như một đàn gà mái ghen tuông!”

Khi hai người tự chúc mừng chính mình, Sara đã nhìn chăm chăm hình bóng không quen thuộc trong gương, bụng cô sôi lên đầy phấn khích. Hình ảnh trong gương là một phụ nữ có kinh nghiệm, sành sỏi với nghệ thuật quyến rũ. “Tối nay, không phải là một con chuột,” cô đã thì thầm với một nụ cười thâm. “Anh thậm chí sẽ không nhận ra tôi, Craven.”

Lơ mơ nghe thấy giọng nói lo lắng của Lily, Sara lùi mình trở lại với hiện thực. “Nếu em gặp phiền phức tối nay,” Lily đang nói, “chỉ cần gọi Worthy.”

“Sẽ không cần như vậy,” Sara nói vui vẻ, và nghiêng chiếc bình uống thêm một ngụm rượu lớn khác.

“Tốt hơn là em nên nói với Worthy khi em đi vào. Bằng không ông ấy sẽ không nhận ra em.”

Sara mỉm cười mãn nguyện với ý nghĩ đó. “Chị không chắc là chị thích ánh mắt của em,” Lily nói không thoải mái. “Hãy cẩn thận, Sara. Những chuyện kỳ cục thường xảy ra ở buổi dạ hội. Chị đi đến với hôn nhân cũng sau một dịp đáng nhớ đặc biệt đó. Nào, đưa lại cho chị cái bình. Chị nghĩ em đã uống đủ rồi.”

Lương tự Sara đưa lại bình rượu brandy, trong khi Lily đưa ra một lời dặn dò cuối cùng. “Đừng chấp nhận đánh cá, hoặc là em sẽ bị bẫy vào những trò lừa gạt với vài tên phóng đảng trước khi em nhận ra được chuyện gì đang xảy ra. Và nhớ rằng không đi đến dãy phòng sau với bất kỳ ai – đó là nơi mọi người biến mất vì một mục đích thỏa mãn sai trái.”

“Worthy không kể với em như thế.”

“Có thể ông ấy ngượng quá.” Lily nói mơ hồ. “Những phòng đó được thiết kế cách âm, và chứa đầy những đồ đạc đáng ngờ nơi những hành động xấu xa diễn ra.”

“Sao chị lại biết quá nhiều về chúng như vậy?”

“Nghe nói, tất nhiên.” Lily cười toét miệng rõ ràng phản bội lại giọng nói ngây thơ của cô. “Ra khỏi xe, cô gái.”

“Cám ơn,” Sara chân thành nói. “Cám ơn chị vì tất cả mọi thứ. Em mong là chị để em trả tiền cho chiếc váy, những đồ lót lụa, và – “

“Chị sẽ không nghe về nó nữa,” Lily ngắt lời. “Em có thể kể tất cả về buổi dạ hội vào một ngày nào đó. Đó sẽ là sự đáp trả đầy đủ.” Cô ra hiệu cho Sara đi ra với một nụ cười.

Người hầu giúp Sara ra khỏi xe, và cô bước lên những bậc thềm một mình. Có lẽ chỉ là một chút cảm giác choáng váng do brandy, nhưng cô đang cảm thấy rất lạ. Đêm nay thật kỳ diệu, đáng sợ, biến ảo khôn lường. Những bậc thềm đá hoa cương bên dưới chân cô chuyển động như dải cát di chuyển dưới sóng biển. Điều gì đó sẽ xảy ra với cô trong tối nay. Cho dù sáng mai mang đến niềm vui hay hối tiếc, cô biết rằng ít nhất trong vài tiếng đồng hồ cô có thể sống táo bạo như cô luôn mơ ước được như vậy.

“Thưa cô?” người gác cổng điềm tĩnh hỏi khi cô lướt đến cửa ra vào. Nhiệm vụ của anh ta là ngăn chặn những vị khách không mời mà đến, nếu không số người tham dự sẽ lên đến con số không thể đếm được.

Sara mỉm cười e ấp khi cô cởi chiếc áo choàng đen, để lộ những đường cong tuyệt mỹ trong chiếc váy nhung xanh ôm khít người. “Xin chào,” cô nói, hạ thấp giọng đến quãng tám. “Anh chắc phải là Ellison. Cô Fielding đã nói với tôi về anh.”

Ellison, người đã tâm sự tất cả với cô, từ bệnh tình gần đây của mẹ anh đến sở thích ăn bánh nhân thịt của mình, rõ ràng không nhận ra cô. “Cô là khách của cô Fielding?”

“Tôi rất thân thiết với cô ấy,” Sara đảm bảo với anh ta. “Cô ấy nói tôi sẽ được chào đón ở đây tối nay.” Cô nhún đôi vai mượt mà. “Tuy nhiên, nếu không phải vậy – “

“Đợi đã, thưa cô...” Một nét băn khoăn xuất hiện trong giọng nói vốn điềm tĩnh của anh. “Tôi có thể hỏi tên của cô không?”

Cô nghiêng lại gần anh. “Tôi không nghĩ thế là khôn ngoan,” cô bày tỏ. “Tôi sợ là danh tiếng của tôi có xu hướng khiến mọi việc trở nên bất tiện.”

Mặt Ellison ửng hồng. Thật dễ dàng đọc được suy nghĩ đang diễn ra trong đầu anh. Một phụ nữ đẹp, bí ẩn, với mối quan hệ mơ hồ với cô Fielding... “T- thưa cô,” anh ta lắp bắp trong tình trạng kích động khó kiềm chế lại. “Liệu có phải là? Tôi có thể hỏi là cô phải là... M – Mathilda không? Mathilda thật ấy?”

Đôi môi đỏ mím lại trầm ngâm. “Có thể.” Cô đưa áo choàng cho anh ta và lướt vào trong tòa nhà. Cô không cảm thấy xấu hổ với mẹo nhỏ của mình. Rốt cuộc thì, nếu ai đó có quyền mang danh tính của Mathilda, thì đó phải là người sáng tạo ra cô ấy!

Một nhóm ba kẻ phóng đáng trẻ đứng sau Sara ở lối vào chăm chú nhìn theo cô vẻ hăm hở. “Các cậu có nghe thấy không?” một người trong bọn họ há hốc miệng vì ngạc nhiên. “Treo cổ tôi nếu đó không phải là Mathilda.”

“Đó có thể là một sự hóa trang,” một trong những người đồng hành của anh ta hợp lý chỉ ra.

“Không, không, đó là cô ấy,” người đầu tiên khẳng định. “Một người bạn của tôi đã có một buổi tối với Mathilda ở Bath tháng Sáu năm ngoái. Cô ấy giống như anh ta đã miêu tả.”

“Hãy đi theo cô ấy.”

“Mathilda không thể ở Bath vào tháng Sáu năm ngoái,” người thứ ba tranh cãi. “Tôi nghe là cô ấy đang du lịch ở lục địa với một trong những người trong gia đình Berkleys.”

“Đó là trước hay sau khi cô ấy đến ở tu viện?”

Sara không chú ý đến ba người đàn ông tranh cãi và đi theo cô. Thoáng thấy bóng Worthly, cô đi qua phòng chính của sòng bạc. Hành trình của cô bị cản trở bởi vô số đàn ông đột nhiên mang đến cho cô rượu punch, mời cô nhảy hay cầu xin sự chú ý của cô. Ai đó ấn một ly rượu vào tay cô, và cô nhận nó với một nụ cười. Dừng lại uống một hớp thứ chất lỏng hỗn hợp nhiều hương vị đó, cô thưởng thức luồng hơi ấm chạy trong mạch máu. Duyên dáng cô nâng một bàn tay đi gần đèn để gạt một lọn tóc đu đưa trước trán cô, rồi mỉm cười với đám đông xung quanh. “Quý ông,” cô nói bằng giọng trầm trầm, “các ngài đều rất nồng nhiệt, và tôi thấy hãnh diện bởi sự chú ý của các ngài, nhưng các ngài nói cùng một lúc. Tôi chỉ có thể cố gắng nghe ba hoặc bốn người trong các ngài.”

Họ thể hiện lại nỗ lực của mình đầy nhiệt tình. “Thưa cô, tôi có thể hộ tống cô đến một trong những phòng bài – “

“ – một ly rượu?”

“ – một chiếc kẹo hay hai?”

“ – nếu cô nhảy điệu van với tôi – “

Sara từ chối tất cả lời mời với một cái nhún mặt tiếc nuối. “Có lẽ sau đó. Tôi phải đi chào hỏi một người bạn cũ, hoặc ông ấy sẽ tan nát trái tim vì sự sao nhãng của tôi.”

“Tìm tôi cũng sớm sẽ tan vỡ thôi,” một trong bọn họ thốt lên, và đám đông tiếp tục đi theo Sara khi cô đi vào bên trong căn phòng nơi Worthy đang đứng.

Mỉm cười hài lòng, Sara đứng trước ông và nhún nhẹ gối chào. “Thế nào?” cô hỏi.

Người quản gia cúi đầu chào kính cẩn. “Chào mừng đến sông bạc Craven, thưa cô.”

Và người quản gia tiếp tục đưa mắt rà soát căn phòng đông đúc, Sara hơi nhăn mặt và nhích lại gần hơn. “Ông đang tìm ai à?” cô hỏi bằng giọng bình thường của mình, nhìn theo ánh mắt của ông. “Có gì đang xảy ra?”

Đột ngột đôi mắt Worthy dán chặt vào cô. Ông bỏ kính ra, thô bạo chùi nó, và đeo nó lại để nhìn cô đầy vẻ kinh ngạc. “Cô Fielding?” ông hỏi trong tiếng thì thầm vì sốc. “Có phải cô không?”

“Tất nhiên là tôi đây. Ông không nhận ra tôi sao?” Cô tươi cười với ông. “Ông có thích sự thay đổi này không? Quý bà Raiford có công trong tất cả việc này.”

Worthy nghệt thờ và lắp bắp, dường như không thể trả lời. Khi ông liếc nhìn thân hình phơi bày lộ liễu của cô, mặt ông tái đi vì nỗi lo ngại của người cha. Sara nhận một ly rượu punch từ một người hầu đi qua và uống cạn nó. “Thứ này thật tuyệt.” Cô thốt lên. “Ồ đây rất ấm, đúng không? Điệu nhạc đó thật quyến rũ – tôi không thể giữ chân mình đứng yên được. Tối nay tôi sẽ nhảy, điệu vũ bốn cặp và điệu van và – “

“Cô Fielding,” Worthy há hốc mồm, “Rượu punch đó là quá mạnh đối với cô. Tôi sẽ bảo Gill mang cho cô một đồ uống không có cồn – “

“Không, tôi muốn uống loại rượu mà mọi người uống.” Cô ngả đầu về phía ông cho đến khi hơi thở thơm mùi hoa cỏ làm mờ kính của ông. “Và đừng gọi tôi là cô Fielding. Không có cô Fielding nào ở đây tối nay.”

Worthy lắp bắp không thành lời, lau kính thêm lần nữa. Trong khoảng vài giây ông chuẩn bị một bài diễn thuyết mà sẽ bắt đầu bằng việc cô phải dời buổi tiệc hóa trang này ngay lập tức. Ông chưa bao giờ nghĩ rằng Sara Fielding có thể biến thành một người phụ nữ quyến rũ mê hồn. Mọi thứ về cô thật khác biệt; giọng nói, hành động, toàn bộ cách cư xử. Ngay cả biểu hiện trên khuôn mặt cô cũng dường như thay đổi. Cho đến khi Worthy đặt chiếc kính trở lại trên sống mũi, cô đã đi khỏi, bị lôi đi bởi hai gã ăn mặc diêm dúa đang cùng lúc cố gắng tỏ vẻ buồn chán và phóng dăng. Người quản gia bắt đầu ra hiệu điên cuồng cho Gill, hy vọng rằng với hai người họ, họ có thể tránh cuộc thảm họa sắp đến. Nếu ông Craven vô tình nhìn thấy cô ấy... Nhận thấy vẻ mặt vội vã và những cử chỉ rối loạn của Worthy, Gill tiến lại gần từ phía đối diện của căn phòng hình bát giác. “Có rắc rối?” anh chàng trẻ tuổi hỏi.

“Cô Fielding đang ở đây! Chúng ta phải tìm cô ấy ngay lập tức.”

Gill nhún vai, thấy không có gì phải bận tâm. “Cô ấy có thể đang ở trong góc nào đó, quan sát và lắng nghe mọi người như thông thường.”

“Cô Fielding không còn là cô ấy trong tối nay,” Worthy nói ngắn gọn. “Đây là một tình huống nguy cấp, Gill.”

“Nghe như ông mong đợi cô ấy gây ra phiền phức gì đó,” Gill nói, và cười trước phát hiện đó. “Bà cô nhỏ bé trầm tĩnh ngọt ngào đó...”

“Bà cô trầm tĩnh ngọt ngào đó có khả năng làm cả câu lạc bộ này trở thành bát nháo,” Worthy rít lên. “Tìm cô ấy, Gill, trước khi ông Craven tìm thấy. Cô ấy mặc một chiếc váy màu xanh và đeo mặt nạ đen.”

“Cái đó miêu tả ít nhất hai tá đàn bà ở đây,” Gill chỉ ra. “và tôi không nghĩ tôi có thể nhận ra cô ấy nếu không có chiếc kính.” Anh ta móc vào cánh tay Worthy, sự quan tâm của anh ta đang hướng đến một vấn đề khẩn trương hơn. “Nhân tiện, ông có biết tôi đã nghe gì trước khi tôi vào đây không? Mathilda có lẽ đang ở buổi dạ hội này. Mathilda bằng xương bằng thịt! Ủ, tôi muốn nghe cô Fielding cổ tuyên bố rằng không có Mathilda nào sau vụ này không.”

“Tìm cô ấy.” Giọng Worthy nghe là lạ.

“Mathilda?”

“Cô Fielding.”

“Tôi sẽ cố,” Gill nói không chắc chắn và thông thả đi khỏi.

Worthy quyết mắt khắp đám đông để tìm bóng dáng chiếc váy xanh của Sara, chân ông gõ gõ trên sàn. Trong khi đang cân nhắc việc báo động thêm những nhân viên khác của câu lạc bộ để tìm kiếm cô Fielding đang lảng tránh, ông nghe thấy một giọng nói rề rề khiến một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống của ông.

“Tìm kiếm ai thế?”

Sau khi nuốt nghẹn khó khăn, Worthy quay lại đối diện với thái độ u ám của Craven. “Thưa ông?” ông lầu bàu.

“Tôi biết cô ta ở đây,” Derek nói, đôi mắt xanh cứng lại đằng sau chiếc mặt nạ đen đơn giản anh đang đeo. “Tôi nhìn thấy cô ta không đầy một phút trước. Lượn lờ khắp nơi để tìm tôi, hỏi han lung tung – cô ta như là một con voi nổi điên chạy tán loạn. Tôi hy vọng là có thể kìm chế việc giết chết cô ả với hai tay không – hoặc tặng cho ả một vết sẹo xứng với vết sẹo cô ta tặng tôi.”

Vừa nhẹ nhõm vừa kinh hoàng, Worthy nhận ra rằng Craven đang ám chỉ Quý bà Joyce Ashby. “Quý bà Ashby thật mật dạn mây dày mới tham gia buổi tiệc này?” Ông tạm thời quên đi vấn đề của Sara Fielding. “Ông có muốn tôi đưa bà ta ra khỏi câu lạc bộ không?”

“Chưa đâu,” Derek dứt khoát nói. “Tôi sẽ nói với chuyện với cô ta.”

Joyce Ashby đứng gần một chiếc cột lớn và quan sát đám đông xung quanh như một con mèo theo dõi con mồi của mình. Thân mình thanh mảnh của cô ta cuốn trong một chiếc váy lụa vàng gần với màu tóc. Một chiếc mặt nạ trang trí bằng lông bạc và vàng che đi khuôn mặt nhỏ với những đường nét hoàn hảo.

Đột nhiên một bàn tay lớn túm chặt mớ tóc sau đầu của ả. Người đàn ông giấu mặt sau lưng siết chặt tay hơn để ngăn ả quay đầu lại. Hơi thở của Joyce bật ra thành một tiếng rên đau đớn. ả từ từ thả lỏng. “Derek,” ả lẩm bẩm, đứng im không động đậy.

Giọng anh trầm trầm và tràn đầy cảm xúc. “Đồ đàn bà ngu ngốc.” Bàn tay anh siết lại cho đến khi cô ả rít lên đau đớn và cong người lên để giảm sức kéo trên da đầu.

“Em muốn nhìn mặt anh,” cô ta thở hổn hển. “Đó là vì sao em đến. Em muốn giải thích – “

“Tôi biết sao cô lại ở đây.”

“Đó là lỗi của em, Derek. Em không muốn tổn thương anh. Nhưng anh không để em có lựa chọn nào khác.”

“Cô không hề làm tổn thương tôi.”

“Em không thể để anh rời bỏ em,” Joyce nói chắc chắn. “Em sẽ không. Em đã bị thao túng và ruồng bỏ bởi tất cả những người đàn ông em từng phụ thuộc. Trước tiên là cha em – “

“Tôi không quan tâm,” Derek ngắt lời, nhưng cô ta khẳng khái nói tiếp, phớt lờ sự đau đớn gây ra bởi cái nắm tay trên tóc của anh.

“Em chỉ muốn anh hiểu. Em bị ép cưới chồng từ khi 15 tuổi. Chú rể là một lão già bằng tuổi ông em. Em kinh tởm Ngài Ashby ngay từ cái nhìn đầu tiên, con dê già dâm dăng. Anh có thể hình dung ra như thế nào không, khi phải lên giường với một người như thế?”

Giọng cô ta trở nên chua cay. “Làn da nhăn nheo của ông ta, hàm răng xấu xí của ông ta, thân hình ông ta run rẩy vì tuổi tác... ồ, một người tình cuồng nhiệt làm sao. Em cầu xin cha đừng bán em ột lão già, nhưng cha đã bị mê hoặc bởi những ý nghĩ về đất đai và sự giàu có của nhà Ashby. Gia đình em đã hưởng lợi rất nhiều từ cuộc hôn nhân.”

“Và cô cũng vậy,” Derek chỉ ra.

“Em tự hứa với mình từ khi đó rằng em sẽ chiếm lấy bất kỳ niềm vui sướng nào em có thể tìm thấy. Không bao giờ để ai kiểm soát em lần nữa. Em khác với những cô nàng yếu ớt không xương cho phép đàn ông nhào nặn cuộc đời họ theo cách mà họ thích. Nếu em cho phép anh vứt bỏ em khi anh mệt mỏi vì em, em sẽ không là cái gì nữa, Derek. Em sẽ bị chìm xuống thành con bé mười năm tuổi đầu ngày xưa, chấp nhận

phục tùng ý muốn của một người đàn ông lạnh lùng. Em sẽ không bị anh bỏ rơi, một tên con hoang khu đông cao ngạo.”

Cô ta nín thở quay lại và mặt đối mặt với thái độ lạnh lùng u ám đến khắc nghiệt của Derek. Anh đã cởi bỏ chiếc mặt nạ. “Đó là sự trả thù của cô.” Anh gầm gừ. “Cô thỏa mãn rồi chứ?”

Sững sờ, Joyce nhìn chăm chăm vào vết sẹo trên khuôn mặt của anh. “Em đã tổn thương anh,” cô lẩm bẩm, nghe như sợ hãi và hối hận, và kỳ quái là có cả sự hài lòng.

Derek đeo lại chiếc mặt nạ. Khi anh tiếp tục nói, có một sự mệt mỏi lần trong giọng nói của anh. “Ra khỏi đây.”

Cô ta dường như được tăng thêm sức mạnh sau khi nhìn thấy vết sẹo. “Em vẫn muốn anh.”

“Tôi không dây dưa với ai.” Anh thô bạo nói. “Đặc biệt với những cái ví tiền bé nhỏ ăn mặc đẹp dễ như cô.”

“Quay lại với em,” Joyce khấn khoản. “Em sẽ khiến cuộc đời trở nên ngọt ngào với anh.” Nụ cười của cô ta trở nên méo mó với sự đe dọa. “Anh vẫn còn đẹp trai, Derek. Em ghét phải nhìn thấy khuôn mặt anh bị cắt chằng chịt.”

“Trừ cô ra, tôi chưa gặp người đàn bà nào lại phải đe dọa đàn ông lên giường với cô ta.” Mỗi câu đã ghi điểm – anh nhìn thấy màu đỏ ửng lên ở phần không bị chiếc mặt nạ che khuất. “Đừng có ngáng qua đường đi của tôi một lần nữa, Joyce,” anh rít qua kẽ răng, siết chặt cổ tay cô ta khiến cô ta phải nhắm mắt. “Hoặc là tôi sẽ khiến cô ao ước rằng mình đã chết.”

“Em thà là có sự trả thù của anh còn hơn là sự lãnh đạm.”

Thốt ra một âm thanh ghê tởm, Derek ra hiệu ột người làm của câu lạc bộ đang thì thầm với một phụ nữ ăn mặc rất đẹp đứng cách đó vài bước chân. Anh ta nhanh chóng tiến về phía họ. “Đưa cô ta ra khỏi đây.” Derek nói nhỏ và xô Joyce về phía anh ta.

“Và nếu ta còn thấy cô ta tối nay lần nữa, ta sẽ lấy cái đầu của anh.”

“Vâng, thưa ông.” Anh ta đi kèm Joyce ra ngoài khá vội vã.

Cảm thấy bồn chồn, Derek lấy một ly rượu từ chiếc khay trên tay những người đầy tớ đang đi qua lại và nhanh chóng uống cạn nó. Anh nhớ, ghét cái vị ngọt ngào giả tạo của rượu punch. Nó là một thứ rượu mạnh, chất lỏng đó trôi êm dịu qua cổ họng anh và tạo ra một luồng hơi nóng bùng lên trong bụng. Anh chờ đợi nó làm tê liệt sự oán giận đang sôi sục, sự ghê tởm, và tồi tệ hơn cả là cơn nhức nhối của sự hối tiếc. Anh hiểu cảm giác đàn áp một người trong tình trạng bất lực là như thế nào, cuộc đấu tranh tuyệt vọng để được thống trị. Rất nhiều lần anh đã trả thù những người sai trái với anh. Thật là đạo đức giả nếu anh giả vờ cho rằng mình là thứ gì đấy tốt đẹp hơn Joyce Ashby.

Tiếng ồn ào trong phòng trở nên inh tai từ những trò cười của một đám đông ở bàn chơi súc sắc. Derek đã không chú ý nhóm người ồn ào trước đó khi còn đang chìm sâu vào cuộc đối đầu với Joyce. Để chiếc ly trống sang một bên, anh lại gần bàn súc sắc. Anh kiểm tra công việc của người làm của mình, những người hồ li đang tập trung bao quát các lượt chơi, những ‘người khách tương’ được thuê để lan truyền công khai về ‘sự thua lỗ’ của nhà cái và bằng cách đó khích người chơi đặt cá cược lớn hơn, những người phục vụ có nhiệm vụ đảm bảo ly của tất cả khách khứa tràn đầy rượu punch và các loại rượu khác. Chỉ có hai người hiện đang không làm việc là những người chỉ dẫn, người được sắp xếp để đưa những khách của câu lạc bộ lên tầng trên đến nhà chứa khi họ muốn.

Những không ai muốn lên tầng trên. Một nhóm những gã đàn ông huyền ảo, đủ mọi lứa tuổi và địa vị xã hội đang vây quanh một phụ nữ. Cô ta đứng một bên bàn, tung viên súc sắc từ một chiếc bát lên trên mặt bàn bọc nỉ xanh lá cây. Cô đang cùng lúc chơi đùa với ít nhất nửa tá người chơi ở đó.

Derek ngượng ngạo mỉm cười, nổi chua cay với đi ít nhiều. Đã nhiều năm kể từ khi anh nhìn thấy một phụ nữ xoay sở với một đám đông hâm mộ khéo léo đến vậy – không ai ngoài Lily Lawson trong những ngày còn rong chơi của cô ấy. Bị cuốn hút, anh bắn khoản cô đến từ nơi quái quỷ nào. Anh biết về tất cả những người mới đến Luân Đôn, và trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy cô. Cô phải là vợ của một nhà ngoại giao hoặc nhân tình riêng của ai đó. Đôi môi đỏ trề ra vẻ hờn dỗi, đôi vai trắng ngà để trần thật quyến

rũ phía trên chiếc váy nhung xanh. Cô hay cười, đầu hất ra sau theo cách mà khiến những lọn tóc hạt dẻ nhảy múa. Giống như những người đàn ông khác đang hiện diện, Derek bị quyến rũ bởi thân hình của cô, bộ ngực tròn trịa khiêu gợi, vòng eo bé xíu, tất cả lồ lộ bởi chiếc váy ôm sát không giống như kiểu váy Hy Lạp không sắc nét của những phụ nữ khác.

“Nâng cốc vì bông hồng đáng yêu nhất Luân Đôn!” Ngài Bromley, một tên vô tích sự trẻ trác táng, nói to.

Phấn khích và hào hứng, đám đông nâng ly họ lên để chúc tụng. Những người phục vụ vội vã mang thêm rượu.

“Người đẹp,” một trong số họ nài nỉ, “Tôi khẩn khoản mong em tung súc sắc cho tôi.”

“Những gì may mắn của tôi là của ngài,” cô đảm bảo với anh, và lắc con súc sắc trong một cái hộp mạnh đến nỗi bộ ngực của cô rung rinh bên dưới lớp áo khoét sâu. Nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh chóng vì một loạt những tiếng thở mạnh ngưỡng mộ của đám đông khi chiêm ngưỡng sự biểu diễn đó. Derek quyết định can thiệp trước khi tình thế trở nên quá kích động. Ngay cả người phụ nữ quyến rũ đó cũng không nhận ra những dự vọng mà cô đang kích động lên, hoặc là cô ta đang cố ý làm thế. Dù có thế nào, anh cũng muốn gặp cô.

Sara ném con súc sắc và cười hài lòng khi mặt ba chấm hiện ra. “Nhà cái trả ba mươi ăn một!” người hò li tuyên bố và tiếng reo hò của đám đông hướng ứng cũng chỉ bằng với những tiếng la hét yêu cầu người phụ nữ lắc súc sắc thêm lần nữa. Trước khi cô có thể nói thêm lời nào, cô bị kéo ra khỏi đám đông một cách gượng gằng bởi một đôi tay mạnh mẽ.

Những tiếng phản đối ngưng ngay lập tức khi những người đàn ông nhận ra kẻ bắt cóc chính là Derek Craven. Sự giận dữ của họ được xoa dịu khi Derek ra hiệu ột đoàn những cô gái điếm khiêu gợi xen vào đám đông với những nụ cười mời mọc.

Sara từ từ nhìn lên khuôn mặt đeo mặt nạ của người đang bắt giữ cô. “Ông bắt tôi rời khỏi cuộc chơi.”

“Em đang chuẩn bị gây ra một cuộc náo loạn trong câu lạc bộ của tôi.”

“Câu lạc bộ của ông? Vậy ông phải là ông Craven.” Đôi môi đỏ cong lên khiêu khích. “Tôi không cố ý gây rắc rối. Làm thế nào tôi sửa chữa được đây?”

Anh nghiêng cứu cô chăm chú. “Đi với tôi.”

“Chỉ vậy thôi sao? Tôi nghĩ anh có thể đưa ra những yêu cầu khó khăn hơn.”

“Em trông như thất vọng.”

Cô nhún vai. “Với danh tiếng của anh, anh Craven, không phải là phi lý khi nghĩ đến những đề nghị khiếm nhã.”

Miệng anh cong lên với nụ cười tán tỉnh quý quyết... không giống bất cứ một nụ cười nào anh đã dành cho Sara Fielding. “Có rất nhiều khả năng tôi sẽ nghe theo em.”

Sara cười khàn khàn. “Cũng có một khả năng là tôi sẽ chấp nhận.”

Ngay lập tức Sara nghĩ cô đã tự để lộ mình. Có cái gì đó trong giọng nói của cô đã gợi ra một nét quen thuộc. Anh nhìn cô chăm chăm dữ dội. “Em là ai?”

Sara ngẩng đầu lên để nhìn thẳng vào anh, ra vẻ thách anh đoán được. “Anh không biết tôi?”

Dấu vết của nụ cười biến mất. “Tôi định vậy.”

Một chút nhận thức về thực tại bắt đầu xuyên vào làn sương mù vui vẻ quanh cô. Sara trở nên không thoải mái, lùi lại nửa bước.

“Có thể là tôi đến với ai đó,” cô nói trong khi ước ao sự táo bạo trước đó của cô quay trở lại. Cô cần uống thêm.

“Em sẽ không đi về với anh ta?”

“Nếu tôi đã kết hôn?”

“Em sẽ vẫn không đi về với anh ta.”

Sara cười và giả bộ cảnh báo. “Tôi đã được cảnh báo về những người đàn ông như anh.”

Anh nghiêng tới gần để thì thầm vào tai cô. “Tôi hy vọng em sẽ không tin.” Môi anh cọ vào đường cong nhạy cảm quanh cổ cô. Sara nhắm mắt lại khi một cơn run mình run rẩy chiếm lấy cơ thể cô. Cô cố tập trung sức mạnh để tách khỏi anh, nhưng thay vào đó, cô ngoan ngoãn đứng bên anh, cứ như cô không còn chút ý chí nào. Răng anh cắn nhẹ vào da tai cô, và tiếng anh thì thầm nho nhỏ. “Đi với tôi.”

Cô không thể. Đầu gối cô đã quá yếu. Nhưng bằng cách nào đó cô để anh dẫn sang phòng bên cạnh, bước qua những cặp đôi đang xoay tròn. Cánh tay của anh vòng quanh cô, và bàn tay mạnh mẽ của anh nắm lấy tay cô. Vậy cảm giác là như thế này khi được giữ gần đến thế, khi có một người đàn ông nhìn cô với những khao khát ngập tràn trong ánh mắt. “Em chưa bao giờ ở đây trước đây,” anh nói.

“Anh sai rồi.”

Anh lắc đầu. “Nếu có tôi đã nhớ em.”

“Thực ra,” cô nói với giọng bí ẩn, “Bây giờ tôi không ở đây. Những chuyện này không hề xảy ra. Anh chỉ đang lạc đến một giấc mơ của tôi.”

“Tôi sao?” anh cúi đầu, cái miệng đang cười của anh đang ở rất gần miệng cô. Hơi thở của anh phả ra ấm áp trên môi cô. “Vậy đừng thức dậy, thiên thần. Và tôi sẽ ở lại một chút.”

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

Cánh tay Derek Craven vững chãi ôm quanh eo Sara khi họ quay nhẹ nhàng trong điệu van. Anh dường như hưởng ứng theo sự vui nhộn do chênh choáng say của cô. Anh táo bạo tán tỉnh cô, chỉ cho cô thấy những ánh mắt ghen tức của những người đàn ông khác, và khiến Sara cười lớn khi buộc tội cô sờ tằm trái tim của đàn ông để làm đồ chơi. Khi điệu van kết thúc và điệu vũ bốn cặp bắt đầu, họ kéo đến góc phòng và nhận đồ uống do những người phục vụ đi lại mang đến. Cô đứng gần Craven quan sát mọi người khiêu vũ, đu đưa khiến vai họ chạm vào nhau. Anh cười toe toét và lướt một tay quanh eo cô để giữ cô đứng vững. Cuốn hút theo tiếng nhạc, Sara hôn hờ đi theo một cặp đôi đang nhảy.

Derek khéo léo kéo cô lại. “Không phải một điệu vũ bốn cặp. Em còn không đứng vững trên chân mình, thiên thần.”

“Thiên thần?” Sara nhắc lại trong khi dựa người vào anh. Hành vi đó thật không xứng với một quý cô, nhưng trong không khí vui chơi phấn khích của buổi dạ hội, sẽ không có ai buồn quan tâm hay chú ý. “Anh có đặt tên cho tất cả những người đàn bà của mình không?”

“Tôi không có bất cứ một người đàn bà nào.”

“Tôi không tin anh,” cô cười khúc khích, dựa sát hơn vào vầng ngực vững trãi của anh. Anh nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay cô để giúp cô giữ thăng bằng.

“Nói tôi biết tên của em,” anh nói.

Cô lắc đầu. “Tôi là ai không quan trọng.”

Ngón tay cái của anh chuyển động chậm rãi trên bề mặt găng tay phía trong khuỷu tay cô. “Tôi sẽ tìm ra trước khi đêm nay qua đi.”

Một điệu van lại bắt đầu, và cô quay lại trong vòng tay anh và nhìn anh với vẻ cầu khẩn. “Được thôi,” anh vừa nói vừa cười, dẫn cô trở lại sàn nhảy. “Một điệu van khác. Và sau đó em sẽ bỏ mặt nạ xuống.”

Những lời đó mang đến cho cô một cái run mình khó chịu. Đó là một lời đe dọa phá vỡ thời gian kỳ diệu của buổi tối hôm nay.

Sara định mở miệng để nói không với anh, nhưng lại thôi. Một sự từ chối chỉ làm anh quyết tâm hơn. “Tại sao?” thay vào đó cô hỏi, cố tạo cho giọng mình vẻ khiêu khích.

“Tôi muốn nhìn thấy mặt em.”

“Tôi sẽ nói với anh về mặt mình thay vào đó. Hai mắt, một mũi, một cái miệng...”

“Một cái miệng xinh xắn.” Đầu ngón tay anh lướt trên môi dưới của cô với một cái chạm nhẹ có thể nhầm lẫn với một nụ hôn, cô nhắm mắt lại.

Sự tự phụ mơ hồ mà Sara đã cảm nhận là đủ khôn ngoan để nói dối anh bằng nhanh chóng tan đi trong một làn hơi ấm. Cô đang say rượu. ‘Đang say sưa (in one’s cups)’ là cách mà mà bố cô luôn diễn đạt nó. Phải, cô đang rất say sưa. Điều đó giải thích cho những xúc cảm khao khát đang trào lên trong cô. Tối nay chỉ được xem như một trò chơi, và Derek Craven không phải là ai khác mà là một kẻ trác táng. Vậy tại sao cái đụng chạm của anh đẩy lên trong cô những xáo động như thế này? Anh là hiện thân của những khao khát bị ngăn cấm mà cô không bao giờ được trải nghiệm. Giá như đêm nay không bao giờ kết thúc... Giá như Perry đôi khi có thể ôm cô như thế này... Giá như...

“Tôi muốn nhảy thật lâu, thật lâu,” cô nghe chính mình nói.

Anh ôm cô vào vòng tay và nhìn cô say đắm. “Bất cứ điều gì em muốn.”

Derek không nghĩ rằng anh có thể bỏ tay khỏi cô khi điệu van kết thúc. Anh không thể mạo hiểm để rời khỏi cô, một món quà cho đến nay Chúa trời bằng thấy thích đáng để ban tặng cho anh. Mọi thứ khác anh đã phải lao lực, chịu đựng, trộm cắp và lừa đảo để có được. Chúng đều yêu cầu phải gắng sức. Nhưng cô chỉ đơn giản là xuất hiện, như một trái cây thơm ngon rơi từ trên cây vào bàn tay mở ra của anh. Anh gần như đang bay bổng với những khao khát. Chắc cô cũng phải cảm nhận như vậy. Những câu trả lời của cô nhỏ dần thành những tiếng thì thầm gần như không lời khi cô nhìn anh chăm chú qua chiếc mặt nạ. Cô xinh đẹp, có kinh nghiệm và đủ thực tế để hiểu và chấp nhận những đề nghị mà anh đưa ra. Không như một người khác. Không như cô gái ngây thơ và cao quý đó, người khác biệt với anh như nước với lửa.

Đêm ngày một khuya hơn, cả câu lạc bộ đã chật kín người. Nhiều khách đến đông hơn, góp phần tăng lên không khí vui vẻ náo nhiệt.

Những quý ông, quý bà, những tay chơi bởi, và gái điểm mỗi người đều tìm được một nửa của mình cho đêm nay. Bình thường Sara sẽ bị choáng váng bởi những câu chuyện đùa cợt tục tĩu đang được tung hứng qua lại, nhưng một lượng rượu đáng kể đã phủ ánh sáng màu hồng lên toàn bộ khung cảnh. Cô phá lên cười trước những câu nói đùa táo tợn cô nghe thấy, ngay cả với những câu cô không hiểu. Cô thường xuyên bị xô vào Derek trong căn phòng đông đúc, cho đến khi anh kéo cô vào một chỗ khuất hơn bên cạnh một chiếc cột đá cẩm thạch. Sara bị vây quanh bởi những lời mời khiêu vũ, nhưng Derek gạt bỏ tất cả với thái độ hài hước nhưng dứt khoát. Anh đã chiếm giữ cô cả buổi tối, và không gặp chút phiền phức nào để làm rõ điều đó với những kẻ cố gắng muốn xâm lược lãnh địa của mình.

“Em không nhớ đã cho anh được độc quyền ở bên em,” Sara nói và nép mình vào hốc vai anh. Cô có thể cảm thấy nhịp đập đều đặn của trái tim anh và sức mạnh lạ thường của cơ thể anh ngay cạnh ngực mình. Hương thơm của brandy, mùi tinh bột trên ca-vát của anh và mùi vị của làn da rám nắng, tất cả tạo ra một mùi hương hỗn hợp nồng nàn.

Derek cúi xuống nhìn cô với một nụ cười toe toét. “Em có muốn ở bên ai khác không?”

Sara cân nhắc. “Không,” cô trả lời với một chút ngập ngừng. “Không ai khác trên thế giới này.” Đó là sự thật. Chỉ riêng đêm nay... đó là tất cả những gì cô có thể có với anh. Cô đón nhận ánh mắt dò hỏi của anh, tay cô chạm vào ve áo khoác của anh và vuốt phẳng nó một cách không cần thiết. Ở đâu đó trong góc xa của tâm trí cô một giọng nói phê phán lên tiếng... Vậy là cô đang ở đây, nhảy nhót vui sướng trong lâu đài của tội lỗi với một kẻ phóng đảng...

Một kẻ phóng đảng đang chuẩn bị hôn cô.

Những ngón tay của anh luồn vào những lọn tóc và làm rối tóc cô, ôm chắc chắn phía sau đầu cô. Hai chiếc mặt nạ cọ vào nhau sột soạt, rồi sau đó miệng anh tìm thấy miệng cô. Ban đầu nụ hôn của anh nhẹ nhàng và dịu dàng. Anh nắm giữ thời gian của mình, thưởng thức và từ từ di chuyển môi anh trên môi cô. Sara không thể không nghĩ trong một giây phút bất ngờ là những nụ hôn của anh khá là giống với nụ hôn của Perry.

Nhưng tất cả thay đổi trong một chớp mắt. Miệng anh bỗng trở nên nóng bỏng, cọ xát trên môi cô cho đến khi môi cô buộc phải mở ra. Sara rúng động trước sự thâm nhập của lưỡi anh.

Thì ra đây là cách những người khác hôn nhau? Ngượng ngùng vì sự thân mật, cô đẩy vào ngực anh cho đến khi anh ngẩng đầu lên và nhìn cô. Đôi mắt sâu thẳm của anh lấp lánh những đốm lửa, như những ngọn nến nhỏ, chiếu sáng mãnh liệt.

“K-không phải trước mọi người,” cô nói, bàn tay run run chỉ về phía đám đông. Chỉ là một lý do nguy hiểm. Không một cặp mắt nào chú ý đến họ. Tất cả khách tham dự đều mải mê với chuyện yêu đương của riêng họ. Chiều ý Derek nắm lấy cổ tay đi găng của cô và kéo cô đi với anh, ra khỏi căn phòng chính, qua những phòng đánh bài và phòng ăn, xa hơn nữa khi tiếng nhạc và những tiếng huyền ảo chỉ còn là những tiếng vo ve êm ái. Sara suýt ngã đằng sau anh, tình trạng chệnh choạng của cô mất đi. “Ồ đầu...” là tất cả những gì cô có thể nói khi họ sải bước dọc hành lang.

“Đến căn phòng đằng sau.”

“Em... không nghĩ đó là một ý hay.”

Bước chân của anh không chậm lại. “Chúng ta cần riêng tư.”

“Đ-để làm gì?”

Anh đẩy cô qua một cánh cửa bí mật dẫn vào một căn phòng chiếu sáng mờ mờ. Đôi mắt mở to của Sara bắt gặp hình ảnh những bức tường lụa thêu hoa và mảng màu xanh tím ngả bóng trên những đồ vật bằng thạch cao cầu kỳ. Xung quanh phòng chỉ có một ít đồ đạc; một chiếc bàn tròn nhỏ và hai chiếc ghế mạ vàng, bức bình phong vàng xinh đẹp với những ô vẽ tranh, và một chiếc ghế dài. Sara giật mình sợ hãi, nhưng cách cửa đã đóng lại, và cánh tay Derek vòng quanh cô. Bàn tay anh ôm chặt đằng sau cổ cô, và giọng anh đứt ngoãng phả hơi ấm trên tóc cô.

“Thoải mái nào. Tất cả anh muốn chỉ là ôm em.”

“Nhưng em không thể - “

“Để anh ôm em.” Anh hôn cổ cô và ép cô lại gần anh hơn.

Dần dần Sara thả lỏng. Một cảm xúc yếu đuối dễ chịu lan từ đầu đến ngón chân cô, và bằng cách nào đó mà cô quên mất rằng còn có một thế giới bên ngoài vòng tay anh. Chỉ còn hơi ấm của làn da anh, dồn nén bên trong những lớp quần áo. Và sự chuyển động của bàn tay anh khi anh vuốt ve vùng da thịt mềm mại ở cổ và lưng cô. Mặc dù ngây thơ, cô cũng nhận thức được những đụng chạm của anh là sai trái. Anh biết cách làm sao để ôm một người đàn bà, làm sao để quyến rũ cô ấy từ bỏ những kiềm chế. Mơ màng cô ngẩng mặt lên và anh hôn cô. Môi anh dường như cuốn tâm hồn ra khỏi cơ thể cô.

Sara níu lấy anh, tự ép mình lại gần hơn cho đến khi bầu ngực nhô của cô ép chặt vào ngực anh. Anh nắm eo cô, ép cô vào háng anh. Khi cô cảm thấy phần nhô ra cương cứng của cơ thể anh, cô lúng túng lùi ra. “Em – em đã uống quá nhiều. Em phải đi, em phải...”

Derek bật ra một tiếng cười ghen ghét rồi vứt bỏ chiếc mặt nạ. Anh hôn lên cổ họng mềm mại của cô đầy thèm khát, cắn vào vùng da thịt ngọt ngào đó.

Cô thở hổn hển và cố gắng lùi lại, nhưng anh đã nắm được những lọn tóc mượt mà của cô. Thì thầm những lời trấn an, anh đẩy tới làm cô mất thăng bằng và đỡ cô ngã xuống chiếc ghế dài bọc đệm. Những lời phản đối chấp chờn trên môi cô, nhưng tất cả nhanh chóng bị miệng anh kìm lại. Anh kéo vạt áo nhung của cô xuống cho đến khi bộ ngực trần của cô hiện ra mờ mờ trong ánh sáng màu vàng... bộ ngực tuyệt đẹp với hai đỉnh mềm như lụa. Ngâm miệng trên một núm vú hồng, anh mút và liếm dịu dàng cho đến khi cô rên rỉ,

những ngón tay cô vò rối mái tóc đen của anh. Bàn tay anh khum vào để đẩy ngực cô lên cao và dùng môi, răng và lưỡi đùa với chúng, như là anh nhấm nháp vị ngọt ngào của da thịt cô.

Sara rên rỉ và cong người lên, đẩy núm vú vào sâu hơn trong miệng anh. Cô cảm thấy anh kéo váy của cô lên, cặp đùi khỏe mạnh của anh kẹp hai bên hông cô. Anh chồm người lên trên cô, hôn, ôm, vuốt ve, cho đến khi cô hầu như không còn một vết tích nhỏ của sự tỉnh táo. Chỉ là một mảnh nhỏ xíu của ý thức khiến cô nhận ra anh đang với lấy mặt nạ của cô.

Cô ngoảnh đầu đi với một tiếng kêu hổn hển. “Không!”

Bàn tay anh uốn cong bên dưới ngực cô, ngón tay cái vuốt ve những mảng ẩm ướt do miệng anh để lại. “Cũng được,” anh dịu dàng nói. “Giữ mặt nạ hóa trang của em. Anh không quan tâm em là ai.”

“Em không thể làm như thế này. Anh không hiểu – “

“Không có gì phải sợ.” Anh kéo lê môi qua vùng thung lũng trũng giữa ngực cô, mỗi từ anh nói là một dấu ấn nóng bỏng trên da cô. “Sẽ không ai biết. Không ai ngoài anh và em.” Bàn tay anh lần tìm trong những lớp quần áo lót lưa của cô.

Một đầu gối của anh len vào giữa hai chân cô. Sức nặng cơ thể anh ép lên cô thật tuyệt vời. Cô muốn thêm nữa, muốn anh ép mạnh hơn, sâu hơn, cho đến khi cô bị đè bẹp bên dưới anh. Cô phải ngăn anh lại trước khi niềm khoái lạc này biến thành thảm họa. Nhưng cánh tay run rẩy của cô vòng quanh anh chặt hơn, và âm thanh duy nhất thoát ra từ môi cô là những tiếng thở hổn hển đứt ngoãng.

Nhận ra dấu hiệu của sự khuất phục, Derek hôn cô với sự hài lòng và thoải mái. Tối nay, ít nhất, không có những giờ đồng hồ trống rỗng, không có sự tuyệt vọng dần dặt. Anh có thể làm dịu ham muốn của anh với cô, và lợi dụng cô để quên... anh sẽ mang lại cho cô tất cả những khoái lạc mà anh có thể không bao giờ mang đến được cho Sara Fielding... Sara... Chết tiệt cô sao lại xâm nhập vào suy nghĩ của anh ngay cả bây giờ. Nhưng có lẽ đó chính là điều duy nhất anh mong đợi. Có vài điểm mà người phụ nữ này giống Sara. Cô ấy có cùng một làn da hoàn hảo, và bên dưới mùi nước hoa nồng nàn cô có một cùng mùi vị thanh tao... Có ấy có cùng khổ người... vóc dáng...

Anh tê cứng. Sự nhận thức đó như một cú đâm mạnh vào ngực anh. Anh dứt miệng khỏi miệng cô và chống mình trên khuỷu tay. Anh lơ lửng ở trên cô, hơi thở nặng nhọc. Những hơi thở đứt đoạn không đủ để cung cấp không khí cho anh. Không gì có thể.

“Không phải cô,” anh nói, từ ngữ như xé ra từ cổ họng anh. “Ôi, chết tiệt, không phải...”

Sara cố gắng quay đi khi bàn tay run rẩy của anh đưa lên mặt cô và lột bỏ chiếc mặt nạ. Đôi mắt xanh còn mơ màng của cô nhìn vào đôi mắt kinh hoàng của anh. Anh đã trở nên nhợt nhạt dưới làn da rám nắng, vết sẹo nhấn mạnh thêm vẻ hãi hùng.

Derek đã nghĩ cơ thể anh không thể bị khuấy động hơn nữa, nhưng khi anh nhìn xuống cô, anh trở nên cương cứng đến đau đớn. Tiếng mạnh máu đập rền rã và dữ dội khiến anh sững lại.

Sara liếm môi. “Anh Craven – “

“Nhìn cô kia. Ôi, Lạy Chúa...” Ánh mắt Derek thiêu cháy bộ ngực phập phồng yếu ớt của cô, đôi môi căng phồng vì những nụ hôn. “Tôi đã bảo cô không đến đây.” Những ngón tay anh trượt vào làn tóc nâu rối bù của cô. “Tôi đã bảo cô... Tại sao?”

“Nghiên cứu?” Cô đưa ra một từ lập bập duy nhất cứ như là nó có thể giải thích mọi thứ.

“Chúa ơi.” Một biểu hiện kinh khủng hiện trên mặt anh, u ám, dữ tợn và đam mê. Anh trông như sẵn sàng để giết cô.

Mặc dù dường như ở trong tình trạng thất thế, Sara cố gắng biện hộ. “Tôi không có ý để chuyện đi xa như thế này,” cô bập bẹ. “Tôi xin lỗi. Nó xảy ra quá nhanh. Tôi đã uống rượu. Nó dường như không thật. Và anh quá... tôi... tôi thực không biết làm sao tất cả chuyện này lại xảy ra. Tôi thực xin lỗi, rất – “ Cô dừng lại, nhận ra lời giải thích không thích đáng đến tội nghiệp.

Anh im lặng, sức nặng của anh ghim chặt cô trên chiếc ghế dài. Sức nóng của phần cơ thể cương cứng của anh như bùng cháy xuyên qua lớp quần áo của họ. Không thoải mái Sara ngọ nguậy bên dưới anh.

“Nằm im!” Derek nuốt nghẹn khó khăn, ánh mắt anh di chuyển khắp bộ ngực căng đầy phơi bày của cô. “Cô và... nghiên cứu của cô.” Anh nói từng từ như là đó là những từ ghê gớm. Tay anh bao phủ ngực cô, lòng bàn tay chà xát trên núm vú cho đến khi nó co cứng lại. Anh cố gắng để buông cô ra, nhưng cơ thể anh không tuân theo. Mọi dây thần kinh gào thét chống đối. Anh muốn cô. Anh sẽ từ bỏ mọi thứ anh có chỉ để được nhấn chìm trong cô. Hơi thở rít qua kẽ răng, anh đấu tranh để kìm nén lại ham muốn của mình.

“Tôi muốn trở thành ai đó khác hẳn,” Sara nói trong sự khổ sở nhưng bướng bỉnh. “Kiểu người đàn bà mà anh sẽ... khiêu vũ cùng... và khao khát. Và thậm chí bây giờ... tôi không hối hận những gì đã làm. Anh có lẽ không cảm thấy một chút hấp dẫn nào với Sara Fielding, nhưng ít nhất anh cảm thấy chút gì đó với người đàn bà mà tôi hóa trang, và đó – “

“Em không nghĩ tôi muốn em?” anh hỏi giọng khàn đi.

“Tôi biết khi anh từ chối hôn tôi sáng nay – “

“Đó là vì sao xảy ra chuyện này? Em muốn trả thù vì tôi không...” Craven dường như tắc nghẹn vì những từ đó. Khi anh có thể nói tiếp, giọng anh đã chuyển thành giọng mũi của khu đông. “Vẫn còn chưa đủ cho em khi tôi đã giống như một chú-chó-cau-có từ khi em đến đây – “

“Chú-chó-cau-có?” Cô bối rối nhắc lại.

“Đi khỏi đây trước khi chuyện tồi tệ này kết thúc.” Anh nắm chặt tay hai bên mặt cô, trừng trừng nhìn vào cô. “Tôi đã muốn em sáng nay, cô nàng nhỏ bé rắc rối. Và tôi đã muốn chiếm lấy em từ lần đầu tiên, tôi... Im nào!” Anh quát lên hai từ cuối cùng với sự thô lỗ khiến cô co rúm lại. Cô ngừng vịn vịn ngay lập tức. Nuốt nghẹn, anh buộc mình tiếp tục. “Đừng cử động, nếu không tôi không thể kiềm chế mình nữa. Nghe tôi nói. Tôi sẽ thả em ra... và em sẽ đi. Vĩnh viễn. Đừng quay trở lại câu lạc bộ này.”

“Không bao giờ?”

“Đúng vậy. Trở lại ngôi làng của em.”

“Nhưng tại sao?” Sara hỏi. Nước mắt đau đớn tràn ra khỏi mắt cô.

“Bởi vì tôi không thể - “ Anh dừng lại, hơi thở cào xé cổ họng anh. “Lạy Chúa, đừng khóc!”

Không động đậy. Không khóc. Không quay trở lại. Sara chăm chăm nhìn anh với đôi mắt xanh long lanh. Cô cảm thấy rối loạn, tê tái, và choáng váng với những cảm xúc. “Tôi không muốn đi,” cô nói khó nhọc.

Cơ bắp Derek rung lên với nỗ lực giữ bất động. Anh không muốn hủy hoại hoặc làm cô đau, và anh đang gằn, rất gằn, để quăng đi những mảnh vụn ít ỏi của danh dự mà anh có. “Em muốn gì, Sara? Đây ư?” Anh đe dọa cô bằng cơ thể mình, thô bạo xô mình vào cô. “Đây là những gì em sẽ có từ tôi. Tôi sẽ chiếm đoạt em ngay bây giờ và trả lại cho Kingswood một con chim bồ câu bị hủy hoại. Có phải đó là cái em muốn, bị chiếm đoạt bởi một thứ như tôi?” Anh xô mạnh vào cô lần nữa, chờ đợi cô van xin được thả ra. Thay vào đó cô há hốc mồm để thở và nâng đầu gối lên, vô tình tạo thành một cái lồng bao lấy anh. Những ngón tay anh lau đi giọt nước mắt rơi xuống. Một âm thanh gầm gừ thoát ra từ cổ họng anh và anh hạ miệng xuống mặt cô, liếm đi vệt nước lóng lánh có vị muối. Nó sẽ xảy ra. Anh không thể ngăn nó lại.

Trượt tay dưới váy cô, anh tìm thấy cặp quần trong của cô và luồn vào bên dưới nó. Anh rải những nụ hôn thềm khát trên vùng ngực và cổ họng trắng ngà của cô. Cô là tất cả những gì anh từng muốn, xinh đẹp và cháy bỏng dưới bàn tay cướp đoạt của anh. Những ngón tay anh lang thang trên làn da mịn màng ở bụng cô, phía trên cặp đùi trắng mịn của cô. Cô run rẩy sợ hãi, nhưng anh giữ cô lại và dò dẫm trên mảng tóc xoắn mềm mại cho đến khi điểm trung tâm mềm mại của cơ thể cô căng ra và ầm ụt. u yếm cô dịu dàng, anh bao phủ miệng cô với những nụ hôn, hơi thở của anh gấp gáp trong nhịp điệu rộn rã. Cô quặn quại không ngừng, thốt ra những tiếng rên rỉ mê mẩn nung nóng những cảm xúc của anh đến bùng nổ.

Sara bấu chặt những ngón tay của cô trên lớp áo khoác dày của anh khi cô nhận ra anh đang mở chiếc quần ống bó đang mặc. Thời gian dừng lại, như một con quay đang xoay tít bị túm chặt trong một nắm đấm cứng ngắc. Khoái lạc bùng nổ và dâng lên cuộn cuộn thành những đợt sóng mạnh mẽ hơn bao giờ khi cô

dâng hiến cho người đàn ông đang hăm hở đòi hỏi ở cô, sức nặng cứng rắn của cơ thể anh đã sẵn sàng lao vào trong cô. “Sara,” anh nhắc đi nhắc lại, hơi thở anh đốt nóng tai cô. “Sara – “

“Ông Craven?” Một giọng nam trầm tĩnh phá vỡ sự mê mẩn đó.

Sara bắt đầu hoảng sợ khi nhận ra có ai đó đang đứng ở cửa. Cô cố gắng để ngồi dậy, nhưng Derek ấn cô xuống và che khuất cô bằng chính cơ thể mình. Anh vật lộn gom lại sự tỉnh táo của mình. Rốt cuộc anh thốt lên một tiếng rên khó nhọc.

“Có chuyện gì?”

Giọng Worthy căng thẳng. Quay mặt đi, ông nói hết sức cẩn thận. “Tôi không định làm phiền ông, ông Craven, nhưng có tin đồn là có người nhìn thấy Ivo Jenner trong câu lạc bộ. Biết là hấn ta đến đây để gây phiền phức, tôi nghĩ ông nên được thông báo.”

Derek im lặng hết gần nửa phút. “Đi, tôi sẽ tìm Jenner... nếu hấn ta ở đây.” Những từ cuối được thêm vào vẻ mỉa mai nặng nề, thể hiện rõ là anh nghi ngờ người quản gia đã phát minh ra một mưu mẹo chỉ để giải cứu Sara.

“Thưa ông, tôi sẽ chuẩn bị một chiếc xe cho...” Worthy dừng lại, ngần ngại nói ra tên của Sara.

“Ừ,” Derek nói cộc lốc. “Biến đi, Worthy.”

Người quản gia đóng cánh cửa lại.

Sara dường như không thể ngừng run rẩy. Cô ghì chặt cánh tay quanh vai Craven và vùi mặt vào làn da ẩm ướt nơi cổ anh. Cô chưa bao giờ trải qua cơn đau vì dục vọng chưa được thỏa mãn trước đây. Đau đớn. Cô chưa bao giờ cảm thấy điều gì đau đớn như vậy và dường như nó cũng không có cách nào để xoa dịu. Mặc dù cô nghĩ là Craven sẽ dịu dần, nhưng anh lại dịu dàng, ôm chặt cô vào lòng và vuốt nhẹ lưng cô. “Chú-chó-cau-có “ anh nói với một tiếng cười không có chút hài hước nào. “Chỉ vài phút thôi và em sẽ ổn.”

Cô vận vẹo dữ dội trong tay anh. “Tôi k-không thể thở được.”

Anh kẹp tay quanh hông cô và ép miệng vào thái dương cô. “Yên nào,” anh thì thầm. “Yên nào.” Khi cơn run rẩy của cô giảm dần, thái độ anh thay đổi, và anh đột ngột đẩy cô ra. “Tự mặc quần áo lại.” Anh ngồi dậy và ôm chặt đầu trong tay. “Khi em sẵn sàng để đi, Worthy sẽ đưa em ra xe.”

Sara lóng ngóng kéo vạt áo lên và chỉnh lại quần áo của mình. Derek nhìn từ góc mắt cho đến khi ngực cô được che kín. Anh đứng dậy để chỉnh lại áo khoác và quần. Bước tới trước chiếc gương đang treo trên bệ một lò sưởi nhỏ, anh thắt lại chiếc ca-vát và cào tay trên mái tóc rối. Mặc dù kết quả cuối cùng không chính trang như trước đây, nhưng anh trông cũng chỉnh tề. Sara, mặt khác, biết mình đang ở trong tình trạng rối bời hoàn toàn. Chiếc váy của cô nhăn nhúm, mái tóc xoắn ra thành những lọn sóng lộn xộn đổ xuống lưng cô. Cô sắp bật khóc. Nhưng bằng cách nào đó cô giữ mặt khô ráo và nói bằng giọng đều đều. “Có lẽ hai chúng ta nên quên đi đêm nay.”

“Tôi định thế,” anh nói u ám. “Nhưng những gì tôi nói trước đó vẫn giữ nguyên. Đừng trở lại, cô Fielding.” Anh sải bước về phía cửa, chỉ dừng lại để ném một cái nhìn dữ dội cho Worthy đang đợi bên ngoài ngưỡng cửa. “Nếu là ai khác ngoài ông, tôi sẽ sa thải hấn. Sau khi dẫn hấn thành một đồng bunn nhào đầy máu me.” Anh rời khỏi phòng mà không hề liếc nhìn lại.

Sara với lấy chiếc mặt nạ và đeo vào. Cánh cửa đã đóng, nhưng cô biết rằng Worthy đang đợi cô. Cô từ từ đứng dậy và chỉnh lại váy áo. Chỉ bằng cách bịt chặt tay vào miệng cô mới có thể ngăn lại những tiếng nức nở trực trào ra. Cô đang chìm sâu trong cảm giác tự thương hại mình, và nó chỉ bị vượt qua bởi lòng căm ghét người đàn ông đã từ chối cô. “Đừng quay lại,” cô nhắc lại những lời anh nói trước đó, mặt cô bỗng nhiên trở nên đỏ rực. Cô đã cảm thấy giận dữ trước đây, nhưng chưa bao giờ cơn giận bùng nổ như thế này. Vài tuần trước cô không thể nghĩ cô có khả năng như vậy.

Đột nhiên lời của Lily Raiford lướt qua trong đầu cô... “Anh ấy đã có quan hệ với hàng tá đàn bà – và ngay khi có nguy cơ trở nên gắn bó với ai đó, anh ấy gạt bỏ cô ta và tìm một người khác...”

Có lẽ vào giây phút này Craven đang tìm một người đàn bà khác, người sẽ đạt được những tiêu chuẩn của anh, cho dù đó là tiêu chuẩn gì. Suy nghĩ đó làm Sara sôi sục. “Được rồi, Craven,” cô nói to, giọng run run,

“Nếu anh không muốn tôi, tôi sẽ tìm một người khác. Anh là đồ chết tiệt, và Perry Kingswood cũng vậy! Tôi không phải một vị thánh hay một thiên thần, và... và tôi không muốn làm ‘một phụ nữ cao quý’ thêm nữa! Tôi sẽ làm điều tôi muốn, và không lý gì mà người khác có thể xen vào được!” Ánh mắt nổi loạn của cô bay về phía cánh cửa. Ngay khi cô bước qua nó, Worthly sẽ dẫn cô ra xe. Không một lý lẽ nào có thể thuyết phục ông để cô ở lại.

Nhăn nhó, Sara liếc quanh căn phòng. Hình dạng quen thuộc của nó, bốn bức tường ốp ván với những góc tù, nhắc cô nhớ đến căn phòng khác ở tầng trên, được thiết kế với một giá sách mở ra một lối đi bí mật. Không có giá sách ở đây, nhưng những tấm ván ốp có hình dạng giống như thế... Nhanh chóng cô tuột đôi găng tay ra và bước đến bức tường, dò dẫm trên gờ của những tấm ván ốp. Ắn, gõ, cô dò tìm bất cứ dấu hiệu nào của một cánh cửa được che giấu. Chỉ khi cô đã bắt đầu từ bỏ hy vọng, cô tìm thấy một cái móc bé xíu. Hải lòng cô dễ dàng kéo tấm ván ốp ra, một lối đi bí mật tối tăm xuất hiện. Lầm bầm thỏa mãn, cô bước vào trong và đóng tấm ván lại.

Lần dò trong hành lang hẹp, cô đi qua một đoạn đường khá dài và dừng lại khi nghe thấy âm thanh lách cách của đĩa và thìa. Cô có thể nghe thấy giọng hống hách bị nghẹt của bếp trưởng Monsieur Labarge. Tiếng động ở phía bên kia bức tường. Ông ta đang giận dữ la hét với người trợ lý không may đã rõ ràng đã tưới nước sốt sai kiểu lên một con cá.

Không có lòng dạ nào để làm một cuộc xuất hiện cứu trợ ở trong bếp, Sara đi qua cách cửa ẩn giấu và tiếp tục tiến lên phía trước. Sau một quãng đường dài trong bóng tối, cô dừng lại ở một khoảng sân mà cô đoán là mở ra một trong những phòng đánh bài ít sử dụng thường xuyên. Sara ép tay lên khe rạn trên cửa và liếc qua lỗ hổng nhỏ. Dường như là căn phòng còn trống. Ắn móng tay vào cạnh cửa, cô kéo cho đến khi nó mở ra với một tiếng kêu kẹt phản đối. Váy cô cọ vào ngưỡng cửa. Đóng ô cửa lại, cô ấn nó khít lại một lần nữa và thở dài hải lòng.

Một giọng nói bất ngờ làm cô giật mình. “Rất thú vị.”

Sara quay giật lại và nhìn thấy một người đàn ông xa lạ trong phòng. Anh ta cao và chắc nịch, với quai hàm cạo râu sạch sẽ và tóc vàng-đỏ. Anh ta cời mặt nạ để lộ một khuôn mặt hấp dẫn nhưng méo mó, với một chiếc mũi khoằm và nụ cười bị lệch. Trọng âm của anh ta mang nặng âm sắc của khu đông. Anh ta phát âm ‘v’ trong từ ‘very (rất)’ gần giống như ‘w’ – giống như Derek Craven khi anh thỉnh thoảng mất tập trung. Mặc dù có gì đó về bí ẩn và xảo trá trong đôi mắt màu xanh nhạt, nụ cười của anh ta rất hấp dẫn đến mức Sara quyết định là không có gì phải sợ anh ta. Một người khu đông trong bộ quần áo cắt may đẹp, cô nghĩ thầm.

Cô vuốt thẳng mái tóc rối và ngáp ngừng cười. “Ông đang trốn ai sao?” cô hỏi, với một cái gật đầu hướng về phía cánh cửa đóng.

“Có thể,” anh ta thoái mái trả lời. “Còn em?”

“Nhất định là vậy.” Cô đẩy vai lộn lốc lộn xộn ra sau và vén vào sau tai.

“Trốn một người đàn ông,” anh ta đoán.

“Còn gì nữa?” cô nhún vai về từng trái. “Sao ông lại trốn?”

“Hãy nói là tôi không phải là một người yêu thích của Derek Craven.”

Cô bắt chợt thốt ra một tiếng cười ngượng ngạo. “Tôi cũng vậy.”

Anh ta cười toe toét và ra hiệu về một chai rượu đặt trên một chiếc bàn để chơi bài. “Hãy uống vì điều đó.” Anh ta rót vào một ly và đưa cho cô. Anh ta nâng chai rượu lên môi và uống ừng ực loại rượu vang quý hiếm với một vẻ thiếu tôn trọng có thể khiến đàn ông Pháp khóc thét. “Rượu ngon, tôi cho là thế,” anh ta nhận xét. “Mặc dù vậy, tất cả đều như nhau đối với tôi.”

Sara ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại, nhâm nhi hương vị thơm ngon trong miệng. “Chỉ có những thứ tốt nhất mới được dành cho ông Craven,” cô nói.

“Tên con hoang cao ngạo, Crawen của chúng ta. Mặc dầu tôi chưa bao giờ muốn xúc phạm một người đàn ông trong khi uống rượu của anh ta.”

“Không sao,” Sara trấn an anh ta. “Cứ xúc phạm anh ta nếu ông muốn.”

Người lạ xem xét cô với vẻ ngưỡng mộ rõ ràng. “Em là một em bé xinh xắn. Vậy, có phải Crawen đã chia tay với em không?”

Lòng kiêu hãnh bị trầy xước của Sara được xoa dịu bởi cái nhìn ái mộ của anh ta. “Không có gì để chia tay,” cô thú nhận, nâng ly rượu lên môi. “Ông Craven không muốn tôi.”

“Tên gốc thối tha,” người lạ thốt lên và mỉm cười mờ mịt. “Đi với tôi, cô em bé bỏng của tôi, và tôi sẽ khiến em quên hết tất cả về anh ta.”

Cô cười và lắc đầu. “Tôi không nghĩ vậy.”

“Là do cái mặt méo mó của tôi, đúng không?” Anh ta xoa xoa mặt mình về tiệc buổi. “Tôi đã bị hạ đo ván rất nhiều lần.”

Nhận ra anh ta nghĩ cô đang từ chối chỉ vì anh ta không đẹp trai, Sara ngắt lời vội vàng. “Ồ, không, không phải thế. Tôi chắc là rất nhiều phụ nữ thấy ông hấp dẫn, và... có phải ông vừa nói ‘hạ đo ván’? Đó không phải là một thuật ngữ của đấm bốc sao? Ông từng là một võ sĩ à?”

Ra vẻ quan trọng, anh ta ưỡn ngực lên phía trước thêm một inch. “bây giờ vẫn thế, tôi có thể đánh bại bất cứ võ sĩ nhà nghề nào. Khán giả đứng kín khán đài để xem tôi trong một trận đấu... Sussex, Newmarket, Lancashire ...” Đây tự hào anh ta chỉ vào mũi mình. “Gãy ba lần. Gần như tất cả xương trên mặt tôi đều đã từng bị gãy. Có lần tôi gần như bị đánh văng cả óc.”

“Thật thú vị.” Sara thốt lên. “Tôi chưa bao giờ gặp một võ sĩ. Tôi cũng chưa bao giờ đến xem một trận đấu quyền Anh.”

“Tôi sẽ đưa em đi.” Hai nắm đấm của anh ta đấm liên hồi vào không khí. “Không có gì bằng một trận đấu hay, đặc biệt khi có đổ máu (cralet).” Thấy là cô không hiểu từ đó, anh ta giải thích với một nụ cười nhe nhon. “Máu (blood).”

Sara rùng mình ghê sợ. “Tôi không thích nhìn thấy máu.”

“Đó là cái khiến trận đấu hấp dẫn. Tôi, đã từng đổ máu đầy cả chậu trong một trận đấu. Một cú đấm mạnh vào lưng, và ffshhh...” Anh ta diễn tả lại một tia máu phun ra từ mũi. “Họ cũng trả thêm tiền khi anh ta chảy máu. Đúng vậy, đấm bốc khiến tôi trở thành một người giàu.”

“Bây giờ ông làm gì?”

Anh ta nháy mắt về lấu cá. “Tôi đang điều hành một sòng bạc, ở phố Bolton Row.”

Sara bật ra một tiếng ho và đặt ly rượu xuống. “Ông sở hữu một sòng bạc?”

Anh ta cầm tay cô và hôn lên mu bàn tay. “Ivo Jenner, vui lòng phục vụ quý cô.”

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

Sara bỏ mặt nạ và nhìn anh ta đầy ngờ vực. Ánh mắt ranh mãnh của Jenner nhanh chóng thay thế bằng vẻ bất ngờ khi anh ta nhìn thấy mặt cô. “Em đẹp làm sao.” Anh ta lẩm bẩm.

Đột nhiên cô phá lên cười. “Ivo Jenner? Ông không giống tôi tưởng tượng chút nào. Thực ra ông khá là quyến rũ.”

“Phải và tối nay tôi sẽ quyến rũ em tuyệt quần trong ra, nếu được cho nửa phần cơ hội.” Anh ta tiến tới để rót rượu vào ly của cô, cô tình tiếp cho cô một lượng đáng kể.

“Ông là một kẻ vô lại, ông Jenner.”

“Đó chính là tôi,” anh ta hoàn toàn đồng ý.

Cô phớt lờ ly rượu, đứng dựa lưng vào tường và khoanh tay trước ngực. “Tôi nghĩ ông nên khôn ngoan mà rời khỏi đây nhanh hết mức có thể. Ông Craven đang tìm ông. Tại sao ông đến đây tối nay? Để gây phiền phức, tôi cho là vậy?”

“Không hề nghĩ như vậy!” Anh ta có vẻ xúc phạm vì ý kiến đó.

“Tôi nghe những người làm ở đây kể rằng ông liên tục bày mưu để cài gián điệp vào đây, tổ cáo với cảnh sát để tiến hành khám xét bất ngờ vào những thời điểm đông khách nhất... Đó là lý do tại sao có tin đồn là ông thậm chí đã gây ra một vụ hỏa hoạn trong bếp năm ngoái!”

“Những lời nói dối thối tha.” Ánh mắt anh ta nấn ná trên gò ngực phô bày phân nửa của cô. “Không có chứng cứ nào cho thấy tôi có liên quan đến những việc đó.”

Sara nhìn anh ta đầy hoài nghi. “Vài người thậm chí còn nghi ngờ ông thuê người tấn công ông Craven ở khu ổ chuột và rạch mặt ông ấy.”

“Không,” anh ta phần nộ nói. “Không phải tôi. Mọi người biết Craven mê mẩn những cô nàng quý tộc. Đó là cách mà một người đàn bà đối phó với anh ta.” Anh ta khịt mũi. “Chơi dao có ngày đứt tay. Đó là điều xảy ra đối với khuôn mặt của Craven.” Anh ta mỉm cười xác xược. “Có thể đó là em, phải không?”

“Tất nhiên không phải tôi,” Sara giận dữ nói. “Vì một điều, tôi không có một giọt máu quý tộc nào – chính điều đó khiến tôi hoàn toàn không hấp dẫn với ông Craven.”

“Tôi thích em hơn vì thế, em yêu.”

“Và thêm nữa,” cô cúi kính tiếp tục, “Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện rạch mặt một người đàn ông vì anh ta không muốn tôi. Và tôi cũng không đeo bám một người đã từ chối tôi. Tôi có quá nhiều lòng tự trọng để có thể làm thế.”

“Và em nên thế.” Ivo Jenner cười khàn khàn. “Một cô nàng kiêu hãnh, em đấy. Quên Craven đi. Để tôi đưa em đến một nơi vui hơn chỗ này. Câu lạc bộ của tôi. Không đẹp bằng ở đây – nhưng có những trò chơi thú vị và tất cả rượu mà em muốn uống – và không có Derek Craven.”

“Đi chỗ khác với ông?” Sara hỏi, nhấc ly rượu của cô lên.

“Em thích ở lại đây?” Anh ta hỏi ngược lại.

Trong khi nhăm nháp thứ rượu nho đó, cô xem xét anh ta qua vành ly. Cô bắt đầu cảm thấy khá hơn trước, cảm giác trống rỗng cũng bớt đi một chút. Cô nghĩ, anh ta cũng có lý. Không có cơ hội nào cho cô ở lại sông bạc của Craven, nhất là khi Worthy và có thể là toàn bộ nhân viên đã sẵn sàng ‘hộ tống’ cô ra ngoài. Hơn nữa, đây có thể là một cơ hội để cô tiếp tục nghiên cứu về những sông bạc. Tất nhiên, Ivo Jenner không phải là người đàn ông đáng tin cậy. Nhưng Derek Craven cũng vậy. Và ý tưởng làm bạn với đối thủ cạnh tranh trong nghề của Craven – ý nghĩ đó có vẻ hẳn học một cách trẻ con – nhưng không phải là không hấp dẫn.

Sau khi đeo lại mặt nạ vào, Sara gật đầu kiên quyết với anh ta. “Được, ông Jenner. Tôi hân hạnh được đến thăm câu lạc bộ của ông.”

“Ivo. Gọi tôi là Ivo.” Vẫn nhăn nhở cười, Jenner đeo mặt nạ vào. “Tôi hy vọng chúng ta có thể đi khỏi mà không bị bắt gặp.”

“Chúng ta phải dừng lại ở cửa trước. Tôi sẽ cần lấy chiếc áo choàng của tôi.”

“Chúng ta sẽ bị cản trở,” anh ta cảnh báo.

“Tôi không nghĩ vậy.” Cô ném một nụ cười liều lĩnh về phía anh ta. “Tối nay tôi cảm thấy rất may mắn.”

Anh ta cười khoái trá và gấp tay lại mời gọi. “Tôi cũng vậy, cưng ạ.”

Họ công khai bước vào phòng chính và đi dọc phía bên ngoài đám đông. Jenner thể hiện đầy thành thạo trong việc phô trương phần thưởng đáng giá của hắn với đông đảo khách khứa, khi thì cười nói, khi thì đe dọa trong lúc len lỏi ra ngoài. Tay lồng vào nhau, hắn và Sara tiến đến cửa trước của câu lạc bộ. Họ dừng lại để yêu cầu người gác cổng – Eliison lấy áo choàng cho Sara.

Mặt Ellison ửng hồng vì phấn khích khi nhìn thấy cô. “Cô Mathilda! Cô chắc là không quay về quá sớm như vậy chứ.”

Sara tặng anh ta một nụ cười tinh quái. “Tôi đã nhận được một lời mời hấp dẫn hơn. Tất nhiên, đến một sòng bạc khác.”

“Tôi hiểu.” Mặt người gác cổng xịu xuống vì thất vọng. “Vậy cô sẽ muốn lấy chiếc áo choàng.”

“Phải, làm ơn.”

Khi người phục vụ vội vàng đi lấy chiếc áo choàng được yêu cầu, Jenner kéo Sara đi một hoặc hai bước. “Hắn gọi em là Mathilda,” giọng anh ta là lạ.

“Đúng thế.”

“Đó là em? Mathilda? Người được cuốn sách viết đến?”

“Về một mặt nào đó,” Sara nói không thoải mái. Đó là một sự thật méo mó. Cô không thể nói với anh ta tên thật. Không ai được biết rằng cô Sara Fielding có giáo dục và đứng đắn lại từng đến một buổi khiêu vũ, uống say sưa, và giao du với những người đàn ông có tiếng xấu. Nếu bằng cách nào đó những tin đó đến tai Perry Kingswood, hoặc mẹ của anh... Cô rùng mình với ý nghĩ đó.

Nhìn thấy cái rùng mình của cô, Jenner nhận chiếc áo choàng và cẩn thận khoác nó lên vai cô. Anh ta nâng mớ tóc rối của cô lên và kéo ra ra ngoài chiếc áo choàng nhưng. “Mathilda,” anh ta thốt ra. “Người phụ nữ mà mọi người đàn ông ở Anh quốc đều muốn.”

“Điều đó thật quá phóng đại, ông Jenner... Ơ...Ivo.”

“Jenner?” Nghe trộm được mấy từ cuối cùng, người gác cổng gay gắt nhìn người đồng hành đeo mặt nạ của Sara. “Ồ, không. Cô Mathilda, đừng nói là cô sẽ đi với tên lưu manh nguy hiểm và trác táng này – “

“Tôi ổn cả,” Sara xoa dịu và vỗ lên tay người gác cổng. “Và ông Jenner thật sự rất ngọt ngào.”

Ellison bắt đầu phản đối dữ dội. “Cô Mathilda, tôi không thể cho phép – “

“Cô ấy đi với tôi.” Jenner xen vào, trừng mắt nhìn người gác cổng. “Không ai có thể can thiệp được.” Anh ta hống hách kéo Sara đi cùng xuống những bậc cửa hướng đến những cỗ xe đang xếp hàng chờ.

Với sự giúp đỡ của Jenner và người hầu trong bộ đồng phục đã hơi sờn vải, Sara trèo vào cỗ xe trang trí với màu đen và đỏ tía. Mặc dù bên trong cỗ xe sạch sẽ và trang khí khá cầu kỳ, nhưng nó cũng khó có thể bì được với những cỗ xe được trang trí lộng lẫy của sòng bạc Craven mà cô đã trở nên quen thuộc. Sara mỉm cười gượng gạo khi nghĩ lại cô đã trở nên hư hỏng như thế nào trong vòng vài ngày qua. Thức ăn ngon, rượu Pháp, sự phục vụ tận tình, và sự giàu có của câu lạc bộ Craven... Đó chắc chắn là một thế giới trái ngược hẳn với Greenwood Corners.

Cô bức rút nhìn xuống bộ trang phục lộng lẫy đi mượn. Vì tính ngang bướng, phù phiếm và thiếu thận trọng của mình, cô đã gây phiền phức cho Worthy và Quý bà Raiford. Điều đó không hề giống cô. Cô đã thay đổi trong những ngày gần đây, nhưng không phải theo chiều hướng tốt hơn. Craven đã đúng – cô nên trở về ngôi làng của mình ngay khi có thể. Cha mẹ cô sẽ hổ thẹn nếu họ biết những hành vi của cô, và Perry...

Sara cắn môi và cảm thấy mất hết tinh thần. Perry sẽ chỉ trích cô vì những hành vi cư xử như vậy. Anh là một người cổ hủ, tin rằng những cảm xúc tự nhiên và ham muốn xác thịt phải bị kiềm chế chặt chẽ và không bao giờ được đặt lên trên trí tuệ. Sara chán nản ngã đầu tựa vào thành ghế bọc đệm.

Bây giờ, cô nghĩ, ngay cả Craven cũng khinh thường cô. Không thể kìm lại, cô nhớ đến những khoái cảm nóng bỏng của bàn tay và nụ hôn của anh trên làn da cô. Vai cô run lên và trái tim cô đập rộn rã. Chúa tha thứ cho cô, nhưng cô không hề hối tiếc chút nào. Không ai có thể cướp nó khỏi cô, ký ức đó sẽ luôn tồn tại ngay cả khi cô yên bình ẩn náu trong ngôi làng thôn quê của mình. Khi cô trở thành một bà lão, thanh thần du đưa trong một góc phòng khách và lắng nghe những đứa cháu nội cười rúc rích về những anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, cô có thể thầm mỉm cười với ý nghĩ rằng cô đã từng một lần được hôn bởi người đàn ông nổi tiếng là sa đọa nhất Luân Đôn.

Suy nghĩ của cô bị đứt ngoãng bởi một đám đông tụ tập bên ngoài câu lạc bộ. Cô nhăn nhó nhìn những chiếc xe chen chúc và những bóng người mặc đồng phục đang bao vây lấy tòa nhà. “Có chuyện gì vậy?” Cô vẫn chăm chú nhìn khi cỗ xe của Jenner chuyển bánh. “Đó có phải là cảnh sát không?”

“Có thể.”

“Vậy là họ sẽ khám xét câu lạc bộ? Trong một buổi dạ hội?”

Đôi mắt xanh lơ của Jenner ánh lên sự thích thú. “Có vẻ là thế.”

“Ông gây ra chuyện này!” Cô thốt lên.

“Tôi?” anh ta ngây thơ hỏi lại. “Tôi chỉ là một chủ sông bạc bình thường, cưng à” Nhưng nụ cười tự phụ và thỏa mãn của đã tố cáo anh ta.

“Ồ, ông Jenner, điều này thật là tệ,” cô cau có khi cỗ xe chạy lóc cóc trên phố. “Tôi không hiểu chuyện này kết thúc thì ông được lợi gì! Ông Craven tội nghiệp đã có quá nhiều phiền phức trong tối nay – “

“Craven tội nghiệp?” Anh ta tức tối lặp lại. “Hừ... đàn bà! Bây giờ em đứng về phía hần ta?”

“Tôi không đứng về phía ai.” Sara ném một cái nhìn thất vọng về phía anh ta. “Theo như tôi có thể thấy, hai người rất giống nhau.”

“Khám xét!” ai đó kêu lên bên trong câu lạc bộ khi những nhà chức trách tràn qua cửa. Sự náo nhiệt đông vui của buổi dạ hội bỗng biến thành một cuộc hỗn loạn. Những nhóm khách khứa chạy tán loạn qua các phòng trong khi nhân viên nhanh gọn che bàn, giấu bài và súc sắc, cất những bàn chơi bài kípbi và bát đựng thẻ dùng để đánh bạc. Cảnh sát tràn vào bên trong câu lạc bộ với dáng vẻ hung hăng hống hách, chỉ dừng lại khi chiếu mắt lên mấy cô gái điếm ăn mặc sơ sài. Kín đáo, họ tự cho phép mình ném những đồ uống thừa thải và rượu đắt tiền, một cơ hội hiếm có cho những thành viên thu thập thấp của lực lượng an ninh thành phố.

Derek cau có quan sát diễn biến cuộc khám xét từ một góc của sông bạc chính. “Một đêm đáng nhớ,” anh lầu bàu. Ivo Jenner đã chọn đúng thời điểm thực thi mảnh khốc của hần đến tuyệt hảo, hoàn chỉnh một buổi tối đã đầy rẫy chuyện cáu tiết. Cuộc khám xét chẳng là gì. Chỉ là những gì xảy ra trước đó đã chứng tỏ sự suy đồi của anh. Derek chưa bao giờ không được thỏa mãn kể từ thời còn theo đuổi những cô gái điếm đường phố. Bây giờ thậm chí anh ít thích nó hơn trước đây. Da anh nhứt nhối cứ như là bị đốt trong băng tuyết. Mọi cơ bắp trong cơ thể anh thắt chặt. Mọi người biết rằng một người đàn ông phải chịu đựng tình trạng như vậy thật nguy hiểm. Anh tính toán những cách anh muốn dùng để trừng phạt Sara Fielding vì những trò đùa của cô. Bây giờ rồi cuộc anh đã thoát khỏi cô, cảm ơn Chúa. Không còn những cám dỗ, không còn đôi mắt xanh lơ mơn mởn, không còn ghi chép, hỏi han và ‘nghiên cứu’, những cái cớ để cô chọc mũi vào mọi ngõ ngách trong cuộc đời không được cứu rỗi của anh. Lăn mò trong túi áo khoác, anh tìm thấy một cặp kính nhỏ. Bàn tay anh nắm chặt quanh nó.

“Ông Craven,” Worthy tiến lại gần anh với sự e ngại rõ ràng. Vầng trán cao của người quản gia hần sau những nếp nhăn.

“Jenner,” anh nói ngắn gọn và khoát tay ra hiệu về phía những cảnh sát.

Derek gấn ánh mắt ủ ê vào những kẻ xâm phạm. “Tôi đã dứt lốt đủ ấy gã con hoang đó để tránh xảy ra chuyện này.”

“Như vậy có lẽ Jenner trả cho họ nhiều hơn.” Worthy dứt lời và thấy mình trở thành mục tiêu của một cái nhìn trừng trừng băng giá. Ông đằng hắng một cách lo lắng. “Tôi vừa nói chuyện với Ellison. Anh ta đang khá là cau có.”

“Người gác cổng của tôi không bao giờ cau có.”

Worthy ngẩng cổ để nhìn thẳng vào ông chủ cao lớn của mình. “Tối nay thì có.”

“Chúng ta đã bị khám xét nhiều lần trước đây.”

“Không phải do cuộc khám xét. Lý do Ellison nổi giận là vì anh ta vừa nhìn thấy một người phụ nữ mà anh ta cho là ‘Mathilda’ rời câu lạc bộ với Ivo Jenner.”

“Vậy là Jenner đã biến rồi? Tốt. Điều đó giúp tôi khỏi phiền phức để quật cái gã con hoang loắt choắt tro tráo ấy xuống mặt đất.”

“Ông Craven, tha lỗi cho tôi, nhưng ông chưa nắm được vấn đề. Anh ta – “

“Vấn đề gì? Hẳn đi với một cô nàng nào đó tên Mathilda? Tôi có thể tìm cho ông một tá đàn bà, tất cả giả dạng thành Mathilda nổi tiếng. Đó chỉ là một trò lừa bịp, Worthy.” Anh bắt đầu bước đi và nói cộc cằn qua vai mình. “Tha cho tôi, nhưng tôi còn phải đi gõ đầu vại tên cảnh sát – “

“Cô Fielding là Mathilda.” Người quản gia nói tuột ra.

Derek khựng lại. Anh lắc đầu như để giữ sạch tai. Anh từ từ quay lại đối mặt với người đàn ông nhỏ bé hơn. “Ông vừa nói gì?”

“Bằng cách nào đó cô Fielding đã lẩn trốn khỏi tôi. Cô ấy phải sử dụng một lối đi bí mật dẫn đến những phòng đánh bài. ‘Cô Mathilda’ vừa rời khỏi với Ivo Jenner được miêu tả là mặc một chiếc váy xanh và tóc nâu dài, chưa kể đến một bộ... ” Worthy lấp bắp rồi im hẳn và khua tay làm một cử chỉ miêu tả.

“Mẹ kiếp!” Derek bùng nổ, sắc mặt ngày càng u tối hơn. “Không, không, không phải với Jenner. Tôi sẽ giết hẳn nếu hắn đụng đến cô ấy. Tôi sẽ giết cả cô ta...” Chửi thề tục tĩu, hai tay anh cào bới tóc mình cho đến khi mái tóc trở thành một mớ rối bù.

“Tôi tin là họ đi bằng cỗ xe của Jenner,” người quản gia vừa lẩm bẩm vừa lùi lại vài bước. Trong suốt từng đây năm quen biết, ông chưa bao giờ chứng kiến một biểu hiện hung hăng như vậy của Craven. “Ellison dường như tin rằng họ đi đến câu lạc bộ của Jenner. Thưa ông... có lẽ ông muốn uống gì đó?”

Derek lồng lộn đi lại trong cơn giận dữ bộc phát. “Tôi bảo cô ta quay trở lại Greenwood Corners chết tiệt, và thay vào đó cô ta chạy khỏi với Ivo Jenner. Trần truồng đi lại trên phố St.Giles còn an toàn hơn!” Anh trừng mắt nhìn Worthy. “Ông ở lại đây,” anh gầm gừ. “Đút tiền cho lũ cảnh sát thối tha và thoát khỏi họ.”

“Ông sẽ đi đến sông bạc của Jenner?” người quản gia hỏi. “Ông không thể rời đây khi những cảnh sát đang bao vây câu lạc bộ - “

“Tôi sẽ qua mặt lũ cảnh sát,” Derek lạnh lùng nói. “Và khi tôi tìm thấy cô nàng Fielding – “ Anh dừng lại và nhìn Worthy chằm chằm, đôi mắt xanh lục đờ đờ sát khí khiến người quản gia tái mặt. “Ông đã giúp cô ta trong chuyện này phải không? Cô ta không thể đến buổi dạ hội mà ông không biết. Nếu có gì xảy ra với cô ta... Tôi sẽ sa thải ông và toàn bộ nhân viên trong câu lạc bộ này. Tất cả lũ trời đánh của ông!”

“Nhưng ông Craven,” Worthy phản đối, “không ai có thể biết cô ấy sẽ cư xử bất cần như vậy.”

“Chết tiệt sao ông không biết,” Derek nói với giọng chát chúa. “Điều đó thật rõ ràng kể từ ngày cô ta đến đây. Cô ta đã ngứa ngáy tìm cơ hội để tự đẩy mình vào rắc rối. Và ông khiến nó trở nên hết sức dễ dàng cho cô ta, phải không?”

“Ông Craven – “

“Đủ rồi,” Derek nói cộc lốc. “Tôi sẽ đi tìm cô ta. Và ông tốt hơn là nên cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra với cô ta – hoặc tôi sẽ đưa ông đến với quỷ sứ.”

Trong suốt thời gian cỗ xe ngựa chạy trong thành phố, Sara kiên nhẫn ngồi nghe Jenner huênh hoang về những ngày tháng đấm bốc kiếm tiền của anh ta, những chiến thắng và thất bại, rồi đến tất cả những thương tích chết người của anh ta. Không giống với Derek Craven, Ivo Jenner là một người đàn ông đơn giản, người nhận thức được chính xác mình thuộc về nơi nào. Anh ta ưa thích thể giới mà mình đã sống với những hạng người thô lỗ và những niềm vui đơn giản. Đối với anh ta không có vấn đề gì khi kiếm tiền từ những cái ví lụa hay những chiếc túi rách rưới. Anh ta công khai nhạo báng thói tự phụ của Craven... “Nói bằng cái giọng trưởng giả, giả vờ như là hắn ta sinh ra là một quý ông. Lúc nào cũng sạch sẽ và ăn diện

bánh bảo... Rồi sao, hắn ta đi qua cầu lạc bộ đồng bóng của mình nhạo nhẽ như mặt trời mọc từ móng của hắn!”

“Ông ghen tức với anh ấy,” Sara nói.

“Ghen tức?” Anh ta nhăn mặt vì chán ghét. “Tôi không ghen tức với một gã mà một chân đứng ở Mayfair* và chân khác ở East End**. Phát khiếp vì anh ta! Một tên đại ngốc không cả biết mình là cái chết tiệt gì...”

(*‘Mayfair’: khu vực sống tập trung chính của giới quý tộc Anh thế kỷ 18. Phạm vi của khu vực này bao gồm: phía tây là Hyde Park, phía bắc là Oxford Street, phía Nam là Piccadilly và Green Park, và phía đông là Regent Street)

(**‘East End’: khu đông Luân Đôn, khu tập trung sống của tầng lớp dân lao động nghèo.)

“Vậy ông cho rằng anh ấy không nên giao tiếp với giới thượng lưu? Tôi có thể gọi đó là ‘hội chứng chống đối giới thượng lưu’, ông Jenner ạ.”

“Tùy em thích gọi là gì,” anh ta sững sờ nói.

Ồ, anh ta thật sự là ghen tức. Bây giờ thì Sara đã hiểu mâu thuẫn gay gắt giữa hai người đàn ông. Jenner là hiện thân của tất cả những gì mà Craven muốn vứt bỏ. Mỗi lần nhìn thấy anh ta, Craven chắc chắn nhìn thấy hình ảnh nhạo báng phản chiếu quá khứ của anh. Và Jenner rõ ràng tức tối vì Craven đã thành công trong việc thay đổi cuộc đời của mình từ một kẻ lang thang đường phố trở thành một người đàn ông giàu có và quyền lực.

“Nếu ông thật thờ ơ với Craven và thành công của anh ấy, vậy tại sao – “ Sara bắt đầu nói nhưng cô nín lại khi chiếc xe đột nhiên dừng lại. Miệng cô trễ xuống khi nghe thấy những âm thanh huyền ảo hỗn độn: tiếng kêu la và gào thét, tiếng kính vỡ và thậm chí là những tiếng nổ. “Chuyện gì đang xảy ra?”

Jenner vén tấm rèm cửa sổ xe sang một bên và quan sát tình trạng náo loạn bên ngoài. Anh ta thốt ra một âm thanh nửa giống như tiếng cười hoang dã và nửa giống như tiếng gào cổ động. Sara co rúm lại trong một góc trên chiếc ghế cô đang ngồi. “Đó là một cuộc bạo động!” Jenner gào lên. Anh ta mở cửa để trao đổi với người lái xe và người hầu mặt đều đã xanh tái. “Họ đã bao vây bao nhiêu con phố rồi?” Anh ta hỏi. Sau một hồi hồi đáp qua lại, Sara nghe thấy anh ta nói, “Vậy hãy cố tìm một đường vòng.”

Cánh cửa đóng lại và cỗ xe bắt đầu chạy tiếp và quay quắt bất ngờ. Sara cố nén xuống nỗi sợ hãi. Một vài hòn đá quăng trúng vào sườn xe khiến cô nhảy lên trong ghế ngồi của mình. Những tiếng gào rú của cuộc bạo động như một dàn hợp xướng của ma quỷ. “Chuyện gì đang diễn ra thế?”

Jenner tiếp tục chăm chú nhìn ra cửa sổ trong khi cười nhạo trước cảnh xô sát xung quanh họ. Sự thích thú của anh ta tăng dần theo từng giây trôi qua. “Tôi thích một cuộc bạo động ra trò, thật đấy. Tôi đã từng cầm đầu một hay hai cuộc. Bây giờ chúng ta đang ở giữa nó rồi.”

“Tại sao họ lại nổi loạn?”

Jenner vẫn gián mắt ra ngoài cửa sổ khi trả lời. “Liệu cái tên Red Jack có gợi nhớ gì không?”

Sara gật đầu. Red Jack là một tên cướp đường có tiếng, biệt danh đó có được là do hắn đã giết chết ít nhất một tá người trên một cỗ xe ngựa đang trên đường từ Luân Đôn đến Marlborough. “Tôi đã nghe về hắn. Hắn đang bị giam giữ ở Newgate để chờ ngày hành hình.”

Anh ta sửa ra một tràng cười. “Không còn nữa. Anh ta đã tự giải thoát ỉnh ngày hôm qua và bằng cách đó từ chối cái thông lọng treo cổ. Tôi không thể kết án những gã hăng hái này vì đã tiến hành cuộc nổi loạn.”

“Ý ông là họ giận dữ vì hắn ta tự tử? Tại sao họ phải bận tâm, dù sao thì hắn ta cũng chết rồi?”

“Tại sao, ‘treo cổ’ là một cảnh tượng hấp dẫn. Ngay cả bà lão và trẻ em cũng đến nhìn hắn sợ hãi ra quần và vụn vụn trong gió. Đã bị lỡ một cảnh thú vị nên giờ họ muốn có một chút mùi máu của hắn ta.” Anh ta nhún vai và quan sát những người nổi loạn đầy vẻ thông cảm.

“Tôi nay họ sẽ đào xác hắn lên để moi ruột hắn ra. Tôi cho là họ muốn tìm một chút niềm vui.”

“V-vui với việc cắt xé xác người giữa đám đông?” Sara ghen lời với ý nghĩ đó và nhìn anh ta chăm chăm trong nỗi khiếp sợ.

Tuy nhiên anh ta không hề nhận thấy sự kinh hoàng của cô. Jenner hào hứng cổ vũ cho những kẻ nổi loạn bên ngoài đang cướp bóc, đập phá cửa sổ và đốt lửa. Hàng loạt cú đập mạnh khiến chiếc xe tròng trành, rung chuyển rồi dừng lại. Khi Jenner kéo tấm rèm sang một bên, Sara thấy những bàn tay và khuôn mặt chen vào trong cửa sổ. Họ kéo và đẩy hòng lật đổ cỗ xe.

“Tên lái xe chạy rồi,” Jenner nói. “Tôi không biết hắn ta sẽ sống được bao lâu.”

“Ôi, Chúa ơi!” Sara co rúm người lại một góc và nhìn anh ta với đôi mắt hoang mang. “Họ sẽ xé chúng ta ra thành nhiều mảnh!”

“Đừng lo lắng. Em an toàn với những cái này bảo vệ em.” Anh ta giơ những nắm đấm to tướng của mình lên như thể chúng là những vũ khí lợi hại.

Sàn xe rung lên và nghiêng xuống khi những người kia trèo lên đầu xe. Sara điên cuồng tìm cách để tự bảo vệ mình. Chúa biết cô đã làm gì với cái túi của mình. Cô không thể tự vệ nếu không có khẩu súng của mình. Cánh cửa bật mở như một tiếng sấm nổ, và rồi Sara hét trước cảnh tượng ác mộng khi hàng tá bàn tay vươn tới túm lấy cô.

Jenner hăm hở quăng mình qua cửa xe, quật ngã ba tên đàn ông cùng một lúc. Cánh tay anh ta vung lên với một tốc độ đều đặn, thụi vào những kẻ nổi loạn như cái hái phang vào khóm lúa. Sara nhảy xuống sau anh ta. Túm lấy đằng sau chiếc áo khoác của Jenner, cô nắm chặt nắm vải dày đó và cúi thấp đầu xuống trong khi bám theo anh ta. Cô nghiêng chặt rằng khi bị xô đẩy và chen lấn bởi đám đông. Thật kỳ diệu là họ xông ra khỏi cuộc hỗn chiến. Sara níu cánh tay lực lưỡng của người bạn đồng hành.

“Ông Jenner,” cô cầu xin, “hãy đưa tôi ra khỏi đây.”

Anh ta cười với cô, đôi mắt sáng lên vì phấn khích. “Không có hứng thú với một chút cái cọ âm ỉ, hử?”

Sara quay lại nhìn cỗ xe đã bị đánh đổ. “Những con ngựa,” cô lo lắng nói vì lo sợ cho sự an toàn của những con vật. Những người gây náo loạn đã tháo bỏ thắng xe và đang kéo chúng đi.

Thái độ thích thú của Jenner nhạt đi. “Ngựa của tôi! Tôi đã tiêu cả đồng tiền vì chúng!” Anh ta bỏ cô lại để đuổi theo những tên cướp.

“Dừng lại, đồ trộm cắp, chúng là của ta!”

“Ông Jenner,” cô cầu xin nhưng anh ta rõ ràng không nghe thấy.

Dường như là cô sẽ phải tự bảo vệ mình. Sara thận trọng bước đi trên phố trong khi những kẻ cướp phá vội vàng lướt qua cô trong tay ôm đầy đồ trộm cắp. Một cái chai bay vù qua tai cô và vỡ tan trên vỉa hè gần đó. Sara khựng lại và cố thu mình trong bóng tối. Cô tuyệt vọng tìm kiếm một người đi tuần đêm hoặc một cảnh sát vô tình đi ngang qua. Lửa cháy rực lên bao trùm những tòa nhà đổ nát. Cô không biết mình đang đi về hướng nào, chỉ mong rằng đường cô đang đi không dẫn đến hang ổ của bọn trộm cướp. Cô đi qua một quán rượu và một con kênh bốc mùi kinh tởm. Người chạy tán loạn từ con đường này sang đường khác, ẩu đả, cãi cọ và gào lên những tiếng kêu tàn bạo khi họ quăng vào không khí vô số hòn đá và gạch gộc. Sara kéo chiếc mũ áo trùm qua đầu và lập cập đi qua một hàng cột gỗ mọc lên trên vỉa hè lát đá. Tất cả sự ấm áp chênh choáng của số rượu mà cô đã uống bay đi hết. Bây giờ cô đang tỉnh táo và sợ chết khiếp.

“Chết tiệt,” cô lẩm bẩm trong hơi thở với mỗi bước đi. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt...”

“Xem này, chúng ta có gì ở đây?”

Sara đứng khựng lại khi cô nhìn thấy một cái bóng to lớn của người đàn ông trước mặt cô. Hắn ta diện một bộ quần áo bánh bao, diện mạo dễ nhìn và tóc để xõa. Chính xác kiểu những tay chơi trẻ vẫn thường xuyên có mặt ở sông bạc của Craven, hay lượn lờ ở những khu ổ chuột để tham gia những trò chơi kích động ở Covent Garden và tìm kiếm gái điếm ở khu Strand. Họ đánh bạc, uống rượu, và đi ‘săn gái’ để giảm bớt sự nhàm chán của họ. Hoang tàng, trụy lạc, đúng thế... nhưng sinh ra đã là quý ông. Sara bắt đầu thấy nhẹ nhõm vì biết rằng người đàn ông này sẽ bị ràng-buộc-bởi-danh-dự để giúp cô đến nơi an toàn.

“Thưa ngài – “

Hắn ta ngắt lời cô bằng một tiếng gọi với những người đồng hành giấu mặt. “A moi, các anh bạn tốt số của tôi – đến gặp cô em quyền rũ mà tôi vừa phát hiện ra nào!”

Ngay lập tức Sara bị vây quanh bởi ba gã đàn ông trẻ đang cười sằng sặc, tất cả đều sực mùi rượu. Họ xúm lại quanh cô và hể hả nhìn phần thưởng bắt được của mình. Cảnh giác, Sara nói trước. “Các ngài, tôi bị lạc đường. Làm ơn chỉ đường cho tôi an toàn rời khỏi nơi này, hoặc... ít nhất tránh sang một bên và cho phép tôi đi qua.”

“Cô em bé bỏng ngọt ngào của tôi, tôi sẽ đưa em đến chính xác nơi em thuộc về,” hắn ta hứa với một nụ cười đều đặn, lướt tay trên phía trước cơ thể cô. Sara giật lùi lại và nhận ra mình đã bị đồng bọn của gã đó giữ lại. Chúng nắm chặt lấy cô và cười phá lên vì sự chống trả của cô.

“Chúng ta sẽ vui vẻ ở đâu?” một trong số chúng hỏi.

“Đến cầu,” một người gợi ý ngay. “Tôi biết một nơi có thể sử dụng được. Chúng ta sẽ chờ lần lượt một cách lịch sự - như những quý ông - và nếu cô ta làm âm lên, chúng ta sẽ vứt cô ta xuống sông Thames.”

Hai người khác phá lên cười.

“Thả tôi ra! Tôi không phải gái điếm, tôi không phải – “

“Phải, em là một cô gái ngoan,” hắn nói vuốt đuôi. “Một cô nàng trẻ, đẹp, vậy không nên ngại thưởng thức một chút vui vẻ với vài anh chàng trẻ trung cuồng nhiệt.”

“Không – “

“Đừng lo lắng, em yêu, em sẽ thích chúng ta. Chúng ta thực là những anh chàng tuyệt vời. Chưa bao giờ ột cô nàng lý do để phàn nàn, đúng vậy không?”

“Đúng thế!” gã thứ hai phụ họa.

“Em thậm chí sẽ đề nghị để trả tiền cho chúng ta sau đó!” Một tên khác thêm vào và cả ba tên cùng rú lên cười sặc sụa trong khi lôi cô đi với họ. Sara gào thét và kháng cự bằng móng tay và răng, giằng ra với tất cả sức mạnh của mình. Bực mình vì sự chống trả điên cuồng của cô, một tên trong bọn chúng tát vào mặt cô. “Đừng có làm một con ngốc. Chúng ta sẽ không giết em – chỉ muốn vui vẻ một tí.”

Sara chưa bao giờ gây âm ĩ trong suốt cuộc đời mình như cô đang làm bây giờ, những tiếng gào thét xé trong không khí. Cô tìm thấy sức mạnh đến không ngờ trong cơn hoảng loạn, cảm thấy móng tay cô cào vào da thịt, và những nắm đấm hờ của cô thụi mạnh vào những kẻ đang bắt giữ cô... nhưng như thế vẫn chưa đủ. Cô vẫn bị xách lên và lôi đi. Buồng phổi của cô rung lên trong khi cố hít đủ không khí để gào thét thêm nữa. Đột nhiên, cô bị thả ra và rơi bịch mông xuống đất. Tiếng kêu bật ra khỏi cổ họng cô. Cô ngồi ngẩn người vì ngạc nhiên.

Một hình dáng đen đen và dong dỏng lướt qua trước mắt cô, chuyển động với sự duyên dáng uyển chuyển đặc biệt. Sara nghe thấy một tiếng đập mạnh của một chiếc dù cui nặng sau khi đã đi hết một đường vòng cung nguy hiểm.

Hai người đàn ông đã tấn công cô ngã sục xuống và rên rỉ yếu ớt. Người thứ ba gào lên âm ĩ và giật lùi lại. “Mày đang làm gì thế?” anh ta quát lên. “Cái quái quỷ gì vậy? Đồ thói tha ngạo mạn... Tao sẽ để mày bị treo cổ vì chuyện này!”

Sara lấy tay dụi mắt và nhìn chăm chăm vào người vừa xuất hiện trong sự hoang mang run rẩy. Đầu tiên cô đã nghĩ Jenner quay lại để cứu cô. Nhưng cô lại nhìn thấy khuôn mặt có vết sẹo của Derek Craven, khuôn mặt anh hiện giờ đã biến thành khắc nghiệt như một chiếc mặt nạ đầy chết chóc và chiếu sáng bởi ánh lửa đỏ rực. Anh đang đứng với hai chân mở rộng và cầm thấp xuống. Một tay đang cầm một cây gậy hay được những gã vũ phu của khu ổ chuột dùng. Anh không thèm liếc Sara đến một cái, mà chỉ nhìn chăm chăm vào gã còn lại như một con chó đói khát. Anh rít qua kẽ răng. “Mang theo bạn của mày và biến.”

Hai tên bị ngã loạn choạng đứng lên, một trong bọn chúng nắm một tay trên cái đầu chảy máu của mình, tên còn lại đỡ một bên hắn. Tên thứ ba, đoán được âm điệu trong giọng nói của Derek nên không hề cử

động. “Một bộ quần áo đẹp ột tên khu đông, không phải sao? Vậy sở thích của mày là những cô nàng xinh xắn hả? Tao sẽ đưa thêm tiền ày. Mày sẽ thành Anh-Chàng-Ấn-Điện-Bánh-Bao của khu đông. Chỉ cần để lại người đàn bà đó cho bọn ta.”

“Biến.”

“Thậm chí chúng ta có thể chia sẻ, nếu mày muốn là người đầu tiên – “

“Cô ấy là của tao,” Derek gầm lên, và giơ cây gậy cao thêm vài inch.

Ngắm ngẫm thỏa thuận hai tên bị thương lão đảo bỏ đi. Tên thứ ba trù trừ nhìn chăm chăm vào Derek với thái độ tức tối. “Đồ vô lại đàn độn!” hấn ta rút cuộc thốt ra. “Vậy cứ chiếm lấy cô nàng nhỏ bé cho riêng mày!” Sau khi làm một cử chỉ tỏ vẻ khinh bỉ bằng cách cắn ngón tay cái của hấn, hấn hấp tấp bỏ đi theo hai tên bạn đồng hành đang lê lét trên đường.

Sara đứng lên và lê bước về phía Craven. Anh đứng cách cô khoảng ba bước chân, chiếc áo choàng đen lay động và khuôn mặt anh quá khắc nghiệt đến mức cô gần như tin là anh là một ác quỷ. Đôi vai cô bị siết chặt dữ dội, rồi cô bị lôi đi không thương tiếc đến chỗ một con ngựa đen tuyền đang đứng đợi gần đó, hai bên sườn của nó đổ mồ hôi loang loáng. Cô im lặng chịu đựng cách đối xử thô bạo của Craven khi anh gần như quăng cô lên yên ngựa. Anh nắm dây cương và nhẹ nhàng nhảy lên ngồi đằng sau cô, cánh tay trái khóa chặt quanh cô.

Con ngựa chạy nước kiệu và đưa họ lướt qua những căn nhà u ám, mặt tiền của những cửa hàng đổ vỡ và những con phố nhốn nháo. Khép mắt lại để tránh làn gió lạnh buốt, Sara thần thờ bắn khoăn có phải anh đang đưa cô về câu lạc bộ hay không. Cô mết mỏi dụi mặt vào lớp vải mềm mại của chiếc áo khoác. Mỗi bước chân nhấp nhô của con ngựa xô cô vào gần anh hơn. Cô chưa bao giờ được ôm chặt như vậy, cơ thể cô kẹt cứng vào cơ thể anh và lồng ngực cô bị ép chặt đến mức cô thở không ra hơi. Nhưng thật lạ là cô tìm thấy niềm an ủi vô bờ trong vòng tay kim cương của anh. Với sức mạnh mạnh mẽ của anh trụ vững đằng sau cô, không có gì và không có ai có thể hại cô. Cô ấy là của tao, anh đã nói như vậy... và trái tim cô rộn lên để hưởng ứng... công nhận đó là sự thật.

Anh là một người đàn ông lạ lùng và khó có thể hiểu được, anh đã từng cố ý đẩy người phụ nữ mình yêu vào vòng tay người khác. Worthy đã kể với cô về chuyện Derek đã gần như đẩy Lily Lawson lên giường của Bá tước vùng Wolverton.

“Ông Craven sợ là mình sẽ yêu cô ấy,” Worthy đã giải bày, “và vì vậy ông ấy đã thực sự đẩy cô ấy đến với bá tước. Ông ấy làm mọi cách có thể để thúc đẩy mối quan hệ của họ. Ông Craven không biết yêu là như thế nào. Ông ấy cho rằng nó chỉ là sự yếu đuối và điên rồ. Tôi tin là chính điểm đó đã hấp dẫn phụ nữ. Mỗi người trong bọn họ đều hy vọng là người có thể nắm được trái tim của ông ấy. Nhưng điều đó là không thể. Ông ấy sẽ không bao giờ cho phép nó xảy ra, nhất định là không...”

Yếu đuối và điên rồ... Tối nay cô đã buông thả để cả hai cảm xúc đó điều khiển. Những câu xin lỗi và cảm kích lơ lửng trên môi cô, nhưng cô quá ngưỡng ngừng để nói ra. Thay vào đó cô nhắm mắt lại và nép vào anh, tuyệt vọng vờ rằng thời gian đã biến mất và họ có thể cưỡi ngựa đi mãi như thế này, ra khỏi phạm vi của trái đất và đi đến một vùng biển trời đầy sao...

Trí tưởng tượng của cô không tồn tại lâu. Họ nhanh chóng đi đến một công viên nhỏ ở giữa những con phố yên tĩnh. Những chụp đèn bằng kính của những chiếc đèn dầu treo lơ lửng dọc xuống đường những hình ovan ánh sáng mờ mờ. Ghì dây cương để con ngựa dừng lại, Derek nhảy xuống rồi đưa tay lên cho cô. Sara lúng túng trượt xuống từ yên ngựa, tay anh giữ eo để đỡ cô xuống. Anh thả cô ra ngay khi chân cô chạm mặt đất và đi về phía cạnh công viên.

Sara đi theo anh và dừng cách anh vài feet. Môi cô mở ra và cổ cô phập phồng, nhưng không có một tiếng nào thoát ra.

Anh quay lại và dụi dụi cằm trong khi nhìn cô chăm chú.

Cô đang chìm đắm trong cảm giác tuyệt vọng vô bờ khi chờ đợi anh phá hủy cô với vài lời châm trích. Nhưng anh tiếp tục im lặng nhìn cô, vẻ mặt anh không thể đọc được, giống như anh đang đợi vài tín hiệu từ phía

cô. Tình thế căng thẳng đó chấm dứt trong vài giây khi Sara bỗng nhiên òa lên khóc. Cô đưa tay lên mặt để gạt bỏ những dòng nước mắt. “Tôi rất xin lỗi.” cô nghẹn ngào.

Đột nhiên anh đứng ngay cạnh cô, bàn tay anh chạm nhẹ lên vai và tay cô, rồi bỗng nhiên giật lại như là bị bỏng. “Không, đừng. Đừng khóc. Bây giờ em đã an toàn.” Anh rụt rè vỗ vỗ lưng cô. “Đừng khóc. Mọi thứ sẽ tốt cả. Mẹ kiếp. Đừng làm như thế.”

Trong khi cô tiếp tục khóc, Derek rập rình quanh cô với vẻ khổ sở bất lực. Anh rất tài giỏi trong việc quyến rũ phụ nữ, mê hoặc và lừa dối họ hay phá vỡ sự phòng thủ của họ... tất cả những điều như thế chứ không phải là an ủi họ. Không ai từng đòi hỏi điều đó với anh. “Thôi, nào,” anh lẩm bẩm, giống như hàng nghìn lần anh nghe thấy Lily Raiford nói với đứa con khóc nhè của cô. “Thôi, nào.”

Bất ngờ cô ngả người vào anh, mái đầu nhỏ tựa vào giữa ngực anh. Mái tóc dài rối tung xõa ra và bám lấy anh như một mạng nhện nâu đỏ rực rỡ. Cảnh giác, anh giơ tay định đẩy cô ra, nhưng thay vào đó cánh tay anh ôm chèoang lấy cô cho đến khi cô ép sát vào anh hoàn toàn. “Cô Fielding,” anh nói với nỗ lực lớn. “Sara...” Cô rúc vào anh sâu hơn để bóp nghẹn tiếng khóc nức nở của mình bằng ngực áo của anh.

Derek chửi thề và len lén đặt môi lên đỉnh đầu cô. Anh tập trung chú ý vào không khí đêm lạnh lẽo nhưng phần cơ thể dưới thắt lưng đã bắt đầu giằng giật với cơn-đau-đã-quá-quen-thuộc. Nó không thể dừng đứng trước cảm giác cơ thể cô ép vào cơ thể anh. Anh là một tên vô lại xấu xa... không phải là một quý ông, anh không phải một người an ủi nghĩa hiệp đối với phụ nữ, mà là một tên phóng đảng chứa đầy những ham muốn bản năng nhất. Anh vuốt tay trên mái tóc của cô và ép đầu cô vào vai anh cho đến khi cô có nguy cơ bị ép phẳng ra. “Ổn rồi,” anh nói cộc lốc. “Bây giờ mọi thứ đều ổn. Đừng khóc nữa.”

“Em không nên đi với Jenner, nhưng em quá giận dữ với anh vì... vì...”

“Phải, anh biết.” Derek lục trong áo khoác và tìm thấy một chiếc khăn tay. Vụng về anh áp nó lên khuôn mặt ướt sũng của cô.

“Đây, cầm lấy nó.”

Cô bỏ chiếc khăn khỏi má và dùng nó để lau mũi. “Ồ, c-cảm ơn.”

“Jenner có làm em đau không?”

“Không, nhưng ông ta bỏ em lại ngay giữa đám đông lộn xộn đó – “ Cầm cô rung lên, báo hiệu những giọt nước mắt tiếp theo, Derek xen ngay vào vội vã.

“Thả lỏng. Thoải mái nào. Giờ em an toàn rồi. Và anh sẽ vận cẩu Ivo Jenner xuống – sau khi đã vận cẩu em vì đã đi với hắn. ” Bàn tay anh trượt ra sau lưng cô dưới tấm áo choàng, vỗ về cô. Sara nấc cục lần nữa. Cô rũ người dựa vào anh, rùng mình. “Anh đã cứu em tối nay. Em sẽ không bao giờ có thể cảm ơn anh đủ được.”

“Đừng nghĩ thế. Bây giờ chúng ta đã hòa nhau.”

“Em rất biết ơn.” Cô khẳng khái.

“Đừng vậy. Anh cũng có trách nhiệm trong chuyện này. Anh nên biết đằng sau chiếc mặt nạ đó chính là em.” Đôi mắt anh rà soát trên khuôn mặt long lanh nước mắt của cô. “Có lẽ anh biết, phần nào đó.”

Sara bất động, cảm nhận trong hơi ấm quanh quần bên dưới những chiếc áo choàng. Một góc bàn tay của anh chạm vào một bên ngực cô, bàn tay còn lại xoa xoa đằng sau tấm lưng nhỏ của cô. “Chiếc váy này ở đâu ở ra vậy?” anh hỏi, thổi ra một làn hơi trắng mờ vào không khí.

“Quý bà Raiford.”

“Tất nhiên,” anh nói về chế giễu. “Nó giống như những thứ mà cô ấy mặc.” Anh liếc mắt nhìn phần mở ra của chiếc áo choàng nơi mà vùng trũng giữa ngực cô hiện ra rõ ràng. Ngón tay cái của anh dịch chuyển về phía ngực cô, nắn nắn ở đường phân cách giữa lớp vải nhung và làn da mịn màng. “Ngoại trừ là em hợp với nó một cách khác thường.”

Sara giả bộ không chú ý đến sự âu yếm dịu dàng đó, ngay cả khi mạch máu cô đập nhanh hơn và núm vú co chặt lại bên trong lớp áo nhung. “Bà Raiford rất tốt. Anh không nên đổ lỗi cho chị ấy. Đến buổi dạ hội là ý của em. Đó là lỗi của em chứ không phải của ai khác.”

“Anh ngờ rằng Worthy và Lily nóng lòng chết đi được để giúp em.” Khớp ngón tay của anh quệt qua đầu vú cô và lướt vòng quanh bên cạnh cho đến khi một cơn run rẩy vì khoái cảm chạy xuyên qua cô. Anh nói dịu dàng trên tóc cô. “Em lạnh à?”

“Không,” cô thì thầm. Hơi nóng chạy rần rật trong huyết quản của cô. Cô cảm thấy như mình đã uống một loại đồ uống mạnh gấp trăm lần rượu.

Derek nhẹ đẩy đầu cô ra sau và nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh muốn em quên hết mọi chuyện xảy ra tối nay.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngày mai em sẽ quay lại ngôi làng của mình. Và em sẽ kết hôn với anh chàng Kingsfield của em.”

“Kingswood.”

“Wood,” anh nóng nảy nhắc lại.

Sara thấm ướt đôi môi khô nứt của mình. “Anh sẽ quên sao, anh Craven?”

“Phải.” Ánh mắt anh lướt qua miệng cô, và anh thả cô ra.

Phút chốc mất phương hướng, Sara đảo đảo và cố lấy lại cân bằng của mình. Cô nửa mong anh nói với cô là đã đến lúc phải về, nhưng hình như anh không vội vã gì. Lững thững đi đến hàng rào gỗ gần đó, anh dựa vào cái cọc rào cao nhất.

“Sao chúng ta không quay lại câu lạc bộ?” Sara hỏi và đi theo anh.

“Để làm gì? Chẳng còn mấy dấu tích của buổi dạ hội sau cuộc khám xét mà anh bạn Jenner của em bày ra. Không còn khách khứa, không trò cờ bạc... và may mắn cho em, không còn rượu punch nguy hiểm.”

Sara đỏ bừng mặt. “Rượu punch đó thật dễ say,” cô thừa nhận.

Anh bật cười và quan sát đôi má hồng và dáng đứng thẳng bằng không chắc chắn của cô. “Em vẫn còn bồng bênh như một con điều, thiên thần à.”

Nhận thấy rằng anh không còn giận dữ với cô nữa, Sara cuộn tay lại và liếc nhìn những con phố yên tĩnh. Cơn gió dường như mang theo những tiếng la hét mơ hồ của cuộc bạo động ở xa, hay đó là một trò đánh lừa của trí tưởng tượng. Cô tự hỏi không biết họ đã đạt được mục đích ghê tởm của họ chưa, họ có thích thú khi xé toang xác của tên cướp đường đó không. Ý nghĩ đó khiến cô run rẩy và cô kể với Craven những gì Jenner đã nói với cô về cuộc bạo động. Anh lắng nghe mà không có chút kinh ngạc nào. “Sao mọi người lại có thể hành động như vậy?” Sara hỏi. “Sao họ có thể đi xem những cuộc hành hình chỉ để giải trí? Em không thể hiểu được.”

“Anh cũng vậy, khi còn là một đứa bé.”

Quai hàm cô trĩu xuống. “Anh đi xem treo cổ, tra tấn và hành hình, và... nhưng anh không thích nó. Anh không thể.”

Derek nhìn vào mắt cô không e dè. “Bây giờ anh không vui thích với cái chết. Nhưng vào thời điểm đó anh đã khá thích thú với nó.”

Bần thần bởi sự thú nhận đó, Sara nhắc mình nhớ rằng khi là một đứa trẻ anh đã sống trong một thế giới ngấm của tội phạm và tội ác; lớn lên trong những nhà thổ, hang ổ của tội phạm, và trên đường phố của khu ổ chuột. Nhưng cô vẫn thấy khó chấp nhận hình ảnh anh đang hò vui khi một người đàn ông vằn vẹo ở cuối một sợi dây. “Anh nghĩ gì khi xem những người bị treo cổ?” cô hỏi.

“Anh nghĩ là mình thật may mắn. Ít nhất thì anh cũng không ở trên đó. Anh bị đói và không có gì ngay cả đến một cái bô đi tiểu đêm... nhưng ít nhất thì anh cũng không có một sợi dây tròng vào cổ.”

“Và điều đó khiến anh cảm thấy hoàn cảnh của mình vẫn còn tốt hơn.”

“Anh không có ‘hoàn cảnh’, cô Fielding. Anh đã đánh đấm, lừa gạt và ăn trộm mọi thứ: thức ăn, rượu... và thỉnh thoảng, là đàn bà.”

Mặt Sara ửng hồng. “Thế còn những công việc lương thiện? Đôi khi anh đã làm. Worthy kể với em như vậy.”

“Việc làm, phải. Lương thiện?” Anh lắc đầu và khịt mũi với vẻ chế nhạo cay đắng. “Em tốt hơn không nên biết.”

Sara im lặng một lúc. “Em muốn,” cô nói đột ngột. “Em muốn biết.”

“Tìm thêm tài liệu cho nghiên cứu của mình?”

“Không, hoàn toàn không phải thế.” Cô hấp tấp bám vào tay anh. “Làm ơn. Anh phải tin là em sẽ không bao giờ tiết lộ những bí mật riêng tư.”

Derek nhìn chăm chăm vào tay áo của anh nơi cô đã chạm vào, ngay cả sau khi cô đã rút tay lại. Anh bắt chéo chân và giữ ánh mắt gắn trên mặt đất. Một món tóc đen dày xoa xuống trán anh. “Anh đã là một thằng bé nạo ống khói cho đến khi trở nên quá lớn. Vài ống khói chỉ có chiều rộng bằng hai hoặc ba viên gạch. Anh vẫn còn bé khi lên sáu tuổi, nhưng đến một ngày anh không thể co mình lại để chui vào ống khói.” Một nụ cười xa xăm thoáng trên mặt anh. “Em không biết thế nào là địa ngục cho đến khi em bị kẹt trong một cái ống khói.”

“Họ làm thế nào để đưa anh ra?” cô hỏi, trong lòng cảm thấy khiếp sợ.

“Họ đốt một bó cỏ khô bên dưới anh. Anh đã bị tróc một nửa da để chui ra khỏi cái ống khói đó.” Anh cười cụt lủn. “Sau đó anh làm phu khuân vác trên những bến tàu. Thỉnh thoảng anh làm những việc khác như: lột da và moi ruột cá, xúc phân và kéo nó từ chuồng ngựa ra bến tàu. Anh không hề biết tắm rửa là như thế nào.” Anh liếc mắt nhìn cô và nhún vai cười trước biểu hiện của cô. “Anh đã bốc mùi kinh tởm đến mức mà thậm chí những con ruồi cũng không đến gần.”

“Ôi, Chúa ơi,” cô thốt lên nho nhỏ.

“Thỉnh thoảng anh cũng tranh thủ vận may – trộm hàng hóa ở trên bờ và lén bán cho những người lái buôn. Anh không khác gì những gã khác ở khu ổ chuột. Tất cả bọn anh đều làm bất cứ việc gì cần thiết để sống sót. Nhưng có một gã... tên hắn là Jem... một thằng gầy gò và có cái mặt như khỉ. Một ngày anh nhận ra là hắn làm tốt hơn những người còn lại. Hắn ta có một chiếc áo dày để mặc, thức ăn đủ để no, thậm chí là ôm trong tay một con điếm vài lần. Anh tiếp cận và hỏi hắn kiếm tiền bằng cách gì.” Nét mặt anh thay đổi, biến thành thô cứng và gay gắt khiến những đường nét đẹp trai biến mất. “Jem nói với anh. Nghe theo lời khuyên của hắn, anh quyết định tham gia việc khai quật xác chết.”

“Anh... làm việc trong một nhà thờ?” Sara vừa kinh ngạc vừa hỏi.

Derek nhìn cô sững sốt và sau đó bắt đầu cười ngất. Khi cô hỏi vì sao thì anh thực sự đã cười lớn hơn gấp bội và há hốc miệng để thở. “Không, không...” Sau khi lấy tay áo quệt mắt, anh rút cuộc đã có thể kiềm chế lại mình.

“Anh làm một người đào xương cốt.” anh giải thích.

“Em không hiểu – “

“Người đào mộ trộm. Anh đào những xác chết lên từ nghĩa địa và bán chúng cho những sinh viên trường y.” Một nụ cười kỳ dị nở trên môi anh. “Kinh ngạc, phải không? Và ghê tởm.”

“Em...” Sara cố gắng sắp xếp những ý nghĩ rời rạc của mình. “Em không thể nói em thấy đó là một công việc hay ho.”

“Không. Nó khác xa với một công việc thú vị. Nhưng cô Fielding à, anh là một tên trộm giỏi. Jem đã thường nói anh có thể đánh cắp cả ánh sáng từ mắt của ác quỷ. Anh đã là một người khai quật xác chết rất giỏi – có năng suất và đáng tin. Trung bình một đêm là ba.”

“Ba cái gì?”

“Thi thể. Theo luật, những bác sĩ phẫu thuật và sinh viên y chỉ có thể sử dụng xác của những tên tù đã bị kết án. Nhưng như thế không bao giờ đủ để dùng. Vì vậy họ trả tiền cho anh để đi đến nghĩa địa gần bệnh viện hoặc những viện cứu tế và mang về cho họ những xác chết mới chôn mà anh có thể tìm thấy. Những tay bác sĩ gọi chúng là ‘vật mẫu thí nghiệm’ “

“Việc đó kéo dài bao nhiêu lâu?” Sara hỏi với một cơn rùng mình ớn lạnh.

“Gần hai năm – cho đến lúc anh bắt đầu giống những cái xác chết mà anh đã đào trộm. Nhọt nhọt, gầy gò, như một cái xác biết đi. Anh ngủ suốt ngày và chỉ đi ra ngoài vào ban đêm. Anh không bao giờ làm việc lúc trăng tròn. Vì sáng quá. Luôn luôn có nguy hiểm rình rập là bị những người trông coi ở đó bắt, những người tất nhiên không coi công việc đó là tử tế. Khi anh không thể đi làm, anh ngồi ở một góc của quán rượu tồi tàn và uống cho đến khi bụng anh không còn chứa nổi, và cố gắng quên đi những gì anh đang làm. Anh trở nên mê tín. Anh bắt đầu nghĩ rằng mình sẽ bị nguyên rửa vì đã xâm phạm đến rất nhiều sự yên nghỉ vĩnh hằng.”

Anh nói bằng một giọng đều đều, như là anh đang kể về những điều không liên quan gì đến anh. Sara nhận thấy mặt anh đã đỏ bừng lên. Hồ thẹn, tự ghê tởm chính mình, giận dữ... Cô chỉ có thể đoán những cảm xúc đang khuấy động trong anh. Tại sao anh lại tự thú những chuyện riêng tư và không thể nói ra này với cô?

“Anh nghĩ anh đã chết ở bên trong,” anh nói. “Hoặc ít nhất chỉ một-nửa-là-con-người. Nhưng đồng tiền giữ anh tiếp tục làm, cho đến khi anh có một cơn ác mộng đã đặt dấu chấm hết cho việc đó. Sau đó anh không bao giờ đặt chân đến gần nghĩa địa nữa.”

“Kể cho em nghe,” Sara nói dịu dàng nhưng anh lắc đầu.

“Sau thời gian làm việc khai quật xác chết anh quay sang tìm cách khác để kiếm tiền – tất cả chúng đều đáng kinh tởm. Nhưng cũng không tồi tệ bằng những gì trước đó. Ngay cả giết người.”

Anh lại im lặng. Mặt trăng đã bị mây che phủ, bầu trời nhuộm màu xám và tím u ám. Nếu là trước đây, đêm nay có thể là một đêm mà anh sẽ đi ra ngoài để làm cái việc bán bỏ đồ ở nghĩa địa. Khi cô nhìn vào người đàn ông đang đứng cạnh mình, mái tóc anh sáng mờ mờ như gỗ mun dưới ánh đèn, Sara nhận ra rằng trái tim cô đang đập rộn ràng và lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi. Mồ hôi lạnh chảy nhỏ giọt xuống lưng và cánh tay cô. Anh đã đứng – cô bị kinh sợ bởi những việc anh đã làm. Và không nghi ngờ gì là vẫn còn nhiều thứ khác anh không nói với cô.

Cô vật lộn với nhiều cảm xúc cùng một lúc, cố gắng để hiểu anh, hơn tất cả là cố gắng không sợ hãi anh. Cô thật quá ngây thơ. Cô chưa bao giờ tưởng tượng anh dám làm những việc khinh khủng như vậy. Gia đình những nạn nhân của anh, họ đã phải chịu đựng như thế nào – và đó cũng có thể là gia đình của cô, họ hàng của cô. Anh phải chịu trách nhiệm về việc gây ra nỗi đau cho rất nhiều người.

Nếu ai đó miêu tả một người đàn ông như vậy với cô, cô có thể nói rằng anh ta đã không thể sửa chữa được nữa. Nhưng... anh không phải hoàn toàn xấu. Anh đã đi theo cô tối nay, lo sợ cho sự an toàn của cô. Anh đã từ chối lợi dụng cô ở câu lạc bộ khi mà không gì có thể ngăn anh lại ngoại trừ chính lương tâm của anh. Chỉ vừa mới rồi khi cô đang khóc, anh đã rất ân cần và dịu dàng. Sara lắc đầu rối bời, không biết phải nghĩ gì.

Mặt Craven quay đi nhưng vẻ thách thức hiện ra rõ ràng. Dường như là anh đang đợi cô lên án anh. Trước khi cô lỡ mớ nhận thức được mình đang làm gì, thì tay cô đã chạm vào những lọn tóc đen uốn xoắn phía sau cổ anh. Anh dường như nín thở khi cảm nhận sự đụng chạm của cô. Những cơ bắp co thắt bên dưới đầu ngón tay cô. Cô cảm thấy sự sôi sục bên dưới vẻ cứng ngắc của anh, và nỗ lực của anh để đóng kín cảm xúc của mình.

Sau một phút anh nhìn cô với đôi mắt xanh cháy rực. “Cô bé ngốc nghếch. Anh không muốn em thương hại. Anh đang cố nói với em – “

“Đó không phải là thương hại.” Cô vội vã rút tay lại.

“Anh đang cố gắng nói em rằng tất cả những gì quan trọng đối với anh và những gì anh đã làm được chỉ là một đồng tiền.”

“Anh đã có một núi tiền rồi.”

“Chưa đủ,” anh nóng nảy nói. “Không bao giờ đủ. Nếu em có giác quan của một con chim sẻ bị lạnh cóng thì em sẽ hiểu.”

Đôi lông mày của Sara nhíu lại với nhau. Cô cảm thấy lồng ngực bị thắt chặt cho đến khi cô nổ tung vì giận dữ gần như ngang bằng với anh.

“Em rất hiểu! Anh có ý chí để tồn tại, anh Craven. Làm sao em có thể đổ tội cho anh vì điều đó. Em không thích những việc anh đã làm, nhưng em cũng không phải là một kẻ đạo đức giả. Nếu em sinh ra trong một khu ổ chuột, có thể em cũng trở thành gái điếm. Em biết đủ để hiểu rằng có rất ít lựa chọn cho anh vào hoàn cảnh đó. Thực ra... em... em kính phục anh vì đã kéo mình ra khỏi vực sâu như vậy. Rất ít người đàn ông có đủ ý chí và nghị lực để làm như vậy.”

“Ồ?” anh cười u ám. “Sáng nay em hỏi anh về hội đồng của những bà bảo trợ. Anh sẽ nói cho em biết. Hầu hết chồng của họ đều có nhân tình, vì vậy để họ cô đơn trên giường hằng đêm. Anh thường phục vụ những quý bà cao quý đó với một cái giá. Anh kiếm được cả một gia tài. Anh làm điếm cũng giỏi như làm một kẻ cướp.”

Máu rút cạn khỏi má Sara.

Anh chế giễu một cách êm ái khi nhìn thấy phản ứng của cô. “Vẫn còn kính phục anh?”

Sara lặng người nhớ đến những cuộc trò chuyện cô đã nói với những cô gái điếm khi chuẩn bị viết Mathilda. Họ có cùng một vẻ mặt như Craven hiện nay... trống trải, tuyệt vọng. “Khi anh cần thêm tiền để trang trải cho câu lạc bộ,” Craven tiếp tục, “Anh tống tiền vài người trong số họ. Không một quý ngài đứng đắn nào lại muốn biết vợ mình đã mang một hạng người thấp kém mới nổi như anh lên giường. Nhưng điều kỳ lạ là, việc tống tiền lại không làm giảm sự hấp dẫn của anh. ‘Tình bạn’ đó tiếp tục duy trì cho đến khi câu lạc bộ được xây xong. Chúng tôi – những bà bảo trợ và anh có sự thông hiểu lẫn nhau.”

“Bà Raiford – “ Sara nỉn khàn khàn.

“Không, cô ấy không phải là một trong số họ. Cô ấy và anh chưa bao giờ...” Anh là một cử chỉ mất kiên nhẫn và bất ngờ lùi lại và bắt đầu bước quanh cô như là có một vòng lửa ngăn cách họ. “Anh không muốn những thứ đó của cô ấy.”

“Bởi vì anh quan tâm đến chị ấy.” Khi lời nhận xét không nhận được phản ứng gì, Sara thúc ép xa hơn. “Và chị ấy là một trong rất nhiều người quan tâm đến anh... bao gồm Worthy, Gill, ngay cả những cô gái ở nhà chứa – “

“Điều đó đi cùng với việc trả lương cho họ.”

Bỏ qua thái độ nhạo báng của anh, cô kiên định nhìn anh. “Anh Craven, tại sao anh kể với em tất cả những điều này? Anh sẽ không chấp nhận sự thông cảm của em và em cũng không khinh miệt anh. Anh muốn gì ở em?”

Dừng lại giữa đà đi, anh bước qua hàng rào vô hình chắn giữa họ và ghi lấy cô. Bàn tay anh nắm chặt cánh tay cô đến mức gây đau đớn. “Anh muốn em rời khỏi đây. Em sẽ không an toàn khi ở đây. Cho đến khi em còn ở Luân Đôn em sẽ không an toàn với anh.”

Ánh mắt anh rà soát trên mái tóc rối bời, khuôn mặt thanh tú và đôi mắt hoang mang của cô. Với một tiếng rên đau đớn bất thành linh anh kéo cô ập vào anh và vùi mặt vào tóc cô. Sara nhắm mắt lại trong khi trí óc cô quay mòng mòng. Cơ thể anh rắn chắc và mạnh mẽ, gấp cong bên cạnh cơ thể cô do sự khác biệt chiều cao của họ. Cô cảm thấy anh rung động với sức ép của ham muốn. Anh nói ngay bên dưới tai cô, giọng anh khàn đi vì đam mê giày xé. “Em phải ra đi, Sara... vì anh muốn ôm em như thế này cho đến khi da thịt em tan chảy vào anh. Anh muốn có em trên giường của anh, mùi thơm của em trên chăn của anh, tóc của em trải rộng trên gối của anh. Anh muốn cướp đoạt sự trong trắng của em. Chúa ơi! Anh muốn hủy hoại em chứ không phải ai khác.”

Mù quáng Sara đặt tay lên má anh, lướt xuống hàng râu quai nón mới mọc. “Nếu em cũng muốn vậy thì sao?” Cô thì thầm.

“Không,” anh nói dữ dội và di chuyển miệng anh trên vùng da cổ ngọt ngào của cô. “Nếu em là của anh, anh sẽ biến em thành một người mà ngay em cũng không nhận ra được. Anh sẽ làm em tổn thương theo cách mà em không thể tưởng tượng được. Anh sẽ không để điều đó xảy ra. Nhưng đừng bao giờ nghĩ anh không muốn em.” Tay anh ghì cô vào chặt hơn, và họ đều bắt đầu hít thở khó khăn. Phần cơ thể bị kích thích của anh nóng rực áp sát bụng cô.

“Đó là dành cho em,” anh lầm bầm. “Chỉ mình em.” Anh nắm cổ tay cô và đặt lòng bàn tay cô lên ngực anh. Ngay cả bị ngăn cản bởi những lớp áo dày, cô vẫn có thể cảm nhận tiếng đập mạnh mẽ của trái tim anh. Cô vận vẹo để áp mạnh vào anh hơn, phản ứng của anh như bị nghẹt thở. “Một người đàn ông không bao giờ nên bị đầu độc đến chết như thế này.” Anh nói rời rạc. “Nhưng ngay cả khi ma quỷ thì thâm bên tai xúi giục anh chiếm đoạt em, anh cũng không thể làm thế.”

“Xin anh,” cô thở nặng nhọc không biết cô đang yêu cầu anh để cô đi hay giữ cô lại với anh.

Lời nói đó dường như đẩy anh đến bờ vực của sự mất trí. Miệng anh lấp đầy miệng cô với một tiếng rên đau đớn, lưỡi anh tìm kiếm trong sự chiếm hữu gấp gáp. Sara vòng tay quanh đầu anh và luồn những ngón tay vào những lọn tóc đen của anh như là cô có thể giữ anh lại với cô mãi mãi. Cô vẫn có thể cảm nhận nhịp tim dồn dập của anh áp sát vào bộ ngực bị ép phẳng của cô. Chân anh mạnh mẽ xâm nhập vào giữa váy cô, tạo ra một sự tiếp xúc thân mật sâu sắc không thể tả được. Cô không biết anh đứng đó để hôn cô trong bao lâu, miệng anh đôi khi dịu dàng, đôi khi mạnh bạo, bàn tay anh lang thang tự do bên trong chiếc áo choàng của cô. Đôi chân cô trở nên yếu ớt, và cô biết là cô không thể đứng thẳng nếu không có vòng tay anh nâng đỡ.

“Anh Craven,” cô rên rỉ khi môi anh rời khỏi môi cô và nóng bỏng trượt xuống dưới cổ họng cô.

Anh vuốt những sợi tóc xòa trên mặt cô ra sau và áp trán và trán cô cho đến khi cô có thể cảm thấy những mũi khâu của vết thương trên da cô. “Gọi tên anh. Gọi tên anh dù chỉ một lần.”

“Derek.”

Vào lúc đó anh bắt động. Hơi thở anh phả trên cằm cô. Sau đó anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi mắt đang khép của cô và hàng lông mi của cô rung rung bên dưới môi anh. “Anh sẽ quên em, Sara Fielding,” anh tàn nhẫn nói. “Cho dù khó khăn như thế nào.”

Những giây phút cuối cùng của đêm hôm đó quanh quẩn trong ký ức của Sara. Anh đã đưa cô đến nhà Goodman. Cô ngồi một bên trên yên ngựa và dụi đầu vào ngực anh, nín chặt vào anh. Ngay cả trong không khí rét buốt, cơ thể anh dường như vẫn ấm áp như một ngọn lửa hồng. Họ dừng lại bên cạnh đường và anh gỡ tay cô ra để xuống ngựa.

Một cơn mưa tuyết nhỏ bắt đầu rơi. Những bông tuyết xoay tròn rơi xuống đường tạo ra những tiếng động nho nhỏ tinh tế. Craven giúp cô xuống ngựa. Một vài bông tuyết rơi trên tóc anh và tan ra tạo thành những vệt ẩm trên tóc anh. Vết sẹo của anh nhìn rõ hơn ngày thường. Cô ao ước ép môi vào vết thương đó, một dấu vết còn mãi nhắc nhở về cái đêm cô đã gặp anh. Cổ họng cô ứ nghẹn đến mức không thể thở được. Đôi mắt cô nhức nhối vì những giọt nước mắt không thể rơi.

Anh quá khác xa so với chàng kỵ sỹ hào hiệp trong những câu chuyện lãng mạn mà cô yêu thích... Anh xấu xa, ích kỷ và không hoàn hảo. Anh đã cố tình phá hủy mọi ảo tưởng mà cô có thể có về anh, phơi bày quá khứ bí ẩn đúng như sự kinh hoàng xấu xa của nó. Mục đích của anh là đẩy cô đi xa. Nhưng thay vì vậy cô cảm thấy gần gũi với anh hơn, như là sự thật đã trói buộc họ vào một mối ràng buộc sâu sắc mới.

Trong khi đi cùng cô lên những bậc thềm trước cửa nhà Goodman, Craven dừng lại xem xét mái tóc rối, đôi má đỏ ửng vì gió tạt và đôi môi sưng phồng của cô.

Anh cười uể oải. “Em trông như bị vậy hăm bởi cả một đoàn thủy thủ.”

Sara nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm của anh, biết rằng chúng sẽ ám ảnh cô cả cuộc đời. “Em sẽ không bao giờ gặp anh nữa, đúng không?” cô bàng hoàng nói.

Không cần thiết phải trả lời. Anh cầm tay cô như thể nó là một vật vô giá và nâng nó lên miệng anh nhẹ nhàng đến nỗi cô cảm thấy tay cô như đang bay lên. Hơi ấm của hơi thở anh xâm nhập vào da cô. Cô cảm nhận được sự chuyển động của môi anh khi anh ấn vào lòng bàn tay cô những từ không lời. Anh thả cô ra, và ánh mắt anh nhìn cô dường như đang bộc lộ những khát vọng, ham muốn và cay đắng sâu thẳm trong tâm hồn của anh. “Tạm biệt, cô Fielding,” anh nói khản đặc, rồi quay lại và sải bước đi. Sara bất động nhìn anh nhẹ nhàng

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

Sau khi trở lại Greenwood Corners, ngày hôm sau Sara đi bộ khoảng một dặm qua những con đường mòn đóng băng và những mảnh rừng thưa ngăn giữa ngôi nhà của gia đình cô và dinh thự nhỏ của nhà Kingswood. Dọc đường cô hít thở sâu không khí trong lành của vùng quê, quện với hương thơm của gỗ thông và tuyết. “Chị Fielding!” Cô nghe thấy giọng lạnh lạnh của một cậu bé đằng sau cô.

“Chị thấy Luân Đôn như thế nào?”

Sara quay lại cười với cậu bé Billy Evans, con trai của ông chủ cối xay. “Luân Đôn rất thú vị,” cô trả lời. “Giờ này sao em không ở trường?” Cô nhìn cậu bé với vẻ dò hỏi tinh nghịch, biết rằng đây không phải là lần đầu tiên Billy bị bắt gặp trốn học.

“Em được cử đi mượn một cuốn sách ở nhà hiệu trưởng,” cậu ta vui vẻ nói. “Cuốn tiểu thuyết mới của chị đã viết đến đâu rồi, chị Fielding?”

“Vừa mới bắt đầu,” Sara nói thật. “Chị nghĩ sẽ hoàn thành nó vào mùa hè.”

“Em sẽ kể với mẹ. Mẹ em rất yêu thích những cuốn sách của chị - nhưng bà ấy phải giấu cha em để đọc.”

“Sao thế?”

“Cha em không thích mẹ đọc nó. Cha nói là mẹ có thể nảy ra ý định bỏ đi giống như Mathilda.”

Họ cùng cười và Sara vò vò mái tóc đỏ của cậu bé. “Bà ấy sẽ không bao giờ làm như thế, Billy. Bên cạnh đó, cuối cùng Mathilda gần như nhảy xuống sông từ một chiếc cầu – thấy không đó là hậu quả của việc bỏ đi.”

Cậu ta cười toe toét đến mức nhe cả chiếc răng vẩu. “Vậy em đoán là chị sẽ không bao giờ rời bỏ anh Kingswood lần nữa.”

Cô nghiêng người về gần phía cậu. “Em có nghĩ anh ấy nhớ chị không?” cô hỏi với giọng thì thầm bí ẩn. Trước sự thích thú của cô, Billy bỗng thẹn thùng đến mức mặt cậu bé biến thành màu hồng tươi bên dưới mái tóc màu cà rốt.

“Chị tự hỏi anh ấy đi!” cậu nói và chạy vụt đi trên con đường.

“Chị định vậy.” Thong thả đi tiếp, Sara thả dãi với một cảm xúc lẫn lộn giữa niềm vui và nỗi buồn. Đây là nơi cô thuộc về, là nơi mà mọi thứ quen thuộc với cô. Cô biết hình dáng của từng con đường, từng cánh đồng và từng con suối. Cô quen biết với tất cả mọi người trong làng cũng như lịch sử của mỗi một gia đình sống ở đây. Greenwood Corners là một nơi đáng yêu. Nhưng lần trở về nhà này của cô rất khác so với những lần khác. Thay vì thấy nhẹ nhõm và vui vẻ, cô cảm thấy trống chệnh, như là cô đã để một phần quan trọng của chính mình lại sau lưng. Ngay cả cha mẹ và nụ cười chào đón âu yếm của họ cũng không xóa đi cảm giác bức rứt của cô. Sáng nay, cô nóng lòng muốn gặp Perry và hy vọng anh sẽ mang lại cho cô sự khuây khỏa mà cô cần.

Tim cô đập nhanh hơn khi cô đến gần nhà Kingswood. Đó là một dinh thự nông thôn xinh đẹp với thiết kế cổ điển, những cây thường xuân leo quanh mặt trước nhà được trang trí bằng những hình đắp nổi. Bên

trong nhà, những căn phòng được trang trí với những chi tiết bằng thạch cao đơn giản và những mảng màu đất, màu nâu và màu xanh hạt đậu tào nhũ. Trong khoảng thời gian thời tiết ẩm áp mẹ của Perry, Martha, thường ở trong khu vườn sau bếp ở đằng sau ngôi nhà để chăm sóc những cây thuốc và rau của bà. Suốt những tháng mùa đông bà thường ngồi khâu và trong phòng khách, gần với ánh sáng và hơi ấm của chiếc lò sưởi. Và Perry, tất nhiên, ở trong thư viện và mải mê với những tập thơ và sách vở lịch sử yêu thích của anh.

Sara gõ cửa và quẹt giày vào gờ của bậc thềm. Sau một hoặc hai phút Martha Kingswood xuất hiện. Bà là một phụ nữ quyến rũ với đôi mắt màu xanh-xám và mái tóc màu vàng ngày xưa nay đã nhạt màu thành màu vani nhạt. Thái độ chào mừng của bà biến mất ngay khi bà nhận ra người khách đến thăm. “Bác thấy là cháu đã trở về từ chuyến đi lang thang.”

Sara nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của người phụ nữ lớn tuổi và mỉm cười vui vẻ. “Không phải đi lang thang. Mà là nghiên cứu.” Cô không thể không nghĩ đến lời cảnh báo mà mẹ cô, Katie, đã khuyên cô vài năm trước. “Cẩn thận với những gì con nói với người đàn bà đó, Sara. Mẹ biết Martha từ khi cô ta là một cô gái. Cô ta khuyến khích con giải bày với cô ta, và sau đó tìm cách để lợi dụng lời nói của con để chống lại con.”

“Nhưng con chưa bao giờ cho bác ấy một lý do để ghét con,” Sara đã phản đối.

“Con có tình yêu của Perry, con yêu. Lý do đó là đủ.”

Từ lúc đó Sara dần nhận ra rằng mẹ cô đã đúng. Trở thành góa bụa sau khi Perry sinh ra được vài năm, Martha đã đặt trung tâm cuộc sống của mình xung quanh người con trai. Khi nào bà ở cùng một phòng với họ, bà quanh quẩn bên cạnh anh với một thái độ ghen ghét không giấu giếm khiến Sara không thoải mái. Perry đã cam chịu thái độ chiếm hữu của mẹ anh và cũng biết rằng bà không thích bất cứ ai lấy mất sự quan tâm của con trai bà đối với bà. Nhưng anh tuyên bố rằng sau khi anh cưới vợ, Martha sẽ rời lỏng vòng kim kẹp chặt chẽ của bà. “Tất cả chúng ta đều có thể đi đến một sự thông hiểu,” anh đã từng nói với Sara vô số lần. “Nhớ đừng cho rằng những gì mẹ anh nói là đối với riêng em. Mẹ sẽ cư xử như thế với bất cứ cô gái nào anh theo đuổi.”

Martha chắn cửa ra vào với thái độ khắt khe như là muốn ngăn Sara bước vào, “Cháu về lúc nào?”

“Chiều hôm qua.”

“Ta cho là cháu đến đây để gặp con trai ta.” Giọng Martha nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ hiềm khích khiến Sara nhăn nhó.

“Vâng, thưa bác Kingswood.”

“Có lẽ lần sau cháu có thể sắp xếp thời gian đến thăm của mình để không làm gián đoạn việc học buổi sáng của nó.” Giọng Martha ngụ ý là cô thật quá thiếu suy nghĩ khi thăm hỏi vào giờ này. Trước khi Sara có thể trả lời, Martha mở cửa rộng hơn và ra hiệu cho cô đi vào nhà.

Hy vọng Martha không đi theo cô, Sara bước nhanh qua hành lang. Cô nhăn nhó nghĩ, sẽ thật là tuyệt nếu sự đoàn tụ của cô và Perry có được chút riêng tư, ít nhất là trong một đến hai phút. Thật cảm ơn là cô không nghe thấy tiếng chân của Martha sau lưng cô. Cô đi đến thư viện, đó là một gian phòng tiện nghi được trang trí bởi những bức bình phong giấy trang trí hình những con chim màu hồng, đỏ và nâu, và chất đầy những hàng giá sách bằng gỗ dổi ngựa.

Chàng trai trẻ ngồi sau một chiếc bàn gỗ hoa hồng gần một cửa sổ đứng dậy và mỉm cười với cô.

“Perry!” cô kêu lên và chạy về phía anh.

Perry cười khúc khích trước sự bốc đồng của cô và ôm cô vào lòng. Dáng người anh mảnh khảnh và chiều cao vừa phải với bàn tay thon thả nhất mà Sara từng thấy ở một người đàn ông. Mọi cử chỉ của anh đều toát lên vẻ thanh tao. Cô đã luôn thích được nhìn anh viết, chơi đàn hoặc đơn giản chỉ là lật một trang sách. Sara nhắm mắt lại hít vào mùi nước hoa cologne của anh và mỉm cười hài lòng. “Ôi, Perry.” Cảm giác về thân thể khỏe mạnh của anh quen thuộc và thoải mái, khiến cho những ngày đã qua ở Luân Đôn dường như chưa hề xảy ra.

Nhưng ngay lập tức một ký ức lóe lên trong đầu cô... Cánh tay mạnh mẽ của Derek Craven ghì chặt cô lại, giọng nói thì thầm của anh dịu dàng bên tai cô. “Anh muốn ôm em như thế này cho đến khi da thịt em tan chảy vào anh... Anh muốn có em trên giường của anh, mùi thơm của em trên chăn của anh...”

Giật mình, Sara giật đầu lại.

“Em yêu?” Perry lẩm bẩm. “Chuyện gì vậy?”

Cô chớp mắt khó nhọc trong khi vai cô run lên. “Chỉ là... một cơn ớn lạnh từ bên ngoài.” Sara nhìn anh chăm chú và cô gắng xóa mờ ký ức đó với hình ảnh khuôn mặt đẹp trai của Perry. “Anh thật đẹp trai,” sự thật thà của cô khiến anh bật cười về hài lòng.

Mọi người đều thừa nhận rằng Perry là người đàn ông đẹp trai nhất Greenwood Corners. Mái tóc màu vàng đồng của anh lúc này đã dài thêm một chút. Đôi mắt sáng màu xanh-ngọc gây ấn tượng hơn nhiều so với mắt cô. Mũi nhỏ và thẳng, đôi môi đẹp và vàng trăn cao và phẳng, tất cả đường nét giống với mô típ những nhân vật nam chính lãng mạn của Byron*.

(*George Gordon Byron, nam tước Baron thứ sáu của Rochdale (1788-1824), nhà thơ Anh, được tôn là một trong những nhà thơ dẫn đầu xu hướng lãng mạn, một trong những nhân vật nam điển hình của ông là Don Juan)

Liếc nhìn xung quanh để đảm bảo họ không bị theo dõi, Perry cúi xuống hôn cô. Sara ngoan ngoãn ngẩng mặt lên. Nhưng đột nhiên tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là một khuôn mặt có sẹo kề bên mặt cô, tia sáng lấp lánh của đôi mắt xanh lục và đôi môi mạnh mẽ tìm kiếm và chiếm hữu không ngừng... rất khác biệt so với đôi môi dịu dàng của Perry. Cô nhắm chặt mắt lại và buộc mình đáp trả.

Sau khi chấm dứt nụ hôn với một tiếng chép miệng nhỏ, Perry nhắc đầu lên và mỉm cười với cô. “Mũ của em đâu rồi?” anh hỏi. “Nó luôn trông rất đẹp với sợi dây ôm quanh má em.”

“Hôm nay em quyết định không đội nó.” Sara nhăn mặt khi vòng tay anh rơi lỏng. “Không... đừng dừng lại sớm thế.”

“Mẹ sẽ sớm xen vào giữa chúng ta thôi,” anh cảnh báo.

“Em biết.” Sara thở dài và lưỡng lự lùi lại. “Chỉ là em nhớ anh quá.”

“Bằng với anh nhớ em,” Perry ga lăng trả lời, chỉ tay về chiếc ghế trường kỷ gỗ sồi. “Hãy ngồi xuống và nói chuyện nào, em yêu. Anh tin là mẹ có ý mang đến một ít trà – Anh nghe thấy bà đang loay hoay trong bếp.”

“Chúng ta không thể có một chút thời gian riêng tư hay sao?” cô thì thầm, nhớ ra là Martha rất thánh tai. “Em có vài chuyện muốn nói riêng với anh.”

“Em và anh, chúng ta có cả một cuộc đời dành cho riêng hai chúng ta,” Perry hứa và đôi mắt xanh sáng lấp lánh. “Chắc chắn là một vài tiếng đồng hồ ở với mẹ anh không phải là quá mức chịu đựng?”

“Em cho là vậy,” cô nói lưỡng lự.

“Đúng là người yêu của anh.”

Phấn chấn vì lời khen của anh, Sara để anh cởi áo choàng giúp cô và ngồi xuống trên những chiếc nệm thêu dây của chiếc ghế tràng kỷ. Perry cầm tay cô và ngón tay cái vuốt ve trên những đốt ngón tay của cô. “Vây là,” anh âu yếm nói, “xem ra chuyến đi thăm Luân Đôn không gây tổn hại gì cho em.” Đôi môi anh nở một nụ cười tươi rói. “Mẹ anh đã có vài ý tưởng hài hước về những chuyến nghiên cứu của em. Bà đã hỏi là ‘Liệu con bé có biết hết về những thứ xấu xa như là gái điếm và trộm cắp hay không?’ Anh đã phải mất một thời gian gay go để thuyết phục mẹ rằng em sẽ không lang thang qua những quán rượu hay nhà chứa trên những con phố tăm tối! Đơn giản là mẹ không thể hiểu em có một trí tưởng tượng tuyệt diệu như thế nào.”

“Cám ơn anh,” Sara nói không thoải mái khi mắt cô gắn chặt vào một đôi chân nền mạ vàng và sơn đen trên bức tường đối diện. Mặc dù cô chưa bao giờ nói dối anh về những chuyến đi nghiên cứu ở thành phố, nhưng cô đã khéo léo đánh lạc hướng anh, nói giảm nói tránh về hầu hết những việc làm có nguy hiểm của

cô và khiến chúng trở nên khá mơ hồ. Perry đã luôn chấp nhận sự giải thích của cô mà không có thắc mắc gì, nhưng mẹ anh lại có bản tính hay nghi ngờ.

“Rất cuộc là,” Perry nói tiếp, “Sara yêu quý của anh dành hầu hết thời gian của cô ấy để đọc qua những tuyển tập sách và thăm quan những lâu đài cổ. Phải vậy không?” Anh nháy mắt tinh nghịch với cô, trong khi đó Sara thấy tim mình trườn lên đến tận cổ áo.

“Vâng, đúng thế. Ừm... Perry... có vài điều em muốn nói với anh. Trong khi em ở Luân Đôn, có một hoặc hai buổi tối em về nhà rất muộn. Bác Goodman đã dọa sẽ viết thư ẹ em và những người bạn khác của bác ấy ở Greenwood Corners và kể rằng em là một ‘cô gái lạnh chanh liều lĩnh’.”

Perry sụm xuống vì buồn cười với ý tưởng đó. “Sara Fielding, một cô gái lạnh chanh liều lĩnh! Bất cứ ai biết về em cũng sẽ cười với ý tưởng đó.”

Sara mỉm cười nhẹ nhõm. “Em vui là anh sẽ không để ý đến những gì bác Goodman có thể nói.”

Perry nắm lấy hai bàn tay cô. “Có lẽ vài con gà mái già lẩm mồm lan truyền những tin đồn nhảm về em bởi vì em đã viết vài câu chuyện ngắn về Mathilda. Nhưng anh hiểu em hơn tất cả mọi người, em yêu. Anh biết những mơ ước giản dị nhất trong trái tim em – và anh sẽ biến chúng thành sự thật. Khi đó, em không cần phải băn khoăn với những giấc mơ ban ngày của mình và viết lách về chúng. Em có anh và một nhà đầy những đứa con của riêng mình để bận rộn. Tất cả những gì mà một phụ nữ mong muốn.”

Sara ngạc nhiên nhìn anh. “Có phải anh đang nói anh muốn em dừng viết lách lại?”

“Mẹ mang trà đây,” giọng Martha vang lên từ cửa ra vào. Bà bước vào phòng mang theo một khay bạc chạm trổ và bộ đồ uống trà đã ở trong gia đình Kingswood được ba thế hệ.

“Mẹ,” Perry nói với một nụ cười tươi tỉnh. “Sao mẹ lại biết chính xác chúng con đang muốn gì? Hãy đến ngồi và nghe Sara thuật lại về chuyến thăm thành phố hư hỏng đó.”

Chột dạ vì cái nhìn không tán thành của Martha, Sara nhích khỏi Perry một chút cho đến khi họ đã ngồi cách nhau một khoảng cách thận trọng.

Martha đặt cái khay lên chiếc bàn tròn đồi mồi trước mặt họ và ngồi xuống chiếc ghế gần đó. “Sao cháu không pha trà, Sara?” Martha đề nghị với giọng đầy ngụ ý rằng bà đang ban phát một ân huệ ột vị khách đặc biệt. Nhưng theo cách nào đó Sara có cảm giác là mình đang trải qua một cuộc kiểm tra. Cô cẩn thận rót trà vào một chiếc tách bằng sứ thanh nhã, sau đó thêm sữa và đường. Ý nghĩ nghi ngờ mình đang bị kiểm tra của cô được khẳng định bởi vẻ hài lòng gây ớn lạnh của Martha. “Đó không phải là cách pha mà Perry thích,” Martha nói.

Cô nhìn Perry thắc mắc. “Anh dùng sữa và đường chứ?”

Anh nhún vai yếu ớt. “Có, nhưng – “

“Cháu cho sữa vào sau cùng,” Martha xen vào trước khi Perry có thể nói rõ với cô. “Con trai bác thích cho sữa trước và tiếp đó là rót trà. Điều đó tạo ra một sự khác biệt lớn về hương vị.”

Nghĩ rằng có lẽ bà chỉ đang đùa, Sara quay lại nhìn Perry. Anh tặng cô một nụ cười lả giả. Sara gượng mình nhún vai tỏ vẻ bình thản. “Ồ,” cô nói giọng hơi rung lên vì buồn cười, “Cháu sẽ cố gắng nhớ điều đó, bác Kingswood. Cháu không thể hiểu tại sao điều đó thoát khỏi sự chú ý của mình trong từng đầy năm.”

“Có lẽ cháu nên cố gắng tinh ý hơn với những nhu cầu của con trai bác.” Martha gật đầu thỏa mãn với bài học vừa thao diễn. “Cháu có thể nhớ thêm rằng ta cũng thích trà pha như vậy nhưng không có đường.”

Ngoan ngoãn Sara tiếp tục pha tách trà còn lại theo đúng cách và ngồi lại ghế với tách trà của riêng mình – không sữa, chỉ thêm đường. Sau khi uống được một hớp, cô bắt gặt ánh mắt dò hỏi của Martha. Đôi môi của người phụ nữ lớn tuổi mím lại cho đến khi những nếp nhăn thẳng đứng co lại thành những đường kẻ vạch sắc nét. “Bác tin là cháu vẫn đi lễ nhà thờ khi cháu ở Luân Đôn, Sara?”

Sự thôi thúc để nói dối thật mạnh mẽ. Nhưng Sara nuốt trôi một ngụm trà và lắc đầu về có lỗi. “Cháu không có thời gian.”

“Không có thời gian,” Martha nhẹ nhàng nhắc lại. “Hừm. Bác rất biết ơn rằng Chúa không viện cớ như vậy khi chúng ta cầu xin Ngài. Cho dù bận bịu đến đâu, Ngài luôn có thời gian dành cho chúng ta. Bác luôn nghĩ tất cả chúng ta đều vui lòng đáp trả Ngài như vậy.”

Sara rầu rĩ gật đầu trong khi nhớ lại rằng Martha Kingswood đi lễ nhà thờ đều đặn hơn bất cứ người nào. Martha luôn đến trước 15 phút và ngồi ở hàng đầu tiên. Bà cũng có thói quen về muộn hơn mọi người 15 phút, vì bà cảm thấy bà có một trách nhiệm đặc biệt là góp ý cho Mục sư Crawford để cải thiện bài thuyết giáo như thế nào. “Perry và bác chưa từng bỏ qua một buổi lễ vào Chủ nhật vì bất kỳ lý do nào,” Martha tiếp tục nói “và cả ông Kingswood cũng vậy lúc đương thời. ‘Tôi thà là một người trông cửa trong ngôi nhà của Chúa, còn hơn là trú ngụ trong những túp lều xấu xa.’ Cháu có biết câu trích dẫn đó từ đâu không, Sara?”

“Job*?” Sara đoán.

(‘Job’: một trong những sách kinh thánh)

“Thánh ca,” Marth đáp với một cái cau mày. “Không một cô gái nào muốn làm vợ Perry lại từng nghĩ đến việc bỏ lỡ việc phụng sự Chúa, trừ khi vì những nguyên nhân không thể tránh được.”

“Cái chết? Thảm họa thiên nhiên?” Sara gợi ý với vẻ ngây thơ, trong khi cảm thấy đầu gối Perry huých vào cô để cảnh báo.

“Chính xác như vậy,” Martha nói.

Sara im lặng, tất cả sự hồ hởi được ở cạnh Perry tan dần. Cô đến đây để ở bên anh, chứ không phải để nghe mẹ anh rao giảng, cho dù với ý-định-tốt đến đâu. Tại sao Perry lại để nó diễn ra mà không nói với lời? Anh đang rất hài lòng khi mẹ anh chiếm hữu thời gian ở bên nhau của họ. Sara cố gắng lờ đi cơn uất ức bằng cách chuyển cuộc nói chuyện sang một hướng mới. “Hãy kể cho cháu nghe chuyện gì xảy ra ở Greenwood Corners khi cháu vắng nhà. Bệnh gút của bác Dawson thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều.” Martha trả lời. “Đến nay ông ta đã xỏ được giày và ra ngoài đi dạo.”

“Cháu gái Rachel của ông ấy đã đính hôn với Johnny Chestersons ngày hôm kia.” Perry thêm vào.

“Ồ, thật tuyệt,” Sara thốt lên. “Nhà Chesterson thật may mắn vì có một cô gái tử tế như vậy làm dâu.”

Martha nghiêm nghị gật đầu. “Rachel là cô gái ngoan đạo và kín đáo, kiểu con dâu mà ông Kingswood luôn hy vọng con trai mình sẽ cưới. Cô ấy không bao giờ mơ tưởng đến việc thu hút sự chú ý về phía mình... như một số phụ nữ vẫn làm.”

“Có phải bác đang ám chỉ cháu?” Sara nhẹ nhàng hỏi.

“Bác đang nói về Rachel.”

Sara từ từ đặt chiếc tách và cái đĩa nhỏ xuống bàn rồi nhìn Perry, người đang đỏ mặt vì sự khiếm nhã của mẹ mình. “Thật là lạ khi mà anh chưa bao giờ theo đuổi một cô gái mẫu mực như vậy.” Sara nói với anh và mỉm cười mặc dù ngực cô đang căng phồng vì giận dữ.

Martha đỡ lời cho con mình. “Perry chưa bao giờ tự do để theo đuổi cô ấy hoặc những cô gái khác trong làng. Có người luôn luôn chiếm thời gian của nó với những đòi hỏi ích kỷ của cô ta.”

Sara cảm thấy mặt mình đỏ bừng. “Cháu băn khoăn là không biết người đó là bác hay cháu?” Đột ngột cô đứng dậy và giật lấy chiếc áo choàng. “Xin thứ lỗi, cháu nghĩ đến lúc cháu phải về.”

Martha thốt ra một lời than thở sắc nhọn sau lưng cô. “Thật là một biểu hiện thô lỗ. Bác chỉ đang nói chuyện thôi mà!”

Trong khi Perry hướng về phía mẹ anh để xoa dịu bà, Sara sải bước ra khỏi ngôi nhà. Trước đây cô chưa bao giờ nổi giận trước mặt Perry – cô luôn chịu đựng mẹ anh với thái độ kiên nhẫn và nhã nhặn. Vì một vài lý do mà cô cuối cùng cũng đi đến giới hạn của mình. Rửa thềm trong mồm, cô bắt đầu đi bộ về nhà. Lưng cô cứng lại khi nhận ra Perry đang vội vã để đuổi kịp cô. Anh đã chạy vội ra ngoài đến mức không dừng lại để mặc áo khoác vào.

“Anh không thể tin em lại chạy đi âm thầm với thái độ như vậy,” Perry la lên. “Sara, dừng lại để anh nói chuyện với em một chút!”

Cô nói mà không giảm nhịp chân. “Em không muốn nói chuyện.”

“Đừng nổi giận với mẹ.”

“Em không nổi giận với bác ấy. Em đang tức giận anh vì đã không bảo vệ em!”

“Sara, Anh khó có thể nói với mẹ rằng bà không được tự do biểu lộ ý kiến của mình trong chính ngôi nhà của bà.”

“Bác ấy thật không thể chịu đựng được!”

Perry thở dài buồn bực và điều chỉnh bước chân để theo kịp cô. “Hôm nay mẹ rất tức giận,” anh thừa nhận. “Anh không biết điều gì khiến bà trở nên như vậy.”

“Em nghĩ em có thể nói em biết vì sao. Em vẫn luôn biết vậy, Perry. Anh vẫn chưa nhận ra bác ấy ghét em và bất cứ cô gái nào anh quen biết đến như thế nào hay sao?”

“Điều gì khiến em nhạy cảm như vậy?” Anh hỏi với vẻ ngạc nhiên. “Em không giống như những người dễ dàng xúc phạm người khác. Anh phải nói là đó không phải là một đức tính tốt của em, Sara, hoàn toàn không phải.”

Bây giờ khi mà cô đã bắt đầu gạt bỏ được những rào cản, cô cảm thấy một sự nhẹ nhõm vô cùng khi được nói ra suy nghĩ của mình. “Ồ? Vậy thì, em cũng không thấy việc anh để mẹ anh châm trích em như thế là hay ho chút nào. Và tệ hơn là, anh trông đợi em mỉm cười và nuốt trôi nó.”

Perry sững sủa. “Anh không muốn cãi nhau với em, Sara. Chúng ta chưa từng cãi nhau trước đây.”

Mắt cô bắt đầu nhức nhối. “Đó là bởi vì em đã nghĩ nếu em thông cảm và chịu đựng bền bỉ, anh rốt cuộc cũng có chuyển biến để cầu hôn với em. Em đã đợi bốn năm, Perry, treo lơ lửng những hy vọng của em chờ đợi sự phê chuẩn của mẹ anh. Rồi sao, bác ấy sẽ không bao giờ cầu phúc cho hôn nhân giữa anh và em.” Cô nóng nảy gạt đi những giọt nước mắt giận dữ. “Anh luôn yêu cầu em phải đợi, cứ như là chúng ta có thời gian để phung phí. Nhưng Perry, thời gian là rất quý giá. Chúng ta đã phí hoài nhiều năm, khi nào chúng ta mới có thể ở bên nhau. Anh không hiểu một ngày để yêu thương nhau quý giá đến như thế nào sao? Có những người bị chia cắt bởi những khoảng cách mà họ không thể vượt qua được. Tất cả những gì họ có thể làm là dành cả một đời để mơ tưởng về nhau, và không bao giờ có được cái mà họ mong muốn nhất. Thật ngu ngốc và thật uổng phí khi có tình yêu trong tầm tay mình mà không nắm bắt nó!” Cô cắn răng vào vành môi dưới đang run rẩy để trấn tĩnh mình. “Để em nói với anh vài điều, Perry Kingswood – thật là không thông minh khi anh cho rằng em sẽ vui vẻ mà đợi anh suốt đời!”

“Em nói thế là có ý gì?” anh hỏi, sững sờ vì tràng diễn văn của cô.

Cô dừng lại và kiên quyết đối mặt với anh. “Nếu anh thực sự cần em, anh sẽ không thể chịu đựng được việc phải xa em. Anh sẽ không để ai xen vào giữa chúng ta. V-và cho đến giờ anh phải bị em thu hút rồi!”

“Sara,” anh thốt lên và nhìn cô với vẻ không tin. “Anh chưa bao giờ thấy em như thế này. Em không còn là chính mình. Chuyện gì xảy ra với em ở Luân Đôn?”

“Không có gì. Em chỉ là vừa mới hiểu ra một số thứ.” Lấy lại sự bình tĩnh, cô chăm chú nhìn anh với vẻ cương quyết và mong đợi. “Em đã quyết định, Perry.”

“Ồ, phải, em đã,” anh nói, vẻ dỗi dằn hiện rõ hơn. “Hừm, anh sẽ không để bị điều khiển đâu, em yêu!”

“Em hy vọng đó là thật. Em sợ rằng anh sẽ để ý muốn của mẹ anh quyết định việc này. Anh và em đều biết rằng bác ấy đã gắng hết sức để cản đường chúng ta. Em cũng luôn cố gắng để tránh ép anh phải lựa chọn giữa bác ấy và em, nhưng em không thể tìm được cách nào khác để giải quyết vấn đề này.” Sara hít một hơi dài. “Em muốn kết hôn với anh, Perry. Em muốn được chăm sóc anh, và là một người bạn đời tận tâm. Nhưng ‘thời gian tìm hiểu’ này hay gọi nó bằng cái tên gì cũng được, mà đang diễn ra trong bốn năm qua, phải chấm dứt bằng cách này hay cách khác. Nếu anh không sớm cầu hôn em – rất sớm – em sẽ chấm dứt mối quan hệ của chúng ta vì thế.”

Mặt anh trở nên xanh xao. Họ nhìn nhau chăm chăm trong im lặng, cả hai người đều đang bàng hoàng vì những lời nói mạnh mẽ như vậy lại do cô nói ra. Sara đọc được sự giận dữ và tổn thương nhem nhúm trong mắt anh, nhưng cô tiếp tục nhìn anh với vẻ cương quyết.

Một cơn gió xuyên qua áo vét và sơ mi của Perry khiến anh rùng mình. “Anh lạnh,” anh lẩm bẩm. Không nói thêm một lời, anh quay đi và rời khỏi cô, vội vã trở lại dinh thự nơi mẹ anh đang chờ.

Như mọi khi, Sara cảm thấy được an ủi khi nhìn thấy bóng dáng ngôi nhà nhỏ của gia đình mình nằm trên một ngọn đồi thoải thoải. Trong căn nhà nhỏ có bốn phòng, một nhà vệ sinh lợp mái rạ trong vườn, và chuồng ngựa kết hợp với nơi để một chiếc xe ngựa hai bánh. Cha mẹ cô đã lớn tuổi và sống ở đó từ khi được thừa kế của ông bà Sara cho đến nay cũng đã được gần bốn mươi năm. Cho dù bất cứ phiền muộn nào xảy đến với họ trong thế giới bên ngoài, ngôi nhà luôn có nghĩa là an toàn và bình yên.

Khi cô đến gần nhà, Sara thấy những ô cửa sổ nhỏ hình chữ nhật sáng bừng, soi bóng lên tường lỗ nhỏ đầu người. Nhà đang có khách. Trái tim cô trùng xuống. Đôi khi, những người bạn già của bố mẹ cô có thể ở lại nhiều tiếng đồng hồ, và những cuộc trò chuyện kéo dài qua nhiều tuần trà. Sara không muốn gặp mặt cả một đám đông vào lúc này, nhưng cũng không có cách nào để trốn tránh. Kéo môi tạo thành một nụ cười gượng gạo, cô mở cửa và bước vào. Đúng như cô đã đoán, mọi đồ vật cũ kỹ trong nhà có thể ngồi đều chứa đầy khách... nhà Hugh, Browne và ông Archie Burrows – một người vừa mới góa vợ.

“Sara, con về sớm thế,” Isaac, bố cô kêu lên. Ông là một người thấp bé với đôi vai rộng và mái tóc muối tiêu bù xù. Khuôn mặt nhiều nếp nhăn nở một nụ cười dễ lấy. Ông vỗ vào một chiếc ghế để chân lót đệm cạnh chỗ ông ngồi. “Thưởng thức một chiếc bánh ngon tuyệt của bác Hugh mang đến nhé.”

“Dạ không, cảm ơn,” Sara nói trong khi mẹ cô giúp cô cởi áo choàng. “Con tin là con muốn nghỉ ngơi một chút sau chuyến đi bộ.”

“Sao thế, nhìn kìa,” bà Browne thốt lên. “Hai má của cô gái tội nghiệp đã đỏ cả lên vì lạnh. Gió hôm nay chắc thổi mạnh và lạnh đến tê cóng nhỉ?”

“Chắc chắn là thế,” Sara lẩm bẩm, không buồn giải thích rằng má cô đỏ lên là do cảm xúc chứ không phải vì lạnh.

“Anh chàng Kingswood thế nào rồi?” một trong những bà già hỏi và tất cả bọn họ tỏ ra rất thích thú quan sát cô. “Vẫn đẹp trai như thường, phải không nào?”

“Ồ, đúng vậy.” Sara xoay sở để gượng cười với tất cả mọi người trước khi rút lui vào căn phòng riêng của cô. Ngồi trên chiếc giường nhỏ, cô gấp tay để trong lòng và nhìn chăm chăm vào bức tranh để trên tường, một bức tranh phong cảnh vẽ bằng màu nước của bạn cô vẽ vài năm trước. Người họa sĩ là Marry Marcum, một người bạn bằng tuổi cô, cô ấy đã lấy một người thợ rèn trong làng và bây giờ là mẹ của ba đứa trẻ. Một cơn sóng cảm giác tự tội nghiệp mình chiếm lấy cô. Cô chưa từng cảm thấy mình giống một bà cô không chồng bao giờ. Cô nghiêng chặt răng vì thất vọng và lau đôi mắt ướt bằng ống tay áo. Đúng lúc đó mẹ cô bước vào phòng và đóng cửa lại.

“Con sao thế?” Katie hỏi nhỏ trong khi đặt thân hình đầy đặn của mình xuống giường và gấp tay lại để trên bụng. Mặc dù làn da bà đã nhăn nheo vì tuổi tác, đôi mắt nâu của bà vẫn còn tinh anh và ấm áp. Những lọn tóc điểm bạc mềm mại ôm quanh khuôn mặt trông rất hợp với bà.

“Thế còn những người khách của mẹ - “ Sara bắt đầu.

“Ồ, họ hoàn toàn vui vẻ để nghe cha con kể những chuyện tếu xưa kia của ông ấy. Chúng ta rất cuộc đã đến tuổi mà tất cả chuyện đó nghe lại thấy như mới.”

Họ khúc khích cười nhưng sau đó Sara khổ sở lắc đầu. “Con nghĩ con có thể đã gây ra một sai lầm,” cô thú tội và kể lại với Katie chuyện xảy ra ở nhà Kingswood và tối hậu thư mà cô đã đưa ra cho Perry sau đó.

Trán Katie cau lại vì lo lắng. Bà nắm lấy tay Sara vỗ về an ủi. “Mẹ không cho rằng đó là một sai lầm, Sara. Làm theo những gì con cảm nhận là đúng. Con sẽ không mắc sai lầm bằng cách lắng nghe trái tim mình.”

“Ôi, con không biết nữa,” Sara buồn bã nói và lấy tay áo lau khuôn mặt ướt của mình. “Vài ngày trước đây, trái tim con đã mách bảo những điều rất lạ lùng.”

Bàn tay bà thả lỏng ra một chút. “Liên quan đến anh chàng Craven của con à.”

Sara giật mình liếc nhìn bà. “Sao mẹ lại biết?”

“Vì cái cách mà con nói về cậu ấy. Có một điều gì đó trong giọng của con mà mẹ chưa từng nghe thấy trước đây.”

Mặc dù Sara mới chỉ kể lại vài chi tiết rất vụn vặt về sòng bạc và người chủ sở hữu nó, cô nên biết là mẹ cô sẽ cảm nhận được ngay cả những điều không nói. Cô cúi đầu. “Anh Craven là một người xấu, mẹ ạ,” cô thì thầm. “Anh ấy đã từng làm nhiều điều khủng khiếp trong cuộc đời mình.”

“Nhưng con tìm thấy những điều về cậu ta đáng để quan tâm, phải không?”

Vài giọt nước mắt rơi xuống vạt áo của Sara. “Nếu anh ấy có ai đó để dạy anh ấy thế nào là đúng và sai, ai đó thương yêu và chăm sóc anh ấy khi còn là một đứa trẻ, anh ấy sẽ lớn lên và trở thành một người đàn ông tốt. Một người rất tốt.” Cô tự hỏi Derek Craven sẽ giống như thế nào nếu anh được sinh ra trong một gia đình ở Greenwood Corners. Anh có thể là một cậu bé xinh trai với đôi mắt xanh ngầy thơ, một cơ thể khỏe mạnh và mập mạp, rong chơi trên những cánh đồng với những đứa trẻ trong làng. Nhưng hình ảnh đó biến mất, và cô chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh anh là một cậu bé nạo ống khói gầy gò, nghẹn thở vì bỏ hóng khi trèo lên khỏi ống khói nhờ những đụn rơm. Sara bối rối vịn hai ngón tay đeo nhẫn vào với nhau. “Người quản gia của câu lạc bộ nói anh ấy là người mang đầy tội lỗi. Ông ấy hoàn toàn đúng.”

Katie quan sát cô thật kỹ. “Sara, người đó có thú nhận có cảm giác với con không?”

“Ồ, không,” Sara hấp tấp nói. “Ít nhất... không phải những cảm giác mà mẹ và cha sẽ tán đồng.”

Cô đỏ mặt trong khi mẹ cô tỏ vẻ thích thú không mong đợi với câu nói đó. “Tất nhiên mẹ tán thành,” Katie nói và cười khúc khích. “Với sự ràng buộc của hôn nhân.”

Sara luồn những ngón tay vào gỡ bụi tóc mượt mà và kéo những chiếc ghim cài gần như đâm thẳng vào da đầu cô. “Không có ích gì khi nói về Craven,” cô nói chán nản. “Perry là người đàn ông duy nhất con muốn, và là người duy nhất mà con có thể lấy, nhưng có lẽ con vừa mới phá hủy tất cả những cơ hội để kết hôn với anh ấy.”

“Không ai biết chắc chắn,” Katie dăm chiêu. “Nhưng mẹ lại nghĩ có lẽ con đã tạo cho cậu ấy những động lực cần thiết. Tận sâu trong tim mình, Perry cũng không muốn sống cô đơn với mẹ cậu ấy suốt đời. Cậu ấy sẽ không thể trở thành một người đàn ông thực sự cho đến khi tách ra khỏi mẹ mình và bắt đầu tự mình quyết định – và cô ta biến điều đó gần như thành không thể, theo như cách mà cô ta giam hãm con trai mình. Sara, đó là điều làm mẹ lo lắng, thay vì thoát ra khỏi nhà tù đó, cậu ấy lại muốn kéo con vào ở cùng.”

“Ôi, không.” Cầm Sara run lên. “Con không thể chịu đựng sống cả đời dưới sự điều khiển của Martha Kingswood!”

“Đó là điều con nên cân nhắc,” Katie dịu dàng nói. “Chúa phù hộ cả hai con, có lẽ đó là cách duy nhất để con có thể có được Perry.” Nắm tay Sara, bà mỉm cười ấm áp. “Lau khô mặt đi, con yêu, và ra ngoài hỏi thăm những vị khách của chúng ta. Bác Browne lại đang hỏi về Mathilda, và mẹ chưa bao giờ nhớ được mẹ nên kể với bác ấy cái gì.”

Sara mơ hồ nhìn bà rồi ngoan ngoãn theo bà đi ra phòng ngoài.

Ngày hôm sau Sara dành thời gian để giặt giũ quần áo và chuẩn bị nấu món thịt nấu ớt cho bữa tối. Cô cùng mẹ cười nói vui vẻ trong khi cắt cà rốt, củ cải, và hành tây thành những miếng nhỏ để hầm. Trong khi làm việc, họ hát một loạt những bài hát nhẹ nhàng với những kết thúc buồn nhưng ngọt ngào rất phổ biến ở trong làng. Cuối cùng Isaac, đang ngồi trên sàn nhà sửa lại một chiếc ghế gãy chân phải gọi với họ từ phòng khách. “Liệu hai mẹ con có biết bài hát nào mà không có ai bị tan vỡ hay đánh mất trái tim hay không? Tôi bắt đầu ngày hôm nay với một tâm trạng vui vẻ, và giờ thì sau tất cả các bài hát u sầu đó tôi phải gắng hết sức để không chảy nước mắt!”

“Những bài thánh ca có được không?” Sara hỏi trong khi bỏ rau củ vào nồi nước sôi. Sau đó họ sẽ cho thêm một lượng tương đương thịt cừu và cá, tiếp đó là nêm gia vị và ớt cayen.

“Phải, bài nào đó vui vẻ một chút!”

Họ chuyển sang một bài thánh ca đầy sinh động, rồi dừng lại để cười khúc khích khi họ nghe thấy giọng nam trung lạc điệu của Isaac xen vào. “Cha con cũng đã có những lỗi lầm,” Katie lẩm bẩm với Sara trong khoảng thời gian yên lặng sau khi hát hết bài thánh ca.”Đặc biệt khi còn trẻ. Ông ấy đã ẹ thời gian để kiểm chứng, để chắc chắn. Ông ấy rất dễ nổi nóng nhưng sau đó lại có xu hướng trầm ngâm.” Bà mỉm cười trong hồi tưởng. “Nhưng người đàn ông đáng yêu đó đã yêu mẹ trong từng ngày của cuộc đời ông ấy. Trong bốn mươi năm nay ông ấy luôn trung thực với mẹ. Và cũng từng ấy thời gian, ông ấy vẫn làm mẹ cười. Hãy cười một người như vậy, Sara... và nếu Chúa phù hộ, con sẽ được hạnh phúc như mẹ.”

Tối đó Sara đi nghỉ sớm, cô nằm bất động trên giường và đợi những ngón chân lạnh buốt ấm lên. Perry đã ở trong suy nghĩ của cô cả ngày hôm nay. Cô tha thiết cầu nguyện rằng cô đã không đẩy anh rời xa cô mãi mãi. Cô đã yêu anh trong rất nhiều năm. Anh đã trở thành một phần của cuộc đời cô. Những lúc anh ở trong tâm trạng trẻ con, trêu ghẹo và đặt những chiếc hôn vô vấp lên môi cô, thỉnh thoảng cô đã sợ là cô có thể chết đi vì hạnh phúc. Những chuyến picnic cùng với anh vào buổi chiều, những cuộc dạo chơi rong ruổi trong khắp ngôi làng hay rúc vào vai anh trong khi anh đọc sách cho cô nghe... những kỷ ức đó mang đến cho cô hàng giờ sung sướng khi cô nhớ lại từng giây phút quý giá. Nếu bằng phép nhiệm màu nào đó cô trở thành vợ anh, hằng sáng cô có thể tỉnh dậy và tìm thấy anh bên cạnh cô, mái tóc vàng mềm mại của anh rối bù, đôi mắt xanh ngái ngủ mỉm cười với cô.

Khắc khoải với hy vọng mỏng manh, Sara vòng tay ôm ghì lấy chiếc gối. “Perry,” cô nói thành tiếng với giọng nghèn nghẹn. “Perry, em không thể mất anh. Em không thể.”

Cô rơi vào giấc ngủ với tên của Perry trên bờ môi. Nhưng khi cô mơ, cô lại mơ thấy Derek Craven, hình dáng mờ ảo của anh xâm nhập vào giấc ngủ của cô như một bóng ma không chịu yên nghỉ.

Cô chơi trò trốn tìm với anh, vừa chạy vừa cười khanh khách trong câu lạc bộ vắng vẻ khi cô cảm thấy anh đang tiến lại gần. Anh bám theo cô sát gót, ngày càng gần hơn cho đến khi cô biết là không có cơ hội nào để trốn thoát... ngoại trừ một cách. Sau khi tìm thấy một cách cửa bí mật, cô biến mất trong hành lang tối tăm để giấu mình. Nhưng đột nhiên cô nghe thấy hơi thở của anh. Anh theo sát cô như hình với bóng. Anh dễ dàng bắt được cô và ghim chặt cô vào tường rồi cười lớn trước hơi thở hỗn hển đứt ngoãng của cô. “Em sẽ không bao giờ thoát khỏi anh,” anh thì thầm trong khi bàn tay anh cuồng nhiệt lướt trên cơ thể cô. “Em mãi mãi là của anh... chỉ của anh...”

Sara giật mình tỉnh giấc bởi một tiếng gõ cửa. Giọng cha cô vừa gấp gáp vừa bức bối. “Sara? Sara, chúng ta có khách. Mặc quần áo vào, con gái, và ra phòng khách.”

Vẫn còn ngái ngủ Sara chỉ mong chìm lại vào giấc mơ. “Vâng, Papa,” cô lẩm bẩm và kéo mình khỏi hơi ẩm dễ chịu của chiếc giường. Cô tìm thấy một chiếc áo choàng dày và buộc nó lại bên ngoài chiếc váy ngủ cao cổ. “Papa, ai trên trái đất này lại...” Giọng cô nhỏ dần khi nhìn thấy vị khách. Theo phản xạ tay cô vụt lên mái tóc rối của mình và cố vuốt thẳng mớ bòng bong. “Perry!”

Perry đứng ở cửa chính, tay cầm mũ, trông hốc hác và phờ phạc. Anh nhìn Sara trong khi bình tĩnh nói với cha cô. “Thưa bác, cháu biết xuất hiện vào giờ này là không phù hợp, nhưng nếu cháu có thể có một phút nói chuyện riêng với con gái bác – “

“Một phút, không nhiều hơn,” Isaac lưỡng lự nói. Trước khi rời phòng, ông liếc nhìn Sara đầy ẩn ý. Cô gật đầu đáp lại sự cảnh báo âm thầm để giảm bớt thời gian bị xen vào. Trái tim cô trở nên đập mạnh và gấp gáp. Đàng hắng giọng, cô hồi hộp đi đến chiếc ghế gần đó và ngồi lên mép ghế. “Tại sao anh lại ở đây vào lúc muộn như thế này hả Perry? Anh biết là thế là không phù hợp chút như thế nào.”

“Anh gần như phát điên lên trong hai ngày qua.” Giọng anh căng thẳng. “Tối qua anh không thể ngủ được. Anh nghĩ về tất cả những điều em nói. Sáng hôm qua, em dường như là một người khác hẳn – biểu hiện của em và cách nói của em – em nên nói với anh những gì em thực sự cảm thấy từ lâu, Sara. Thật là khó cho anh để hiểu mỗi lần em che giấu những suy nghĩ của mình với một nụ cười.”

“Em cũng cho là vậy,” cô thừa nhận và nhận thấy mắt anh có những quầng thâm mờ mờ do mất ngủ.

“Em đã đứng về một vài điều,” Perry nói, cùng lúc đó làm cô ngạc nhiên khi anh quỳ gối xuống trước mặt cô. Anh nắm lấy tay cô một cách trân trọng. “Mẹ anh sẽ không chấp thuận chuyện hôn nhân của chúng ta, không phải ngay bây giờ. Nhưng mẹ sẽ làm quen với nó sau một thời gian. Thậm chí ngày nào đó em và mẹ có thể trở thành thân thiết.” Sara mở miệng định đáp lời, nhưng anh ra hiệu cho cô chờ anh nói hết. “Em cũng đứng về một vài điều khác, em yêu. Thật uổng phí khi không nắm lấy tình yêu khi nó ở trong tầm tay mình. Anh thực sự muốn ở bên em.” Anh nắm chặt tay cô và nhìn thẳng vào khuôn mặt ửng hồng của cô. “Anh yêu em, Sara. Và nếu em đồng ý, anh muốn chúng ta sẽ kết hôn vào mùa xuân.”

“Vâng, vâng!” Sara nhảy khỏi ghế và vung tay ôm lấy cổ anh, gần như làm họ đổ nhào vì sự phấn khích của mình.

Perry bật cười và hôn cô, sau đó cố gắng dỗ cô nín thinh. “Yên nào, em yêu, nếu không chúng ta sẽ đánh thức bố mẹ em dậy.”

“Họ có thể đang dán chặt tai vào cửa,” cô nói và siết chặt vòng tay hơn. “Ôi, Perry, anh khiến em thật hạnh phúc.”

“Em còn làm anh hạnh phúc nhiều hơn.” Họ cười toe toét với nhau, và Perry vuốt ve những sợi tóc rối của cô.

“Hãy trở lại vào sáng mai và nói chuyện với cha em,” cô giục. “Đó chỉ là thủ tục nhưng nó sẽ làm ông hài lòng.”

“Ừ, và em sẽ đi với anh để báo tin ẹ anh.”

“Ôi,” Sara không thể không than thở.

Anh nhìn cô vẻ trách móc. “Nếu em tiếp cận với bà bằng tình yêu và thiện chí, thì bà sẽ đáp lại như vậy.”

“Đồng ý,” Sara toe toét nói. “Em quá hạnh phúc đến nỗi em sẵn lòng hôn cả ác quỷ - “

Perry hình như không chú ý đến kiểu nói lạ lùng của cô, và anh cũng không thể biết từ đâu cô học được cách nói đó.

Họ nói chuyện thêm một hai phút nữa, sau đó trao nhau vài chiếc hôn vội vã trước khi Perry ra về. Tâm trí Sara bùng lên những ý niệm lo sợ kỳ lạ về tất cả mọi chuyện đang xảy ra, nhưng cô dấu kín những bối rối của mình cho đến khi Perry đi khỏi. Khi đó cô mới để mình nghĩ về những ký ức đang trào lên... nụ cười nao lòng của Derek Craven, mái tóc đen cúi xuống gần cô. Cô thấy chơi vơi, cảm thấy như mình đang bị ám ảnh. Nhưng nó không được xảy ra lần nữa. Cô phải đẩy hết mọi suy nghĩ về Craven ra khỏi tâm trí mình mãi mãi. Anh đã nói anh sẽ quên cô. Cô chưa xót tự hỏi anh định thực hiện điều đó như thế nào, liệu nó có dễ dàng đối với anh hay không... liệu anh có quay sang tìm kiếm một người đàn bà khác.

Thật là nực cười khi cô để mình suy nghĩ miên man về một người đàn ông như anh. Những gì xảy ra giữa họ đã kết thúc – và chuyện đó cũng diễn ra quá ngắn ngủi, rất ngắn, cứ như tất cả chỉ là một giấc mơ. Perry mới là thật, cuộc sống của cô ở Greenwood Corners mới là thật. Cô nên tự hài lòng với gia đình và bạn bè của mình, và bắt đầu một tương lai với một người đàn ông yêu cô.

“Bác vẫn không thể bảo mình tin rằng anh bạn trẻ Kingswood của cháu rốt cuộc cũng cầu hôn.” Bà Hodges lắc đầu cười trong khi quan sát Katie lau rửa vỉ lò cho bà và Sara đang chắt củi trong lò sưởi của bếp lò để nhóm lửa. Vì ông bà Hodges đều đã già cả và ông Hodges lại bị bệnh thấp khớp, nên thỉnh thoảng họ cần trợ giúp những công việc vặt trong nhà. Trong lúc quét bụi cái chạn bát đĩa đáng khoe khoang đang trưng bày những đồ dùng bằng thiếc và sứ của mình, bà Hodges nói chuyện với giọng điệu vui vẻ. “Chúa lòng thành, bác ngạc nhiên vì mẹ cậu ta lại cho phép chuyện này.” Khi bà nhìn thấy vẻ cảnh giác của Katie và Sara, nụ cười của bà héo đi và hai gò má phúng phính chùng xuống vì ngại ngùng. Bà chỉ có ý làm họ cười, nhưng thay vào đó hình như bà đã chạm phải điểm nhạy cảm.

Sara phá vỡ sự căng thẳng bằng một cái nhún vai. “Bác Kingswood không có lựa chọn nào trong vấn đề này. Và dường như bác ấy cũng đã hiểu ra điều đó. Dù sao thì bác ấy khó có thể đổ lỗi cho cháu vì yêu Perry.”

“Đúng vậy,” bà Hodges đồng ý nhanh chóng. “Việc Perry lấy vợ sẽ tốt cho cả hai người nhà Kingswood. Nếu cháu hỏi ta thì ta cho là Martha gần như đã làm thẳng bé trở nên yếu đuối bằng sự kiểm soát của cô ta.”

Mặc dù thâm tâm tán đồng nhiệt tình, nhưng Sara cố kìm lại không nói thành lời, cô tập trung treo những chiếc nồi đã được cọ rửa sạch sẽ lên và đặt ấm nước lên bếp đun. Một dải diềm đăng ten rủ xuống phía trên lông mày của cô và cô cúi kính chào chúng ra sau. Thuận theo ý của Perry, cô đã đội lại những chiếc mũ vải có dây buộc, nhưng chúng dường như không còn phù hợp như ngày trước. Cô đi đến chiếc chậu lát đá để rửa hai bàn tay đầy bồ hóng và rửa mình trước dòng nước lạnh giá phun ra từ vòi bơm nước.

“Cô gái đó không ngại việc,” bà Hodges nói với Katie. “Nó không giống với bọn con gái phù phiếm còn lại trong làng, những đứa chỉ có cái đầu với một suy nghĩ tầm thường là làm sao để ăn mặc cho đẹp và làm vừa mắt đàn ông.”

“Sara có một đôi tay khéo léo và một cái đầu thông minh,” Katie đồng ý. “Nó sẽ là người vợ tốt đối với Perry. Và là một món quà may mắn ẹ cậu ta, nếu Martha cho phép đám cưới diễn ra.”

Bà Hodges nhìn Sara chăm chăm. “Cô ta còn nhất định đòi cháu và Perry sống chung sau khi cưới không?”

Lưng Sara cứng lại và cô tiếp tục cọ tay cho đến khi chúng trắng bệnh và tê cóng. “Cháu e là vậy,” cô nói đều đều. “Chúng cháu vẫn chưa thống nhất về vấn đề đó.”

“Ôi, cháu yêu.” Bà Hodges quay sang trao đổi vài tiếng thì thầm với Katie.

Không chú tâm đến cuộc trao đổi của họ, Sara lau khô hai bàn tay lạnh cóng và nghĩ về tháng vừa qua. Martha Kingswood đã tiếp nhận tin đính hôn của họ với một sự bình tĩnh đáng nể. Sara và Perry đã cùng nhau thông báo với bà. Họ đã sưng sốt bởi bà không hề phản đối. “Nếu cưới Sara làm con hạnh phúc,” Martha đã nói với Perry và ôm mặt anh trong hai bàn tay nhỏ của bà, “vậy ta chúc phúc cho hai con.” Bà đã đặt một nụ hôn nhanh lên môi con trai mình và sau đó nhìn thẳng vào Sara với một ánh mắt sắc như dao.

Kể từ đó, Martha đã can thiệp và phản đối mọi quyết định của họ. Perry dường như quên mất sự phiền phức của mẹ mình nhưng nó chưa bao giờ thất bại trong việc làm tâm trạng của Sara lao thẳng xuống dốc. Cô sợ rằng lễ cưới của cô sẽ trở thành một chiến trường không có hồi kết. Đặc biệt cuối tuần trước là một trận chiến gay gắt. Martha ám ảnh với ý nghĩ Perry đang từ bỏ bà. Bà đã tuyên bố ý định của mình là sẽ sống với con trai và con dâu sau đám cưới.

“Đó không phải là một ý tưởng kỳ quặc,” Perry đã nói với Sara. “Rất nhiều cặp vợ chồng sống chung với bố mẹ - và cả ông bà. Anh thấy chúng ta không cần thiết phải sống riêng.”

Sara đã rất đổi kinh hoàng. “Perry, không phải anh đang nói anh muốn sống cùng nhà với mẹ anh chứ?”

Một cái nhăn mặt thoáng trên khuôn mặt đẹp trai như trẻ con của anh. “Nếu mẹ em hoàn toàn cô đơn và yêu cầu chúng ta sống với bà thì sao?”

“Không giống như vậy. Mẹ em không đòi hỏi và không phải là không thể chiều lòng!”

Perry trông bị xúc phạm và sầm mặt xuống. Anh không quen với những tranh cãi của cô. “Anh rất cảm ơn nếu em không dùng những từ như vậy để nói về mẹ anh, và nhớ là mẹ đã nuôi lớn và chăm sóc anh mà không có sự giúp đỡ của ai.”

“Em hiểu điều đó,” Sara rầu rĩ nói trong khi cố nghĩ ra một giải pháp. “Perry, anh có để dành tiền tiết kiệm riêng không?”

Anh sùng sỏ với câu hỏi đó, cho rằng phụ nữ không có quyền hỏi về tiền bạc. “Đó không phải là việc của em.”

Kích động bởi sáng kiến của mình, Sara phớt lờ lòng kiêu hãnh đàn ông đang bị xúc phạm của anh. “Ừm, em có một ít tiền dự phòng. Và cộng tiền thu được từ việc bán cuốn sách tiếp theo của em, chúng ta sẽ đủ để mua một ngôi nhà nhỏ. Em sẽ làm việc cho đến khi gãy cả ngón tay nếu cần thiết để chúng ta có thể thuê ai đó ở cùng mẹ anh và chăm sóc bà.”

“Không,” anh nói ngay. “Một người hầu gái sẽ không quan tâm đến bà theo cách của gia đình.”

Viễn cảnh cô phục vụ Martha Kingswood tối ngày và từ bỏ việc viết văn của cô mãi mãi khiến Sara bùng nổ giận dữ. “Perry, anh biết em sẽ khổ sở như thế nào nếu mẹ anh sống cùng chúng ta. Bà ấy sẽ phàn nàn về mọi điều em làm, em nấu nướng ra sao, em chăm sóc nhà cửa như thế nào, em dạy dỗ lũ trẻ ra làm sao. Anh đang đòi hỏi em quá nhiều. Xin anh, chúng ta phải tìm cách gì đó – “

“Em sẽ kết hôn với anh cho dù tốt hơn hoặc xấu hơn,” anh gay gắt nói. “Anh nghĩ em hiểu điều đó có nghĩa là gì.”

“Em đã không nhận ra là nó sẽ trở nên tốt hơn cho anh và xấu hơn cho em!”

“Nếu điều xấu nhất có thể xảy ra cho em là sống với mẹ anh – và anh khá là nghi ngờ về điều đó – em có lẽ đủ yêu anh để chấp nhận nó.”

Họ đã bỏ đi mà không làm lành, cả hai người đều từ chối lắng nghe đối phương. “Em đang thay đổi,” Perry đã phàn nàn. “Ngày lại ngày em trở thành một người khác. Tại sao em không thể là cô gái vui vẻ và ngọt ngào mà anh đã yêu?”

Sara đã không thể trả lời. Cô hiểu hơn anh vấn đề nằm ở đâu. Anh muốn một người vợ không bao giờ thất vọng về những quyết định của anh. Anh muốn cô phải khổ sở hy sinh để khiến cuộc sống của anh thoải mái. Và cô đã vui lòng làm điều đó trong nhiều năm, vì tình yêu và vì tình thân. Nhưng bây giờ... đôi khi... tình yêu dường như không đáng giá để đổi lại những gì anh đòi hỏi ở cô.

Nhưng anh đã đúng, mình đã thay đổi, cô buồn bã nghĩ. Sai lầm là ở cô, không phải anh. Trước đây không lâu cô là người phụ nữ có thể làm cho Perry hạnh phúc. Chúng ta nên kết hôn từ nhiều năm trước, cô nghĩ. Sao mình không ở lại làng và kiếm tiền theo cách nào chứ không phải là viết lách? Tại sao mình lại phải đi Luân Đôn?

Trong những buổi tối khi cô ngồi ở bàn và cặm cụi với cuốn tiểu thuyết mới của mình, thỉnh thoảng cô nhận ra mình đang nắm chặt cán bút đến mức những ngón tay của cô nhói lên vì ghì mạnh. Cô nhìn xuống và thấy những vết mực dây ra trên trang giấy. Thật khó để hình dung rõ ràng khuôn mặt của Derek Craven bây giờ, nhưng những cái nhắc nhở về anh thì lại ở mọi nơi. m sắc giọng nói của một người nào đó, hay màu xanh lục của đôi mắt ai đó, thỉnh thoảng, vẫn khiến cô rung động đến tận tâm khảm vì nhận ra những nét quen thuộc. Mỗi khi ở cùng Perry, cô phải đấu tranh để không so sánh hai người đàn ông với nhau, điều đó sẽ không công bằng cho cả hai người. Hơn nữa, Perry muốn lấy cô làm vợ, trong khi Derek Craven đã nói rõ ràng anh không muốn trở thành một ứng cử viên cho những tình cảm của cô.

“Anh sẽ quên em,” anh đã đảm bảo với cô như vậy. Cô chắc chắn là anh đã gạt bỏ sạch những ký ức về cô, và ôi chao, sao ý nghĩ đó lại đau đớn như thế này... khi mà chính cô cũng ao ước như vậy.

Đẩy toàn bộ những suy nghĩ tiêu cực sang một bên, cô cố gắng hình dung cuộc sống gia đình mà cô sẽ chia sẻ với Perry. Họ sẽ dành những buổi tối yên tĩnh ngồi trước ánh lửa, vào Chủ Nhật họ sẽ đi lễ nhà thờ với bạn bè và gia đình. Trong tuần Sara sẽ là ca ở những hàng quán trong chợ, bán tán những tin tức vui vẻ với bạn bè, chia sẻ những chuyện vui nho nhỏ về cuộc sống hôn nhân. Cuộc sống đó thật dễ chịu. Hơn tất cả là, Perry sẽ là một người chồng tốt. Họ có tình cảm với nhau và sự thoải mái vì những sở thích tương đồng và chung một niềm tin. Họ thậm chí có thể có một cuộc hôn nhân giống như của ba mẹ cô.

Suy nghĩ đó lẽ ra phải mang đến cho cô sự dễ chịu. Nhưng không thể cắt nghĩa được, Sara chỉ tìm thấy rất ít niềm vui trong viễn cảnh tương lai đang chờ đón cô.

Mùa Giáng sinh trôi qua trong bầu không khí ấm áp vốn luôn có ở Greenwood Corners. Sara thích thú với những bài hát mừng Nô-en, tụ tập với bạn bè cũ, tặng và nhận quà, cùng với mọi nghi lễ mà cô nhớ được từ thời thơ ấu. Cô cũng bận rộn với việc làm vòng hoa, nướng bánh, may vá quần áo cho lũ trẻ của đội diễn hành nên không nhiều thời gian để gặp Perry, nhưng trong bốn tiếng đồng hồ họ dành bên nhau, họ cùng phối hợp hết sức để không cãi cọ. Nhân dịp Giáng sinh, cô tặng Perry một chiếc hộp có sáu chiếc khăn tay mới mà cô đã thêu tên viết tắt của anh trên đó, và anh tặng cô một chiếc trâm mạ vàng khắc hình những con chim bé xíu. Cùng nhau ngồi trước ánh lửa, họ khoác tay nhau và nói về những giây phút triu mến đáng nhớ trong quá khứ của họ. Không bàn đến Martha, hay việc viết lách của Sara. Thực ra thì không ai trong họ dám nói về tương lai, như thế đó là một đề tài nguy hiểm và cấm kỵ. Chỉ sau đó Sara cho

phép mình nghĩ rằng điều đó thật kỳ lạ cho những cặp đính hôn, khi họ không thể nói về những kế hoạch cho cuộc sống sắp tới.

Vào một ngày trong sáng của tháng Giêng khi không khí khô ráo và mặt đất đông cứng, Katie và Isaac lấy ngựa và xe đi mua những đồ cần thiết trong khu chợ của làng. Sau đó họ sẽ đi thăm Mục sư Crawford và định sẽ ở lại chuyện trò. Ở nhà để làm việc vặt, Sara đang đứng ở chỗ chậu rửa và rửa một chiếc nồi bằng thiếc lớn. Cô cọ mạnh chiếc nồi bằng một chiếc túi vải chứa bột vôi trắng cho đến khi bề mặt xỉn xỉn của chiếc nồi trở nên sáng bóng như mới. Cô dừng lại giữa chừng khi nghe thấy ai đó gõ cửa.

Lau tay vào chiếc tạp dề lớn buộc quanh eo, Sara đi ra để tiếp đón người gọi cửa. Đôi mắt cô mở to khi cửa mở và nhìn thấy người phụ nữ đứng ở đó. “Tabitha!” cô thốt lên. Một người lái xe và một cỗ xe không có tên hiệu vẫn được sử dụng bởi những nhân viên ở sông bạc Craven đỗ bên cạnh đường. Trái tim Sara quặn lại với những dấu hiệu nhắc nhở về sông bạc.

Thật khó nhận ra cô gái ở nhà chứa đang ăn mặc như một cô gái quê giản dị. Không phải những chiếc váy cầu kỳ lòe loẹt và cổ áo trễ sâu như cô vẫn mặc ở Craven, mà cô đang mặc một chiếc váy màu hoa oải hương kín đáo gần giống với những chiếc váy của Sara. Kiểu tóc lộn xộn rối bù đã được chải thành một búi gọn gàng, và được chụp lên một chiếc mũ đơn giản. Sự tương đồng giữa họ càng gây chú ý hơn thông thường, ngoại trừ rằng khuôn mặt Tabitha vẫn hằn những đường nét thô ráp để lộ nghề nghiệp của cô. Mỗi cô công lên thành một nụ cười thân thiện nhưng dáng điệu của cô có vẻ ngần ngại, như là sợ Sara có thể sẽ xua đuổi cô. “Cô Fielding, tôi ghé qua để chào một tiếng. Tôi đang trên đường về nhà mình và ở lại trong khoảng hơn một tuần. Gia đình tôi sống ở Hampshire, vậy đó.”

Sara gom lại sự bình tĩnh đang tan tác của mình. “Tabitha, gặp cô thật là một sự ngạc nhiên lý thú! Vào đi. Tôi sẽ pha trà. Có lẽ người đánh xe muốn ngồi trong bếp – “

“Không có đủ thời gian đâu,” Tabitha nói, ngay lập tức cảm động và bối rối với thái độ niềm nở của Sara. “Tôi sẽ đi trong nháy mắt – chỉ dừng lại để nói chuyện một chút. Tôi sẽ không ở lại quá một phút.”

Sara giúp cô vào trong ngôi nhà ấm áp và đóng cửa lại để ngăn cơn gió mạnh đang thổi đến. “Mọi thứ ở câu lạc bộ đều tốt cả chứ?”

“Ồ, phải.”

“Ông Worthy thế nào?”

“Ông ấy khỏe.”

“Gill thì sao?”

“Tốt, như tất cả chúng tôi.”

Nóng lòng hỏi thăm về Derek Craven, nhưng bằng cách nào đó Sara kìm lại những lời đó. Cô ra dấu cho Tabitha đến ngồi trên trước ghế tràng kỷ cùng với mình và nhìn không nháy mắt, trong khi bản khoản tại sao cô ấy lại tự mình đến thăm.

Tabitha trông hết sức vất vả để chỉnh đốn váy áo và ngồi như một quý cô. Cô nhăn nhó cười với Sara khi đang vuốt thẳng chiếc váy. “Mẹ tôi nghĩ tôi làm hầu gái ột nhà quý tộc ở Luân Đôn và làm những việc như lấy than và nước, đánh bóng đồ bạc, hoặc đại loại như vậy. Chẳng có ích gì để bà ấy biết tôi nằm giữa để làm việc ở sông bạc Craven.”

Sara nghiêm trang gật đầu. “Tôi hiểu.”

“Ông Craven sẽ cắt tôi ra thành từng mảnh nếu ông ấy biết hôm nay tôi đến đây.”

“Tôi sẽ không nói một tiếng nào.” Sara hứa, trong khi trái tim cô đã trườn lên tận cổ họng. Cô chăm chú nhìn Tabitha, người đang nhún vai và liếc nhìn xung quanh như thể là cô đang kiên nhẫn chờ cái gì đó. Và Sara nhận ra là cô gái này đang muốn cô hỏi về Craven. Cô bối rối vịn tay trên chiếc tạp dề dùng tạm.

“Tabitha... nói cho tôi biết ông ấy hiện nay như thế nào.”

Cô gái không cần thêm chút gợi ý nào. “Tính khí ông Craven thay đổi liên tục trong những ngày gần đây. Ông ấy không ăn không ngủ, cứ như là có một cái nhọt ở mông. Ngày hôm qua ông ấy xuống bếp và nói

với Monsieur Labarge là món súp có vị như nước cống. Thế là Gill và ông Worthy phải ngăn Labarge lại không cho ông ta moi ruột ông Crawen bằng một con dao bự.”

“Tôi – đó là vì sao mà cô đến đây, để kể với tôi về chuyện đó? Tôi rất tiếc khi nghe về nó, nhưng...” Sara ngập ngừng dừng lại và cúi đầu xuống. “Tâm trạng của ông ấy không liên quan gì đến tôi cả.”

“Mọi việc đều liên quan đến cô, cô à – và không ai hiểu điều đó hơn tôi.”

Nắm tay Sara siết chặt hơn trên chiếc tạp dề. “Ý cô là gì?”

Tabitha nghiêng lại gần cô và nói bằng một giọng thì thầm không tự nhiên. “Ông Crawen đến phòng tôi hai – không, ba đêm trước. Cô biết là ông ấy không bao giờ làm như vậy. Không với những cô gái ở nhà chứa.”

Đột nhiên Sara thấy không thể thở được, cô nhớ rằng mình đã có cảm giác này rất lâu trước đây, đó là khi con ngựa Eppie của cô nhảy lên vài bước rồi quăng cô xuống đất. Sara đã ngã úp bụng xuống đất và phải thở khò khè và hỏn hển một cách ốm yếu để hít lấy không khí. Ôi, Lạy Chúa, sao việc anh tìm thấy vui thú ở thân thể của người phụ nữ này lại tác động đến cô như vậy, anh đã ôm và hôn cô ấy –

“Đôi mắt của ông ấy rất lạ,” Tabitha tiếp tục, “như là ông ấy đang nhìn xuyên qua cổng địa ngục. ‘Tôi có một yêu cầu đặc biệt’ ông ấy nói, ‘và nếu cô kể với ai về việc này, tôi sẽ lột da cô.’ Vì vậy tôi nói đồng ý, và sau đó – “

“Không,” Sara cảm thấy như là cô có thể tan ra thành từng mảnh nếu cô nghe thêm một lời nào nữa. “Đừng kể với tôi. Tôi – tôi không muốn nghe – “

“Nó có liên quan đến cô, thưa cô.”

“Tôi?” Sara yếu ớt hỏi.

“Ông ấy đi đến giường và bảo tôi đừng nói cho dù ông ấy làm bất cứ điều gì. Sau đó ông Crawen tắt đèn và ôm lấy tôi...” Tabitha quẩn mặt đi và nói tiếp. Sara bất động. “‘Để anh ôm em, Sara’, ông ấy nói, ‘Anh cần em, Sara...’ trong cả đêm hôm đó, ông ấy giả bộ tôi là cô. Bởi vì cô và tôi, chúng ta giống nhau. Đó là lý do ông ấy làm như vậy.” Cô nhún vai vì hơi ngượng ngịu. “Ông ấy cũng rất dịu dàng và ngọt ngào. Buổi sáng ông ấy đi mà không nói tiếng nào, nhưng có một vẻ kinh khủng trong mắt ông ấy – “

“Dừng lại,” Sara đột ngột nói, mặt cô tái mét. “Cô không nên đến đây. Cô không có quyền kể với tôi.”

Thay vì thấy bị xúc phạm vì cơn giận của Sara, Tabitha nhìn cô cảm thông. “Tôi tự nói với mình... là sẽ không làm hại ai nếu tôi nói với cô Fielding. Cô có quyền được biết. Ông Crawen yêu cô, chắc như là ông ấy chưa từng yêu một ai trong cuộc đời bị nguyên rửa của mình. Ông ấy nghĩ là cô quá tốt để dành cho ông ấy – ông ấy nghĩ cô cao quý như một thiên thần. Và cô đúng là như vậy, có Chúa chứng giám.”

Tabitha nghiêm nghị nhìn cô. “Cô Sara, nếu như cô hiểu... ông ấy không xấu như họ vẫn nói.”

“Tôi hiểu điều đó,” Sara ghen ngào. “Nhưng có những điều cô không biết. Tôi đã đính hôn với một người đàn ông khác, và ngay cả nếu tôi chưa...”

Cô dừng lại đột ngột. Không cần phải giải thích cảm giác của cô, hay suy đoán về cảm xúc của Derek Craven trước mặt người phụ nữ này. Điều đó là vô ích, chưa kể đến là rất đau đớn.

“Vậy là cô sẽ không đi gặp ông ấy?”

Sự sững sốt của cô gái khiến Sara mỉm cười cho dù cô đang khổ sở. Giống như những cô gái nhà chứa khác, Tabitha thấy tự hào một cách quá đáng nhưng không có một chút ham muốn nào với Derek Craven, họ gần như cảm thấy anh như là một người chú được yêu mến hay một ân nhân tốt bụng. Nếu anh muốn điều gì, hay nếu có thứ gì đó có thể làm anh vui lòng, thì không có lý do gì mà anh lại không được có nó.

Sara đứng dậy một cách cứng ngắc và đi đến cửa. “Tôi hiểu cô đến đây vì ý tốt, Tabitha, nhưng cô phải đi ngay bây giờ. Tôi... tôi xin lỗi.” Đó là những từ ngữ mạch lạc nhất mà cô có thể thốt ra. Ôi, Chúa ơi, cô đang xin lỗi về điều gì đó mà cô không thể đặt tên hay thậm chí thừa nhận với mình. Cô đang bị tàn phá và thiêu đốt vì sự cô đơn. Cô đang đau nhói vì hối tiếc cho những gì mà cô chưa bao giờ có.

“Tôi cũng xin lỗi.” Tabitha lẩm bẩm, mặt cô đỏ lên vì cảm giác có lỗi. “Tôi sẽ không làm phiền cô nữa, thưa cô. Tôi thề bằng chính cuộc đời mình.”

Cô ấy nhanh chóng bỏ đi, cố gắng không nói thêm một lời nào khác.

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

Vấp chân vào lò sưởi, Sara ngồi sụp xuống sàn nhà cứng lạnh và vùi mặt vào đầu gối. Cô hoang mang thuyết phục chính mình rằng thật là ngốc nghếch khi từ bỏ những hạnh phúc cô có thể tìm thấy với Perry. Rồi cô lại tưởng tượng việc đi gặp Derek Craven và nói với anh... nói với anh cái gì? Cô bật ra một tràng cười vô nghĩa. “Em muốn gặp anh một lần nữa,” cô thì thầm. Cô muốn ở bên anh lần nữa, dù chỉ là một vài phút. Và anh chắc phải mong muốn như vậy, nếu không anh sẽ không ân ái với một phụ nữ khác mà giả vờ đó là cô.

“Tôi sẽ quên em, Sara Fielding. Cho dù có khó khăn như thế nào...”

Có ích gì ngay cả khi cô có thể đánh cắp một vài giây phút quý giá ở bên anh? Anh vẫn không muốn nhìn thấy cô. Cô có thể nói gì với anh, khi cô không thể giải thích cảm giác của cô ngay cả với chính mình?

Tựa đầu vào cánh tay, cô rên rỉ vì thấy rối bời. Cô đang đi đến bên bờ vực của thảm họa. Cô phải quên hết những say đắm nguy hiểm của cô với Derek Craven và quay lại với người đàn ông mà cô đã yêu kể từ khi cô còn là một cô bé. Đột nhiên cảm thấy dường như Perry Kingswood có sức mạnh để cứu cô khỏi chính mình, cô loạng choạng đứng lên. Cô hấp tấp vùi lửa, giặt lấy áo choàng và găng tay, rồi cài then cửa chính. Cô vội vàng đi đến trang viên nhà Kingswood nhanh hết mức có thể. Trên con đường dài, không khí lạnh len sâu vào trong phổi và dường như làm đông cứng từng chiếc xương của cô. Ngực cô đau nhói vì một gút thắt đau đớn chình hình ngay ở giữa ngực. “Perry, hãy giúp em xua đuổi nó đi,” cô muốn van nài anh. “Hãy làm em cảm thấy an toàn và được yêu. Nói với em rằng chúng ta là để dành cho nhau.”

Cô không quan tâm nếu anh cho là cô đã đánh mất lý trí. Tất cả những gì cô cần ở anh là anh ôm cô trong vòng tay và đảm bảo với cô là anh yêu cô. Và anh sẽ làm như vậy, cô nghĩ, thu lấy sức mạnh từ hình ảnh anh ôm cô mang lại. Anh sẽ bình tĩnh và dịu dàng để xoa dịu những nỗi sợ hãi của cô.

Hơi thở cô trở nên gấp gáp khi cô đến được nhà Kingswood, và cô nhìn thấy Perry đang dẫn ngựa vào từ bãi cỏ vào chuồng phía sau nhà. “Perry!” cô kêu lên, nhưng gió đang thổi mạnh khiến anh không nghe thấy. Cô vội vã chạy quanh ngôi nhà để đến chuồng ngựa. Bên trong khu chuồng ngựa ấm áp, kín gió và mang mùi quen thuộc của cỏ khô và ngựa.

Perry, đang mặc một chiếc áo khoác len dày và một chiếc mũ sợi, vẫn còn bận rộn dẫn ngựa vào khoang ngăn cách nhau bằng những hàng cỏ khô. Nhận thấy cô đang tiến đến gần, anh quay lại đối diện với cô. Khuôn mặt anh ửng hồng sau buổi luyện tập và đôi mắt sáng lên như màu ngọc bích. “Sara? Sao em lại ở đây vào giờ này? Có chuyện gì xảy ra à?”

“Em phải gặp anh ngay.”

Cô lao người về phía trước và bám chặt lấy anh, đầu cô gục vào cổ anh. “Perry, em đã rất buồn và tự hỏi làm thế nào để vượt qua khoảng cách giữa chúng ta! Em xin lỗi nếu em đã quá đòi hỏi hoặc vô lý. Em muốn mọi thứ lại tốt đẹp với chúng ta. Nói với em là anh yêu em. Nói với em...”

“Chuyện gì khiến em lại trở thành như vậy?” Anh sững sốt hỏi và vòng tay ôm cô.

“Không có gì. Không có gì đặc biệt... em chỉ...” Lúng túng vì thái độ kích động của mình, cô trở nên im lặng và giữ lấy anh chặt hơn.

Sau một phút ngạc nhiên không nói lên lời, Perry đẩy cô ra và nói với giọng rầy la nhẹ nhàng. “Em yêu, em chưa bao giờ mất bình tĩnh như thế này. Chạy hết cả một quãng đường với tóc tai tung bay và đôi mắt hốt

hoảng... không cần phải như vậy. Tất nhiên là anh yêu em. Anh đã làm gì để em nghi ngờ điều đó sao? Anh sẽ rất vui nếu em chấm dứt việc viết lách. Nó khiến em dễ xúc động, và điều đó sẽ không tốt cho con của chúng ta, hay cho anh, vì thế - “

Anh dừng lại với một âm thanh tắc nghẽn khi Sara ôm lấy mặt anh trong hai bàn tay còn đi găng của cô và áp miệng vào miệng anh. Cô cảm thấy cơ thể anh căng ra, tiếp đó anh ngáp ngừng đáp lại cô, môi anh chuyển động khe khẽ ... nhưng sau đó anh lùi lại và nhìn cô lúng túng. “Chuyện gì xảy ra với em thế?” anh nghiêm khắc hỏi. “Tại sao em lại cư xử như thế này?”

“Em muốn thuộc về anh,” Sara nói, mặt cô đỏ lên. “Như vậy có gì sai, chúng ta sẽ kết hôn trong vài tháng nữa?”

“Có chứ, điều đó là sai trái và em biết điều đó.” Hai má anh cũng đỏ bừng như má cô. “Vì sự đúng đắn, vì lòng kính sợ Chúa, con người nên có đủ sức mạnh tinh thần để kiềm chế những ham muốn xác thịt - “

“Những lời đó nghe như là những gì mẹ anh nói, chứ không phải anh.” Sara ép sát người vào anh. “Em cần anh,” cô thì thầm trong khi đặt những cái hôn gấp gáp trên má và cằm anh. Máu chảy rần rật trong huyết quản của cô. “Em cần anh yêu em, Perry... ở đây... bây giờ.” Cô vội vàng kéo anh về phía một chồng chăn gấp gọn gàng và vài đồng cỏ khô. Perry do dự bước thêm vài bước. “Hãy biến em thành của anh,” Sara thì thầm và đưa miệng lên, hé môi đủ để lưỡi cô lướt trên môi anh.

Bỗng nhiên Perry hít lấy hơi và đẩy cô ra. “Không!” Anh nhìn cô chằm chằm với cảm giác buộc tội xen lẫn với ham muốn. “Anh không muốn như vậy! Và anh chắc chắn không muốn hôn em giống như em là một con điếm của nước Pháp!”

Sara lùi lại một bước và cảm thấy mặt cô trở nên cứng đờ, cứ như là cô đang đứng bên ngoài chính mình và quan sát cảnh này từ một khoảng cách.

“Mục đích của em là gì?” Anh nóng nảy hỏi. “Thử xem anh có yêu em không?”

“Phải,” cô dậm chân. “Em... em cho là thế.”

Sự thú nhận không mang lại sự cảm thông hay đồng tình của anh. Thay vào đó nó dường như chọc giận anh nhiều hơn. “Thật trơ trẽn! Khi anh nghĩ về cô gái vốn nhu mì và ngây thơ như em ngày trước... Lay Chúa, em đang hành động như cô nàng Mathilda đáng nguyên rủa của em chứ không phải là chính mình! Anh bắt đầu nghi ngờ là phải chăng em đã không chống đỡ nổi trước sự ve vãn của vài kẻ đểu giả ở Luân Đôn. Còn điều gì khác có thể giải thích được hành vi của em?”

Lúc xưa có thể cô đã cầu xin sự tha thứ của anh. Nhưng bây giờ lời buộc tội của anh đã kích động những cảm xúc xáo động của cô thành cơn giận điên cuồng. “Cũng có lẽ chỉ vì em đã quá mệt mỏi sau bốn năm yêu anh một cách trong sáng! Và nếu anh băn khoăn về trình tiết của em, thì em vẫn còn trong trắng - và điều đó có ích nhiều cho em chứ!”

“Bây giờ hình như em hiểu biết nhiều hơn trước khi đi Luân Đôn.”

“Có lẽ đúng vậy.” Cô liếc nhìn anh. “Và anh có thấy tức giận không khi nghĩ rằng có một người đàn ông khác ham muốn em? Rằng ngoài anh ra em đã được một người khác hôn?”

“Có, nó làm anh tức giận!” Perry quá giận đến nỗi khuôn mặt đẹp trai nổi lên những đường vân tím, vân trắng. “Nó làm anh tức giận đủ để cân nhắc lại lời cầu hôn với em.” Từng từ mà anh phát âm nghe như tiếng quát vun vút của một chiếc roi da. Một vệt nước bọt rơi xuống cằm anh. “Anh yêu em giống như em ngày trước, Sara. Nhưng anh không muốn em giống như em bây giờ. Nếu em muốn trở thành bà Kingswood tiếp theo, em phải biến lại thành người con gái mà anh đã yêu.”

“Em không thể.” Sara bắt đầu lao ra khỏi chuồng ngựa trong khi vẫn cố ném lại những lời nói qua vai. “Vậy anh cũng có thể thông báo với mẹ anh rằng cuộc đính hôn đã hủy bỏ! Em chắc là bà ấy sẽ rất vui.”

“Mẹ sẽ chỉ cảm thấy thất vọng và thương xót cho em thôi.”

Sara khựng lại và quay lại nhìn anh. “Và đó có phải cũng là điều anh thực sự nghĩ?” Cô lắc đầu với vẻ không thể tin được. “Em băn khoăn tại sao anh lại nghĩ anh cần một người vợ hả Perry. Tại sao phải kết hôn khi anh đã có bà ấy chăm sóc cho anh? Nếu anh định theo đuổi những cô gái khác trong làng, anh sẽ

sớm phát hiện ra rằng số người sẵn lòng chịu đựng tính khí độc đoán của mẹ anh ít đến như thế nào. Thực ra, em không thể nghĩ ra một ai đó đồng ý để kết đôi với anh!”

Khi cô chạy khỏi chuồng ngựa, Sara nghĩ là cô nghe thấy anh gọi tên cô, nhưng bước chân cô không hề chậm lại. Cô cảm ơn cho cơn phấn nộ chính đáng đang cuộn cuộn dâng lên đã giữ cô đứng vững. Trên đường về nhà, cô tái diễn cảnh tượng đó rất nhiều lần trong đầu và hoàn toàn cảm thấy giận dữ và mệt mỏi. Khi cô về đến nhà, cô đóng sầm cánh cửa mạnh hết sức có thể. “Hết rồi,” cô nhắc đi nhắc lại với mình, ngồi sụp xuống một chiếc ghế và lắc lắc đầu không thể tin được. “Hết rồi, hết rồi.”

Cô không biết chính xác bao nhiêu thời gian đã trôi qua cho đến khi cha mẹ cô về đến nhà. “Sức khỏe Mục sư Crawford như thế nào rồi ạ?” cô lơ đãng hỏi.

“Tốt hơn rồi,” Katie trả lời. “Mặc dù ngực cha vẫn còn đau, nhưng những cơn ho đã giảm bớt so với tuần trước. Mẹ e là chúng ta sẽ nghe thêm một bài thuyết giáo lôm bôm nữa vào Chủ nhật.”

Sara mỉm cười yếu ớt, nhớ lại giọng nói của Mục sư đã khản đặc như thế nào vào Chủ nhật trước. Gần như cả giáo đoàn không thể nghe được mấy, nhất là những giáo dân già cả. Cô định đứng dậy nhưng Isaac thả vào lòng cô một lá thư. Bì thư đề tên cô. “Cái này được đưa đến làng vào ngày hôm qua,” ông nói. “Loại giấy hảo hạng, sếp dấu niêm phong màu đỏ tươi... Nó phải do một người quyền thế gửi đến.”

Sara chậm chạp lật lá thư trong tay, sẫm soi nét chữ viết tay gọn gàng và dấu triện tinh xảo đóng trên mặt sau. Hiểu rõ ánh mắt hiếu kỳ của bố mẹ cô, Sara bóc dấu niêm phong và mở tờ giấy phẳng mịn ra. Cô đọc thầm vài dòng đầu.

Em Fielding yêu mến,

Kể từ cơ hội tuyệt vời mà chúng ta được gặp nhau, chị rất hay nhớ về em, và chị phải thú nhận rằng, cùng với cả sự tò mò rất lớn. Chị thật lòng mong được nghe kể buổi dạ hội hôm đó của em, và có lẽ để có thêm thời gian cho chúng ta hiểu nhau hơn vào cuối tuần tới...

Sara đọc tiếp và sau đó ngẩng lên nhìn hai vẻ mặt thắc mắc của bố mẹ cô. “Lá thư đó là của nữ bá tước vùng Wolverton,” cô nói với vẻ băn khoăn và ngạc nhiên. “Con đã có cơ hội gặp chị ấy khi ở Luân Đôn.”

“Lá thư nói gì?” Katie hỏi.

Sara nhìn xuống lá thư. “Chị ấy... chị ấy mời con đến thăm dinh thự Raidford ở Hertfordshire vào cuối tuần. Sẽ có một buổi tiệc khiêu vũ, những bữa tối sang trọng, pháo hoa... có khoảng hơn 200 người khách... Chị ấy viết rằng họ sẽ cần ai đó ‘vui vẻ và mới mẻ’ như con để làm sinh động cuộc tụ họp...” Sara thốt ra một tiếng cười hoài nghi. “Chị ấy không thể thật sự có ý mời ai đó như con đến một cuộc tụ họp của giới thượng lưu.”

Với lấy lá thư, Katie để nó cách một sải tay và nheo mắt để cố đọc. “Thật tuyệt vời.”

“Con không thể nhận lời,” Sara nói. “Con không có quần áo phù hợp, hoặc là một cỗ xe riêng, và con cũng không biết – “

“Và Perry cũng khó mà đồng ý,” bố cô chỉ ra.

Chỉ nghe được loáng thoáng lời nhận định đó, Sara bối rối lắc đầu. “Tại sao chị ấy lại mong muốn có sự hiện diện của con trong một dịp như thế này?” Sara nín thở khi một ý nghĩ kinh khủng nảy đến với cô. Có lẽ Lily nghĩ đến việc mời một cô nàng quê mùa đến để giải trí cho những vị khách thanh lịch của mình. Họ sẽ tìm thấy sự lý thú không dứt với một người viết tiểu thuyết nhút nhát và ăn mặc giản dị ở giữa bọn họ. Nhịp tim cô đập thình thịch vang lên trong tai cô. Nhưng khi cô nhớ lại nụ cười tươi sáng của Lily Raiford, thì cô bỗng thấy xấu hổ vì những nghi ngờ của cô. Cô phải nhận thấy là lời mời của Lily rõ ràng là một cử chỉ tử tế.

“Hãy tưởng tượng tầng lớp quý tộc tham dự vào dịp đó.” Katie vừa nói vừa sẫm soi lá thư. “Mẹ phải khoe lá thư này với nhà Hodges – họ sẽ khó mà tin vào tai mình khi mẹ nói với họ rằng con gái mình kết bạn với một nữ công tước!”

“Không có gì khác nhau giữa một nữ công tước và một cô gái vắt sữa trong mắt của Chúa,” Isaac chỉ ra trong lúc cúi xuống để cời than trong lò sưởi.

“Quý bà Raiford là một phụ nữ đặc biệt,” Sara đảm chiêu. “Chị ấy vui vẻ, tốt bụng và rất rộng lượng.”

“Một phụ nữ ở hoàn cảnh của bà ấy có khả năng để trở thành rộng lượng,” cha cô nhận xét, ánh mắt ông lấp lánh.

“Con nghĩ rằng sẽ có rất nhiều kiểu người sẽ có mặt tại nhà chị ấy,” Sara tiếp tục. “Có lẽ ngay cả...” Cô cắn môi và cố gắng làm dịu những xáo động đột ngột trong suy nghĩ của cô. Có khả năng Derek Craven sẽ ở đó. Anh là một người bạn thân của nhà Raiford. Cô nói với mình rằng có đủ mọi lý do để cô không đi... nhưng trái tim cô lại thì thầm một thông điệp khác.

Nhiều giờ sau, khi cha mẹ cô đang sưởi ấm chân trước lò sưởi và đọc vài đoạn kinh thánh, Sara ngồi trong một chiếc bàn với tờ giấy viết thư tốt nhất của cô. Cô cẩn thận nhúng chiếc bút vào một lọ mực nhỏ và bắt đầu viết. Tay cô hơi run nhưng dù vậy cô vẫn cố để giữ chữ viết đều đặn và gọn gàng.

Chị Raiford thân mến,

Em thật vui mừng nhận lời mời trang trọng của chị đến dinh thự Raiford vào cuối tuần này...

Mùi rượu gin nồng nặc tràn ngập không khí căn phòng phía trên sòng bạc. Mặc dù những nỗ lực của những cô hầu gái để giữ căn phòng sạch sẽ và gọn gàng như vốn có, họ cũng không thể khắc phục được nhiều sự đập phá của Derek trong những tuần qua. Những tấm rèm nhung dày và thảm trải sàn cầu kì đã bị phá hủy vì ố màu bởi rượu và cháy xém bởi thuốc lá. Chiếc bàn khảm đá quý đã in đầy dấu gót giày trên bề mặt dễ vỡ. Quần áo quàng bừa bãi trên sàn nhà. Cửa sổ khép kín không có một chút ánh sáng nào lọt vào.

Worthy mạo hiểm rón rén bước vào sâu hơn trong căn phòng với cảm giác mơ hồ là đang xâm nhập vào hang của một con gấu cái bần. Ông tìm thấy Derek đang nằm úp xuống sòng xoài trên chiếc giường lộn xộn với hai chân du đưa bên ngoài mép đệm. Có một chai rượu gin đã bị uống đến cạn ráo nằm lán lóc trên sàn nhà.

Lưng Derek căng ra bên dưới chiếc áo choàng lụa dày màu nâu vàng khi anh nhận ra người vừa xuất hiện. “Ông mất quá nhiều thời gian đấy,” anh chế nhạo mà không buồn nhìn lên. “Mang lại đây.”

“Mang cái gì, thưa ông?”

Cái đầu rối bù ngẩng lên. Derek rọi ánh mắt lơ đãng vào người quản gia. Miệng anh mím lại thành những vết hằn sâu. Màu da xanh xao của anh khiến cho vết sẹo trên mặt trở nên rõ hơn bình thường. “Đừng chơi chữ với tôi. Ông biết là tôi bảo mang thêm một chai rượu nữa.”

“Thưa ông, thay vào đó sao ông không gọi một khay đồ ăn từ nhà bếp? Ông đã không ăn gì kể từ sáng hôm qua... và ông không thích rượu gin.”

“Với tôi đó là sữa mẹ. Mang cho tôi thứ mà tôi bảo, không thôi ông sẽ tìm thấy cái móng vuốt nhiều của mình ở trên đường phố.”

Đã bị đe dọa sa thải gần như hàng ngày trong những tháng qua nên Worthy có thể lơ đi lời đe dọa đó. “Ông Craven, tôi chưa thấy ông xử sự như thế này bao giờ. Ông không còn là mình từ khi – “

“Từ khi nào?” Derek nóng nảy tiếp lời, bỗng nhiên giống như một con báo căng ra để chuẩn bị vồ mồi. Ấn tượng đó bị phá hỏng ngay lúc đó bởi một tiếng ợ yếu ớt và anh lại gục đầu xuống tấm ga trải giường nhăn nhúm.

“Mọi người đều biết là có chuyện gì tồi tệ đó xảy ra,” Worthy cương quyết nói tiếp. “Sự quan tâm của tôi đối với ông thúc giục tôi phải thẳng thắn nói ra, cho dù điều đó có nghĩa là tôi mất việc ở Craven.”

Giọng Derek bị bóp nghẹn trong ga giường. “Tôi không nghe.”

“Ông là một người tốt nhiều hơn là ông có thể nhận ra, thưa ông. Tôi sẽ không bao giờ quên là ông đã cứu mạng tôi. Ồ, tôi biết ông cấm tôi đề cập đến chuyện đó, nhưng dù thế nào thì đó cũng là sự thật. Tôi là một người lạ đối với ông, nhưng ông đã bỏ qua điều đó để cứu tôi khỏi cái thòng lọng treo cổ.”

Nhiều năm trước Worthy đã từng là một người hầu thấp kém của một gia đình quý tộc ở Luân Đôn. Ông đã yêu một cô hầu gái làm việc ở đó, cô ta đã đánh cắp một sợi dây chuyền ngọc trai và hồng ngọc của bà chủ. Vì thế, Worthy đã nhận tội thay cho người ông yêu để cô ta không bị bắt và treo cổ vì tội ăn trộm. Ông đã bị giam giữ ở Newgate để chờ hành hình. Nghe được cảnh ngộ của Worthy qua một người đầy tớ ở câu lạc bộ, Derek đã tiếp cận quan tòa địa phương và một viên chức phụ trách nhà tù, sử dụng cả tiền hối lộ cũng như đe dọa để giải phóng cho người hầu đó. Người ta đồn rằng Craven có thể bảo cả cái chân sau của con ngựa rời khỏi mình của nó. Chỉ anh mới có thể kéo một tù nhân không may bị kết án ra khỏi ngục thất của Newgate.

Lần đầu tiên Worthy nhìn thấy Derek Craven là ở cửa nhà tù, anh mang một vẻ mặt nhạo báng chua chát. “VẬY ông là tên gốc đang chờ bị treo cổ vì một con mụ ‘khéo tay’?”

“V-vâng, thưa ông,” Worthy lắp bắp trong lúc nhìn Derek đưa cho người giữ ngục một túi tiền.

“Trung thành hơn là khôn ngoan,” Derek đã quan sát với một nụ cười nhếch nhếch. “Đúng như tôi mong đợi. Được rồi, kẻ đáng bị treo cổ kia, tôi có thể cho ông làm quản gia ở sòng bạc của tôi. Trừ phi ông lại thích để cái thông lọng treo ông lên vào ngày mai hơn?”

Worthy đã làm mọi việc chỉ thiếu điều là hôn lên bàn chân anh với lòng biết ơn và đã phục vụ anh tuyệt đối trung thành kể từ đó. Bây giờ, khi nhìn thấy tình trạng đầy dọa mà người chủ cứng cỏi và thành đạt chìm sâu vào, ông lúng túng cố tìm ra cách nào đó để giúp anh. “Ông Craven,” ông ngập ngừng nói, “Tôi hiểu tại sao ông lại tự hành hạ mình như vậy?” Mặt ông giật giật vì một nỗi đau thoáng qua. “Tôi đã từng yêu.”

“Tôi vẫn nhớ. Cuộc tình đáng khâm phục của ông với cô nàng hầu phòng ‘khéo tay’.”

Worthy phớt lờ sự chế giễu và tiếp tục với giọng đều đều và chân thành. “Trong mười năm, không ngày nào trôi qua mà tôi không nghĩ về cô ấy. Tôi vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt cô ấy trước mắt mình, rõ ràng và rực rỡ hơn bất cứ ký ức nào khác.”

“Đồ gốc chết tiệt.”

“Vâng, thưa ông. Không có logic nào áp dụng cho nó. Không ai có thể giải thích tại sao một người phụ nữ lại có thể kéo được trái tim thực sự của một người đàn ông ra khỏi ngục anh ta và không bao giờ buông ra. Đối với ông, thì người phụ nữ đó là cô Fielding, không phải sao?”

“Ra khỏi đây,” Derek nói gay gắt, những ngón tay của anh bấu chặt vào đồng chắn gối nhàu nát.

“Thưa ông, thậm chí khi ông đã mất cô ấy, ông phải tiếp tục cuộc sống của mình theo cách mà có thể tự hào về những tình cảm mà ông dành cho cô ấy. Cô ấy sẽ buồn khổ nếu nhìn thấy ông như thế này.”

“Đi!”

“Vâng, thưa ông.”

“Và bảo người mang lên một chai rượu khác.”

Người quản gia rời khỏi phòng và lẩm bẩm ra điều đồng ý.

Có lẽ sau đó Derek nhận ra rằng chai rượu không hề được mang đến, nhưng giờ thì anh đã đủ say để chìm vào quên lãng. Những giấc mơ vô nghĩa trôi bồng bềnh trong đầu trong khi anh vận vện và lẩm bẩm những từ ngữ rời rạc.

Trong bóng tối xáo động, anh nhận thức được rằng có một cơ thể phụ nữ áp vào anh. Hai bàn tay nhỏ nhắn trượt vào bên trong chiếc áo choàng và đẩy hai vạt áo ra. Cơ thể anh cứng lại vì bị khuấy động. Anh thêm khát ép chặt người anh vào cô ta, tìm kiếm sự chà xát kích thích khi bàn tay cô ta siết chặt xung quanh anh. Kéo cô lại gần, anh ôm lấy bầu ngực tròn đầy của cô ta trong tay mình. Bùng cháy vì ham muốn đâm vào trong cô ta, anh lăn người đè lên trên cô ta và đẩy hai đầu gối cô rộng ra để tạo lối vào cho anh. Anh miết miệng trên cổ cô ta và phả hơi thở nóng bỏng trên vết ẩm ướt anh đã tạo ra. Rên rỉ cuồng nhiệt, cô ta cong người lên và quần hai tay quanh vai anh.

“Sara,” anh rên lên bên tai cô khi anh bắt đầu đẩy vào bên trong cô ta.

“Ôi, Sara – “

Ngay lập tức có một thứ gì đó sắc nhọn cào vào lưng anh, và ấn sâu đầy vẻ hận thù. Derek há hốc miệng thở hổn hển vì cơn đau bất ngờ. Vùng lên để thoát khỏi những cái cào cào như thế nhối, anh túm được hai cổ tai mảnh dẻ của người phụ nữ và ghim chúng xuống hai bên đầu cô ta. Quý bà Joyce Ashby nằm đó và đang trừng mắt nhìn anh. Những ngón tay cô ta cong lại thành móng vuốt, đầu ngón tay ướt vì máu của anh. “Đồ con hoang động đực,” cô ta quát lên. “Đừng bao giờ gọi tôi bằng tên của một phụ nữ khác!”

Derek nghe thấy một tiếng rú u ám mà anh không nhận ra là của chính mình. Bàn tay anh siết quanh cổ cô ta. Một màn sương đỏ dày đặc bao trùm lấy anh. Những ngón tay của anh ấn vào cổ họng của cô ta, chặn lại dòng chảy của máu và không khí cho đến khi mặt cô ta chuyển sang màu tím. Cô ta nhìn anh chăm chăm với vẻ quằn quai méo mó đầy hải lòng, như là để đón mừng cái siết chặt chết người của anh trên cổ họng cô ta. Vừa lúc mặt cô ta bắt đầu trợn ngược vào trong đầu, anh thả cô ta ra với một tiếng gầm gừ cục cằn và nhảy khỏi giường.

Joyce cuộn người lại thành một đống giữa đống chăn ga lộn xộn. Căn phòng tràn ngập tiếng ho tắc nghẹn của cô ta. Nắm chặt một bàn tay quanh cái dây rung chuông có tua rua, Derek lắc chuông gọi Worthy. Anh choáng váng đi đến cửa sổ và túm hai vạt áo choàng đang mở quanh người. Tay xoa xoa quai hàm râu ria lởm chởm, những sợi râu cứng như dây thép. “Quần trí như một người dẹt vải,” anh lầm bầm, không rõ là đang ám chỉ Joyce hay chính mình.

Cô ta cuối cùng cũng lấy đủ hơi để nói. “Điều gì khiến anh dừng lại không giết tôi?”

Anh không nhìn cô ta. “Tôi sẽ không để bị treo cổ vì giết cô.”

“Tôi thà chết.” cô ta thở khò khè yếu ớt, “và mang anh theo với tôi.”

Cảnh tượng này làm Derek ghê tởm và buồn nôn. Đó là sự phản hồi của quá khứ, một sự nhắc nhở về những năm sống sa đọa vẫn luôn ám ảnh anh và làm cho bất cứ cuộc sống bình thường nào trở thành không thể. Mùi vị chua chát của thất bại dâng lên trong anh.

Worthy xuất hiện với sự ngạc nhiên ngơ ngác khi ông thấy một người phụ nữ tóc vàng trần truồng trên giường của Derek và chiếc váy vứt bừa trên sàn của cô ta.

“Đó là Quý bà Ashby.” Derek nói cụt lủn và bước về phía cửa. Máu chảy ra từ những vết rạch bằng móng tay trên lưng anh ngấm qua chiếc áo.

“Tìm ra xem cô ta vào đây bằng cách nào. Đuổi cổ bất kỳ ai chịu trách nhiệm về việc để cô ta lọt vào trong này.” Đôi mắt nhú lại của anh quét từ người đàn bà trên giường đến người quản gia. “Nếu cô ta đặt chân đến Craven một lần nữa, tôi sẽ giết cô ta – ngay sau đó tôi sẽ lóc thịt và gỡ xương của ông ra như một con cá.”

Joyce nhồm người lên bằng hai tay và đầu gối trông như một con mèo vàng. Những sợi tóc rơi xuống mặt cô và trong khi cô ra nhìn Derek chăm chú – xuyên qua màn tóc mờ mờ. “Em yêu anh,” cô ta gào lên.

Điều khi đó trong giọng cô ta gây ra một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống Derek... một vài dấu hiệu hoang dại và kiên quyết đe dọa rằng cô ta sẽ không bao giờ chấp nhận thất bại. “Đi chết đi,” anh nói và bước ra khỏi phòng.

Cỗ xe thuê lướt trên con đường dài dẫn vào khu dinh thự Raiford bắt đầu bằng một cổng lớn từ thế kỷ thứ mười năm, và xuyên qua một công viên rộng sum xuê tươi tốt. Cuối cùng thì cỗ xe cũng đỗ lại trước tòa nhà chính lộng lẫy của nhà Raiford. Đầu gối Sara bủn rủn khi cô nhìn qua góc cửa sổ của cỗ xe. “Ồi chào.” Cô thốt ra. Một cơn rung mình yếu ớt chạy từ đầu đến ngón chân cô. Cô rõ ràng không hề thuộc về nơi này.

Mặt trước khu nhà lớn màu trắng trắng lè là mười chiếc cột cao ngất và hai mươi cửa sổ theo kiến trúc kiểu Palladis* kết hợp với những hàng lan can đá được chạm khắc chạy dọc toàn bộ chiều ngang của tòa nhà. Hàng loạt những ống khói to tầm cỡ ống khói của cung điện ngả bóng trên mái nhà mang lại cho tòa nhà dáng vẻ hùng dũng như đang vươn tới bầu trời. Trước khi Sara có thể lấy lại tỉnh táo và bảo người lái xe quay lại Greenwood Corners thì cỗ xe đã dừng lại. Hai người hầu to lớn mang về mặt trịnh trọng giúp cô

xuống xe. Sara được đưa đến một cầu thang uốn lượn dẫn đến sảnh đợi trước nhà. Một người quản gia cao, râu tóc hoa râm xuất hiện ở cửa cùng với một người hầu phòng.

(*Andrea Palladis: kiến trúc sư người Anh thế kỷ 16)

Người quản gia có khuôn mặt cứng nhắc như được tạc từ đá granit. Cô mỉm cười với ông ta và bắt đầu tìm trong túi xách tay lá thư của Lily. “Thưa ông, tôi nhận được lời mời từ Quý bà Raiford – “

Ông ta nhận ra cô ngay có lẽ nhờ những miêu tả của Lily. “Tất nhiên, cô Fielding.” Ông ta liếc mắt nhìn chiếc váy xám đơn giản, chiếc mũ đi đường và chiếc khăn choàng thêu mà một phụ nữ trong làng đã cho cô mượn. Chút xúh thái độ kiêu căng của ông ta dường như tan đi. “Chúng tôi rất vinh dự vì sự có mặt của cô.”

Trước khi cô có thể cảm ơn ông ta vì sự tôn trọng đó, cô bị xao nhãng bởi giọng nói nồng nhiệt của Lily Raiford. “Cuối cùng thì em đã ở đây! Burton, chúng ta phải đặc biệt chú ý để khiến cô Fielding cảm thấy như ở nhà.” Lily trông xinh đẹp tuyệt vời trong chiếc váy len màu vàng chanh với hai tay áo bằng lụa mỏng tang được những người thợ may gọi là *peau de papillon* hay ‘da bướm.’

“Ồ, xin đừng bận tâm quá như vậy – “ Sara phản đối, nhưng những lời của cô lạc mất trong những tiếng ríu rít luôn mồm của Lily. “Em đã đến khá sớm, em thân yêu.” Lily thân mật hôn lên hai má cô. “Mọi người trong nhà đang lan man với những câu chuyện phiếm và tự nghĩ mình khá là dí dỏm. Em sẽ là một luồng không khí mới. Burton, mang hành lý của cô Fielding lên phòng trong khi tôi đưa cô ấy đi một vòng.”

“Em nên sửa soạn lại một chút,” Sara nói vì biết rằng quần áo mình đã nhăn nhúm và tóc tai bù xù sau quãng đường dài, nhưng Lily đã kéo cô vào một hành lang lớn. Burton kín đáo nháy mắt với Sara và quay sang đón những cỗ xe khác đang đến.

“Hôm nay chúng ta khá là thoải mái,” Lily nói. “Những vị khách mới sẽ xuất hiện liên tục. Không có hoạt động gì ngoài buổi khiêu vũ tối nay. Em cứ tự nhiên chọn cách giải trí. Ngựa và xe, sách trong thư viện, phòng nghe nhạc và bất cứ thứ gì em thích đều sẵn sàng. Cứ yêu cầu nếu em muốn.”

“Cám ơn chị.” Ánh mắt ngưỡng mộ của Sara lướt dọc hành lang dẫn vào đại sảnh mái vòm lát đá cẩm thạch trắng. Một cầu thang với hàng lan can mạ vàng cầu kỳ nhất mà cô từng thấy chia thành hai nhịp uốn vòng cung oai vệ dẫn đến tầng trên của tòa nhà.

Lily nhanh nhẹn kéo cô đi qua đại sảnh lớn, một căn phòng rộng lớn với trần nhà thiết kế theo kiểu mái vòm, những hình trang trí đắp nổi bằng thạch cao công phu, và bao trùm bởi không khí uy nghiêm như trong một nhà thờ. “Cánh đàn ông sẽ tham gia săn bắn vào buổi sáng và chơi bi-a vào buổi chiều. Phụ nữ chúng ta sẽ uống trà, trò chuyện và chợp mắt một lúc vào buổi trưa. Các buổi tối chúng ta sẽ chơi đồ chơi hoặc đánh bài. Chắc chắn là sẽ buồn tẻ. Chị chắc là em sẽ buồn chán đến phát khóc.”

“Ồ, không đâu.” Sara sải bước để bắt kịp những bước chân nhanh nhẹn của Lily khi họ đi qua một phòng trưng bày dài phía sau ngôi nhà, với một bên treo gương và những bức tranh, bên kia là những cánh cửa kiểu Pháp bằng kính có thể nhìn ra một khu vườn lớn ngay hàng thẳng lối.

Khi Lily dẫn Sara đi qua những căn phòng để dành cho cuộc gặp mặt nho nhỏ, những người trong đó liếc nhìn họ tò mò. Phòng nghe nhạc tràn ngập những tràng cười và tiếng nói líu lo của các cô gái trẻ. Lily vui vẻ vẫy tay với họ mà không ngừng bước. “Một số gia đình ở ngoại ô sẽ giới thiệu con gái ở buổi khiêu vũ trong Mùa lễ hội đầu tiên của họ,” Lily nói với Sara. “Đây là một dịp để họ làm quen trước khi ra mắt ở những phòng khách đông đúc ở Luân Đôn. Chị sẽ chỉ cho em phòng khiêu vũ ngay bây giờ, nhưng trước tiên...” Họ dừng lại ở cửa phòng chơi bi-a, khu vực dành riêng cho các quý ông được trang trí với lụa đỏ-màu đỏ sẫm, đồ da và tường ốp gỗ tối màu. Các quý ông đủ độ tuổi đang ngả nghiêng quanh những chiếc bàn bi-a gỗ dái ngựa chạm trổ cầu kỳ. Khói thuốc lá bay lơ lửng quanh những chiếc đèn mờ mờ phía trên đầu.

“Các quý ông,” Lily nói với cả phòng, “Tôi đến để nói với các ngài rằng tôi phải bỏ dở ván chơi của mình để đưa vị khách mới đến của tôi đi thăm nhà. Lansdale, có lẽ ngài sẽ chơi thay tôi chứ?”

“Anh ta sẽ chơi, nhưng như thế thì sẽ không còn được một nửa thú vị,” ai đó nhận xét. Một tràng cười khoái chí lan khắp phòng. Lansdale, một người đàn ông trung niên có vóc dáng đặc biệt thấp nhưng khuôn

mặt đẹp trai nhìn Sara với vẻ thích thú ra mặt. “Có lẽ, bà Raiford, bà có thể tiếp tục chơi nốt ván bi-a và cho phép tôi đưa vị khách của bà đi một vòng xem.”

Sara đỏ mặt trước gợi ý đó trong khi những người đàn ông khác bật cười.

Đảo mắt, Lily bình luận với Sara. “Coi đó là một ví dụ, em thân mến của chị. Thực ra, đừng tin bất cứ một người đàn ông nào ở đây. Chị biết tất cả bọn họ, và chị có thể đưa ra chứng cứ cho thực tế rằng bên dưới vẻ bề ngoài quyến rũ kia là cả một bầy sói.”

Sara có thể hiểu nhận xét của Lily khiến các quý ông hài lòng như thế nào, họ rõ ràng thích được coi là những kẻ săn mồi, luôn tấn công tuy nhiên cũng thụt lùi ngay lập tức. “Ít nhất cho phép chúng tôi giới thiệu qua chứ,” Lansdale đề nghị và tiến lên. “Cô Fielding của bà là một tạo vật đáng yêu nhất mà tôi gặp cho đến giờ.” Cầm tay Sara, anh ta cúi đầu và đặt một chiếc hôn trần trọng lên mu bàn tay cô.

Lily tuân theo ngay. “Ngài Lansdale, Overstone, Aveland, Stokehurst, Bolton, và Ancaster, tôi xin giới thiệu cô Sara Fielding – một nhà văn tài năng và một người bạn xinh đẹp mới quen của tôi.”

Sara nở một nụ cười bên lên và nhún chào khi mỗi người cúi đầu chào cô. Cô nhớ đã từng bí mật quan sát vài người trong số họ ở sòng bạc. Và nếu cô không nhầm, cô đã gặp Công tước Ancaster trong buổi dạ hội với tư cách là Mathilda. Mặc dù thừa kế tước hiệu cao quý và có vị trí đáng trọng, anh ta đã cư xử hơi bậy bạ ở buổi dạ hội, trước thì say xỉn tán tỉnh cô rồi sau đó chạy theo một cô gái điếm. Góc miệng cô giật giật nhưng vẻ buồn cười của cô tan đi bởi những lời nói thản nhiên tiếp theo của Lily. “Ồ, và người trông cẩu kính đang rót brandy kia là người chồng yêu dấu của chị, Ngài Raiford. Cạnh đó là anh Craven, người mà em có thể nhận thấy là có sở thích là ẩn mình trong góc tối.”

Sara hầu như không chú ý đến người chồng tóc vàng to lớn của Lily. Đôi mắt xanh tròn xoe bay đến hình dáng dong dỏng u ám đang đứng tách biệt trong bóng tối. Anh cúi đầu chào như những người khác, một chuyển động tinh tế với một người đàn ông to lớn như vậy. Trên mặt anh không có một dấu hiệu tỏ vẻ quen biết.

Dáng vẻ đó vẫn khắc nghiệt và đầy nam tính như cô vẫn nhớ. Làn da ngăm đen như cướp biển đối lập với chiếc ca-vát bằng vải lanh trắng như tuyết. Vết sẹo trên mặt anh đã mờ đi, vì thế đôi mắt xanh lục sâu thẳm nổi bật hơn mọi đường nét khác. Ở cùng trong một căn phòng nhỏ với những quý ông khác, anh trông như một con báo ở cùng với những con mèo nuôi trong nhà. Sara không thể nói một lời nào trong tình thế này. Miệng cô trễ xuống như là đang bị lấp đầy.

Những người khác trong phòng không thể không chú ý đến tình trạng im lặng nhạy cảm đột ngột này. Họ liếc nhìn nhau dò hỏi, lông mày nhướng lên đến một phần tư inch hoặc hơn. Những dây thần kinh căng thẳng của Sara rung lên cảnh báo khi Ngài Raiford tiến về phía cô. Chầm chậm cô chuyển ánh mắt chăm chú sang người chồng ẩn tượng của Lily, đôi vai rộng của anh che khuất họ khỏi tầm nhìn của các quý ông khác.

Diện mạo như điều hâu của Alex Raiford được làm mềm đi bởi đôi mắt xám ảm áp và mái tóc dày có màu vàng như màu lúa mì chín. Anh mỉm cười và cầm tay cô trong hai lòng bàn tay lớn của anh với một thái độ trang trọng ngoài mong đợi. “Chúng tôi thật may mắn vì sự hiện diện của cô làm ngôi nhà của chúng tôi sáng bừng lên, cô Fielding.” Anh liếc sang Lily với vẻ châm chọc. “Tôi ngờ rằng vợ tôi không cho phép cô có một giây phút nào để nghỉ ngơi sau chuyến đi của mình.”

“Em chỉ đang đưa Sara về phòng nghỉ,” Lily phản đối, sau đó hạ giọng xuống khi những người đàn ông quay lại với trò chơi của họ. “Nhưng em phải dừng ở đây một chút. Em không thể bỏ mọi người đi mà không nói một lời, đúng không?”

Thả tay Sara, Alex ôm người vợ nhỏ nhắn của mình lại gần và thì thầm với cô. “Anh biết chính xác em đang mưu đồ cái gì,” anh cảnh báo bằng một giọng nhỏ nhẹ mà không ai có thể nghe thấy. “Cô-vợ-nhỏ-bé-hay-áp-bức-và-can-thiệp-vào-chuyện-người-khác-của-tôi – chỉ một lần thôi sao em không thể cho phép người khác tự xoay sở với những vấn đề của họ?”

Lily táo tợn cười toe toét với anh. “Không khi mà em có thể dàn xếp tốt hơn rất nhiều.”

Alex vuốt nhẹ ngón tay cái trên cằm Lily. “Một ý tưởng mà Craven sẽ không đồng ý, tình yêu của anh.”

Lily nghiêng lại gần anh hơn và trả lời bằng một giọng thì thầm gần như không thể nghe thấy. Sara nhìn đi chỗ khác khi hai người lùi sang một bên và thì thầm nói chuyện. Cô không muốn nghe trộm cuộc trao đổi riêng tư đó. Tuy nhiên cô vẫn loáng thoáng nghe được vài đoạn khi họ nói cùng một lúc.

“ – Derek không biết điều gì tốt cho anh ấy,” Lily đang nói.

“ – đáng quan tâm là điều gì tốt cho cô Fielding – “

“Nhưng anh không hiểu – “

“ – hiểu được thì quá tốt,” Alex kết thúc và họ nhìn nhau chăm chăm đầy thách thức.

Sara cảm thấy mặt mình hồng lên. Có một sự cuốn hút lẫn nhau hiển nhiên giữa hai người họ khiến cô cảm thấy mình là người xâm phạm vào một cảnh tượng riêng tư.

Rõ ràng là Ngài Raiford vẫn muốn nói thêm với Lily, nhưng anh lưỡng lự thả cô ra và tặng cô một ánh mắt nhắc nhở. “Cư xử cho đúng.” Là một lời nhắc nhở thầm nhưng không thể hiểu khác đi được. Lily tỏ vẻ tỉnh bơ và nhìn qua anh để vẫy tay với Lansdale và Aveland. “Chơi vui vẻ, các quý ông,” cô gọi với. Họ đáp lại với những tiếng lẩm bẩm đồng ý. Derek Craven vẫn im lặng và lạnh lùng phớt lờ khi hai người phụ nữ đi khỏi.

Sara buồn bã đi theo Lily qua hành lang trải thảm. Thái độ lạnh lùng của Craven là một bất ngờ khiếm nhã. Cô âm thầm tự mắng mình vì đã nghĩ rằng anh có lẽ sẽ vui mừng khi nhìn thấy cô. Đối lại dường như là anh sẽ phớt lờ cô cả cuối tuần này.

Họ đi đến một dãy phòng dành cho khách ở chái Tây của ngôi nhà, mỗi căn phòng đều có một phòng thay đồ và một phòng khách. Phòng của Sara được trang trí với những mảng màu xanh nhạt và vàng, có thể nhìn xuống khu vườn được chăm sóc kỹ lưỡng bên dưới thông qua ô cửa sổ có rèm cửa tách ra ở giữa. Sara thần thờ đi đến chiếc giường có những chiếc cột có rãnh và chạm vào một nếp gấp của chiếc màn lụa được thêu cùng kiểu hoa với giấy dán tường.

Lily mở một chiếc tủ và thấy quần áo Sara trong đó. Trong một thời gian ngắn đáng kể, người hầu gái đã sắp xếp gọn gàng số hành lý ít ỏi của Sara. “Chị hy vọng là em hài lòng với căn phòng này!” cô nói và hơi cau mày khi thấy biểu hiện của Sara. “Nếu em thích căn phòng khác – “

“Nó rất đẹp,” Sara trấn an cô nhưng lại nhăn mặt. “Chỉ là... có lẽ em nên về nhà. Em không muốn gây phiền phức. Anh Craven tức giận vì em ở đây. Và anh ấy giận chị vì đã mời em. Cái cách anh ấy nhìn chị... “

“Anh ấy muốn bóp cổ chị,” Lily vui vẻ công nhận. “Một cách từ từ. Nhưng cách mà anh ấy nhìn em... Lay Chúa, điều đó thật vô giá!”

Cô bật ra một tràng cười. “Cảm thấy như thế nào khi có người đàn ông khó có thể với tới được nhất nằm trong lòng bàn tay của em?”

Mắt Sara mở lớn. “Ồ, anh ấy không – “

“Trong lòng bàn tay của em,” Lily nhắc lại. “Tin chị đi, Derek cần phải như vậy từ nhiều năm gần đây! Nhất là khi chị nghĩ đến tất cả những thời gian mà anh ấy làm chị tức giận vì cách sống độc đoán và cay nghiệt của mình, lạnh lùng kiểm soát chính mình và mọi thứ xung quanh anh ấy...” cô lắc lắc đầu và cười khúc khích. “Đừng hiểu lầm chị. Chị yêu mến gã khu đông cứng đầu và to lớn đấy. Nhưng điều tốt nhất dành cho anh ấy trên thế giới này là có ai đó làm cho anh ấy biết sợ là gì.”

“Nếu có ai đó sẽ cần biết sợ là gì, thì đó phải là em,” Sara nói khê. Lily không có vẻ gì là đã nghe thấy câu đó.

Sau khi Lily đi khỏi để đón tiếp những khách mời khác, Sara rung chuông gọi một cô hầu gái để giúp cô sửa soạn thay đồ. Một cô hầu gái lớn hơn cô vài tuổi xuất hiện. Cô gái có mái tóc vàng, vóc dáng nhỏ bé với đôi má hồng tròn trĩnh và một nụ cười vui vẻ. “Je m’appelle Françoise,*” cô hầu gái nói với Sara trong lúc để một cặp kẹp uốn tóc bên trên vỉ lò sưởi gần đồng than. Françoise lẳng xăng ra vào căn phòng rồi chọn một chiếc váy sạch từ trong tủ và giơ nó lên chờ sự đồng ý của Sara.

(* Tên tôi là Françoise.)

“Ừ, chiếc đó được rồi,” Sara vừa nói vừa cởi bỏ chiếc áo khoác, mũ đội đầu và chiếc váy đi đường nhún nhúm của mình. Sara ngồi xuống trước một chiếc bàn trang điểm gỗ sơn tiêu và kéo những chiếc cặp tóc ra khỏi mái tóc rối bời của cô.

Những lọn tóc màu nâu đỏ và vàng-nâu rủ xuống lưng cô. Có một tiếng xuýt xoa tán thưởng đằng sau cô. “Comme vos cheveux sont beaux, mademoiselle*!” Franchise cẩn thận chải mái tóc dày và dày của cô cho đến khi nó mượt mà như một dải lụa óng ả.

(* Tóc cô thật đẹp, thưa cô!)

“Cô có nói được chút tiếng Anh nào không, Franchise?” Sara hỏi người hầu gái một cách không chắc chắn. Franchise bắt gặp ánh mắt cô trong gương và lắc đầu với một nụ cười. “Tôi ước là cô có thể. Phụ nữ Pháp được biết đến là hiểu tất cả về những chuyện liên quan đến trái tim. Tôi cần vài lời khuyên.”

Nghe thấy sự chán nản trong giọng nói của cô, Franchise nói vài câu gì đó nghe như thông cảm và động viên.

“Tôi không nên đến đây,” Sara tiếp tục. “Rời bỏ Perry là tôi đã vứt bỏ những gì tôi nghĩ là tôi luôn muốn. Tôi gần như không nhận ra chính mình, Franchise ạ! Những cảm giác của tôi về một người đàn ông khác thật mạnh mẽ... Tôi e là tôi có thể chấp nhận bất cứ điều gì tôi có thể có được từ anh ấy, cho dù là điều đó tồn tại ngắn ngủi như thế nào. Nếu trước đây tôi nghe bất cứ người phụ nữ nào khác thú nhận những suy nghĩ như vậy, tôi sẽ chê trách cô ta là một đứa ngốc hoặc tệ hơn nữa. Tôi luôn cho là mình là một người biết điều hay lẽ phải, nghe theo lý trí nhiều hơn là tình cảm. Tôi không thể giải thích điều gì đã xảy ra với tôi. Tất cả những gì tôi biết là kể từ giây phút tôi gặp anh ấy – “ Cô dừng lại ở đó, không thể nói nốt câu đó. Thở dài, cô xoa xoa cái trán đau nhức. “Tôi không nghĩ thời gian có thể giúp. Ít nhất cho đến bây giờ.”

Sau đó là một khoảng im lặng dài khi cô hầu gái dịu dàng chải tóc cô. Franchise mang một vẻ mặt dăm chiêu như là cô đang nghiền ngẫm tình huống đó. Việc họ không nói cùng một ngôn ngữ không quan trọng – rất dễ có thể nhận ra một phụ nữ đang đau khổ vì trái tim tan vỡ. Cuối cùng người hầu gái dừng việc chải đầu lại và chỉ chỉ vào tim của Sara. “Faire ce que le coeur vous dit, mademoiselle.*”

(*Hãy lắng nghe trái tim cô.)

“Nghe theo trái tim tôi?” Sara hỏi sững sốt. “Có phải cô đang nói thế không?”

“Oui, mademoiselle.” Cô gái điềm đạm với lấy một sợi dây băng lụa màu xanh lơ hẹp và bắt đầu buộc nó lại trên mái tóc của cô.

(*Vâng, thưa cô.)

“Điều đó có thể rất mạo hiểm,” Sara thì thầm.

Nhiều phút sau đó Sara hoàn tất việc cài khuy chiếc váy xám cao cổ và kiểm tra lại vẻ bề ngoài của mình trong gương. Cô hài lòng với những nỗ lực của người hầu gái. Mái tóc của cô đã được tết gọn gàng thành một búi tóc dày ở trên đầu, trong khi những lọn tóc ở hai bên thái dương đã được uốn thành những lọn xoắn. Cảm ơn Franchise, Sara rời khỏi phòng và lững thững đi về hướng chiếc cầu thang sang trọng. Cô hồi hộp suy nghĩ về việc tham gia uống trà và trò chuyện với một nhóm những quý bà và quý cô ở tầng dưới. Cô mong là những phụ nữ đó có thể thân thiện, hay ít nhất chấp nhận sự hiện diện của cô.

Dừng lại ở hành lang và nhìn chằm chằm cái cầu thang lát đá cẩm thạch uốn cong thành nửa vòng tròn, Sara cố gắng gom góp lòng can đảm của mình. Cô vừa kinh sợ, vừa e ngại những vị khách ở tầng dưới. Lily đã nói họ bao gồm những nhà ngoại giao, chính trị, họa sỹ, và thậm chí là những quan chức đến từ thuộc địa và gia đình của họ. Sara nhận thức rõ là cô không có điểm gì tương đồng với họ. Không nghi ngờ gì là họ cho rằng cô thật vụng về và quê mùa. Có lẽ đây chính là những gì Derek Craven cảm thấy khi qua lại với tầng lớp quý tộc vốn khinh miệt nguồn gốc xuất thân của anh. Craven tội nghiệp, cô thông cảm nghĩ. Đột nhiên cô nhận thấy một cảm giác nhột nhạt lạnh lẽo ở cổ và lông tóc trong người cô dựng đứng lên. Cô từ từ quay lại.

Derek đang đứng đằng sau cô và trông khác xa với việc xứng đáng với lòng thông cảm của bất cứ ai. Anh nhìn cô chằm chằm như một ông vua ngao ngán xem xét người đàn bà vừa mới có được của mình. Vẻ đẹp trai u ám của anh chỉ có thể cân xứng với thái độ bình thản tuyệt đối của chính anh. “Hôn phu của em đâu?” anh hỏi bằng giọng không thân thiện chút nào.

Sara mất bình tĩnh bởi sự bình thản nhưng ngấm ngấm đe dọa của anh. “Em không có... Đó là, a-anh ấy... Chúng em sẽ không kết hôn.”

“Anh ta không cầu hôn?”

“Không... ừm, có, nhưng...” Theo bản năng Sara lùi lại. Derek tiến đến để thu hẹp khoảng cách giữa họ. Khi họ nói chuyện, cô tiếp tục lùi lại và anh tiến lên theo như một con mèo đang săn mồi. “Anh Kingswood cầu hôn vài ngày sau khi em trở lại,” Sara nói không ra hơi. “Em đã đồng ý. Ban đầu em đã rất hạnh phúc... ừ, không chính xác là hạnh phúc, nhưng – “

“Chuyện gì xảy ra.”

“Có rất nhiều vấn đề. Anh ấy nói em đã thay đổi. Em cho là anh ấy đúng, mặc dù – “

“Anh ta hủy hôn?”

“Em... em nghĩ trong trường hợp này là chúng em đã hủy hôn...” “ Khi anh tiếp tục tiến về phía cô, cô thấy mình lùi dần vào một căn phòng gần đó và gần như vấp chân vào một chiếc ghế mạ vàng sang trọng. “Anh Craven, mong là anh dừng việc theo dõi em như vậy.”

Ánh mắt cứng rắn của anh không hề nao núng. “Em biết là tôi sẽ ở đây vào cuối tuần này.”

“Em không biết!”

“Em lên kế hoạch này với Lily.”

“Em tất nhiên là không – “ Cô dừng lại với một tiếng kêu giật mình khi anh với tới cô và nắm hai tay trên vai cô.

“Tôi không thể quyết định tôi muốn vận cổ của ai trước – Em hay cô ấy.”

“Anh thấy khó chịu vì em ở đây,” Sara nói nhẹ nhàng

“Tôi thà là đứng trên một đồng than còn hơn là ở cùng một mái nhà với em trong một đêm!”

“Anh ghét em đến thế sao?”

Buồng phổi Derek bắt đầu hít thở khó khăn khi anh nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô. Niềm vui mãnh liệt được ở gần cô khiến máu anh chạy rần rật. Những ngón tay anh duỗi ra gấp lại trên đôi vai mềm mại của cô, như là để cảm nhận da thịt mềm mại của cô. “Không, tôi không ghét em,” anh nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

“Anh Craven, anh đang làm em đau.”

Sự kìm kẹp của anh không lỏng ra. “Sau buổi tiệc hóa trang đêm đó... em không hiểu bất cứ một điều chết tiệt nào mà tôi đã nói với em sao?”

“Em hiểu.”

“Và em vẫn đến đây.”

Sara không lùi lại nữa, mặc dù cô phải dùng tất cả sức mạnh của mình để không sụp xuống bên dưới ánh mắt giận dữ nóng nảy của anh. “Em có quyền để chấp nhận lời mời của Lily Raiford,” cô ngoan cố nói. “Và em sẽ không đi, cho dù anh nói gì!”

“Vậy thì tôi đi.”

“Được thôi!” Với sự kinh ngạc của chính cô, sự thôi thúc phải chế nhạo anh đã thắng, và cô thêm vào, “nếu anh khó có thể kiểm soát mình như vậy thì anh sẽ thấy cần thiết phải lẩn trốn em.”

Những cảm xúc bị quét sạch khỏi mặt anh nhưng cô có thể cảm nhận cơn giận đang cháy rực bên trong anh. “Họ nói Chúa bảo vệ những kẻ ngoan và trẻ con – vì em tôi hy vọng điều đó là thật.”

“Anh Craven, em nghĩ em và anh ít nhất có thể đối xử với nhau một cách lịch sự trong vài ngày cuối tuần – “

“Điều quỷ quái gì khiến em nghĩ như thế?”

“Bởi vì chúng ta đã làm được như vậy khá tốt trước buổi dạ hội, và....” Sara lấp bắp rồi im lặng khi cô nhận ra anh đang nắm cô chặt như thế nào. Đầu ngực cô sượt qua ngực anh. Chiếc váy cô đang mặc bay dập dờn quanh chân anh.

“Bây giờ tôi không thể làm như vậy.” Anh siết chặt lấy cô, cho đến khi cô cảm thấy sức ép nóng ran của phần cơ thể bị khuấy động của anh ép vào bụng cô.

Mắt anh sáng rực như viên ngọc lục bảo lấp lánh trên khuôn mặt khắc nghiệt của anh. “Tôi có thể bảo vệ em trước mọi thứ ngoại trừ chính mình.”

Cô nhận ra rằng anh đang ghì cô rất đau. Nhưng thay vì kháng cự, cô thả lỏng người bên cạnh cơ thể rắn chắc của anh. Hơn tất cả là cô muốn ôm ghì lấy anh và áp chặt miệng cô vào nơi mà chiếc ca-vát lụa trắng nơi tiếp xúc với làn da nâu mượt mà của anh. Hai bàn tay cô rón rén lướt lên đến đôi vai rộng của anh, và cô nhìn anh không nói gì. Derek sợ rằng anh chỉ còn cách việc tấn công cô trong một đường tơ kẽ tóc nữa thôi. “Tại sao em không cưới anh ta?” anh hỏi giọng khàn khàn.

“Vì em không yêu anh ấy.”

Anh lắc đầu với vẻ giận dữ bối rối, rồi mở miệng định đáp lại bằng một câu gay gắt. Nhưng rõ ràng khi nghĩ kỹ hơn, anh ngậm miệng lại đột ngột, chỉ để mở ra một lần nữa. Nếu không phải giờ phút này đang quá căng thẳng thì Sara đã cười phá lên. Thay vào đó cô nhìn anh đầy hoang mang. “Làm sao em có thể chấp nhận chuyện ấy khi em không yêu anh ấy?”

“Đồ ngốc. Việc em an toàn ở bên anh ta không đủ sao?”

“Không. Em muốn nhiều hơn thế. Hoặc không có gì cả.”

Mái đầu đen của anh cúi xuống gần cô. Một bàn tay của anh buột vai cô ra và những đầu ngón tay của anh lướt trên đường cong thanh tú nơi thái dương của cô. Môi anh mím chặt như là đang chịu đựng sự hành hạ vô cùng đau đớn. Sara buột ra một âm thanh ú ớ khi cô cảm thấy khớp đốt ngón tay của anh quẹt trên đỉnh gò má của cô. Đôi mắt anh sáng rực như ánh mặt trời chói chang. Cô cảm thấy như mình có thể chìm vào chiều sâu thăm thẳm của màu xanh lục đang cháy mãnh liệt đó. Bàn tay to lớn của anh ôm lấy má và cằm cô, ngón tay cái xoa xoa trên vùng da mặt đầy lông tơ. “Anh đã quên làn da em mềm mại như thế nào,” anh lầm bầm.

Cô đứng đó run rẩy bên cạnh anh, vượt qua những tri giác về thể diện và sự đúng đắn. Những lời nói thôi thúc lơ lửng trên môi cô. Đột nhiên cô bị xao nhãng bởi cảm giác có một vật lạ bên dưới lòng bàn tay đang áp vào ngực anh. Có một vật cứng nào đó bên trong túi áo khoác của anh. Cô cau mày vì tò mò. Trước khi Derek nhận ra cô đang làm gì, cô đã thò vào trong túi áo và lần tìm.

“Không,” anh nói nhanh, bàn tay lớn nắm lấy cổ tay để ngăn cô lại.

Nhưng đã quá muộn; những ngón tay cô đã chạm vào vật đó và nhận ra nó. Với vẻ bất ngờ, Sara kéo ra một cặp kính nhỏ mà cô tưởng cô đã bị mất trong câu lạc bộ. “Tại sao?” cô thì thầm, quá ngạc nhiên khi anh mang theo nó trong túi áo ngực của anh.

Anh nhìn cô bướng bỉnh, cằm anh cứng lại và một thớ thịt nhỏ giật giật trên má anh.

Và thế là cô hiểu. “Anh đang có vấn đề với khả năng nhìn của mình à, anh Craven?” cô dịu dàng hỏi. “Hay đó là vấn đề của trái tim anh?”

Chỉ khi đó họ nghe thấy âm thanh xa xa bên dưới cầu thang. “Có người đến,” anh thì thầm và thả cô ra.

“Đợi đã – “

Anh đã biến mất ngay lập tức, như là có bầy chó săn của địa ngục đang đuổi theo gặm nhấm gót chân anh. Vẫn còn nắm chặt chiếc kính, Sara cắn môi. Giữa những cảm xúc mãnh liệt lẫn lộn của cô bây giờ - nhẹ nhõm vì anh vẫn muốn cô, sợ rằng anh sẽ bỏ đi - không có gì sánh bằng ao ước được xoa dịu anh. Cô ước rằng cô có quyền năng để trấn an anh rằng tình yêu của anh sẽ không làm cô tổn thương... rằng cô sẽ không bao giờ đòi hỏi hơn những gì anh có thể trao.

Phiền não bởi hàng loạt những rắc rối nho nhỏ, Lily đi tìm chồng mình và thấy anh ngồi một mình trong phòng để đồ sẵn sẵn. Anh đang ngồi trong một chiếc bàn với một hộp thuốc lá rỗng trong tay. Alex mỉm cười khi thấy dáng cô, nhưng về mặt anh bỗng nhận lại về thắc mắc. “Có chuyện gì thế, em yêu?”

Lily nói nhanh hơn lúc bình thường, một dấu hiệu chắc chắn là cô đang tức giận. “Khởi đầu là việc bà Bartlett yêu cầu được đổi phòng, bà ấy than thở là không thích khung cảnh nhìn từ căn phòng đó, trong khi rõ ràng điều bà ấy thực sự muốn là được xếp cạnh phòng Ngài Overstone, người mà bà ấy đang có một cuộc phiêu lưu nóng bỏng – “

“Vậy để bà ta ở phòng đó.”

“Nhưng Stokehurst đang ở phòng đó!”

Alex cân nhắc tình huống với vẻ nghiêm trọng thực sự. “Anh không nghĩ Stokehurst sẽ muốn có Overtone trên giường ông ta,” anh lơ đãng nói rồi bật cười khúc khích với hình ảnh hai kẻ phóng dăng già lén lút tìm kiếm bà Bartlett ngon lành khắp căn nhà rộng lớn khi đêm đến.

“Ồ, hãy tiếp tục và cười đi, nhưng em có vấn đề tồi tệ hơn để kể với anh đây. Bếp trưởng đã ốm. Không nặng lắm, tạ ơn Chúa, nhưng bà ấy đang nằm trên giường và toàn bộ người làm còn lại ở nhà bếp phải tự xoay xở, và em không thể đảm bảo rằng bữa tối nay có thể nuốt được.”

Alex xua tay, như là đó là điều họ ít phải bận tâm nhất. Anh giơ chiếc hộp trống không lên. “Thuốc lá của anh đã hết. Em có nhớ đặt hàng thêm không?”

“Em quên rồi,” cô thú nhận với một tiếng thở dài thảm não.

“Chết tiệt.” Anh nhăn nhó. “Vậy cánh đàn ông và anh sẽ hút gì trong bữa tiệc rượu sau bữa tối?”

“Anh sẽ không thích gợi ý của em đâu.” Lily táo bạo trả lời. “Ồ, bọn trẻ lại làm mất con chó con một lần nữa – Nicole nói là có thể nó ở đâu đó trong nhà.”

Cho dù đang bực về những điều thuốc lá, Alex cũng phải bật cười. “Nếu con vật khốn khiếp đó phá hoại thêm một đồ vật gia truyền nào nữa – “

“Đó chỉ là một chiếc ghế,” Lily phản đối.

Họ bị xen ngang bởi sự xuất hiện hùng hổ của Derek Craven. Mép cánh cửa đập văng vào tường khi anh lao vào phòng và ghim chặt Lily với một ánh mắt hung dữ. “Anh sẽ tống em xuống cái giếng gần đây nhất.”

Theo mách bảo của bản năng tự vệ, Lily vội vã chạy về phía Alex và ngồi lọt thỏm vào trong lòng anh. “Em có thể mời bất cứ ai em muốn đến tham dự những bữa tiệc cuối tuần của em,” cô tự bào chữa ỉnh và quan sát Derek từ trong vòng tay bảo vệ của chồng mình.

Đôi mắt Derek lóe sáng như một ngọn lửa xanh. “Anh đã nói với em là đừng bao giờ can thiệp vào cuộc đời anh như cách em làm với người khác – “

“Bớt nóng nào, Craven,” Alex thản nhiên nói, siết chặt Lily để bảo cô im lặng. “Mình đồng ý là thỉnh thoảng Lily hay đi hơi xa trong việc can thiệp vào chuyện của người khác. Nhưng cô ấy luôn làm việc đó với ý định tốt đẹp nhất... và trong trường hợp này mình không hiểu lại sao sự hiện diện của một cô gái nhỏ bé và nhút nhát lại ảnh hưởng lớn đến cậu như vậy.” Anh nhướn mày chế nhạo theo đúng kiểu cách quý tộc của tổ tiên mình.

“Với tất cả kinh nghiệm của cậu, chắc chắn cậu không cho rằng cô Fielding là một sự đe dọa?”

Cả vợ chồng Raiford đều kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ u ám bao trùm khuôn mặt của Derek. “Cậu không biết những rắc rối chết tiệt mà cô ấy có thể mang lại.”

Lời nói đó mang lại một vẻ hoài nghi từ Alex. “Cô ấy sẽ không gây ra rắc rối vì trong cuối tuần này,” anh trả lời đều đều. “Chúng ta ở đây để giao lưu, thưởng thức cảnh đẹp và không khí trong lành.”

Trùng mắt nhìn cả hai người, Derek ngập ngừng như muốn nói điều gì. Nhưng thay vào đó anh bỏ đi với một tiếng rửa lưỡi lẩm lẩm và cào tay vào tóc.

Vợ chồng nhà Raiford im lặng nhìn nhau. Alex thở ra một hơi dài kinh ngạc. “Lạy Chúa, anh chưa bao giờ thấy cậu ta cư xử như vậy.”

“Bây giờ anh đã tin những gì em nói với anh chưa?” Lily hỏi với vẻ hài lòng. “Anh ấy si mê và phát điên lên vì cô ấy.”

Alex không tranh cãi mà chỉ nhún vai. “Cậu ta sẽ chối bỏ điều đó cho đến hơi thở cuối cùng.”

Lily rúc vào anh. “Cảm ơn vì đã bảo vệ em. Em thực đã nghĩ anh ấy sẽ bạt tai em!”

Alex cười toe toét và vuốt ve cơ thể mảnh mai của cô. “Em biết là anh sẽ không bao giờ để ai đụng vào em. Anh để giành đặc quyền đó cho riêng mình.”

“Vậy em cũng muốn xem anh thể hiện ra sao.” Cô thách thức và mỉm cười khi anh hôn vào vùng da thịt mềm mại và thơm ngát sau vành tai cô. “Lily,” anh thì thầm, “vì anh và cả em nữa, hãy để hai người họ được yên. Họ sẽ giải quyết vấn đề của mình mà không cần em giúp đỡ.”

“Đó là một lời yêu cầu hay mệnh lệnh?”

“Đừng thử anh, em yêu.” Mặc dù giọng anh nhẹ nhàng, nhưng không thể bỏ qua dấu hiệu cảnh báo trong đó. Vốn biết rõ làm thế nào để qua mặt chồng mình khi anh ở trong tâm trạng như thế này, Lily nghịch ngợm ve cổ áo sơ mi của anh. “Em đã luôn băn khoăn rằng liệu có tốt hơn không nếu em lấy một người chồng mềm yếu,” cô cần nhần.

Alex cười lớn. “Anh chính xác là người chồng mà em xứng đáng để lấy.”

“Em e là anh đúng,” cô trả lời và hôn anh âu yếm.

Đột nhiên anh chấm dứt nụ hôn và ngả đầu về sau. “Lily... em đã nói với Derek là gia đình Ashby cũng có mặt chưa?”

Cô nhăn nhó và lắc đầu. “Em không thể có đủ can đảm để nói với anh ấy. Anh ấy sẽ không bao giờ tin là em đã rất ngần ngại khi quyết định mời họ.”

“Cha anh và Ngài Ashbys là bạn thân thiết. Và Ngài Ashby là một đồng minh có quyền lực của anh trong Nghị Viện. Anh không thể xúc phạm người đàn ông lớn tuổi đó bằng cách không mời ông ta – ngay cả khi vợ ông ta là một mụ đàn bà dâm dăng và độc ác.”

“Sao anh không giải thích điều đó với Derek? Chúa phù hộ, với việc anh ấy và Joyce ở chung một mái nhà, em đang sợ rằng sẽ có đổ máu bất cứ lúc nào!”

Trong phần lớn thời gian của buổi chiều, Sara giấu mình giữa một nhóm phụ nữ trẻ đã kết hôn, những người rất hào hứng với những câu chuyện đồn thổi gợi nhớ cho cô về một câu trích dẫn, “Tình yêu và chuyện xì căng đan là chất ngọt tốt nhất của trà.” Cô cũng nhanh chóng phát hiện ra rằng nỗi sợ hãi bị mất mặt của cô là vô căn cứ. Những người phụ nữ ở đây rất vui vẻ, thân thiện và thẳng thắn hơn nhiều so với những người bạn trong làng của Sara. Đặc biệt vài người trong số họ như là bà Adele Bartlett, một góa phụ giàu có với một thân hình đầy đặn và mái tóc đỏ rực rỡ, hay Quý bà Daphne Mountbain, một phụ nữ có mái tóc đen và giọng nói ngọt ngào với tính tình hài hước. Hai phụ nữ trẻ sinh động ngồi gần Lily Raiford; Quý bà Elizabeth Burghley và Quý bà Penelope Stamford, là em ruột của Lily. Cả nhóm đang nói chuyện về chồng và người tình của mình với sự thẳng thắn gây kinh ngạc, đưa đẩy những lời bàn tán dí dỏm và cười khúc khích một cách kín đáo. Sara không thể bỏ qua ấn tượng là những cuộc trò chuyện của những quý bà thượng lưu này rất giống với những cuộc nói chuyện của các cô gái điếm ở Craven.

Mặc dù Lily có vẻ thích thú với cuộc tụ tập này, nhưng ánh mắt cô thường xuyên lạc đến cửa sổ. Sara đoán rằng Lily thích đi bộ ngoài trời hoặc cưỡi ngựa hơn là quanh quẩn bên trong cánh cửa. Nhận ra Lily kém nhiệt tình tham gia bàn luận, một trong những người phụ nữ nói với cô với vẻ tỉnh bơ. “Lily thân mến, sao bà không kể với chúng tôi về chồng của bà? Sau nhiều năm kết hôn, Ngài Raiford đòi hỏi quyền làm chồng thường xuyên đến mức nào?”

Lily làm tất cả bọn họ ngạc nhiên khi đỏ bừng mặt. “Cũng thường xuyên,” cô nói với một nụ cười bí ẩn và từ chối nói thêm bất cứ điều gì. Họ trêu chọc rồi cười ầm lên, sau đó nhìn cô đầy ngưỡng mộ vì cô rõ ràng là một người phụ nữ hạnh phúc trong hôn nhân của mình - một hiện tượng hiếm có trong xã hội.

Quý bà Mountbain cuộn mình trong một góc của chiếc ghế tràng kỷ bọc đệm. Cái miệng rộng và đỏ thắm của bà nở một nụ cười mỉm tinh quái. “Nói thế là đủ về những người chồng,” bà tuyên bố với giọng trầm trầm mượt mà. “Tôi thích chủ đề về những người đàn ông chưa vợ hơn – những câu chuyện về họ thú vị hơn nhiều. Ví dụ như Derek Craven. Có một điều gì đó rất thu hút về anh ta. Khi anh ta ở gần, tôi không thể rời mắt khỏi người đàn ông đó. Có lẽ đó là vì mái tóc đen... hay cái sẹo...”

“Phải, là do cái sẹo,” Adele Bartlett mơ màng thêm vào. “Nó khiến anh ta nhìn có vẻ hoang dại hơn.”

“Một kẻ bất lương hư đốn,” ai đó thêm vào với giọng náo nức.

Adele gật đầu khẳng định. “Tôi rất vui là bà đã mời anh ta đến vào dịp cuối tuần này, Lily ạ. Thật là thú vị khi có một người đàn ông nguy hiểm như vậy ở gần. Nó làm ọi người có cảm giác điều gì cũng có thể xảy ra.”

“Vớ vẩn,” Lily phản đối lời nhận xét đó. “Derek không có gì nguy hiểm hơn... hơn là một con mèo nằm cạnh lò sưởi!”

Một vài ánh mắt dừng lại đầy nghi ngờ ở con vật béo ú và lười biếng đang ngủ, cậu chàng trông có vẻ thích thú với việc theo đuổi những bữa tối nhiều hơn là những nàng mèo cái. Đọc được vẻ không tin trên mặt họ, Lily khéo léo thay đổi chủ đề. “Không bàn thêm về đàn ông nữa – họ là những sinh vật phiền phức, và chỉ có vậy thôi. Chúng ta có những thứ quan trọng hơn để bàn thảo!”

“Ví dụ?” Adela rõ ràng đang tự hỏi có điều gì có thể quan trọng hơn đàn ông.

“Liệu tôi có tình cờ nhắc đến là chúng ta có một nhà văn ở đây không?” Lily hơn hử hỏi. “Bà có thể nói chuyện với Sara – bà rất thích cuốn tiểu thuyết Mathilda, không phải sao?”

Để tránh thu hút sự chú ý của người khác, Sara đã chọn một chỗ kín đáo trong một chiếc ghế đặt ở góc phòng. Nhưng bỗng nhiên cô thấy mình trở thành tâm điểm của mọi cặp mắt. Một dòng lũ những câu hỏi phấn khích tuôn ra cùng một lúc.

“Cô đã viết Mathilda?”

“Em yêu, em phải kể với chúng tôi tất cả về cô ấy! Em gặp cô ấy như thế nào?”

“Bây giờ tình hình của cô ấy như thế nào?”

Sara mỉm cười và huy động mọi nỗ lực để trả lời, như cô cũng nhanh chóng phát hiện ra rằng không quan trọng cô nói gì, họ đều đã có tất cả câu trả lời và tuôn ra ngay lập tức. Sara ủ rũ liếc Lily, người đang cười nhún vai và nhún vai bất lực để diễn tả rằng những người này là như vậy và không thể sửa đổi được.

Hai giờ trước giờ ăn tối đã định, các quý bà bắt đầu giải tán để thay váy áo và chuẩn bị sẵn sàng ột buổi tối kéo dài. Khi nhìn một vòng quanh phòng, Sara nhận ra có người mới đến, một phụ nữ tóc vàng mà cô chưa được giới thiệu. Mặc dù những người khác cũng chào hỏi qua loa với người mới đến nhưng không ai trong số họ tỏ vẻ coi cô ta là bạn. Sara quay người trong ghế để nhìn cô ta rõ hơn.

Cô ta có thân mình mảnh mai và rất nổi bật. Đường nét khuôn mặt sắc sảo, chiếc mũi thanh mảnh quý phái với cái đỉnh mũi thanh tú. Đôi mắt như có thể đổi màu với sự pha trộn của màu xanh lơ, xám và xanh lục sâu thẳm bên dưới hai hàng lông mày xếch. Mái tóc vàng bông bênh cắt ngang trán và búi lên đỉnh đầu thành vô số những lọn tóc rối. Nếu có một sự ấm áp trên khuôn mặt cô ta thì đó là vẻ đẹp choáng ngợp. Nhưng cặp mắt của người phụ nữ đó lại phẳng lặng và cứng rắn như một viên đá. Ánh mắt chăm chú của cô ta khiến Sara không thoải mái.

“Và cô là ai?” Cô ta hỏi bằng một giọng êm ái.

“Cô Sara Fielding, thưa bà.”

“Sara,” người phụ nữ đó nhắc lại và nhìn cô trầm ngâm. “Sara.”

Sara không thoải mái đặt tách trà xuống và bắt đầu vuốt vuốt những nếp nhăn vô hình trên chiếc váy cô đang mặc. Nhìn thấy những người khác đang rời khỏi phòng, cô tự hỏi cô có thể đi theo họ mà không có vẻ bất lịch sự hay không.

“Cô từ đâu đến?” người phụ nữ tiếp tục hỏi nhẹ nhàng.

“Greenwood Corners, thưa bà. Đó là một ngôi làng nhỏ không xa đây lắm.”

“Trông cô thật ngọt ngào. Greenwood Corners. Tất nhiên, Với làn da trắng như một cô gái vắt sữa, cô phải đến từ một miền quê. Và cái vẻ ngây thơ hấp dẫn... Cô khiến tôi có cảm giác muốn bảo vệ. Cô chưa kết hôn, tôi biết vậy. Kể tôi nghe, Sara, đã có người đàn ông chiếm được tình cảm của cô chưa?”

Sara giữ im lặng, không hiểu điều gì khiến người đàn bà đó quan tâm như vậy.

“Ồ, cô sẽ thu hoạch được vô số trái tim.” Quý bà Ashby nói. “Ngay cả trái tim cứng rắn nhất. Không ai có thể cưỡng lại một người ngây thơ xinh đẹp như cô. Tôi tin là cô có thể khiến một ông già tin rằng mình đã trẻ lại. Sao lại không, cô có thể khiến một kẻ phóng đảng từ bỏ ma quỷ - “

“Joyce,” giọng nói bình thản của Lily vang lên. Hai người cùng quay sang nhìn Lily, người đang mang một vẻ khinh khỉnh khác thường. Sara đứng dậy khỏi ghế, thầm cảm ơn vì sự giải cứu đó. “Tôi chắc là bạn của tôi rất cảm ơn về những lời tâm bác đó,” Lily lạnh lùng tiếp tục, “nhưng cô ấy khá là nhút nhát. Tôi không muốn bà làm bất cứ vị khách nào của tôi không thoải mái.”

“Bà đúng là một bà chủ nhà chu đáo, Lily,” Joyce nói đều đều, chăm chăm nhìn Lily với vẻ không thích ra mặt. “Mọi người sẽ không bao giờ ngờ rằng bà có một cuộc sống thật nhiều màu sắc. Bà che giấu nó quá tốt. Nhưng bà cũng không thể nào hoàn toàn giấu diếm thành quả quá khứ của mình, đúng không?”

“Ý của bà là gì?” Lily hỏi, mắt cô nhú lại.

“Ý của tôi là cô con gái yêu quý Nicole của cô là một bằng chứng không thể thay đổi nhắc nhở về cuộc tình của cô và Derek Craven.” Joyce quay sang Sara và thêm vào nhẹ nhàng. “Sao thế, cô nhìn có vẻ ngạc nhiên, em yêu quý. Tôi nghĩ là mọi người đều biết rằng Nicole là đứa con hoang của Derek Craven.”

9. Chương 09

CHƯƠNG 9

Sara cảm nhận được cuộc đấu tranh nội tâm của Lily để kiềm chế không nổi nóng. Trong một phút dường như Lily không thể kiểm soát được nữa. Sara lặng lẽ chạm vào cánh tay cô để động viên trong khi Joyce Ashby nhận thấy cử chỉ đó với một ánh mắt chăm biếm. Cố gắng làm chủ mình Lily cắn chặt môi đến mức môi cô trở nên trắng bệch. Cô liếc sang Sara. “Chúng ta đi lên lầu nhé?” cô hỏi với giọng hơi run run. Sara vội vã gạt đầu và họ bỏ lại Joyce đang mang trên mặt một nụ cười tính toán.

Họ đi đến nhịp cầu thang thứ hai thì Lily mới có thể nói lại được. “Nicole là một đứa con hoang, nhưng Derek không phải là cha của con bé.”

Sara thốt ra một âm thanh an ủi nho nhỏ. “Lily, chị không cần phải kể với em - “

“Chị - chị đã phạm một sai lầm, nhiều năm trước, trước khi chị kết hôn. Alex không thể yêu con gái chị hơn nữa cho dù nó là con đẻ của anh ấy. Chị không quan tâm ai nói gì về mình, nhưng Nicole là một đứa trẻ ngây thơ và quý báu. Chị không thể chịu đựng được ý nghĩ con bé bị trừng phạt vì tội lỗi của chị. Tạ ơn Chúa là có rất ít người dám dấn đến chuyện này. Những đứa con của Quý bà Mountbain đều là của những người cha khác nhau đến nỗi mà lũ con của bà ấy được gọi là Mountbain-hỗn-hợp. Và những người tình cũ của Joyce Ashby đủ để thành lập một trung đoàn. Con mụ chết tiệt! Chị không định nói với em, nhưng Joyce chính là người đã lên kế hoạch tấn công Derek ở khu ổ chuột hôm đó.”

Sara ghen tở vì ngạc nhiên và giận dữ, không chỉ với Joyce mà cả với Derek. Làm sao anh có thể qua lại vụng trộm với một người như thế?Ồ, vì anh và Quý bà Ashby là cùng một guộc! Đứng là như thế... tâm trí cô cay đắng thì thâm... luôn luôn đối mặt với những bằng chứng về tội lỗi của anh... luôn luôn tự biện hộ cho anh. Không phải lần đầu tiên Sara tự hỏi cô đang làm gì ở đây. Buồn bã cô cân nhắc sẽ nói với Lily là cô muốn rời Dinh thự Raiford.

“... tránh xa Joyce Ashby ra,” Lily đang nói. “Nếu cô ta cho rằng Derek có tình cảm với em, cô ta sẽ khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ.” Lầm bầm điều gì đó nho nhỏ, Lily bước nhanh lên cầu thang khiến Sara phải vất vả mới theo kịp. “Đi với chị - chị muốn chỉ cho em vài thứ.”

Họ đi đến cánh cửa thứ ba và tiến vào một loạt những căn phòng trải thảm dày sáng màu, Lily giải thích đó là phòng học, phòng trẻ và phòng ngủ cho bà bảo mẫu và hai cô hầu gái. Những tiếng bi bô hòa lẫn tiếng cười của trẻ con vọng đến từ phòng trẻ. Đứng ở cửa, Sara nhìn thấy hai đứa bé tóc đen xinh đẹp, bé gái khoảng tám, chín tuổi và cậu bé trai tầm ba tuổi. Chúng đang ngồi trên thảm, xung quanh là những chồng tấm gỗ để kê, đồ chơi và sách.

“Đó là hai đứa con yêu quý của chị,” Lily tự hào nói.

Nghe thấy giọng cô, cả hai đứa trẻ nhìn lên và vội vàng chạy ào đến với cô. “Mama!”

Lily ôm lấy hai đứa con và quay chúng sang đối diện với Sara. “Nicole, Jamie, đây là cô Fielding. Cô ấy là một người bạn rất tốt, và cô ấy viết truyện đấy.”

Nicole nhún chào điệu dàng và nhìn cô đầy vẻ thích thú. “Cháu rất thích đọc truyện.”

“Cháu cũng vậy!” Jamie đang lấp ló đằng sau chiếc váy của chị xen vào .

“Jamie chưa biết đọc,” Nicole nghiêm nghị nói.

“Có, em có thể!” Jamie nói và bắt đầu cúi kính. “Cháu sẽ đọc cho cô nghe!”

“Các con,” Lily giảng hòa và ngăn cản nỗ lực với lấy một quyển sách của cậu con trai. “Hôm nay là một ngày đẹp trời. Ra ngoài và chúng ta sẽ chơi đùa với tuyết nhé.”

Bà bảo mẫu cau mày không đồng ý. “Thưa bà, chúng sẽ bị cảm lạnh.”

“Ồ, tôi sẽ không giữ chúng ở bên ngoài lâu đâu,” Lily vui vẻ nói.

“Bà sẽ không có đủ thời gian để sửa soạn cho buổi khiêu vũ – “

“Tôi không bao giờ mất nhiều thời gian để thay đồ.” Lily cười toe toét với lũ trẻ. “Và hơn nữa, ra ngoài chơi vui hơn nhiều so với việc tham gia một buổi khiêu vũ nhàm chán.”

Khịt mũi một cách kiêu kỳ, bà bảo mẫu đi lấy mấy chiếc áo khoác.

“Con có thể mang theo một con búp bê của con không, Mama?” Nicole hỏi.

“Tất nhiên, con yêu.”

Sara mỉm cười trước vẻ xinh xắn là lạ của Nicole khi cô bé mở một chiếc tủ để đồ chơi sơn màu và lục lọi trong một hàng búp bê. Cô bé đúng là một tạo vật bé bỏng nhưng rất ra dáng quý phái. Lily nghiêng về phía Sara vẻ bí mật. “Chị khuyến khích con bé thoải mái thể hiện tính tình như nó muốn, nhưng con bé không hề như vậy. Nó đúng là một thiên thần bé nhỏ. Hoàn toàn không giống chị.” Cô cười lặng lẽ. “Đợi cho đến khi em có con, Sara – chúng có thể sẽ là những đứa trẻ tình nghịch và hoàn hảo!”

“Em không thể tưởng tượng ra điều đó,” Sara nói trong khi cố gắng hình dung cô như là một người mẹ. Một nụ cười mong mỏi thoáng trên môi cô. “Em không biết em sẽ có con hay không. Một vài phụ nữ không nhất định phải có con.”

“Em nhất định có.” Lily trả lời quả quyết.

“Làm sao chị biết?”

“Với sự kiên nhẫn và lòng tốt của em, cùng với tất cả tình yêu mà em có... Vì sao ư, em sẽ là người mẹ tốt nhất trên thế giới!”

Sara cười yếu ớt. “Ồ, khi mọi thứ đã sẵn sàng như bây giờ, tất cả những gì em cần là một người để làm cha chúng.”

“Buổi khiêu vũ tối nay sẽ đầy rẫy những anh chàng độc thân thích hợp. Trong bữa ăn tối, chị sẽ xếp em ngồi giữa hai người có tiềm năng nhất. Em có mang chiếc váy xanh không? Tốt. Chị hy vọng em sẽ chọn được ai đó mà em yêu mến.”

“Em không đến để sẵn chồng – “ Sara lo lắng trả lời.

“Ồ, nhưng như thế cũng không có nghĩa là em sẽ lỡ đi mọi cơ hội tốt đến với em, đúng không?”

“Em cho rằng không,” Sara lưỡng lự và quyết định không bỏ dở bữa tiệc cuối tuần này. Giờ thì cô đến đây, cô cho rằng không có gì đáng ngại khi ở lại.

Những vị khách khoác trên mình những trang phục dạ hội lộng lẫy tụ họp lại trong phòng khách và bắt đầu một đoạn đường dài và loanh quanh đến phòng ăn lớn, một căn phòng sang trọng với trần nhà cao đến 40 feet. Các khách mời được ghép đôi theo thứ tự của địa vị, quyền thế và độ tuổi, những quý bà khoác vào cánh tay phải của các quý ông và thong thả đi đến hai bàn ăn dài, mỗi bàn có thể đủ chỗ cho cả trăm khách mời. Những chiếc bàn được bài trí với vô số những chiếc cốc pha lê mạ bạc và những đồ sứ được trang trí cầu kỳ.

Sara ngồi giữa hai chàng trai quyền rũ, cô tự thấy mình cũng có hứng thú với bữa tối. Câu chuyện trong bàn ăn khá thú vị, khi thì những nhà thơ hào hứng trích đọc những tác phẩm mới nhất của mình hoặc những vị đại sứ góp vui bằng những câu chuyện hài hước về cuộc sống ở nước ngoài. Cứ vài phút những chiếc ly đồng loạt giơ lên chúc tụng, họ chúc sức khỏe ông bà chủ nhà, ca ngợi thức ăn ngon, uống vì sức khỏe của nhà vua và vì bất cứ lý do nào khác mà họ thấy đáng chúc mừng. Những người hầu đi găng tay trắng di chuyển lặng lẽ giữa những người dự tiệc để mang ra những đĩa bánh nhỏ tẩm gia vị, bánh soufflé*, và những đĩa pha lê đựng kẹo để nhấm nháp giữa những món ăn. Sau khi những âu súp rửa bằng bạc lớn và những chiếc đĩa cá hồi được dọn đi, hàng loạt những đĩa lớn đựng thịt nướng, gà và thịt thú rừng được mang ra. Bữa tiệc còn có rượu champagne ướp lạnh, thịt bò hun khói tẩm gia vị và nhiều loại hoa quả thơm ngon.

(*Bánh soufflé: một món tráng miệng đầy thú vị: mịn, nhẹ, thoáng, tan trong đầu lưỡi mùi vị rất ngon. Lòng trắng trứng đánh bông trộn với các thành phần khác nướng ở nhiệt độ cao giúp cho Souffle’ nở cao gấp đôi thể tích ban đầu. Soufflé đúng kiểu đựng trong ramekin cỡ lớn nướng với nhiệt độ cao, hoặc tùy công thức cũng có thể nướng cách thủy. Cái thú vị của món tráng miệng này là luôn luôn phải dùng ngay sau khi mang ra khỏi lò bởi Souffle’ không vững chắc như các loại bánh khác, gặp nhiệt độ thấp hơn, bánh sẽ xẹp xuống.)

Những chiếc khăn trải bàn được cất đi và các quý ông ngả người trên ghế vừa thưởng thức những loại rượu thượng hạng của Ngài Raiford: rượu vang trắng của Đức, rượu nho trắng của Tây Ban Nha và rượu vang đỏ, vừa hút thuốc lá vừa bàn tán về chính trị - mối quan tâm của các quý ông.

Trong khi đó các quý bà và quý cô nghỉ ngơi trong những căn phòng riêng để uống trà và tán gẫu. Tất cả mọi người sẽ tụ tập lại ở phòng khiêu vũ sau một hai tiếng đồng hồ nữa, sau khi bữa tối đã được dọn dẹp xong xuôi.

Ngồi bên trái Alex, Derek ngắm nghía ly rượu vang đỏ và lắng nghe cuộc nói chuyện với vẻ lười biếng giả tạo. Anh không có thói quen tham gia tích cực vào những cuộc tranh luận sau bữa tối, cho dù về bất cứ chủ đề nào. Tất nhiên, không người nào lại mắc sai lầm là lôi kéo anh vào một cuộc tranh luận. Anh hoàn toàn không phải là một nhà hùng biện, vì anh vốn không thích nói năng dài dòng. Nhưng anh lại có cách vạch trần bản chất của vấn đề với vài từ được-lựa-chọn-cẩn-thận. “Và thêm vào đó,” một người đàn ông thì thầm với người ngồi bên cạnh, “Tôi sẽ không bao giờ gốc đến mức tranh cãi với một người đàn ông biết rõ rằng gia tài của tôi trị giá bao nhiêu.”

“Làm sao anh ta biết điều đó.”

“Anh ta biết giá trị tài sản của tất cả mọi người, tính đến từng đồng xu một!”

Khi những quý ông chìm sâu hơn vào những ly rượu, cuộc thảo luận chuyển đến một dự luật mà gần đây đã được bác bỏ trong Nghị viện. Lẽ ra dự luật đó sẽ ban bố để ngăn cấm tình trạng sử dụng những cậu bé để lau ống khói. Nhưng Ngài Lauderson, một bá tước béo tốt và vô duyên vốn có thói quen mang hầu hết mọi chuyện để đùa cợt và chế nhạo, đã có một bài phát biểu khôi hài trước Thượng nghị viện, vì vậy mà dự luật đó đã bị loại bỏ. Một vài lời nói dí dỏm trong bài diễn thuyết đó của ông ta đang được nhắc lại, và rất nhiều các quý ông cười lớn vì khâm phục. Tự hào vì trí tuệ của mình, Lauderson cười rạng rỡ cho đến khi mặt ông ta hồng lên như mặt của một đứa trẻ. “Tôi nói, tôi đã cư xử rất đúng cách vào hôm đó,” ông ta vừa nói vừa cười khúc khích. “Rất vui được tán thành, những anh bạn tốt của tôi... luôn luôn vui vì điều đó.”

Derek từ từ đặt chiếc ly xuống để tránh bóp nó thành từng mảnh trong tay mình. Anh đã ủng hộ dự luật đó bằng tiền bạc cũng như vận động hành lang nhiều hết mức có thể. Cùng với tất cả sự giúp đỡ của Alex Raiford, dự luật đó chắc chắn sẽ được thông qua – cho đến trước khi có bài phát biểu lỗ bịch của Lauderson. Ngay bây giờ, cái vẻ khoác lác của Lauderson là không thể chịu được.

“Tôi thấy Ngài khá là vui tính,” Derek nói. Giọng anh nhẹ nhàng xen vào giữa những tiếng cười đùa đang lan tỏa trong phòng. “Nhưng tôi nghi ngờ về việc những chú bé lau ống khói đó sẽ đánh giá cao sự dí hóm của ngài như Thượng Nghị Viện.” Cả bàn ngay lập tức im lặng. Rất nhiều ánh mắt chuyển đến khuôn mặt bình thản của anh. Derek Craven luôn mang một vẻ bề ngoài không quan tâm đến chuyện gì... nhưng vấn đề này dường như hơn cả quan trọng đối với anh. Rất nhiều người nhớ lại tin đồn rằng Craven đã từng là một cậu bé lau ống khói. Những nụ cười của họ héo đi trông thấy.

“Rõ ràng là anh thông cảm với những cậu bé,” Lauderson nhận xét. “Tôi cũng thương hại những cậu nhóc nhỏ bé nghèo khổ đó, nhưng đó là một công việc rất cần thiết.”

“Công việc đó có thể dễ dàng thực hiện với một chiếc chổi cán dài,” Derek nói đều đều.

“Nhưng không hiệu quả bằng những cậu bé đó. Và nếu ống khói không được lau dọn cẩn thận, những ngôi nhà đáng giá của chúng ta có thể bị cháy – chẳng lẽ anh bắt chúng tôi để cuộc sống và tài sản của mình trong tầm nguy hiểm chỉ vì vài thằng nhóc con hoang ở khu đông?”

Derek nhìn chằm chằm cái mặt bàn gỗ dái ngựa bóng loáng. “Với một bài diễn văn dí dỏm, thưa ngài, ngài đã đẩy hàng nghìn cậu bé vô tội đến với cái chết trong vài năm tới. Thậm chí là những điều tồi tệ hơn cái chết.”

“Chúng là con của những người lao động, ông Craven, không phải con của giới quý tộc. Chúng chẳng có chút giá trị nào. Sao không sử dụng chúng vào việc có ích?”

“Craven,” Alex Raiford lẩm bẩm, sợ rằng một tình huống tồi tệ sẽ xảy ra.

Nhưng Derek đã nhướng mắt lên và nhìn Ngài Bá Tước với một thái độ lạnh lẽo và gần như hài lòng. “Ông chắc chắn là vừa xúi giục tôi ném trả lại cho ông một điều thối tha khi có dịp giống như điều ông đã làm, ngài Lauderson.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Lauderson hỏi và cười khục khặc trước giọng nói khu đông thô lỗ đó.

“Có nghĩa là nếu lần sau ông loại bỏ một dự luật mà tôi đặc biệt chú ý bằng việc sử dụng một trong những bài diễn thuyết cao quý và vô tích sự của ông, tôi sẽ tống vào cổ họng ông đầy hồ hống và vôi vữa, rồi đẩy cái mông béo phị của ông vào một cái ống khói. Và nếu ông bị kẹt trong đó, tôi sẽ đốt cổ bên dưới ông, hoặc thọc kim vào chân ông để thúc ông leo lên. Còn nếu ông than phiền về việc bị bỏng vì những ống khói còn nóng hoặc bị nghẹt thở, thì tôi sẽ lột da của ông bằng một chiếc roi da. Đó chính là những gì mà một cậu bé lau ống khói trải qua từng ngày trong cuộc đời tồn tại khốn khổ của nó, thưa Ngài. Và đó cũng là những gì mà dự luật lẽ ra có thể ngăn chặn.” Quăng cho ông ta một cái nhìn ớn lạnh, Derek đứng dậy và rời khỏi phòng ăn với những bước đi đều đặn.

Mặt Lauderson đã chuyển sang đỏ thắm trong suốt bài thuyết giảng ngạo mạn đó. “Cái gì đã cho Craven có ý nghĩ rằng ý kiến của anh ta đáng giá đồng xu nào chứ?” Tiếng nói của ông ta vang dội trong bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng. “Một người đàn ông không có đồng dôi, vô học và chần chẫn là không có chút đáng về quý phái nào. Hẳn ta có thể là gã con hoang giàu nhất Anh quốc, nhưng điều đó không cho hẳn quyền được nói với tôi về vẻ lão xược đó.” Ông ta liếc nhìn Alex với vẻ phần nộ ngày càng tăng. “Tôi đáng

được nhận một lời xin lỗi, thưa ngài! Vì ngài chịu trách nhiệm về việc mời người đàn ông đó, tôi chấp nhận lời xin lỗi của ngài thay cho anh ta.”

Cả nhóm người đông cứng lại. Ngay cả một tiếng ghế kéo kẹt phá vỡ sự im lặng đó cũng không có. Khuôn mặt Alex phẳng lì như tảng đá khi anh đáp lại cái nhìn của Lauderson. “Xin thứ lỗi, các quý ông.” Cuối cùng anh nói. “Không khí ở đây bỗng trở nên hơi hám.” Anh rời khỏi bàn với một bộ mặt thể hiện sự ghê tởm, trong khi cặp mắt của Lauderson trợn lồi ra.

Alex không thể tìm thấy Derek cho đến khi buổi khiêu vũ bắt đầu. Anh lững thững đi quanh phòng khiêu vũ, chỉ dừng lại để xem xét dàn nhạc gần đó đang đứng sau một hàng hoa hồng khổng lồ. Một hàng đèn chùm pha lê Pháp, mỗi cái nặng đến cả nghìn pound, tỏa sáng lấp lánh xuống sàn nhà bóng loáng và những chiếc cột đá cẩm thạch vân hoa đào khổng lồ, Lily đang chủ trì buổi khiêu vũ với vẻ nồng hậu và duyên dáng vốn có của cô, và điều đó dễ dàng khiến mọi người cảm thấy được chào đón.

Nhìn thấy Derek đang lấy đồ uống từ chiếc khay của một người phục vụ đang đi lại, Alex đến đứng cạnh anh. “Craven, về việc xảy ra trong phòng ăn tối – “

“Mình ghét cái tầng lớp trưởng giả đó,” Derek lầu bàu và uống một ngụm rượu lớn.

“Cậu biết là không phải tất cả mọi người đều giống Lauderson.”

“Cậu nói đúng, vài kẻ còn tệ hơn.”

Dõi theo ánh mắt của Derek, Alex nhìn thấy hình dáng kèn càng của Lauderson tham gia vào một nhóm người cùng địa vị đang ra sức nịnh bợ Ngài Ashby. Ngài Ashby là một quý ông già nua ngạo mạn, nóng tính và thường hay thích ba hoa. Ông tin rằng mọi lời ông nói ra đều như một viên ngọc rơi khỏi miệng ông. Bởi vì địa vị và sự giàu có của ông, những gã ngốc xum xoe quanh ông chưa bao giờ dám phủ nhận ý kiến đó. “Joyce đã làm phiền cậu chưa?” Alex hỏi.

Derek lắc đầu. “Cô ta sẽ không dám.”

“Làm thế nào mà cậu lại chắc chắn như vậy?”

Bởi vì lần cuối cùng mình gặp cô ta, mình gần như đã bóp cổ cô ta đến chết.”

Alex có vẻ rúng động và rồi cười ảm đạm. “Mình không thể trách cứ gì nếu cậu đã làm như thế.”

Derek tiếp tục nhìn Ngài Ashby chăm chú. “Khi mười năm tuổi Joyce đã phải cưới gã con hoang già nua đó. Hãy nhìn ông ta kia, bao quanh bởi những kẻ bợ đỡ có dòng dõi quý phái đó. Mình hiểu tại sao Joyce lại biến thành như vậy. Kết hôn với ông ta, một cô gái ở tuổi thanh xuân có thể trở thành một con thỏ nhút nhát hoặc một con quái vật.”

“Nghe như là cậu có chút cảm thông với cô ta.”

“Không. Nhưng mình hiểu cô ta. Cuộc đời khiến con người ta biến đổi.” Một cái quắc mắt giận dữ hiện lên giữa đôi lông mày đen của Derek. Anh khoát tay về một góc phòng. “Nếu bất kể một trong những nam tước hoặc tử tước thanh cao này được sinh ra ở khu ổ chuột, họ sẽ không thể sống tốt hơn như mình bây giờ. Dòng máu quý tộc chẳng có tác dụng gì cả.”

Nhìn theo ánh mắt của Derek, Alex nhìn thấy một nhóm đàn ông ngày càng đông bao quanh Sara Fielding. Cơ thể nhỏ nhắn nhưng căng tràn nhựa sống của cô được ôm gọn bởi một chiếc váy nhung xanh sẫm màu hơn màu mắt cô một chút. Tóc cô được uốn thành những lọn tóc xoắn màu hạt dẻ. Cô đặc biệt xinh đẹp vào tối nay và tỏa ra một sức quyến rũ ập mà bất cứ anh chàng nào cũng không thể cưỡng lại. Alex quay lại nhìn khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào của Derek.

“Nếu điều đó là đúng,” anh chậm chậm hỏi, “vậy sao lại để một người trong bọn họ có được cô Fielding?”

Derek phớt lờ câu hỏi nhưng Alex không chịu bỏ qua. “Liệu có ai trong bọn họ đối xử với cô ấy tốt hơn cậu? Quan tâm đến cô ấy nhiều hơn cậu? Có ai trong mấy gã bánh chọe đó trân trọng cô ấy hơn là cậu?”

Đôi mắt xanh lóe lên tia nhìn lạnh lẽo. “Cậu và tất cả mọi người đều biết mình là loại người gì.”

“Mình biết cậu là người như thế nào,” Alex trả lời. “Nếu là năm năm trước, mình cũng đồng ý rằng cậu không xứng đáng với người tốt như là cô ấy. Nhưng cậu đã thay đổi, Craven. Cậu đã thay đổi đủ rồi. Và nếu cô ấy tìm thấy điều gì trong cậu xứng đáng với những tình cảm của cô ấy... thì vì Chúa, đừng chối bỏ món quà mà định mệnh đã mang lại cho cậu.”

“Ồ, rất đơn giản,” Derek cười nhạo. “Cô ấy xứng đáng với mọi thứ chứ không phải một người đàn ông không có tên họ, quần áo bảnh bao và một giọng nói bắt chước. Điều quan trọng không phải là mình không có gia đình hay là không có tôn giáo, mà là mình không tin vào những điều như lý tưởng thiêng liêng, hay danh dự hay cái gọi là động cơ không ích kỷ. Mình không thể đủ trong sạch để xứng đáng với cô ấy. Mình chưa bao giờ như vậy. Nhưng tại sao điều đó lại quan trọng đối với cô ấy chứ?” Môi anh kéo thành một nụ cười khinh bỉ. “Một sự kết đôi giữa chúng mình không phải là một món quà của số phận, Raiford. Nó sẽ là một trò đùa độc ác.”

Alex từ bỏ cuộc tranh luận ngay lập tức. “Rõ ràng cậu là người hiểu rõ nhất. Tha lỗi nhé, nhưng mình phải đi tìm vợ mình, người có lẽ cũng đang chống đỡ với cả loạt người hâm mộ. Không như cậu, lòng ghen tuông của mình sâu như Sông Thames vậy.”

“Hơn cả Đại Tây Dương chứ,” Derek lẩm bẩm và nhìn bạn mình bỏ đi.

Anh chuyển sự chú ý của mình quay lại với Sara và mấy gã đang lớn vồn quanh cô và “ghen tuông” không thể sử dụng để miêu tả những gì anh đang cảm nhận lúc này. Anh coi thường những gã đang sẵn đón tình cảm của cô. Anh muốn gầm gừ và nghiêng răng giận dữ với họ, rồi mang cô đi xa khỏi những bàn tay quờ quạng và những ánh mắt đều cáng của họ. Nhưng anh có thể làm gì với cô? Ý nghĩ biến cô thành tình nhân của anh cũng không tưởng như cưới cô. Bằng bất cứ cách nào thì anh cũng hủy hoại cô. Lựa chọn duy nhất là tránh thật xa cô, nhưng giải pháp đó là cũng đơn giản như là bảo anh ngừng thở. Tuy sự hấp dẫn về thể xác rất mạnh mẽ nhưng những cảm xúc báo động mà anh cảm thấy khi ở gần cô mới là không thể cưỡng lại được... một cảm xúc giống với hạnh phúc một cách nguy hiểm. Nếu có người nào trên trái đất này không có ít quyền được hưởng điều đó nhất thì đó chính là anh.

Mặc dù không nhìn thấy anh nhưng Sara có cảm giác Craven đang theo dõi cô. Trước đó anh đã đứng lẫn lộn trong đám đông và trò chuyện vui vẻ với nhiều người khác. Sara không thể không nhìn thấy rằng những người phụ nữ bằng mọi cách gửi cho anh những tín hiệu; những cái liếc mắt đưa tình, đùa cợt đập quạt lên vai anh, và có người còn táo bạo và cố tình chạm nhẹ bộ ngực được che phủ dưới lớp vải mỏng vào cánh tay anh. Phụ nữ bị cuốn hút bởi cái vẻ vừa trần tục vừa lịch lãm của anh. Giống như là có một ngọn lửa đen cháy âm ỉ bên dưới lớp vỏ băng giá và người phụ nữ nào cũng hy vọng là người phá vỡ thái độ lãnh đạm đó của anh.

“Cô Fielding,” Tử tước Tavisham làm gián đoạn suy nghĩ của cô. Anh ta đứng rất gần một cách không cần thiết và nhìn cô chằm chằm bằng đôi mắt nâu ướt át. “Có lẽ cô cho tôi vinh dự được nhảy cùng một điệu van nữa?”

Sara lơ đãng mỉm cười với anh ta trong khi cố nghĩ ra một câu trả lời phù hợp. Cô đã nhảy với Tavisham hai lần, và lần thứ ba là không thể. Các khách mời khác sẽ chú ý và nó cũng sẽ gây ra những nghi ngại không đúng đắn. Không phải cô không thích anh chàng trẻ tuổi bốc đồng này, nhưng cô cũng không muốn cổ động sự quan tâm của anh ta. “Tôi e là khiêu vũ khiến tôi khá mệt mỏi,” cô đáp với một nụ cười ra vẻ xin lỗi. Thực ra đó cũng là sự thật, hàng loạt điệu van và điệu vũ bốn cặp sôi nổi đã làm bàn chân cô đau nhức.

“Vậy chúng ta sẽ tìm một nơi yên tĩnh để ngồi và nói chuyện nhé.” Anh ta đưa tay ra với một cử chỉ mời mọc nhã nhặn. Hiển nhiên là không có cách nào để từ chối anh ta. m thềm thở dài, Sara đi theo anh ta đến phòng trưng bày dài có vô số những cánh cửa kiểu Pháp và ngồi xuống một chiếc ghế gỗ dài bóng loáng với lưng ghế được chạm trổ tinh xảo. “Cô uống một chút rượu nhé?” Tavisham đề nghị và cô gật đầu. “Đừng đi đâu,” anh ta nhắc nhở. “Tôi sẽ trở lại trong chớp mắt. Và nếu anh chàng nào lại gần, nói với anh ta là cô đã có người đi cùng.”

Sara cúi chào anh ta về trên choker sau đó giả bộ bất động tại chỗ, và anh ta cười toe toét với cô trước khi bỏ đi. Nhiều đôi nam nữ thông thả đi lại dọc phòng triển lãm và trầm trồ trước khung cảnh những gò đất

và dòng suối bên ngoài trong khu vườn phủ đầy tuyết. Nghịch ngợm với những hàng đính hạt lấp lánh trên chiếc váy, Sara nghĩ đến buổi tối lần trước cô đã mặc nó. Một nụ cười dịu dàng nở trên môi cô. Anh đã mang theo cặp kính của cô ngay cạnh trái tim mình. Một người đàn ông sẽ không làm những điều như vậy trừ phi...

Suy nghĩ đó tiếp đầy năng lượng mạnh mẽ cho cô. Cô đứng dậy và phớt lờ sự phản đối của hai bàn chân nhức nhối. Khu vườn hiện rõ qua những cửa sổ mờ, những hàng rào phủ đầy băng, bóng tối lạnh lẽo và tĩnh mịch. Ánh trăng tỏa ánh sáng xanh nhàn nhạt trên những ngọn đồi đóng băng và những lối đi quanh co. Sau thời gian trải qua trong phòng khiêu vũ đông đúc và ngập tràn tiếng nhạc thì khu vườn yên tĩnh đúng là một nơi ẩn trốn hấp dẫn. Tuân theo sự thôi thúc bất chợt đó, Sara lướt đến những cánh cửa và vặn một nắm đấm cửa mạ vàng. Cô rung mình khi làn gió lạnh vượt ve bờ vai trần và đóng cánh cửa lại phía sau cô.

Khu vườn trông như một lâu đài tuyết. Cô thận trọng bước trên lối đi trải sỏi và hít đầy buồng phổi bầu không khí trong lành. Chìm đắm trong suy tưởng, cô đi thơ thẩn cho đến khi nghe thấy một tiếng động phía sau lưng cô. Đó có thể là tiếng gió xào xạc... hay tên cô được thì thầm bằng một giọng nho nhỏ. Cô quay lại, chân váy-dính-tuyết của cô xoáy tròn và dừng lại phủ quanh bàn chân cô. Anh đã theo dõi cô, cô nghĩ và một nụ cười quyến rũ nở trên mặt khi cô nhìn vào người đàn ông đứng cách cô vài thước.

“Không hiểu tại sao em nghĩ anh có thể sẽ đi theo em,” cô nói một hơi. “Ít nhất là em hy vọng như vậy.”

Vỏ bọc cứng rắn trên khuôn mặt Derek che giấu một dòng xoáy cảm xúc đau đớn bị đè nén. Làm sao cô có thể mỉm cười với anh như vậy? Anh đang run rẩy giữa những cảm xúc lạnh lẽo, nóng bỏng và ham muốn. Chúa ơi, anh không thể chịu đựng được cái cách cô đang nhìn anh, cứ như là cô có thể nhìn vào nơi sâu thẳm đen tối nhất của tâm hồn anh. Cô bắt đầu tiến lại gần anh. Không suy nghĩ được gì anh tiến lại gần cô bằng ba bước chân và ôm chầm lấy cô vào vòng tay. Tiếng cười vui sướng của cô mơn trớn bên tai anh khi anh nâng hẳn cô lên khỏi mặt đất. Miệng anh gấp gáp di chuyển trên mặt cô với những nụ hôn mạnh bạo làm nhức nhối má, cằm và trán cô. Cô ôm lấy quai hàm xương xương của anh trong tay và giữ anh bất động. Ánh trăng như bị cầm tù trong đôi mắt long lanh của cô khi cô nhìn thẳng vào anh. “Em muốn ở bên anh,” cô thì thầm. “Cho dù có chuyện gì xảy ra.”

Trong cuộc đời anh chưa ai từng nói với anh những điều như vậy. Derek cố gắng suy nghĩ trong khi trái tim anh đập rộn rã, nhưng khi cô chạm đôi môi mềm mại vào môi anh, tất cả lý trí đều biến mất. Anh khao khát nghiêng về phía cô, vừa cố gắng không làm cô đau với những nụ hôn mạnh mẽ của anh và run rẩy vì những cảm xúc vừa mãnh liệt vừa ngọt ngào.

Hai hàm răng Lily va vào nhau lập cập vì lạnh khi cô rón rén trốn trong vườn sau một cái cây phủ đầy tuyết. Bất gặp cảnh Derek và Sara say đắm ôm chặt nhau cách đó một đoạn, Lily cười toe toét, cô phải kiềm chế lại để không nhảy cẫng lên để ăn mừng thắng lợi. Vừa xoa hai tay vào nhau để làm ấm chúng, cô vừa nghĩ đến vô số những chiến lược làm mối mới.

“Lily.”

Cô giật mình vì tiếng thì thầm bất ngờ, chỉ trước khi cánh tay chồng cô khép lại quanh cô một chút. “Điều quái quỷ gì giữ em ở ngoài này thế?” Alex thì thào và kéo lưng cô áp vào thân hình cao lớn của anh.

“Anh theo dõi em à!” Lily thốt lên giận dữ nhưng vẫn cố giữ giọng nhỏ nhẹ.

“Ừ - và em thì theo dõi Derek và cô Fielding.”

“Em phải làm thế, anh yêu.” Cô giải thích ra vẻ vô tội. “Em đang giúp họ.”

“Ồ,” anh chế giễu. “Nhưng trước hết nó trông giống như là em đang do thám.” Phớt lờ sự kháng cự của cô, Alex bắt đầu kéo cô vợ đi xa khỏi cảnh đó. “Anh nghĩ em đã giúp đỡ đủ rồi, cưng của anh.”

“Đồ phá đám,” Lily trách móc và giằng khỏi vòng kim kẹp của anh. “Em chỉ muốn xem thêm một chút - “

“Đi nào. Hãy để kẻ bắt hạnh tội nghiệp kia được yên.”

Quyết tâm làm theo ý mình, Lily ngoắc chân vào một hòn đá bên lề lối đi. “Chưa được... Alex... ối!”

Chỉ cần giật một cái, Alex đã dễ dàng làm cô mất cân bằng và đổ nhào vào anh. “Phải nhìn đường chứ,” anh nhẹ nhàng răn đe, làm như là việc vấp chân là lỗi của cô.

Đôi mắt đen của cô nhìn thẳng vào đôi mắt xám lấp lánh của anh. “Anh là kẻ bạo chúa độc đoán và ngoan cố,” cô buộc tội và bắt đầu cười khúc khích khi đâm thùm thụp vào ngực anh.

Alex cười nhảu nhở và khuất phục sự chống trả của cô bằng cách hôn cô đắm đuối. Anh chỉ dừng lại khi cô đã thở không ra hơi. “Bây giờ Derek không cần em giúp.” Hai bàn tay anh táo bạo lang thang trên chiếc váy dạ hội may bằng vải xa tanh và voan của cô. “Nhưng anh có nhu cầu cần đáp ứng ngay lập tức.”

“Ồ? Có vấn đề gì vậy, thưa ngài?”

Môi anh mơn man trên cổ cô. “Anh sẽ chỉ cho em thấy khi chúng ta ở riêng với nhau.”

“Bây giờ?” Cô hỏi và choáng váng. “Thật ư, Alex, anh không thể có ý là – “

“Bây giờ,” anh khẳng định rồi nắm lấy tay cô và bắt đầu đẩy cô đi lùi về phía tòa nhà.

Những ngón tay Lily đan vào tay anh trong khi tim cô đập liên hồi. Mặc dầu tính tình cao ngạo và ngoan cố của anh, cô nghĩ anh là người chồng tuyệt vời nhất trên thế giới này, và cô định nói với anh điều đó, nhưng đột nhiên họ suýt nữa đâm sầm vào một người phụ nữ đi ngang qua lối đi ngay trước mặt họ.

Joyce Ashby lùi phắt lại và nhìn hai người họ với bộ dạng của một con mèo mang lại điềm xui xẻo. Từ cái vẻ giận dữ sôi sục trên mặt cô ta, Lily đoán rằng cô ta cũng đã đi theo Derek và nhìn thấy anh đang hôn Sara Fielding. “Quý bà Ashby,” Lily nói ngọt ngào. “Một đêm khá là lạnh để đi dạo, không phải vậy sao?”

“Đó là một sự giải thoát so với nơi nhồn nháo khó chịu trong kia,” Joyce trả lời.

Lily, người có khiếu thẩm mỹ về trang trí vốn được ca ngợi hết lời và được coi như là đại diện cho vẻ thanh lịch, thấy bị xúc phạm khi nghe ngôi nhà của mình được miêu tả là một ‘nơi nhồn nháo khó chịu’. “Giờ thì xem nào – “ cô bắt đầu và nhần nhó khi Alex siết chặt cái nắm tay.

“Thu lại những móng vuốt đi nào, các quý bà.” Alex chiếu vào Joyce một cái nhìn chuyên quyền. “Vợ tôi và tôi sẽ rất vui được tháp tùng bà quay trở lại buổi khiêu vũ, thưa Quý bà Ashby.”

“Tôi không muốn – “ Joyce phản đối nhưng cánh tay rắn chắc của Alex đã đưa ra.

“Tôi nhất định đề nghị như vậy,” anh nói và lờ đi cái nguýt mắt của vợ mình. Rõ ràng là nếu được lựa chọn, cả hai người đàn bà sẽ thích lén lút quay lại vườn và nhìn trộm đôi nam nữ đang ôm hôn hơn. Vào lúc này, Alex gần như đã thương hại cho Derek Craven vì anh hình như đang rúc sâu đầu vào phiền phức. Mặt khác thì cũng chính tự Craven gây ra tất cả những điều đó. Alex giấu đi một tiếng cười gượng gạo khi anh nhớ lại một câu nói anh đã từng đọc... “Ôi những người đàn bà quá quắt này! Làm sao họ lại luẩn quẩn gần chúng ta đến vậy!”

Quá mải mê trong vòng tay nhau để chú ý đến bất cứ điều gì xung quanh họ, Derek và Sara dính chặt lấy nhau, trao nhau những nụ hôn nồng nàn và tha thiết, cho đến khi sức nóng của ham muốn cháy lên thành một ngọn lửa nóng rực. Hai chân Derek giang ra để bao lấy cơ thể cô ở giữa và ép cô vào gần hơn trong vòng tay anh. Đôi môi anh vạch một đường xuống cổ họng đang để trần của cô. “Ồi...” một âm thanh bật ra từ cổ họng cô khi cô cảm thấy lưỡi anh nóng hổi rà trên da thịt của cô. Derek trùng đầu gối để kéo cô lên cao hơn, rồi hít một hơi dài trên vùng thung lũng thơm ngát nơi hai bầu ngực của cô đẩy vào nhau.

Đột nhiên anh ngừng đầu lên và dụi môi vào mái tóc uốn quăn của cô. “Không,” anh nói với giọng nghèn nghẹn. Cơ thể to lớn của anh bất động ngoại trừ hơi thở dồn dập nặng nề của anh. Theo một cách nào đó, dường như là anh đang đợi cô thuyết phục anh tin vào điều gì đó mà anh cũng tuyệt vọng mong mình có thể tin được.

Chân thực là tính cách nổi bật nhất của Sara khiến cô không thể tiếp tục che giấu những tình cảm của mình. Cho dù thể nghĩa là gây ra một thảm họa, nhưng cô không có lựa chọn nào khác là bộc lộ trái tim mình với anh. “Em cần anh,” cô nói và lùa những ngón tay vào mái tóc đen của anh.

“Em thậm chí còn không hiểu hết về anh.”

Cô quay mặt để áp môi vào vết sẹo mỏng đã lành của anh và nấn ná lại ở giữa hai hàng lông mày rậm rạp của anh. “Em biết rằng anh quan tâm đến em.”

Derek không lẩn tránh những cử chỉ thân mật của cô, nhưng giọng anh lại thô ráp. “Không đủ, nếu không anh sẽ không ở đây với em. Anh mong muốn đến điên cuồng là anh có đủ tử tế để tránh xa em.”

“Em đã cô độc quá lâu và quá nhiều rồi,” cô nồng nhiệt nói. “Không có ai dành cho em; không phải Perry, không phải bất cứ một người đàn ông nào trong làng, hoặc ai đó ở trong phòng khiêu vũ kia. Không ai cả mà chính là anh.”

“Nếu em nhìn thấy thế giới ngoài kia, em sẽ thấy có vô số sự lựa chọn ngoài Perry Kingswood và anh. Cả nghìn người đàn ông bình thường và đáng trọng sẽ quỳ xuống có được một người phụ nữ như em.”

“Em không cần một người đáng trọng. Em muốn anh.”

Cô cảm thấy anh ngượng ngạo mỉm cười bên tai cô. “Thiên thần ngọt ngào,” anh thì thầm. “Em có thể chọn được một người tốt hơn anh rất nhiều.”

“Em không đồng ý như vậy.” Lờ đi cố gắng đẩy cô ra của anh, cô rúc vào dưới cằm anh.

Derek lưỡng lự ôm cô sát vào cơ thể ấm áp của anh. “Em sẽ bị lạnh. Anh sẽ đưa em vào bên trong.”

“Em không lạnh.” Sara không có ý định đi đâu. Cô đã mơ về giây phút này trong rất nhiều đêm.

Derek liếc thấy ánh sáng tỏa ra từ phòng khiêu vũ qua đầu cô. “Em nên ở trong đó và khiêu vũ với Harry Marshall... hoặc là Ngài Banks.”

Sara nhắm mắt khi nghe nhắc đến hai anh chàng trẻ măng đó. “Đó là người mà anh nghĩ xứng đáng để em lựa chọn? Anh sẽ ghép đôi em với mấy anh chàng bánh bao ngạo mạn và hời hợt đó, rồi tuyên bố rằng em đã có một sự kết hợp tuyệt vời?Ồ, em đang bắt đầu nghĩ rằng đó chẳng qua là một sự thoái thác thuận tiện, cái ý tưởng rằng em quá tốt để dành cho anh! Có lẽ sự thật là do em có thiếu sót thứ gì đó. Anh phải nghĩ rằng em không thể thỏa mãn yêu cầu của anh, hoặc – “

“Không,” Derek hấp tấp nói.

“Em cho là anh sẽ thích qua lại với những người đàn bà đã kết hôn, những người cứ thì thầm vào tai anh, liếc mắt với anh và dùng quạt chạm vào anh - “

“Sara – “

“Nhà văn là những người hay quan sát và tinh ý, và em có thể nói chính xác những người đàn bà nào mà anh có quan hệ, chỉ bằng cách quan sát – “

Derek xoa dịu cơn giận dữ của cô bằng miệng của anh. Khi cô đã yên lặng, anh ngẩng đầu lên. “Không ai trong số họ quan trọng với anh.” Anh thô lỗ nói. “Không có hứa hẹn hay ràng buộc từ cả hai phía. Anh không có cảm giác gì với họ.” Anh nhìn đi chỗ khác và chửi thề, nhận ra thật vô ích khi tiếp tục giải thích với cô. Nhưng cô phải hiểu, nhờ đó mà cô sẽ không còn có ảo tưởng nào về anh. Anh buộc mình nói tiếp. “Một số người trong số họ tuyên bố là yêu anh. Ngay khi họ nói điều đó, anh sẽ rời bỏ họ mà không hề nhìn lại.”

“Tại sao?”

“Vì không có chỗ nào trong cuộc đời anh để dành cho tình yêu. Anh không muốn nó. Anh không có quyền có được nó.”

Sara chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang ngoảnh đi của anh. Cho dù giọng anh không có cảm xúc, nhưng cô vẫn cảm thấy sự xáo động bên trong anh. Anh đang nói dối chính mình. Anh cần được yêu hơn bất cứ người nào cô đã từng gặp. “Vậy anh thực sự muốn cái gì?” cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh lắc đầu mà không trả lời. Nhưng Sara hiểu. Anh muốn được an toàn. Nếu anh đủ giàu có và quyền lực, anh sẽ không bao giờ bị tổn thương, cô độc hoặc bỏ rơi. Anh không bao giờ bắt buộc phải tin tưởng vào một ai. Cô tiếp tục vuốt ve mái tóc anh, dịu dàng mân mê những lọn tóc dày và đen bóng. “Hãy mạo hiểm cùng em một lần,” cô xúi giục. “Anh thật có nhiều thứ để mất như vậy sao?”

Anh thốt ra một tiếng cười gằn và nói lỏng vòng tay để thả cô ra. “Nhiều hơn là em biết.”

Bám chặt lấy anh, Sara giữ miệng cô ở tai anh. “Hãy nghe em.” Tất cả những gì cô có thể làm là đưa ra lá bài cuối cùng. Giọng cô run rẩy vì xúc động. “Anh không thể thay đổi sự thật. Anh có thể hành động như bị điếc và mù, và anh có thể rời khỏi em mãi mãi, nhưng sự thật sẽ vẫn còn ở đó, và anh không thể làm nó biến mất. Em yêu anh.” Cô cảm thấy một cơn rung động chạy xuyên qua anh. “Em yêu anh,” cô nhắc lại. “Đừng nói dối chúng ta bằng cách giả bộ rằng anh bỏ đi vì muốn điều tốt cho em. Tất cả những gì anh sẽ làm là chối bỏ của chúng ta một cơ hội có được hạnh phúc. Em sẽ nhớ về anh từng ngày từng đêm, nhưng ít nhất lương tâm của em sẽ thanh thản. Vì em không giấu anh điều gì, kể cả sự sợ hãi, niềm kiêu hãnh hay sự ngoan cố.” Cô cảm thấy những cơ bắp của anh căng lên đến mức không thể tin được, giống như là anh được tạo ra từ đá. “Chỉ một lần thôi hãy có sức mạnh để không bỏ đi,” cô thì thầm. “Ở lại với em. Hãy để em yêu anh, Derek.”

Anh đứng đó bất động trong sự thảm bại, với tất cả sự ám áp và hứa hẹn có cô trong vòng tay... nhưng anh lại không thể cho phép mình đón nhận những gì cô trao tặng. Anh chưa bao giờ cảm thấy quá vô dụng và quá tuyệt vọng như thế này. Có lẽ trong một ngày, một tuần, anh có thể là những gì cô muốn. Nhưng không thể lâu hơn như thế. Anh đã bán cả danh dự của anh, lương tâm của anh, cơ thể của anh và bất kể thứ gì anh có thể lợi dụng để thoát khỏi số phận tàn khốc mà anh đã bị xô đẩy vào trong cuộc đời mình. Và giờ đây, anh cũng không thể dùng toàn bộ tài sản khổng lồ của mình để mua lại những gì anh đã hy sinh. Nếu anh có thể có được nước mắt, thì anh đã khóc ròng rã rồi. Thay vào đó anh cảm thấy một sự lạnh lẽo tê tái lan tỏa trong cơ thể anh, lấp đầy cái nơi lẽ ra là trái tim ngự trị. Không khó để bước đi khỏi cô. Điều đó dễ dàng đến mức làm anh hoảng sợ. Sara thốt ra một tiếng ú ớ khi anh giải thoát mình khỏi vòng tay của cô. Anh rời bỏ cô như anh đã từng rời bỏ những người khác, không hề quay đầu nhìn lại.

Bằng cách nào đó Sara dò dẫm quay lại phòng khiêu vũ, quá tệ đại để nghĩ điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Derek không ở đó. Không khí ồn ào của buổi khiêu vũ khiến cô dễ dàng duy trì vẻ bề ngoài của mình. Cô khiêu vũ rất nhiều và với rất nhiều bạn nhảy, duy trì một nụ cười nhợt nhạt trên môi. Cô trò chuyện với một giọng nhẹ nhàng nghe lạ lẫm ngay cả với đôi tai của mình. Rõ ràng là nỗi đau của cô không biểu hiện ra, vì không ai có vẻ nhận ra rằng có điều gì không hay xảy ra.

Nhưng sau đó Lily Raiford xuất hiện. Vẻ mặt mỉm cười của Lily dần chuyển thành một cái nhăn mặt ngờ ngợ khi cô đến gần. “Sara?” cô thì thầm hỏi. “Có chuyện gì thế?”

Sara im lặng, trong khi nỗi sợ hãi ập đến với cô. Bất kể một dấu hiệu cảm thông nào lúc này đều có thể đẩy cô qua khỏi bờ vực của sự kiềm chế. Cô phải rời buổi khiêu vũ ngay lập tức, hoặc là cô sẽ khóc òa lên. “Ồ, em đã có một buổi tối tuyệt vời,” cô mau lẹ nói. “Em chỉ hơi đau đầu một chút. Khá muộn rồi – em không thường thức đến giờ này. Có lẽ em nên đi nghỉ.”

Lily cử động như muốn chạm vào cô nhưng sau đó lại rút tay lại. Đôi mắt dịu dàng chứa đầy sự thông cảm. “Em có muốn nói chuyện không?”

Sara lắc đầu. “Cảm ơn chị, nhưng em rất mệt.”

Trong lúc hai người đang thủ thủ, Joyce Ashby quan sát họ từ phía bên kia căn phòng. Cô ta đã tách riêng ra một góc với Ngài William Granville, một trong rất nhiều kẻ ái mộ đã không thành công trong việc săn đón đặc ân của cô trong nhiều năm. Hy vọng được lại gần chiếc giường của cô khiến anh ta quanh quẩn quanh cô hết lần này đến lần khác, nhưng cô luôn luôn từ chối anh ta. Mặc dù vẻ đàn ông và đẹp trai có tiếng của anh ta, anh ta chưa bao giờ có được thứ gì đó mà cô muốn. Cho đến bây giờ.

Cô mỉm cười với đôi mắt xanh lơ ti hí của anh ta. “William, anh có nhìn thấy cô gái đứng cạnh Lily Raiford không?”

Granville thờ ơ rời mắt khỏi cô nhưng mắt anh ta lại sáng lên khi nhìn thấy hai người đó. “À, cô Fielding xinh tươi,” anh ta nhận xét. “Phải, thực vậy.” Anh ta liếm ướt môi với một cái lưỡi dày khi ngắm vẻ đẹp nổi bật của Sara. “Một viên kẹo ngọt bé bỏng xinh đẹp.” Anh ta quay lại nhìn Joyce và thường thức vẻ đẹp sáng chói của cô ta đang phô bày trong một chiếc váy màu hoa oải hương trong mờ. “Tuy nhiên, anh thích

một người đàn bà thực tế và có kinh nghiệm hơn – người có thể thỏa mãn một người đàn ông có khẩu vị phong phú như anh.”

“Thực ra.” Khuôn mặt xinh đẹp của Joyce khoác lên một cái mặt nạ cứng rắn. “Chúng ta đã quen biết rất lâu rồi, đúng không, William? Có lẽ lần này chúng ta có thể khiến tình bạn của chúng ta thân mật hơn.”

Một làn hơi nóng dục vọng lan tỏa lên từ cổ họng anh ta. “Có lẽ đúng vậy,” anh ta thì thào và bước lại gần cô hơn.

Cô duyên dáng chống chiếc quạt vào ngực anh ta để giữ một khoảng cách nhất định. “Nhưng đổi lại em sẽ yêu cầu anh một ân huệ.”

“Một ân huệ,” anh ta nhắc lại về cảnh giác.

“Em đảm bảo là anh sẽ thấy khá là hài lòng với nó.” Mối Joyce cong lên thành một nụ cười hiểm độc. “Khi ‘viên kẹo ngọt bé bỏng xinh đẹp’ như anh gọi cô ta, đi nghỉ, em muốn anh lên phòng cô ta và... “ , Joyce kiễng chân lên để thì thầm kế hoạch của mình cho anh ta nghe, mặt anh ta ngày một đỏ hơn. “Coi như cô ta là một món ăn khai vị kích thích anh ngon miệng,” Joyce kết thúc, “trước khi anh thưởng thức bữa ăn chính tiếp đó vào tối nay. Trước là cô Fielding... sau đó là em.”

Granville lắc đầu với vẻ nhát gan nhất thời. “Nhưng có một tin đồn,” anh ta phản đối. “Họ nói rằng Derek Craven đang bị cô ta thu hút.”

“Cô ta sẽ không nói ra. Cô ta sẽ quá xấu hổ để kể với anh ta cũng như bất kỳ ai.”

Cần nhắc lại lời đề nghị, rốt cuộc Granville gật đầu với một tiếng cười dâm dăng. “Được. Nếu như em nói với anh tại sao em yêu cầu anh làm chuyện này. Liệu nó có liên quan gì đến chuyện tình xưa cũ của em và Craven không?”

Cầm Joyce thấp xuống thành một cái gập đầu nhẹ nhàng. “Em sẽ hủy hoại tất cả những gì anh ta trân trọng,” cô ta lẩm bẩm. “Nếu anh ta bị hấp dẫn bởi vẻ ngây thơ, em sẽ cho thấy rằng đó là sự trụy lạc. Và nếu người đàn bà nào đủ ngu ngốc để quan tâm đến anh ta, em sẽ hủy hoại cô ta. Em sẽ không để anh ta có được bất cứ điều gì... trừ phi anh ta lết đến bằng đầu gối và cầu xin em để có được nó.”

Granville nhìn cô ta say sưa. “Em đúng là một tạo vật khác thường. Một con hổ cái. Em sẽ thẻ bằng tất cả những điều gì thiêng liêng với em rằng em sẽ phục tùng anh tối nay chứ?”

“Em không coi cái gì là thiêng liêng,” Joyce cười mỉm. “Nhưng em sẽ phục tùng anh tối nay, William... sau khi anh xong việc với cô Fielding.”

Nhẹ nhàng từ chối cố gắng của Lily để nói chuyện với cô, Sara chúc cô ngủ ngon và thoát khỏi phòng khiêu vũ. Cô đi lên cầu thang một mình. Tiếng nhạc và tiếng cười từ phòng khiêu vũ nhỏ dần sau mỗi bước chân cho đến khi cô về đến căn phòng yên tĩnh của mình. Khước từ việc rung chuông gọi cô hầu phòng, Sara loay hoay để thoát khỏi chiếc váy mà không có người giúp đỡ. Cô bỏ đồng vải nhưng dính hạt trên sàn nhà cùng với những quần áo lót trắng, dường như việc nhặt đồng quần áo lên tốn quá nhiều sức lực khiến cô không thể. Sau khi tròng vào chiếc váy ngủ cô ngồi ở mép giường và lần đầu tiên cho phép mình suy nghĩ kể từ khi Derek để cô lại một mình trong vườn.

“Anh ấy chưa bao giờ là của mình để đánh mất,” cô nói to. Cô tự hỏi liệu có điều gì khác để cô có thể làm, cô có thể nói thêm điều gì nữa. Không... cô không có lý do để hối tiếc. Yêu anh không phải là sai lầm và cũng không có gì sai trái để nói với anh. Một phụ nữ sành sỏi sẽ có nhiều mánh lới để xử sự thông minh hơn, nhưng Sara biết rất ít về trò chơi đó. Điều tốt nhất cô có thể làm là thắng thần và trao gửi... và nếu tình yêu của cô không được đáp lại, ít nhất cô không hối hận vì đã không hèn nhát.

Cô quỳ xuống sát cạnh giường, nắm chặt hai bàn tay và nhắm mắt lại. “Lạy Chúa,” cô nói bằng một giọng thì thầm là lạ. “Con có thể chịu đựng điều này một thời gian... nhưng xin đừng để nỗi đau tồn tại mãi.” Cô bất động trong một thời gian dài, trong khi đầu óc cô tràn ngập những ý nghĩ đau đớn. Trong mớ hỗn loạn cảm xúc của mình cô lại thấy có chút tiếc nuối dành cho Derek Craven. Tối nay trong một phút, nhanh

như một ánh chớp, anh dường như đã bị thuyết phục chấp nhận mạo hiểm để yêu ai đó. Dù sao thì cô cũng ngờ rằng anh sẽ không bao giờ tiến đến gần điều đó đến vậy lần nữa.

Còn mình? Cô mệt mỏi hỏi thầm trong khi tắt đèn và trèo lên giường. Mình vừa làm rối tung chuyện này lên và phải chịu đựng điều đó. Và ngày nào đó, với ân huệ của Chúa... Mình có lẽ sẽ đủ mạnh mẽ để yêu một người khác.

Derek nấn ná một lúc trong phòng chơi bi-a với một ly rượu brandy và hững hờ nghe những câu chuyện tẻ nhạt của những người đàn ông đã lịch sự rút lui vào đây để hút thuốc. Không khí vui vẻ giả tạo khiến anh có cảm giác như một con hổ bị nhốt trong cũi. Anh lặng lẽ bỏ đi và mang theo ly rượu. Khi anh lang thang quanh tầng một của ngôi nhà, Derek thoáng nhìn thấy một bóng trắng phía chiếc cầu thang lớn. Vui mừng vì bất kỳ sự sao nhãng nào hơn là viễn cảnh trở lại phòng khiêu vũ, anh đi tới đó để xem xét. Đi lên đến giữa cầu thang thì anh nhìn thấy Nicole trong chiếc váy ngủ trắng nhàu nhĩ và mái tóc dài rối bù. Cô bé đang cố rúc vào lan can để giấu mình. Vừa nhìn thấy anh, nó đưa một ngón tay lên môi ra hiệu cho anh giữ im lặng. Derek thông thả đi lên hết cầu thang và ngồi xuống cạnh cô bé. Anh đặt cánh tay lên đầu gối. “Cháu ra khỏi giường vào giờ này để làm gì?”

“Cháu lên xuống tầng dưới để được nhìn thấy tất cả những chiếc váy xinh đẹp đó,” Nicole kể với anh bằng một giọng thì thầm. “Chú đừng kể với mẹ nhé.”

“Chú sẽ không kể, nếu cháu đi lên lầu và trở về phòng mình ngay lập tức.”

“Sau khi cháu biết một buổi khiêu vũ là như thế nào.”

Anh lắc đầu kiên quyết. “Những cô gái nhỏ không nên rong chơi khắp nhà trong chiếc váy ngủ.”

“Tại sao?” Nicole nhìn xuống mình và rút hai bàn chân trần vào bên dưới chân váy. “Nó che phủ tất cả. Chú thấy không?”

“Điều đó là không đúng đắn.” Derek kìm lại thôi thúc bật ra cười khi nghe chính mình đưa ra một nhận định về sự đúng đắn.

“Mẹ không phải tỏ ra đúng đắn.”

“Cháu cũng vậy, nhưng là khi cháu lớn hơn.”

“Nhưng chú Derek... “ Nicole xin xỏ rồi sau đó thở dài nặng nhọc khi cô bé nhìn thấy đôi lông mày của anh nhíu lại với vẻ răn đe. “Được rồi, cháu sẽ đi lên lầu. Nhưng ngày nào đó cháu sẽ có một chiếc váy dạ hội màu bạc và vàng... và cháu sẽ ở đó và khiêu vũ suốt đêm!”

Derek nhìn xuống khuôn mặt nhỏ bé của cô bé. Những nét đẹp của Nicole nổi bật hơn cả mẹ. Với đôi mắt đen long lanh và đôi lông mày sẫm màu ấn tượng, cô bé hứa hẹn sẽ là một sắc đẹp lộng lẫy. “Ngày đó sẽ không xa,” anh nói. “Rồi sẽ đến ngày mà cháu sẽ thấy mọi người đàn ông ở Luân Đôn cầu xin để được kết hôn với cháu.”

“Ồ, cháu không muốn kết hôn với ai,” cô bé thành thật nói. “Tất cả điều cháu muốn là có một chuồng đầy ngựa của riêng mình.”

Derek khẽ mỉm cười. “Chú sẽ nhắc cháu nhớ điều đó khi cháu mười tám tuổi.”

“Có lẽ cháu sẽ cưới chú,” cô bé nói với một tiếng cười khúc khích trẻ con.

“Cháu thật là tốt, cháu yêu.” Anh vò vò tóc cô bé. “Nhưng cháu sẽ muốn cưới ai đó ở độ tuổi của cháu, chứ không phải ông già.”

Một giọng nói khác xen vào từ chân cầu thang. “Chú ấy nói đúng đấy,” Joyce Ashby nói ngọt xớt. “Ta đã bị buộc phải cưới một lão già – và nhìn xem ta đã trở thành cái gì.”

Nụ cười của Nicole biến mất. Ngay cả với khả năng nhận thức non nớt của một đứa trẻ, cô bé cũng cảm thấy được sự xấu xa bên dưới vẻ ngoài xinh đẹp của Joyce. Cô bé cảnh giác nhích lại gần Derek khi Joyce

bước lên cầu thang với những chuyển động mềm mại và duyên dáng. Dừng lại trước mặt họ, Joyce nhìn cô bé với vẻ khinh khỉnh. “Đi chỗ khác, nhóc con. Ta muốn nói chuyện riêng với ông Craven đây.”

Nicole do dự liếc nhìn Derek. Derek ngả về phía cô bé và thì thầm với nó. “Trở về giường đi, cô gái.”

Ngay khi cô bé đi khỏi, tất cả sự ám áp trên mặt Derek bay mất. Anh nâng ly brandy và uống nốt phần chất lỏng màu hổ phách ấm áp còn lại. Anh vẫn ngồi, không buồn giả bộ lịch sự.

“Sao mặt anh lại ảm đảm thế?” Joyce rù rì. “Nhất là sau cảnh tượng ngọt ngào trong vườn với Sara Fielding.” Cô ta mỉm cười khi ánh mắt của anh dọi vào mắt cô ta. “Phải, anh yêu, em đã nhìn thấy tất cả khi anh bận rộn với bông hoa đồng nội e ấp đó – và mọi người cũng vậy. Điều đó khá là hài hước đối với tất cả chúng tôi. Derek Craven ngã gục trước một người-tầm-thường-nhỏ-bé-rụt-rè. Anh nên nói với em rằng anh thích đàn bà chơi trò ngây thơ – Em sẽ thuận theo anh ngay.” Cô ta ông ẹo dựa vào hàng lan can cầu thang và mỉm cười với anh.

Derek quan sát cô ta, thôi thúc giữa việc đẩy cô ta ngã xuống cầu thang hay bảo cô ta đi chết đi... nhưng có điều gì đó cản anh lại. Anh không thích cái nhìn đom đóm trên mặt cô ta. Có điều gì đó rất nghiêm trọng. Anh kiên nhẫn đợi cô ta tiếp tục bài diễn thuyết. Đôi mắt xanh khắc nghiệt không hề rời khỏi cô ta.

“Cảm thấy như thế nào khi làm tình với một phụ nữ như vậy, anh yêu? Cô ta không thể thỏa mãn được một người đàn ông có ham muốn mạnh mẽ như anh. Em không thể nghĩ rằng cô ta biết được điều gì để làm anh hài lòng.” Joyce trầm tư thở dài. “Đàn ông là những tên gốc. Em dám nói rằng anh chỉ nhất thời say đắm cô ta. Có cần em nhắc anh nhớ rằng anh không có khả năng yêu thương? Anh chẳng là gì cả mà chỉ là một con thú to lớn và cường tráng... và em không thể nhìn nhận anh theo một cách nào khác.” Cô ta mỉm cười môi đỏ đầy khiêu gợi. “Hãy để những thứ gọi là tình cảm ủy mị và sự ngu ngốc lãng mạn cho những người đàn ông khác. Điều mà anh có hay hơn một trái tim... là một khẩu súng to và đẹp. Đó là tất cả những gì anh có thể trao tặng cho cô nàng vụng về quê mùa của anh. Cô ta có thể không biết đủ để đánh giá cao nó... mặc dù bây giờ... ít nhất cô ta sẽ có một khái niệm cơ bản để so sánh.” Cô ta đợi cho lời nói cuối cùng thấm vào anh với một nụ cười nham hiểm.

So sánh? Derek từ từ đứng dậy và nhìn cô ta chăm chú. Giật nảy người vì lo lắng và trái tim anh đập thình thịch một cách đáng sợ. Giọng anh lạc đi. “Cô đã làm gì, Joyce?”

“Thực ra thì em đã ban cho cô ta một ân huệ. Em vừa cử một người để giúp cô ta học hỏi thêm về đàn ông. Khi chúng ta đang nói chuyện thì cô ta ở trong phòng mình và ‘trải nghiệm một cuộc phiêu lưu’, như những người khu đông của anh vẫn nói, với Ngài Granville cường tráng của chúng ta. Không còn chút ngây thơ nào nữa.”

Ly rượu brandy rơi khỏi tay Derek và lăn xuống chiếc cầu thang trải thảm dày – nhưng không vỡ. “Lạy Chúa,” anh thì thầm và quay lại lao bổ lên cầu thang. Anh bước ba bậc cùng một lúc trong khi Joyce gọi với theo anh.

“Đừng quá vội vã giải cứu cô ta như vậy, anh chàng hào hiệp tội nghiệp của em. Quá muộn rồi.” Cô ta bắt đầu cười một cách hoang dại. “Cho đến giờ thì mọi chuyện đã xong xuôi.”

Ban đầu, đầu óc mơ màng của Sara chỉ có thể nhận thức rằng đây là một cơn ác mộng. Điều này không thể là thật. Cô bị đánh thức bởi một bàn tay to lớn bịt chặt vào mồm cô. Khuôn mặt nóng bừng và mấp mạp của một người lạ gần như không thể nhìn thấy trong bóng tối. Sức nặng của cơ thể gã đổ ụp xuống khi gã trèo lên giường của cô. Cô cứng cơ người vì sợ hãi và cố gắng la lên, nhưng tất cả âm thanh đều bị chặn lại bởi bàn tay cứng như móng vuốt. Cơ thể nặng nề của gã đè nghiêng cô xuống, thô bạo ép cứng vào ngực và tổng hết không khí ra khỏi buồng phổi của cô.

“Im nào, im nào,” gã cầu nhàu và nóng vội lật vấy cô lên. “Cô em đáng yêu. Tôi đã quan sát em tối nay... và cái bộ ngực ngon lành đó trôi ra khỏi chiếc váy của em. Đừng chống trả. Tôi là anh chàng sành sỏi nhất Luân Đôn. Hãy thả lỏng, em sẽ thích nó. Rồi em xem.”

Cô cố gắng điên cuồng để cắn và cào, nhưng không điều gì có thể ngăn cái chân to lớn chen vào giữa hai chân cô. Mùi mồ hôi và nước hoa nồng nặc ngập tràn lỗ mũi cô, trong khi hai bàn tay dò dẫm trên cơ thể

mặc một nửa quần áo của cô. Nghẹn thở bởi những tiếng la hét bị chặn lại, Sara cảm thấy mình đang chìm vào một khoảng không đen tối và không có không khí.

Đột nhiên bàn tay thô bạo đó rời khỏi miệng cô và sức nặng kinh khủng đó cũng biến mất. Đến lúc đó cô mới có thể thét lên những âm thanh hãi hùng. Lập cập rời khỏi giường, cô chạy bừa cho đến khi đụng phải một góc phòng và ngồi co rúm trong đó. Một âm thanh gầm gừ đáng sợ vang lên trong phòng giống như tiếng của một con gấu hoang sống chuồng. Chớp mắt liên hồi, cô cố gắng để tìm ra điều gì đang diễn ra. Tay cô bay vụt lên bịt lấy miệng để chặn lại một tiếng kêu khác.

Hai người đàn ông đang lặn lội trên sàn nhà rồi đâm sầm vào giá để chậu rửa mặt khiến chiếc chậu và cái bình bằng sứ rơi xuống vỡ tan tành. Derek gầm lên đầy đe dọa và tọng hần hai nắm đấm vào mặt Granville. Rú lên đau đớn, Granville cố gắng quăng anh xuống. Derek dễ dàng lăn người đi và đứng lên.

Granville cũng loạng choạng nhồm dậy nhìn anh khiếp sợ. “Chúa ơi, ông bạn, hãy nói chuyện như những người văn minh nào!”

Hàm răng Derek nhá lên trong căn phòng sáng mờ mờ, môi anh nhếch lên thành một nụ cười trông như của ác quỷ. “Sau khi tao lấy đầu mày xuống và lôi ruột mày ra khỏi cổ.”

Granville rên rỉ sợ hãi khi Derek lại tiến đến và ném phịch hần ta xuống sàn nhà. Những nắm đấm tàn bạo thụi vào hần không ngừng nghỉ, cho đến khi thân hình hần ta nảy lên và rớt phịch xuống một lần nữa. Hần đưa tay lên mặt mình và phát hiện ra nó đang lênh láng máu. “Mũi của tôi gãy rồi!” Hần ta hốt hoảng gào lên và lê lét về phía cửa ra vào, Derek tiếp tục bám theo không chần chừ.

Một người đầy tớ xuất hiện khiến Granville mừng húm, anh ta nhìn chằm chằm vào căn phòng với vẻ báo động và hoảng sợ. “Làm ơn,” Granville nức nở trong khi bám chặt vào gót chân của người đầy tớ, “Giữ anh ta tránh xa tôi ra! Anh ta đang cố giết tôi – “

“Mày sẽ không may mắn như thế đâu,” Derek ngắt lời và túm lấy một mảnh đồ gốm bị vỡ và tiến đến. Người đầy tớ đứng cảm đứng xen vào giữa Derek và nạn nhân đã định của anh. “Ông Craven,” giọng người đầy tớ run rẩy khi anh ta nhìn thẳng vào con người to lớn đang điên cuồng đứng trước mặt. “Ông phải đợi cho đến khi – “

“Tránh đường cho ta.”

Biết rằng anh chàng quý tộc đang thổn thức mong mỏi vào sự bảo vệ của mình, người đầy tớ không nhúc nhích. “Không, thưa ông,” giọng anh ta run run. Nhiều người hầu khác và khách khứa bắt đầu xuất hiện và túm tụm lại để xem chuyện âm ỉ gì đang xảy ra. Derek nhìn Granville chằm chằm với ánh mắt khát máu. “Lần tới nếu tao nhìn thấy mày – và cả con mụ nhần tâm đã sai khiến mày – tao sẽ giết cả hai người. Nói với cô ta như thế.”

Granville hoảng sợ lùi lại. “Những người ở đây sẽ làm chứng sự đe dọa của ông – “

Derek đóng sầm cửa lại và nhốt mình lại một mình trong phòng với Sara. Anh thả mảnh gốm vỡ và quay về phía cô, gạt mạnh những sợi tóc đen dày ra khỏi mắt. Cô đang nắm chặt lấy chiếc váy mỏng như là nó có thể bảo vệ cô, khuôn mặt cô ngây ra như không nhận ra anh. Khi anh nhận ra cô đang run rẩy, anh tiến đến và nhắc bổng cô lên trong tay.

Anh lặng lẽ bế cô đến giường, ngồi xuống và để cô ngồi trong lòng. Cô vẫn bất động dựa vào bộ ngực rộng của anh trong khi cánh tay cô ghì chặt quanh cổ và tựa đầu vào vai anh. Cả hai người họ đều thở hổn hển, một người vì sợ hãi, một người vì giận dữ. Khi cơn giận nguôi ngoai, Derek mới nhận thức được những tiếng rừ rừ của đám đông tụ tập bên ngoài cánh cửa. Sẽ không ai dám vào. Chỉ có Chúa mới biết họ đang nghĩ gì ngoài kia. Có lẽ anh để người khác chăm sóc Sara thì sẽ tốt hơn.

Anh không nhận ra cô đang khóc cho đến khi gò má ướt đầm của cô chạm vào cổ anh. Không có những tiếng nức nở mà chỉ có những giọt nước mặt lạnh lẽo rơi xuống mặt cô và làm tan nát trái tim anh. Châm chậm anh thả lỏng nắm đấm và vuốt ve mái tóc buông xõa và lưng cô. “Hần có làm em đau không?” cuối cùng anh cũng buộc mình phải hỏi.

Cô hiểu anh có ý gì. “Không,” cô nói với giọng đầm nước. “Anh đã đến đúng lúc. Sao anh lại biết? Làm sao – “

“Để sau.” Lúc này anh không thể bảo mình giải thích rằng cô đã bị tấn công bởi vì anh. Cô thả lỏng người và dựa vào anh với một tiếng thở dài yếu ớt, nước mắt của cô đã ngừng rơi. Thật không thể tin rằng người đàn ông vừa tấn công Granville thô bạo như thế lại chính là người đang ôm cô dịu dàng đến vậy. Cô chưa từng cảm thấy an toàn như bây giờ, được cuộn mình trong bộ ngực rộng của anh và cảm nhận hơi thở của anh trên tóc cô. Một bàn tay của anh đặt bên sườn cô, ngón tay cái của anh để trên đường cong ở bầu ngực của cô. Anh thật sai lầm khi ôm cô gần gũi như vậy và cô cũng thật sai khi cho phép điều đó, nhưng cô không thể từ chối anh lúc này. Đầu anh chuyển động rồi miệng anh chạm vào miệng cô với một nụ hôn dịu dàng. Sara nhắm mắt lại và cảm nhận môi anh chạm vào hai hàng mí mắt thanh tú rồi đến hai hàng lông mi còn ướt của cô.

Một tiếng gõ cửa cương quyết vang lên báo trước sự xuất hiện của Lily Raiford. Cô bước vào trong và quay ra để nói với đám người đang quanh quẩn trước cánh cửa. “Thôi nào, mọi người,” cô nói sỗ sàng. “Mọi chuyện bây giờ đã ổn. Tôi mong rằng mọi người đi xuống lầu và cố kìm chế không bàn tán về những chuyện không liên quan đến mình.” Cô đóng sầm cửa và nhìn chằm chằm vào cặp đôi đang ngồi trên giường. “Chết tiệt,” cô lẩm bẩm, bước đến gần để bật chiếc đèn bên cạnh giường.

Nhận thấy sự kỳ cục của tình cảnh hiện giờ, Sara cố trườn ra khỏi lòng Derek. Anh đặt cô xuống bên dưới chăn và cẩn thận kéo nó phủ lên cô rồi ngồi xuống bên cạnh.

Ánh mắt Lily chuyển từ vẻ mặt bán loạn của Sara đến khuôn mặt cứng đờ của Derek. “Con dê thô bỉ Granville đó,” cô thì thầm. “Em vẫn biết hẳn ta là một tên con hoang dâm dăng, nhưng hẳn dám xâm phạm một người khách dưới mái nhà của em... Ừm, giờ thì Alex đang đá hẳn ra khỏi đây, và sau khi em xử lý chuyện này, Granville sẽ không được bắt cứ ai chào đón nữa. Đây, em nghĩ cái này có thể giúp.”

Lily đưa một ly rượu ứt-ki cho Derek. “Em không thể biết ai trong hai người sẽ cần nó hơn.”

Anh đưa cho Sara, cô ngửi ngửi thăm dò rồi lắc đầu. “Không – “

“Hãy uống một chút vì anh,” anh dịu dàng yêu cầu.

Cô uống thử một ngụm nhỏ và ho húng hắng khi cảm thấy nó cháy lên trong cổ họng cô. “Ừm.” Cô nhăn mặt vì cái vị cay nồng đó. Lưỡng lự, cô uống thêm một ngụm nữa, rồi một ngụm khác.

Derek đẩy ly ứt-ki lại khi cô cố đưa nó cho anh. “Uống tiếp đi.”

Lily kéo một chiếc ghế đến gần giường và ngồi xuống. Cô tháo bỏ sợi dây buộc tóc đính đá quý trên trán và lãng dăng xoa thái dương. Bất gặp ánh mặt lo lắng của Sara, cô nặn ra một nụ cười méo mó. “Ồ, bây giờ thì em đã có vụ tai tiếng đầu tiên. Đừng lo lắng, Derek và chị đã quá quen thuộc với những chuyện như thế này. Bọn chị sẽ lo liệu mọi chuyện.”

Sara ngần ngừ gật đầu và nâng chiếc ly lên môi. Càng uống, cô càng thấy nó dễ nuốt hơn cho đến khi cô cảm thấy chệnh choáng và ảm áp, giống như hơi nóng tỏa ra từ xương của cô. Lúc đầu cô nghĩ là cô không bao giờ có thể ngủ được nữa, nhưng những suy nghĩ rối loạn trong đầu cô dần bị thay thế bởi cảm giác kiệt sức. Derek và Lily bắt đầu nói chuyện vu vơ, đưa ra những nhận xét vô thưởng vô phạt về buổi khiêu vũ, về những vị khách và thậm chí là về thời tiết.

Giọng Derek nhỏ dần khi anh nhìn thấy rượu ứt-ki đã phát huy tác dụng. Sara dần dần nhắm mắt lại và buông ra một tiếng ngáp nhỏ. Hơi thở của cô trở nên đều và sâu. Cô trông giống như một đứa trẻ nép mình bên dưới đồng chăn, mái tóc xõa ra trên gối, hai hàng mi dài rủ bóng xuống gò má. Khi chắc chắn là cô đã ngủ, Derek dùng đầu ngón tay vuốt ve lòng bàn tay cô và ngạc nhiên vì sự mềm mại của nó.

Lily nhìn anh với vẻ ngạc nhiên thực sự. “Anh yêu cô ấy thật. Cho đến giây phút này em chưa bao giờ thực sự nghĩ điều đó có thể xảy ra.”

Anh im lặng, không thể thừa nhận sự thật.

Lily lại nói. “Cô ấy đang gặp rắc rối lớn, Derek.”

“Không, anh đến đây đúng lúc. Hẳn ta không làm tổn thương cô ấy.”

Mặc dù giọng Lily nhỏ nhẹ, nhưng nó không làm giảm sự kích động mạnh mẽ của cô. “Nghĩ kỹ đi, Derek. Việc Graville có thực sự cưỡng đoạt cô ấy hay không không quan trọng. Bây giờ sẽ không ai muốn đeo đuổi

cô ấy. Không ai tin rằng cô ấy chưa bị hủy hoại. Tin đồn sẽ đi theo cô ấy về đến tận làng. Mọi người sẽ xì xào và dằn vặt cô ấy trong suốt phần đời còn lại. Những người mẹ sẽ giữ con mình tránh xa ‘ảnh hưởng xấu’ từ cô ấy – cô ấy sẽ bị xã hội ruồng bỏ. Anh không biết những con người đó lạc hậu đến mức nào đâu. Em lớn lên ở vùng nông thôn, em biết rất rõ. Nếu người đàn ông nào đó hạ cố cưới cô ấy, anh ta sẽ coi cô ấy là đồ dùng cũ. Cô ấy sẽ phải mang ơn anh ta cả đời và chịu đựng bất kỳ cách đối xử nào mà anh ta ban phát. Chúa ơi, giá như em không mời cô ấy đến đây!”

“Giá như,” anh lạnh lùng đồng ý.

“Ôi, làm sao em biết được Granville có ý định làm những chuyện như thế này?”

Derek nuốt nước bọt khó khăn và để rơi mất cái nhìn tránh móc. Anh nhìn vào cô gái ngây thơ đang thiêu thiêu ngủ bên cạnh anh và vuốt ve một lọn tóc mềm như lụa. “Nói cho anh biết phải làm gì bây giờ.”

“Để Sara lại được mọi người kính trọng?” Lily nhún vai bất lực. “Chúng ta tìm ai đó để kết hôn với cô ấy. Càng sớm càng tốt.” Cô liếc anh đầy vẻ mỉa mai. “Có ứng cử viên nào trong đầu chưa?”

Sara thức dậy khá sớm, cô ngây người nhìn chăm chăm vào cái trần nhà xa lạ. Phải mất vài phút cô mới nhớ mình đang ở đâu. Cô dụi dụi mắt và rên lên khổ sở. Thái dương cô giật mạnh đau nhói và cảm giác nôn nao ập đến. Cô cẩn thận rời khỏi giường và dò dẫm tìm chiếc váy xám. Sau khi ăn mặc gọn gàng, cô buộc tóc lại sau cổ và rung chuông để gọi cô hầu gái. Franchise xuất hiện mang theo vẻ mặt thông cảm cho thấy là cô biết mọi chuyện xảy ra tối hôm qua.

Dù mệt mỏi, Sara gắng gượng mỉm cười. “Franchise, tôi cần cô giúp đỡ để đóng gói đồ đạc.” Cô chỉ tay về đóng quần áo. “Tôi sẽ trở về nhà sớm nhất có thể.”

Cô hầu gái bắt đầu nói lú lo, ra hiệu về phía cửa ra vào và nói đến tên Quý bà Raiford.

“Nữ công tước muốn tôi đến gặp bà ấy à?” Sara hỏi vẻ bối rối.

Franchise cố hết sức để diễn đạt bằng tiếng Anh. “Nếu cô muốn, mademoiselle...”

“Tất nhiên,” Sara nói, mặc dù sáng nay cô không muốn nói chuyện với Lily hay bất kể ai. Cô thà rằng lén trốn về và cố quên chuyện cô đã từng đến dinh thự Raiford.

Ngôi nhà vẫn còn yên tĩnh khi Sara đi theo Franchise đến khu vực riêng tư của nhà Raiford ở chái đông tòa nhà. Mới có chín giờ sáng, còn quá sớm để các vị khách thức dậy, nên chỉ có những người đầy tớ đi lại để quét bụi, lau chùi, hay ôm theo đầy tay mỗi nhóm lửa và củi, quét dọn lò sưởi rồi đốt lửa.

Franchise dẫn cô đến một phòng khách nhỏ được trang trí bởi hai màu trắng và xanh-phấn, với nhiều đồ nội thất theo thiết kế của Sheraton. Cô hầu gái đi khỏi sau khi tặng cô một nụ cười động viên. Sara bước vào căn phòng trống và thơ thẩn đi đến một chiếc bàn hình bán nguyệt để cạnh tường. Chiếc bàn trưng bày một loạt những con thú tạc từ đá ngọc xanh lục, xanh lơ và ngà. Sara nhấc một con voi ngọc xanh lục bé xíu và ngắm nhìn nó chăm chú. Cô giật mình khi nghe giọng của Derek từ phía sau.

“Sáng nay em thấy như thế nào?”

Đặt món đồ vật xuống, Sara từ từ quay lại. “Em – em đang đợi Lily.”

Derek trông như anh không ngủ chút nào. Sara còn ngờ rằng anh thậm chí cũng chưa thay quần áo vì chúng đã nhàu nát và nhăn nhó. Mái tóc đen rối bời như là anh đã cào tay vào tóc hàng trăm lần suốt đêm qua. “Với những rắc rối hiện nay, Lily không thể giúp em gì nhiều. Nhưng anh có thể.”

Sara lúng túng. “Em không cần ai giúp đỡ. Em sẽ rời khỏi đây trong sáng nay, và... Cái gì trong tay anh đây?” Cô nhìn chăm chăm vào tờ giấy chứa đầy những nét chữ nguệch ngoạc nặng nhọc mà anh đang cầm trong tay.

“Một danh sách.” Đột nhiên với vẻ công việc, Derek tiến đến gần cô và đẩy những con vật trưng bày sang một bên. Anh vuốt phẳng tờ giấy trên bàn và ra hiệu cho cô đọc nó. “Đây là danh sách 20 người độc thân có đủ tư cách nhất ở Anh quốc, sắp xếp theo thứ tự ưu tiên. Nếu em không thích ai trong số họ, chúng ta sẽ mở rộng danh sách, nhưng đây là những người có độ tuổi và tính cách phù hợp nhất – “

“Cái gì” Sara tròn mắt nhìn anh với vẻ không thể tin được. “Anh đang cố gắng để gả em đi đấy à?” Cô bật ra một tràng cười vì ngạc nhiên. “Lý do gì mà những người đàn ông này lại cầu hôn với em?”

“Chọn một cái tên. Và anh sẽ giải quyết việc còn lại cho em.”

“Bằng cách nào?”

“Không có một người đàn ông nào ở Anh lại không nợ anh một ân huệ hay một cái gì khác.”

“Anh Craven, không cần phải như vậy... điều này thật lố bịch – “

“Em không có lựa chọn nào khác,” anh nói thô lỗ.

“Có, có chứ! Em có thể lựa chọn không cưới ai và trở về Greenwood Corners nơi mà em thuộc về.” Sara lùi lại khi anh cố đưa cho cô tờ danh sách. “Em sẽ không nhìn bất cứ cái tên nào. Em không muốn cưới một người lạ chỉ vì cần phải như vậy. Danh tiếng của em không quan trọng đối với em nhiều như vậy... cũng không quan trọng với bất cứ ai, thật đấy.”

“Tin đồn này sẽ bay đến làng. Và em biết những gì họ sẽ nói về em rồi đấy.”

“Em không quan tâm họ nói gì. Em biết sự thật, thế là đủ đối với em.”

“Kể cả khi anh chàng Kingswood ngày trước của em ngó xuống khinh bỉ vì em là một người đàn bà bị hủy hoại?”

Lời nói đó khiến Sara rung động khi tưởng tượng ra cảnh Perry và mẹ anh đối xử với cô với vẻ thương hại và khinh thường dưới lớp vỏ đức hạnh của Chúa... nhưng cô gạt đầu kiên quyết. “Em sẽ chịu đựng tất cả những gánh nặng mà Chúa thấy em đáng phải nhận. Em mạnh mẽ hơn anh nghĩ, Craven.”

“Em không cần phải mạnh mẽ. Chọn một cái tên và để anh ta làm lá chắn cho em. Bất cứ người nào trong danh sách này đều có khả năng bao bọc em và cha mẹ em trong sự giàu có.”

“Em không cần giàu có. Em vẫn có thể giữ nguyên tắc sống của mình. Em sẽ không thỏa hiệp với một đối tác không tự nguyện chỉ để cứu vãn tên tuổi của mình.”

“Không ai có thể sống nguyên tắc suốt đời.”

Cô trở nên bình tĩnh hơn khi thấy anh ngày càng trở nên nóng nảy. “Em có thể. Và em không bao giờ có thể cưới người mà em không yêu.”

Derek nghiêng răng vào nhau. “Mọi người đều làm thế!”

“Em không giống như mọi người.”

Derek đấu tranh để giữ bình tĩnh và cố không dốp chất với cô. “Ít nhất em cũng nhìn qua cái này?” Anh rít qua kẽ răng.

Sara đi đến chỗ anh và liếc mắt nhìn cái danh sách viết tay ngắn gọn để phát hiện ra là tên của Ngài Tavishan đứng ở đầu. “Tử tước đánh vần kết thúc với ‘s’” cô lẩm bẩm.

Mặt anh nhăn lại cau kỉnh. “Em nghĩ gì về anh ta? Hai người đã khiêu vũ cùng nhau tối qua.”

“Em cũng thích anh ta, nhưng... anh chắc là anh ta là ứng cử viên triển vọng nhất hay sao? Em thấy khó có thể tin như vậy.”

“Tavisham trẻ tuổi, có tước hiệu, thông minh, tốt bụng – và thu nhập hàng năm của anh ta khiến ngay cả anh cũng mong muốn. Anh ta là đám tốt nhất mà anh từng thấy.” Derek nặn ra một nụ cười gượng gạo và giả tạo. “Anh nghĩ là anh ta cũng thích sách. Anh đã nghe anh ta nói về Shakespeare. Em thích kết hôn với một người thích đọc sách chứ? Và anh ta đẹp trai, cao lớn... mắt xanh... mặt không bị rỗ...”

“Anh ta có ít tóc.”

Derek nhìn có vẻ bị xúc phạm, nụ-cười-dụ-dỗ-của-con-báo biến mất. “Trán anh ta cao, đó là một dấu hiệu của giới thượng lưu.”

“Nếu anh mê một anh ta như vậy thì anh cưới anh ta đi.” Sara bước đến cửa sổ và quay lưng về phía anh.

Từ bỏ mọi nỗ lực ra vẻ lịch sự, Derek bám theo cô với tờ giấy túm trong tay. “Lựa một cái tên hoặc anh sẽ nhồi cái này xuống cổ họng của em!”

Cô không hề chùn bước trước sự giận dữ của anh. “Anh Craven,” cô chọn lời cẩn thận. “Anh thật tốt khi quan tâm đến hạnh phúc của em như vậy. Nhưng tốt hơn em cứ là một cô gái già không chồng. Em sẽ không bao giờ tìm thấy một người chồng không phản đối việc em viết lách. Cho dù ý định ban đầu tốt đẹp đến đâu, anh ta sẽ giận dữ vì thói quen sao nhãng nhiệm vụ làm vợ của em để tập trung vào sáng tác – “

“Anh ta sẽ quen với điều đó.”

“Nếu anh ta không được thế thì sao? Nếu anh ta cấm em không bao giờ được viết nữa? Thật không may, anh Craven, một người vợ phải trông đợi vào quyền quyết định của người chồng trong những vấn đề như thế. Làm sao anh có thể thuyết phục em nên trao gửi cuộc đời và hạnh phúc của mình ột người lạ, người có thể sẽ không đối xử tôn trọng với em?”

“Anh ta sẽ đối xử với em như một bà hoàng,” Derek nói dứt khoát. “Nếu không anh ta sẽ phải đối mặt với anh.”

Cô trao anh một cái nhìn khiển trách. “Em không ngờ nghịch đến vậy, anh Craven. Anh sẽ không có quyền làm bất cứ điều gì cho em một khi em đã thuộc về người đàn ông khác.”

Derek cảm thấy mặt anh đỏ bừng lên. “Cho dù chuyện gì xảy ra cũng tốt hơn để em quay lại cái xó xỉnh thoải tha đó sống cô độc và bị mọi người khinh miệt.”

“Anh định làm thế nào để ngăn cản em?” cô dịu dàng hỏi.

“Anh sẽ...” Derek khựng lại, miệng anh há ra. Hăm dọa về thể chất, tiền bạc, tổng tiền, đều không phải lựa chọn trong trường hợp này. Cô không có những khoản nợ vì cờ bạc, không có quá khứ xấu xa, không có gì anh có thể dùng để chống lại cô. Cô cũng không dễ bị mua chuộc bởi bất cứ cách nào. Anh bất lực xem xét những khả năng. “Anh sẽ đóng cửa nhà xuất bản của em,” rốt cuộc anh nói.

Anh giận sôi lên khi thấy cô mỉm cười. “Em không viết vì muốn được xuất bản, anh Craven. Em viết vì em yêu thích việc trải những từ ngữ lên giấy. Nếu em không thể kiếm tiền bằng việc bán sách, em sẽ làm việc vặt trong làng; và viết chỉ vì niềm yêu thích của em.” Đối mặt với thái độ im lặng đe dọa của anh, Sara cảm thấy vẻ thích thú nhất thời của cô tan dần. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt sáng màu xanh lục của anh và hiểu vì sao anh khó chịu. Anh quyết tâm tìm một người đàn ông khác để chăm sóc cô nhưng điều đó không thể khiến anh thôi không muốn chiếm cô cho riêng mình. “Em hiểu và cảm ơn vì sự quan tâm của anh, nhưng không có lý do gì để anh phải lo lắng. Anh không cần phải chịu trách nhiệm đối với em. Đây không phải lỗi của anh.”

Derek trở nên nhợt nhạt như là cô vừa tát anh chứ không phải cảm ơn anh. Mồ hôi rịn ra trên trán anh. “Chuyện tồi qua là lỗi của anh,” giọng anh khản đi. “Anh đã từng có quan hệ với Ashby. Cô ta bảo Granville xúc phạm em để trả thù anh.”

Mặt Sara ngậy ra. Phải mất đúng nửa phút sau cô mới có thể trả lời. “Em hiểu,” cô lẩm bẩm. “Ừm, chuyện đó khẳng định mọi điều em nghe về bà Ashby. Và mặt dù anh nên tỉnh táo hơn để không dây dưa với một người đàn bà như vậy, nhưng lỗi vẫn là của cô ta – không phải anh.” Cô nhún vai và cười uể oải. “Hơn nữa anh đã ngăn Granville kịp lúc. Em sẽ luôn biết ơn anh vì điều đó.”

Derek thấy ghét cô vì quá vị tha như vậy. Anh nhắm mắt và xoa trán. “Chết tiệt, em muốn gì ở anh?”

“Em đã nói với anh tồi qua.”

Mồ hôi trên trán anh rơi thành những giọt nhỏ trong khi nhịp tim Derek đập liên hồi và mạnh mẽ. Anh đã nghĩ không có gì có thể xô anh đến chuyện này lần nữa. Chuyện gì xảy ra nếu lại anh bỏ đi. Có lẽ chỉ để quay lại một lần nữa.

Ánh mắt của Sara dán chặt vào anh trong khi cô chờ đợi câu trả lời dường như kéo dài vô tận. Cô không dám nói, cả cơ thể cô căng thẳng vì chờ đợi. Ngay lập tức anh vượt qua khoảng cách giữa họ và ôm cô vào vòng tay, áp cô vào trái tim đang đập thành hình của anh. Giọng anh nhỏ nhưng chắc nịch khi anh nói ngay trên tai cô. “Hãy cười anh, Sara.”

“Anh chắc chứ?” cô thì thầm “Anh sẽ không rút lời?”

Thật là lạ nhưng khi lời nói đã nói ra anh thấy hoàn toàn nhẹ nhõm, như là một vài phần của cuộc đời anh đã được định đoạt. “Em nói em muốn như vậy,” anh lẩm bẩm, “ngay cả khi đã biết điều tồi tệ nhất của anh. Vậy hãy làm theo ý em.”

Sara rúc vào một bên vai ấm áp của anh. “Vâng, Craven.” Cô thì thầm. “Em sẽ cưới anh.”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Khi được thông báo về việc hứa hôn, Lily Raiford quá đỗi vui mừng và phát kiến ra vô số ý tưởng. “Sara, em phải để chị và Alex tổ chức cho em một lễ cưới. Một buổi lễ nhỏ và trang trọng trong nhà thờ nhỏ ở Raiford, hoặc ở dinh thự ở Luân Đôn – “

“Cám ơn chị,” Sara e dè nói, “nhưng em nghĩ chúng em sẽ kết hôn ở Greenwood Corners.” Cô nhìn Derek để thăm dò phản ứng của anh về ý kiến đó.

Không thể đoán được gì qua biểu hiện của anh nhưng anh trả lời dễ dãi. “Bất cứ điều gì em muốn.” Bây giờ khi anh đã chấp nhận mạo hiểm, anh không quan tâm về những tiểu tiết: ở đâu, thế nào và thậm chí là khi nào. Quan trọng nhất là bây giờ cô là của anh... và anh sẽ trả bất cứ giá nào để giữ cô bên mình.

Lily tiếp tục đầy phấn khích, “Vậy bọn chị sẽ tổ chức một buổi chiều dài cho em nhé. Chị có rất nhiều người bạn tuyệt vời đáng kính trọng để giới thiệu với em và nhiều người khác nữa. Còn lúc này chị sẽ bố trí một cỗ xe đưa em về nhà, và Derek có thể ở đây và bàn bạc với Alex – “

“Anh e là không được,” Derek xen vào. “Sara và anh sẽ rời khỏi đây trong vòng một giờ đồng hồ nữa. Bằng xe ngựa của anh.”

“Cùng nhau?” Lily có vẻ giật mình và sau đó lắc đầu. “Anh không thể làm thế. Anh không biết rằng mọi người sẽ xì xào chuyện gì khi họ phát hiện ra hai người cùng vắng mặt?”

“Họ đã chẳng bàn tán rồi còn gì.” Anh vòng tay quanh vai Sara đầy sở hữu.

Lily vươn người lên cao hết mức có thể và nhại theo giọng nói trịnh thượng của một người đi kèm bảo vệ cô gái mà mình có trách nhiệm. “Anh định đi đâu?”

Derek từ từ mỉm cười. “Việc đó không liên quan đến em tí nào – cô em tinh quái.” Phớt lờ những lời phản đối lấp bắp của Lily, anh chiếu mắt vào vị hôn thê của mình và nhượng mảy râu chọc.

Bất gặp đôi mắt xanh lấp lánh của anh, Sara hiểu ra là anh định đưa cô đến Luân Đôn và giữ cô ở lại đêm nay. Những sợi dây thần kinh của cô rung lên báo động. “Em không chắc là có thích hợp để - “ cô mào đầu, nhưng bị anh ngắt lời.

“Đi gói gém đồ đạc của em lại.”

Ồ, đồ đạc đoán. Nhưng đó lại là một phần tính cách khiến cô yêu anh, ý chí quyết tâm để có được những gì anh muốn. Chính nhờ sự kiên cường đó mà anh có thể leo lên khỏi cái cống nước. Giờ khi mà khả năng cưới cô trong tầm tay anh, anh dự định bảo đảm điều đó bằng cách thực sự chiếm hữu cô. Sau đêm nay sẽ không còn đường để thoái lui. Sara nhìn chăm chăm vào bộ ngực rộng lớn của anh, nhận thức rõ sức nặng của cánh tay anh trên đôi vai cô và những ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng trên cổ cô. Ồ... điều này thật đáng trách, nhưng cô cũng muốn như vậy.

“Derek,” Lily nói với giọng sắt đá, “Em không cho phép anh ép buộc cô bé tội nghiệp này làm những điều cô ấy chưa được chuẩn bị - “

“Cô ấy không phải một cô bé.” Ngón tay anh siết lại phía sau cổ Sara. “Nói cho cô ấy biết em muốn gì đi, Sara”

Sara bối rối ngẩng đầu lên và nhìn vào Lily, mặt cô biến thành màu đỏ sẫm. “Em... em sẽ đi với anh Craven.” Cô không cần phải nhìn Derek cũng biết rằng anh đang mỉm cười hài lòng.

Lily thoáng thở dài. “Tình huống này thật không đúng khuôn phép!”

“Một bài học từ Lily-không-quy-tắc về những hành vi không đúng khuôn phép,” Derek trêu và nghiêng sang để hôn lên trán người bạn lâu năm. “Để dành khi khác, cô em quý quá. Anh muốn đi trước khi mọi người tỉnh dậy.”

Khi cỗ xe trên đường trở lại Luân Đôn, Derek dụ dỗ Sara kể với anh về chuyện đính hôn với Perry. Cô ngại ngừng thoái thác, không muốn nói xấu vị hôn phu cũ sau lưng. “Tất cả đều đã là quá khứ. Em không muốn nói chuyện về Perry.”

“Anh muốn biết chuyện giữa hai người kết thúc như thế nào. Những gì anh biết hiện nay chỉ là anh đang kẹt giữa một vụ cãi cọ của hai người yêu nhau – và em sẽ chạy về với anh ta khi khúc mắc đã giải quyết.”

“Nhưng anh không thể thực sự nghĩ như thế!”

“Sao lại không thể?” Giọng anh ngấm ngấm đe dọa.

Sara nhả mặt với anh mặc dù trong lòng cô thấy buồn cười. Người đàn ông to lớn và mạnh mẽ ngồi đối diện cô đang ngấm ngấm ghen tuông, thể hiện rõ mong muốn đánh bại tên đối thủ vô hình. “Không có gì nhiều để kể,” cô nói đều đều. “Rắc rối nảy sinh ngay sau khi Perry cầu hôn. Mặc dù lúc đầu hai đứa em hạnh phúc, nhưng không lâu sau đó chúng em phát hiện ra hai người không hợp nhau. Perry nói em không phải người mà anh ấy quen biết lâu nay. Anh ấy nói em đã thay đổi – và đúng vậy. Trước đó chưa bao giờ chúng em tranh cãi, nhưng đột nhiên hình như chúng em cũng không thể đồng ý với nhau bất cứ điều gì. Em sợ là em khiến anh ấy không vui.”

“Vậy là em cãi cọ với hắn,” Derek kết luận và trông cực kỳ hài lòng. Tâm trạng vui vẻ của anh trở lại, anh thân mật vỗ vỗ lên đùi cô. “Tốt. Anh thích người đàn bà của mình có chính kiến.”

“Ồ, Perry thì không thể.” Cô đẩy bàn tay dò dẫm của anh ra. “Anh ấy muốn một người vợ chấp nhận và chịu đựng để anh ấy ra lệnh. Anh ấy muốn em ngừng viết sách, lấp đầy ngôi nhà với những đứa trẻ và dành cả cuộc đời để phục vụ anh ấy và mẹ chồng.”

“Đồ đầu đất,” Derek thốt ra một từ lóng thông dụng của khu đông bày tỏ thái độ khinh thường đối với gã nhà quê tầm thường một cách không thương tiếc. Anh kéo cô vào lòng và phớt lờ cố gắng chống trả để thoát ra của cô. “Em có kể với hắn về anh không?”

“Anh Craven,” cô thốt lên và cố gạt bàn tay đang ôm hông cô.

Anh khóa cô trong vòng tay. Mặt họ sát đến nỗi gần như chạm mũi vào nhau. “Có không?”

“Không, tất nhiên là không. Em đã cố gắng không nghĩ đến anh.” Mắt Sara sụp lại khi cô nhìn vào vùng hõm râm nắng ở cổ họng anh. Anh đã vứt bỏ cái cổ cồn và cởi nút trên cùng của cái áo sơ mi trắng vì không thích sự gò bó của chiếc cravat. “Thực ra em đã mơ về anh,” cô thú nhận.

Derek vuốt ve mái tóc nâu hạt dẻ của cô và kéo đầu cô lại gần anh. “Anh đã làm gì trong giấc mơ của em?” anh hỏi trên môi cô.

“Đuổi theo em,” cô thú nhận bằng một tiếng thì thầm thẹn thùng.

Một nụ cười thích thú cong lên trên môi anh. “Anh có bắt được em không?”

Trước khi cô có thể trả lời, môi anh đã chiếm lấy môi cô. Miệng anh di chuyển nhẹ nhàng, lưỡi anh kiếm tìm hương vị thân quen của cô. Nhắm mắt lại, Sara không hề chống lại khi anh cầm lấy cổ tay và quàng hai tay cô quanh cổ anh. Anh duỗi dài một chân và gác lên ghế. Anh thông thả âu yếm và hôn cô, tưới đầy niềm hân hoan căng tràn lên mọi dây thần kinh. Bị nhốt lại giữ hai cặp đùi mạnh khỏe của anh, cô không có lựa chọn nào khác là để toàn bộ cơ thể dựa vào chiều dài rắn chắc của cơ thể anh. Anh bắt đầu trượt tay vào trong vạt áo của cô, nhưng lớp vải dày của chiếc váy cô mặc đã ngăn anh lại. Thất bại trong nỗ lực tìm kiếm ngực của cô, anh đẩy một lọn tóc của cô sang một bên và kéo lê miệng xuống cổ họng cô. Cô bắt

động nhưng không thể kìm lại một tiếng rên rỉ vì khoái cảm. Cổ xe đột nhiên lắc lư và nảy lên khiến hai cơ thể của họ xô mạnh vào nhau.

Derek cảm thấy anh đang tiếp cận đến gần ranh giới của sự bùng nổ mà nếu vượt qua đó thì không thể lùi lại. Bất ra một âm thanh nhức nhối, anh khẽ đẩy cơ thể khiêu gợi của Sara ra và giữ cô cách một khoảng trong khi anh vật lộn để trời lên từ một màn sương mờ của ham muốn. “Thiên thần,” anh khàn khàn nói và đẩy cô về phía ghế đối diện. “Em... em tốt hơn nên ngồi ở kia.”

Bất ngờ khiến Sara suýt ngã xuống sàn vì lực đẩy nhẹ của anh. “Nhưng tại sao?”

Derek cúi đầu và cào tay vào mái tóc đen. Anh giật mình khi cảm thấy tay cô chạm vào gáy anh. “Đừng chạm vào anh,” anh nói, giọng anh cộc cằn hơn là anh định. Ngẩng đầu lên anh nhìn vào vẻ mặt bối rối của Sara với nụ cười gượng gạo. “Xin lỗi,” anh lầm bầm. “Nhưng nếu em không dịch ra xa, em yêu à, em sẽ bị nhắc bóng gót chân lên ngay tại đây.”

Họ kín đáo đi vào Craven thông qua đường cửa ngách nơi có Gill đang cần mẫn canh gác ở đó. “Ông Craven,” anh ta kính cẩn nói và khôn khéo tránh nhìn vào vị khách nữ. Nhưng chiếc áo choàng xám cô đang mặc có vẻ quen thuộc. Bất ngờ nhận ra vị khách, Gill thốt lên vui mừng, “Cô Fielding! Tôi nghĩ sẽ không bao giờ gặp được cô nữa! Trở lại để nghiên cứu hả?”

Sara đỏ mặt rồi mỉm cười vì không biết trả lời ra sao. “Chào, Gill.”

“Tôi sẽ nói với Worthy là cô đang ở đây nhé? Ông ta chắc chắn muốn biết – “

Derek xen vào với giọng câu kinh. “Ta sẽ gọi tên quản gia chết tiệt đó nếu muốn gặp ông ấy. Giờ thì ta không muốn bị làm phiền.” Nếu những người làm được báo cô có mặt của ở đây, họ sẽ ào đến vây quanh cô trong vòng vài phút. Anh không có tâm trạng để tổ chức ăn mừng việc cô trở lại lúc này, anh đưa cô đến đây là để được riêng tư.

“Ồ. Vâng, thưa ông Craven.” Đôi mắt Gill trở ra khi mùi mờ hiểu ra. Anh ta mím môi thật chặt và quay lại với nhiệm vụ gác cửa.

Derek đưa Sara lên căn phòng phía trên cầu lạc bộ, bàn tay anh đặt sau lưng cô khi họ đi lên cầu thang. Cô đứng khựng lại khi họ vừa bước vào trong những căn phòng riêng và tò mò nhìn ngắm xung quanh. “Nó trông rất khác,” cô nhận xét. Thực tế là căn phòng đã được bài trí lại trang nhã hơn. Màu đỏ mận rực rỡ của những tấm rèm cửa đã được thay thế bởi màu xanh nhạt mát mắt. Những bức tranh thêu kim tuyến vàng đã được đổi sang những bức tranh sơn dầu tông màu ngà. Thay vì tấm thảm Phương Đông họa tiết phức tạp, thì sàn nhà đã được phủ lên một tấm thảm sang trọng kiểu Anh trang trí những hình hoa lá cây cỏ.

“Anh đã trang trí lại sau khi em đi,” Derek nói tỉnh bơ trong khi nhớ lại tất cả những đồ dùng gỗ và vải hư hỏng đã được thay thế. Anh đã muốn cô tuyệt vọng đến mức phải xoa dịu nỗi đau bằng cách nốc vào vô số rượu gin và đập phá mọi thứ trong tầm với. Và bây giờ cô đang ở đây. Và cô tuyên bố là yêu anh. Bỗng nhiên chuyện này trở nên quá kỳ diệu khiến anh sợ là anh đang say xỉn và nằm mơ, rồi anh sẽ tỉnh dậy trong tâm trạng sưng sờ đau đớn khi phát hiện ra cô không hề ở đây.

Sara thư thả đi từ phòng này sang phòng khác, ghi nhận tất cả sự thay đổi, còn anh thì chậm chậm theo sau cô. Khi họ bước vào phòng ngủ, Derek bắt đầu thấy lúng túng vì sự im lặng giữa họ. Anh đã quen với những thái độ khiêu khích, những nụ cười mời gọi và những đối tác đầy kinh nghiệm. Không người đàn bà nào anh biết lại có vẻ trầm tĩnh và đoan trang. Nhưng Sara rất lạnh lẽ, cử động của cô trở nên cứng nhắc khi cô đi đến gần bình hoa đặt trên mặt bàn nâu đồng. Đột nhiên Derek thấy trào lên một cảm giác hối hận và giằng vặt xa lạ. Động cơ đưa cô đến đây thật ích kỷ. Anh nên để cô quay lại với gia đình. Nhưng giống như những kẻ phóng đảng đầy dục vọng, anh đã không cho cô có sự lựa chọn nào khác –

“Có phải luôn lạ lùng như thế này?” Cô hỏi. Giọng cô nhỏ xíu.

Derek quay lại nhìn cô, ánh mắt anh rơi xuống bông hoa hồng trắng trong tay cô. Cô đã lấy nó ra từ bình hoa hồng trồng trong nhà kính. Những ngón tay run run vì hồi hộp làm nát những cánh hoa mỏng manh. Ngượng ngập Sara ngửi ngửi bông hoa trắng ngà và bắt đầu cắm nó vào cái bình lớn. “Thật tuyệt khi có

những bông hồng vào Tháng Giêng.” Cô lẩm bẩm. “Không có gì trên thế giới này lại có mùi thơm đáng yêu như vậy.”

Cô quá xinh đẹp và ngây thơ với những lọn tóc rối gọn sóng ôm quanh khuôn mặt. Những bắp thịt của anh co giật phản ứng. Anh muốn có một bức tranh vẽ cô ở tư thế này: đứng bên cạnh bàn và đầu quay về phía anh với những bông hoa trắng trong tay. “Mang nó đến đây.” Anh nói.

Cô vâng lời đến gần và đưa cho anh bông hoa. Những ngón tay anh khép quanh búp hoa và giật nhẹ những cánh hoa ra khỏi đài. Vứt cuống hoa sang một bên, anh xòe tay trên giường để những cánh hoa rơi xuống tạo thành một cơn mưa tỏa hương. Sara hít thở gấp gáp và nhìn anh như bị thôi miên.

Derek vươn ra ôm lấy mặt cô trong hai bàn tay to lớn. Lòng bàn tay ướp-hương-hoa-hồng ấm áp trên má cô khi môi anh tìm đến môi cô. Anh nhắm nháp cô nhẹ nhàng, dỗ dành cho đến khi miệng cô mở ra cho phép lưỡi anh xâm nhập. Hai bàn tay rời khỏi mặt cô và lướt xuống lưng và hai bên sườn để cảm nhận cơ thể cô giấu trong chiếc váy dày. Sara ngã người dựa vào anh và vòng tay quanh vai anh. Anh kéo sợi ruy băng buộc trên tóc và một suối tóc gọn sóng màu nâu đỏ đổ xuống lưng cô. Gầm lên vì phấn khích Derek lùa tay vào tóc cô, vuốt ve, xoắn lại và mang một nắm tóc cọ vào mặt anh.

Mạnh máu nơi cổ họng Sara đập liên hồi khi Derek loay hoay cởi chiếc váy vải của cô. Cô bất động bên dưới bàn tay thành thạo của anh, ngay cả khi chiếc váy rơi xuống sàn và phô bày những quần áo lót vải lanh nhăn nhúm và đôi tất bông của cô. Derek từ từ quỳ xuống trước mặt cô, kéo cô áp vào mặt anh, hít thở qua chiếc áo sơ mi của cô. Sara run bắn lên như là bị bỏng, hai bàn tay nhỏ nhắn đặt trên vai anh.

Lần vào bên dưới mép áo sơ mi, Derek tìm thấy cặp quần trong và kéo nó xuống qua mắt cá chân cô cùng với đôi tất. Bàn tay anh lang thang trên đôi chân trần, những ngón tay ấn vào chỗ hõm đằng sau đầu gối và táo bạo di chuyển từ bắp đùi rồi lên đến hông cô. Cô ngần ngại nhưng cho phép anh vuốt ve... cho đến khi cô cảm nhận được miệng anh xâm lấn cao dần lên phía trong đùi cô, lưỡi anh nóng bỏng lướt trên làn da cô. Cô giật khỏi anh và loạng choạng lùi lại cho đến khi nhận thấy hông mình chạm vào mép giường. Cô nhìn anh chằm chằm với đôi mắt to tròn hoang mang.

Trong một phút Derek cũng nhận thức được một mối kinh hoàng giống như cô. Anh đã làm cô hoảng sợ. Địa ngục thánh thần ơi, anh nghĩ.. và lần đầu tiên trong đời băn khoăn làm sao để làm tình như một quý ông. Anh vật lộn để kìm chế lại, trong khi Sara trao cho anh một ánh mắt xin lỗi. Cô len lén kéo một mớ tóc ra phía trước để che bớt một phần cơ thể ăn mặc ít ỏi của cô. Ngờ ngợ là cô có thể bỏ chạy, Derek bắt đầu cởi khuy áo sơ mi.

Sara dựa người vào chiếc giường lớn và thầm cảm ơn vì sự chống đỡ của nó. Một làn gió sợ hãi quét qua cô khi Derek tuột khỏi chiếc áo sơ mi trắng. Cô nhìn xuống sàn nhà, nhưng không phải trước khi cô nhận ra thân hình anh cường tráng như thế nào với những cơ bắp săn chắc và đám lông đen dày bao phủ trên ngực. Có rất nhiều vết sẹo mờ mờ trên da anh, vết tích còn lại của cuộc sống nghèo khổ. Anh là một người đàn ông đầy kinh nghiệm. Và tất cả những điều mới mẻ và làm cô sợ hãi này lại rất quen thuộc với anh. Anh đã từng quen biết vô số những người đàn bà thành thạo giống như anh. Làm sao anh không thể thất vọng vì cô được? “Anh đã làm chuyện này rất nhiều lần trước đây à?” cô lẩm bẩm và nhắm nghiền mắt lại.

Cô nghe thấy âm thanh chiếc quần rơi xuống sàn. “Chưa bao giờ với ai đó anh...” Anh dừng lại và hắng giọng. “Chưa bao giờ với một người như em.” Bàn chân trần của anh bước trên sàn tiến về phía cô.

Sara rùng mình khi bàn tay anh trượt quanh eo cô và kéo cô vào gần cơ thể trần truồng của anh. Hơi nóng của làn da anh ngấm qua lớp vải mỏng của chiếc áo sơ mi. Anh đã bị khuấy động, cương cứng và nhúc nhối bên cạnh cô. “Hãy mở mắt ra,” anh nói. “Không có gì để sợ cả.”

Cô ép mình phải tuân theo, rồi nhìn chằm chằm vào ngực anh. Trái tim cô đập quá mạnh giống như nó đang nện âm âm vào xương sườn của cô.

Giống như là anh có thể đọc được suy nghĩ của cô, Derek cúi xuống tóc cô và ôm cô thật chặt. “Sara... anh sẽ chăm sóc cho em. Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương hay bắt em làm điều gì em không muốn.” Anh hít một hơi thở dài và buộc mình nói thêm một cách ngập ngừng. “Nếu em muốn dừng lại, thì chỉ cần nói với anh. Anh có thể không tốt đẹp. Nhưng anh sẽ chờ.”

Cô sẽ không bao giờ biết những lời nói đó đòi hỏi anh nhiều đến như thế nào. Nó đi ngược lại với bản tính của anh khi tự mình tước bỏ thứ mà anh rất muốn. Anh đã bị tước đoạt quá nhiều trước đây - và điều đó khiến anh ích kỷ đến cùng cực. Nhưng ý muốn của cô đã trở nên quá quan trọng đối với anh, tình cảm của cô quá quý giá để không thể mạo hiểm.

Cô nhìn vào mắt anh và đọc được sự thật trên đó. Cơ thể cô dần dần thả lỏng. “Anh phải bảo em làm thế nào để anh hài lòng,” cô dịu dàng nói. “Em – em không biết gì cả... và anh thì biết rất nhiều.”

Hàng mi đen phủ xuống ánh lửa xanh cháy rực. Góc miệng anh kéo lên thành một nụ cười nửa miệng. “Chúng ta sẽ tìm thấy điều gì đó cân bằng,” anh hứa và hôn cô.

Sara ngoan ngoãn thả tay xuống khi anh kéo chiếc áo sơ mi qua hông cô và để rơi xuống sàn. Anh bế cơ thể trần truồng của cô lên chiếc giường tỏa ra mùi thơm hoa hồng bay lững lờ quanh họ. Một màu hồng lan nhanh từ đầu đến ngón chân cô và cô túm lấy chiếc chăn để phủ lên người. Derek kéo chiếc chăn với một tiếng cười nghèn nghẹn, bàn tay anh lướt trên cơ thể đang co rúm lại của cô. “Đừng e thẹn với anh.” Anh hôn lên làn da trong mờ ở vai cô và bầu ngực đầy đặn của cô, tận hưởng sự mềm mại căng tràn của cô. Ngẩng đầu lên, anh nhìn sâu vào mắt cô. “Sara, em phải tin rằng... anh chưa bao giờ cần ai nhiều như thế này.” Anh dừng lại và nhận ra sự tầm thường của lời nói đó. Nhưng anh vẫn tiếp tục như một tên ngốc kích động, cố gắng làm cô hiểu. “Em là người duy nhất từng... Ôi, chết tiệt.”

Khi anh vật lộn với những từ ngữ, bàn tay nhỏ nhắn của cô chạm vào mặt anh rồi trượt nhẹ xuống cằm anh. Cô hiểu điều anh đang cố nói với cô. “Anh không phải nói điều đó,” cô thì thầm. “Không sao.”

Derek xoay mặt hôn vào lòng bàn tay cô, sau đó cô khép những ngón tay lại, như là để giữ nụ hôn đó an toàn. “Tất cả những gì anh có đều là của em,” anh nói khàn khàn. “Mọi thứ.”

“Em chỉ cần anh.” Cô vòng tay quanh cổ anh và kéo anh xuống với cô.

Sự dịu dàng của anh thật bất ngờ. Cô đã chờ đợi những đam mê mạnh mẽ mà họ vẫn tìm thấy ở nhau... nhưng tối nay anh không có vẻ gì là vội vàng để chiếm đoạt và cướp phá. Thay vào đó anh chiếm lấy cô từng chút một, khám phá cô với sự kiên nhẫn gian xảo khiến dây thần kinh cô như ở trên đồng lửa. Anh đánh cắp từ cô sự e dè, kiềm chế, và tất cả ý nghĩ, không để lại gì ngoài một ngọn lửa bốc cháy của đam mê.

Tay anh nhẹ nhàng ôm lấy bầu ngực tròn trĩnh của cô, nâng nó lên để miệng anh ngậm lấy núm vú. Lưỡi anh chậm chạp lướt trên núm hoa hé nở, khiến cho vùng da thịt ngọt ngào ở đó co chặt lại. Anh quay sang bầu ngực khác của cô, mút lấy và nhấm nháp cho đến khi Sara quặn quại bên dưới miệng anh. Vờ lấy một nắm cánh hoa, Derek thả chúng trên thân thể cô, nhẹ nhàng chơi đùa khi anh đẩy chúng trên khắp làn da cô. Sara cong người lên về phía anh, từ bỏ chính mình trước những đam mê ngọt ngào của anh. Một vài mảnh cánh hoa mong manh vương trên đám tóc xoăn ở giữa hai đùi cô. Anh lướt tay xuống đám tóc mềm mại ở đó, nhưng Sara cứng người lại vì bất ngờ và đẩy tay anh ra.

“Đừng,” cô phản đối khi anh dùng chân tách hai chân cô ra.

Derek dễ dàng giữ cô lại và mỉm cười trên cổ cô. “Tại sao không?” Anh cắn răng vào vành tai cô. Vuốt ve nó bằng đầu lưỡi, liếm láp phía trong đường cong hình vỏ sò, anh nói với cô bằng tiếng thì thầm nhẹ nhàng. “Mọi phần trong cơ thể em đều thuộc về anh... trong và ngoài. Tất cả mọi nơi của em đều là của anh. Ngay cả ở đây.” Tay anh úp vào giữa hai chân cô, đùa nghịch với cô cho đến khi anh cảm thấy một vệt ẩm ướt trong lòng bàn tay. Sự phản kháng yếu ớt của cô mất dần khi tay anh đi qua đám tóc và thăm dò cô vô cùng nhẹ nhàng. Anh nhận thấy cô đã mềm mướt và căng phồng, nhạy cảm phản ứng lại với sự đụng chạm của ngón tay anh. Anh thận trọng di chuyển ngón tay trong vùng trơn trượt của cô, thúc giục và kích thích cho đến khi cô thở dốc và cảm những móng tay tủa tròn vào vai anh.

Derek run lên vì khao khát, anh nhấc mình lên trên cô, chiếm lấy miệng cô trong một chiếc hôn ướt át và đầy khiêu gợi. Sara đáp lại anh với những đòi hỏi nữ tính của riêng mình, tay cô di chuyển trên tấm lưng bằng phẳng đầy cơ bắp của anh, tìm cách để kéo anh đè hẳn lên cô. Không thể đợi lâu hơn, Derek đẩy hai đầu gối cô mở rộng và đặt mình ở bên trên cô. Anh thận trọng đẩy vào trong cô, vượt qua sự cản trở của màng trinh. Sara thét lên khi cô bị tách ra và thâm nhập bằng một cú thúc sâu.

Derek giữ hông cô ở yên khi anh tiến vào sâu hơn, nhấn chìm anh vào nơi ấm áp của cô. Những giác quan của anh đắm chìm trong mê, và anh cố gắng kìm mình lại khi thấy cô vận vẹo đau đớn bên dưới anh. “Anh xin lỗi,” Derek thì thầm và nhắm mắt lại. “Anh xin lỗi... Ôi, Chúa ơi, đừng cử động.” Sara buông lỏng bên dưới anh, hơi thở cô phập phều trên vai anh.

Dần dần anh làm chủ mình và đặt môi lên vầng trán nhăn lại của cô. “Như thế này có dễ chịu hơn không?” Anh lẩm bẩm và nhúc nhích.

Cô run rẩy khi cảm thấy sức ép bên trong cô thay đổi. “Em – em không biết.”

Anh lại trượt vào sâu và nhẹ nhàng. “Hay như thế này...” anh hỏi, giọng anh khản đặc.

Cô không thể trả lời, môi cô hé mở nhưng lại chìm vào sự im lặng mơ hồ khi anh bắt đầu một nhịp điệu chậm chậm. Mỗi nhịp mang đến một cảm giác nhói đau nhưng bản năng sâu thẳm bảo cô cong người lên, phía bên trong cô siết lại để giữ lấy anh. Mái tóc đen của anh rơi trên ngực cô, miệng anh dịu dàng mút và giật giật núm vú của cô. Lạc trong cơn sóng khoái lạc ngày càng dâng cao, Sara cảm thấy sự tiếp xúc giữa họ ngày càng mượt mà cho đến khi những chuyển động ra vào trở thành nhịp nhàng và trơn trượt. “Làm ơn... anh phải dừng lại,” cô thở hổn hển trong khi cô siết chặt quanh anh. “Em không thể chịu thêm được nữa.”

Đôi mắt xanh ngọc sáng lên vẻ hài lòng. “Có, em có thể.” Anh đâm vào sâu hơn trong cơ thể đang vận vẹo của cô, những cú thúc của anh đều đặn và không ngừng nghỉ. Cô thở hắt ra đầy khao khát và cứng người bên dưới anh trong khi một lần sóng khoái lạc cuộn lên trong cô, không giống với bất cứ cảm giác nào mà cô đã từng trải qua trước đây. Anh vòng tay quanh cô, di chuyển mạnh mẽ hơn, kéo dài sự kìm chế tuyệt diệu. Khi cuối cùng cô đã thỏa mãn, anh chiếm lấy sự thỏa mãn của riêng mình, cơ thể anh rung lên với sự giải tỏa mãnh liệt.

Họ vẫn khóa chặt lấy nhau trong một lúc lâu, mãi nguyện nằm giữa đồng chăn nhàu nhĩ. Derek nằm nghiêng một bên và giữ cô sát vào anh, môi anh di chuyển trên trán và viền tóc cô. Sara mỉm cười mơ màng, hít thở hương thơm của cựa cánh hoa dập nát và mùi vị của làn da anh.

“Đó có phải những gì em mong đợi?” Anh vuốt ve nhẹ nhàng trên hông cô.

Cô đỏ mặt và áp mặt vào ngực anh. “Không. Tuyệt hơn nhiều.”

“Anh cũng thấy vậy. Nó khác với – “ Derek dừng lại, ngại ngần nói về những kinh nghiệm quá khứ của anh.

“Với những người đàn bà khác của anh,” cô bình thản nói hết giúp anh. “Nói em nghe nó khác như thế nào.”

Derek lắc đầu. “Em mới là người có thể diễn đạt với những từ ngữ phong phú. Anh không thể giải thích điều đó.”

“Cố gắng,” cô khẳng khái, giật giật những sợi lông cứng ở ngực anh đầy hăm dọa. “Bằng từ ngữ của chính anh.”

Anh túm lấy những ngón tay dũa của cô và ép nó duỗi thẳng ra. “Chỉ là tuyệt hơn, về tất cả mọi thứ. Đặc biệt là thế này.” Anh ôm lấy cô chặt hơn. “Anh chưa bao giờ thấy bình yên như thế này sau đó.”

“Và hạnh phúc?” cô phấp phỏng hỏi.

“Anh không biết ‘hạnh phúc’ là như thế nào,” anh tìm thấy miệng cô bằng một chiếc hôn vội nhưng nồng nàn, và giọng anh khản đi. “Nhưng anh biết anh muốn ở trong em mãi mãi.”

Khi chiều đến, Sara ở trong một phòng tắm kín đáo và được trang bị đầy đủ. Cô thấy lúng túng khi một cô hầu gái đi vào và giúp cô tắm: khăn bông ấm, lấy và thử nước, một khay xà bông và nước hoa. Mặc dù Sara đã nghe rằng những quý bà thường có người giúp đỡ để tắm, cô tự thấy mình không thoải mái trong chuyện này.

“Cám ơn, thế là được rồi.” Cô luống cuống nói và cười trong lúc bước vào làn nước ấm. Nhưng cô hầu gái vẫn đứng đợi trong lúc cô tắm và giờ sẵn chiếc khăn bông được hơi nóng khi cô đứng lên. Sau đó lại mang thêm một chiếc khăn khác để cô lau khô lưng và tay.

Điều này có vẻ không chính đáng chút nào, để cho người khác làm hộ những việc mà cô có thể tự làm rất tốt, nhưng dường như không có lựa chọn nào khác. Sara tò mò hít hà những chai nước hoa đang bày sẵn và nhận ra mùi hương hoa hồng, hoa nhài, lan dạ hương và violet, nhưng cô từ chối không dùng bất cứ loại nào. Lắm lắm cảm ơn vì sự giúp đỡ, cuối cùng Sara cũng có thể cho cô hầu gái lui ra. Cô cuộn hai ống tay dài của chiếc áo choàng lên và quay lại phòng ngủ của Derek, đuôi áo đằng sau kéo lê trên sàn nhà.

Derek đang đứng trước lò sưởi và mặc một chiếc áo choàng tương tự. Anh đang khêu một khúc củi đang cháy bằng một thanh cời lửa. Khi anh liếc nhìn cô với nụ cười nửa miệng, ánh sáng vàng-đỏ nhảy múa trên mái tóc và khuôn mặt ngăm đen của anh. “Em cảm thấy thế nào?”

“Hơi đói,” cô trả lời, và sau đó thêm vào một cách ngượng ngùng, “rất đói.”

Derek đến gần và ôm lấy hai vai cô. Anh mỉm cười rồi hôn nhẹ vào đỉnh mũi cô. “Anh có thể làm được một chút với việc đó.” Anh quay cô đối diện với một chiếc bàn bày đầy những khay và đĩa bạc tròn. “Monsieur Lagarde đích thân làm vì em đấy.”

“Thật tuyệt, nhưng...” Màu hồng ửng lên trên gò má cô. “Em cho là mọi người đều biết chúng ta đang làm gì.”

“Tất cả mọi người,” anh đồng ý. “Anh nghĩ em phải lấy anh thôi, cô Fielding.”

“Để cứu danh tiếng của anh?”

Derek cười toe toét rồi cúi xuống hôn vào vùng da cổ trắng mịn hở ra nhờ chiếc áo choàng. “Ai đó phải giúp anh trở thành một người đàn ông được kính trọng.”

Anh đưa cô đến chiếc bàn và đỡ cô ngồi xuống. “Chúng ta sẽ phải tự phục vụ thôi. Anh đã cho người hầu lui rồi.”

“Ồ, tốt,” Sara nhẹ nhõm nói. Trải một chiếc khăn ăn thêu lên đùi, cô với lấy một đĩa pa-tê được nặn thành những viên nhỏ xíu và bánh put-đinh. “Em nghĩ thật là chán khi có những người hầu quanh quẩn bên mình suốt ngày.”

Derek lấy muôi xúc ra một bát xúp có vị rau, rượu và nấm. “Em sẽ quen với điều đó.”

“Nếu em không quen thì sao?”

“Vậy anh sẽ sa thải vài người.”

Sara nhăn mặt, biết rằng tìm việc làm ở Luân Đôn khó khăn như thế nào. Rất nhiều cô gái điếm cô nói chuyện trước đây đã từng là những cô hầu gái bị sa thải bởi những ông chủ quý tộc. Bị đuổi ra đường, họ không có cách nào khác là phải bán mình. “Em không thể đuổi việc một ai đó chỉ vì em không quen được phục vụ,” cô phản đối.

Derek buồn cười trước thái độ khó xử của cô. “Vậy thì dường như chúng ta phải giữ lại những người hầu.” Anh trao cho cô một nụ cười động viên cùng với một ly rượu. “Nhưng như vậy em sẽ có nhiều thời gian để viết.”

“Đúng thế,” cô nói và rạng rỡ hơn với suy nghĩ đó.

Họ thông thả thưởng thức bữa ăn tối, chai rượu với dần đi và số củi trong lò sưởi đã cháy thành một đồng than nóng đỏ. Sara chưa bao giờ ăn một bữa ngon lành như vậy: tôm hùm, chim cun cút bao bột bỏ lò, ức gà lẫn bột hỗn hợp chiên bơ và phủ sốt rượu Madeira béo ngậy. Derek liên tục gạ gẫm cô thử hết món này đến món khác: một miếng khoai tây nướng phủ kem chua, một thìa thạch có vị rượu tan ngay trên lưỡi, một chút cá hồi tẩm bạc hà. Cuối cùng thì Sara cũng no căng và ngồi sụm xuống ghé nhìn anh đi khỏi lửa. “Anh có thường xuyên ăn như thế này không?” cô thỏa mãn nói, gõ gõ chiếc thìa trong một bát sữa trứng hạnh nhân. “Em không hiểu tại sao anh lại không béo. Lẽ ra anh phải có cái bụng to đúng bằng kích thước của nhà vua.”

Derek cười và quay lại bàn, kéo Sara vào lòng khi anh ngồi xuống. “Tạ ơn Chúa là anh không có... nếu không anh không thể ôm em như thế này.”

Cô cuộn mình nép vào bộ ngực vững chãi của anh và uống một hớp từ ly rượu anh kê vào môi cô. “Làm thế nào mà anh thuê được một đầu bếp tài năng như vậy?”

“Anh đã nghe về danh tiếng của Labarge, và anh muốn có người đầu bếp giỏi nhất cho câu lạc bộ. Vì vậy anh đi đến Pháp để thuê ông ta.”

“Thuyết phục ông ta đồng ý làm cho anh có khó khăn không?”

Derek mỉm cười nhớ lại. “Gần như là không thể. Gia đình Labarge đã phục vụ ột gia đình bá tước người Pháp trong nhiều thế hệ. Labarge không muốn phá vỡ truyền thống đó, nhất là khi cha và ông ông ấy đã được gia đình đó thuê. Nhưng ai cũng có một cái giá. Rốt cuộc anh đề nghị trả ông ta hai nghìn bảng một năm. Anh cũng đồng ý thuê gần như tất cả nhân viên của ông ta.”

“Hai nghìn?” cô kinh ngạc hỏi. “Em chưa bao giờ nghe rằng một đầu bếp được trả công nhiều đến vậy.”

“Em ta không nghĩ ông ta đáng giá như vậy sao?”

“Ồ, em rất thích món ăn của ông ấy,” Sara thành thật nói. “Nhưng em sống ở nông thôn. Em không biết món ăn Pháp ngon hay dở như thế nào.”

Derek cười trước tính chân thật của cô. “Vậy những người ở nông thôn ăn gì?”

“Rau củ, cá ao, thịt cừu... Em nấu món thịt nấu ột rất ngon.”

Anh chậm chậm vuốt vuốt tóc rối của cô. “Ngày nào đó em sẽ nấu nó cho anh nhé.”

“Em không nghĩ Monsieur Labarge sẽ cho phép. Ông ấy tỏ ra rất độc quyền trong bếp của mình.”

Derek tiếp tục nghịch tóc cô. “Chúng ta sẽ đi đến ngôi nhà của anh ở Shropshire.” Một nụ cười lướt trên khuôn mặt anh. “Em sẽ đeo tạp dề và nấu ăn cho anh. Chưa có người phụ nữ nào làm như vậy vì anh trước đây.”

“Điều đó sẽ rất hay,” cô mơ màng nói, ngả đầu vào vai anh. Nhưng việc đề cập đến ngôi nhà đã đánh thức tính hiếu kỳ của cô. Lát sau, cô nhìn anh với một câu hỏi trong mắt.

“Gì thế?” anh hỏi.

Cô dường như chọn từ ngữ rất cẩn thận. “Ông Worthy từng nói với em rằng anh sở hữu rất nhiều tài sản. Và nhiều người nói anh đã kiếm được một gia tài từ sòng bạc. Em nghe mọi người tuyên bố anh là người giàu nhất nước Anh. Em chỉ băn khoăn...” cô ngập ngừng, nhớ lại lời khiển trách của Perry là phụ nữ không được hỏi về chuyện tiền bạc. “Ồ, thôi đừng để ý.”

“Em muốn biết điều gì? Anh có bao nhiêu tài sản?” Derek đọc được câu trả lời từ vẻ bối rối của cô và anh mỉm cười nhún nhún. “Câu trả lời không đơn giản chút nào. Bên cạnh những tài sản của riêng anh, còn có nhiều dinh thự, bất động sản và nhiều vùng đất được chuyển nhượng cho sòng bạc Craven để trang trải các khoản nợ cờ bạc, còn có một con thuyền buồm, châu báu, tác phẩm nghệ thuật... thậm chí là một số ngựa giống. Những thứ này không phải hoàn toàn thuộc về anh, vì chúng thuộc về câu lạc bộ...”

“Nhưng câu lạc bộ thuộc về anh,” cô nói nốt.

“Chính xác.”

Sara không thể nén lòng để không tìm hiểu xa hơn. “Những thứ anh sở hữu riêng là gì?”

Thái độ của Derek nhìn có vẻ khá ngại ngùng. “Bốn bất động sản... một dãy ở Luân Đôn... một cung điện ở Loire Valley – “

“Một cung điện? Em tưởng anh không thích Pháp!”

“Nhưng nó có nhiều vườn nho,” anh biện hộ, và tiếp tục với cái danh sách. “Một lâu đài ở Bath – “

“Một lâu đài?” cô sững sờ nhắc lại.

Anh làm một cử chỉ như điều đó không là gì. “Nó đã đổ nát. Nhưng có những đôi cây với hươu, nai và những dòng suối đầy cá - “

“Em chắc chắn từng thấy cũng rất sinh động rồi,” Sara nói bằng giọng là lạ. “Anh không cần phải tiếp tục nữa.”

Mắt anh nhíu lại nhìn cô. “Tại sao em lại có vẻ như thế?”

Sara gần như tắc nghẽn giữa cảm giác vừa buồn cười vừa cảm thấy sợ sệt. “Em chỉ vừa mới nhận ra là anh giàu có như thế nào. Điều đó khá là đáng sợ.”

“Em sẽ quen với nó.”

Cô lắc lắc đầu. “Em không nghĩ vậy.”

Giọng anh nhẹ nhàng hài hước nhưng đôi mắt anh lại có vẻ kỳ lạ khi anh trả lời. “Em đã bị chiếm đoạt, cưng à. Quá muộn để thay đổi quyết định.”

Cô vẫn lắc đầu và đứng dậy khỏi lòng anh. “Em vẫn có thể tiếp tục sống sau chuyện đó. Quần áo của em đâu?” Cô chỉ định trêu anh mà không nhận ra vẻ căng thẳng đột nhiên trên mặt anh.

“Em đã nói sẽ ở bên anh cho dù có chuyện gì xảy ra.”

“Lúc đó,” cô nói trong lúc thông thả đi lại chỗ lò sưởi. “Em không biết rằng một cung điện và một lâu đài cũng là một phần của thỏa thuận.” Cô lắc đầu tỏ vẻ sợ hãi. “Như thế là có quá nhiều thứ để tiếp nhận. Em nghĩ tốt hơn là em nên quay về Greenwood Corners.” Cô không biết rằng anh đã đi theo sau cô cho đến khi cô bị xoay lại đối diện với anh. Bàn tay anh thô bạo nắm chặt lấy bắp tay cô. Sara giật mình khi nhìn vào khuôn mặt căng thẳng của anh.

“Gì thế?” cô hốt hoảng. “Chuyện gì - “

“Anh sẽ không để em rời xa anh.” Tuy giọng nói của anh vẫn đều đều nhưng cơ thể to lớn của anh thì cứng ngắc, bàn tay trên tay cô siết chặt khiến cô đau nhói.

Cô chớp mắt liên hồi vì ngạc nhiên. “Em không muốn rời xa anh. Anh phải biết là em chỉ đang đùa với anh thôi!” Khi ánh mắt anh soi thẳng vào mắt cô thì cô mới nhận ra rằng cô vừa khám phá ra một điểm yếu, như một lỗ nhỏ trên bề mặt sông đóng băng. Chỉ với vài lời bất cẩn cô đã xuyên qua những tâm sự thầm kín u ám mà anh đã che giấu rất kỹ.

Anh tuyệt đối im lặng và vẫn nhìn cô chằm chằm khi cô cố gắng xoa dịu anh. “Em sẽ không đùa như vậy một lần nữa. Em chỉ quá ngạc nhiên. Anh... anh không phải nắm tay em chặt như vậy.”

Những ngón tay anh lỏng ra và anh bắt đầu lại hít thở, những hơi thở nặng nề. Bầu không khí thoải mái của buổi tối biến mất.

Đột nhiên họ trở thành những người xa lạ. “Không điều gì có thể khiến em rời khỏi anh.” Sara thì thầm. “Anh vẫn chưa tin em sao?”

“Anh đã biết rất nhiều phụ nữ lừa gạt.” Chính Derek cũng ngạc nhiên và bức tức với phản ứng của chính mình. Anh vừa mới chứng tỏ một nguyên do vì sao họ không thuộc về nhau. Tin tưởng là một trong rất nhiều thứ anh không thể trao cho cô.

“Tất cả những gì em yêu cầu là anh hãy cố gắng,” Sara ngả người về phía anh, chống lại lực cản nhỏ của anh cố gắng để giữ cô ở nguyên tại chỗ. Cô áp tai vào trái tim đang đập tán loạn của anh. Lòng trung thành, sự chung thủy, tin tưởng... Anh biết rất ít về những thứ như vậy. Anh sẽ cần thời gian để học về những điều đó. “Anh đã trải qua quá nhiều thực tế trần trụi,” cô thì thầm. “Anh không muốn tin vào những điều anh không thể nhìn thấy hoặc sờ được. Đó không phải là lỗi của anh. Em hiểu tại sao anh lại trở thành như thế. Nhưng anh phải cố gắng tạo dựng lòng tin vào em.”

“Anh không biết liệu anh có thể thay đổi được không.”

“Anh đã thay đổi.” Cô mỉm cười khi nhớ lại tính cách của anh khi họ gặp mặt lần đầu tiên.

Derek yên lặng trong một lúc lâu. “Em nói đúng,” anh nói với một thoáng ngạc nhiên.

Cô hôn vào vùng ngực bên dưới lớp vải lụa và thở dài. “Điều này có lẽ là kỳ lạ, nhưng em không sợ nghèo, vì em đã quen với điều đó. Nhưng em lại có chút sợ hãi khi trở nên giàu có. Em không thể hình dung mình sống trong một tòa nhà lớn.”

Anh vòng tay ôm lấy cô. “Anh thường đi qua khu ổ chuột, và thay vì nhìn thấy những tên trộm vặt và người ăn xin, anh lại tưởng tượng đến những lâu đài mạ vàng với những người đầy tớ. Những căn phòng ngập tràn ánh nến và những chiếc bàn chất đầy thức ăn.”

“Và anh đã biến tất cả những điều đó thành sự thật.”

“Anh đã gặp may mắn.”

“Đó không phải là may mắn.” Cô ôm anh chặt hơn. “Đó là do anh. Anh là một người phi thường.”

Anh chạm vào cô như là anh không thể ngăn mình lại được. “Anh muốn em,” anh lẩm bẩm, mặc dù thực tế đã rõ ràng, với cơ thể cô ép chặt vào anh. Bàn tay anh lướt trên những đường cong đầy đặn của hông, eo và ngực của cô. Anh kéo mạnh chiếc áo choàng lụa khiến nó mở tung ra ở phía trước. Ánh lửa nhảy nhót trên làn da phô ra của cô, nhuộm ánh vàng lên làn da trắng mong manh.

Sara ngáp ngừng hướng về phía chiếc giường, nhưng anh kéo cô lại đứng trước mặt anh. Anh cởi chiếc áo và thả nó rơi xuống sàn nhà. Những ngón tay dài úp trên ngực cô, hai ngón tay cái lướt trên núm vú của cô thành những vòng tròn nhỏ. Có một sự chắc chắn mới mẻ và tinh quái trong những vuốt ve của anh vì anh đã biết làm thế nào để kích thích cô. Đẩy cô nằm xuống sàn, anh dịch lưng cô nằm lên đám áo choàng lụa của họ. Sara nằm duỗi thẳng theo mệnh lệnh của anh, và anh cúi người lại gần cô, chặn hết những ánh lửa chiếu ra từ lò sưởi. Cô rùng mình trước những chuyển động gợi tình khi lưỡi anh liếm láp đường cong bên dưới bầu ngực của cô. Miệng anh lang thang trên cơ thể cô với những nụ hôn ướt át và buông thả tạo nên những làn sóng khoái cảm trào lên trong cô. Cô cảm thấy răng của anh cắn vào một vài chỗ, khiến cô giật mình và run rẩy.

Derek tạo thành một nhà giam bằng chính cơ thể anh, đôi chân rắn chắc của anh cuộn lại với cô, sức nặng của anh giam cô lại trên sàn nhà trải thảm.

Cô không thể giữ lại một tiếng rên rỉ nho nhỏ khi anh áp sát người vào cô: rắn chắc, mềm mại, cháy bỏng... cử động của anh như muốn trêu ngươi, một nhịp điệu hứa hẹn sự giải thoát ngọt ngào sau những nhức nhối ngọt ngào. Sara nâng người lên, háo hức chờ đón sự chiếm hữu của anh.

Nhưng anh kìm lại, đôi mắt xanh ngọc sáng lên vẻ quỷ quái.

“Xin anh,” cô thì thầm.

Anh chuyển người xuống dưới để hôn vào rốn của cô, lưỡi anh xâm nhập vào hõm nhỏ đó. Chỉ cần một vài cái liếm láp tinh tế, anh thổi nhẹ vào vòng tròn ẩm ướt do chính mình tạo ra. Anh miết tay trên đường eo cong nhỏ nhắn, nhẹ nhàng xoa bóp cặp mông đầy đặn trong lòng bàn tay. Sự cọ sát giữa đám tóc xoắn với cảm anh là một cảm dỗ mãnh liệt. Anh di chuyển xuống khu vực tam giác mờ mờ gọi đó, phớt lờ cái giật bắn mình không hợp tác của cô. Anh đói khát hít vào mùi vị của cô, những dây thần kinh của anh bị kích động bởi hương vị ngọt ngào phàm tục đó.

Quá kích động, Sara vùng vẫy điên cuồng để thoát khỏi anh. Nhưng tay anh đã cuộn quanh đùi cô, làm chủ cô và đầu anh cúi xuống khoảng không anh đã tự tạo cho riêng mình. Lưỡi anh lướt qua đám tóc xoắn với những cái đụng chạm ngắn và dõ dằn. Sara rên lên phản kháng khi anh dẫn sâu hơn vào khe hở mềm mại đó, tìm kiếm hương vị say đắm của cơ thể cô.

Ngón tay anh nhẹ nhàng len qua nếp gấp và tách chúng ra. Anh tìm thấy điểm trung tâm nhạy cảm của cô rồi vuốt ve, trêu ghẹo nó bằng lưỡi của anh, lách sâu vào vùng mềm mại đó. Sara nằm im mê man trong khoái lạc và ngưng ngừng.

Mùi vị của cô thật khiêu gợi đến điên cuồng. Anh bao phủ lấy vùng da thịt nữ tính lồi cuồn đó bằng miệng của mình rồi giật nhẹ. Cùng lúc đó tay anh trượt qua lồi vào ẩm ướt, khẽ chạm vào hai bên theo đúng nhịp điệu của miệng anh. Sara bỗng nhiên thét lên, một cơn chấn động trào lên rung chuyển mọi giác quan của cô.

Khi cơn run rẩy đã dịu đi, Derek nâng người lên và đi vào trong cô, nắm chặt hông cô trong hai bàn tay to lớn. Anh bật ra một tiếng rên rỉ đầy khoái cảm và bắt đầu thúc vào cô liên tục. Cơ thể họ dính chặt vào nhau cho đến khi không còn chút khoảng cách nào giữa họ. Cảm nhận được cái rung mình đạt đỉnh của anh dội lại từ bên trong cô, Sara ôm chặt anh trong vòng tay cô. Cô dụi mặt vào mái tóc đen của anh. “Em rất yêu anh,” cô thì thầm bên tai anh. “Và em sẽ không bao giờ rời xa anh.”

Họ đi qua trung tâm của Greenwood Corners vào giữa buổi sáng. Sara tránh xa những chiếc cửa sổ vì biết rằng những lời đồn thổi sẽ dậy lên khi người trong làng nhìn thấy cô trong cỗ xe riêng sang trọng này. Những người buôn bán rong và phụ nữ trong làng tay đang mang những cái rổ lớn dừng lại để nhìn cỗ xe lướt qua. Những chủ cửa hàng ra hẳn ngoài để bình luận về cỗ xe sơn bóng loáng, hai người cưỡi ngựa đi hộ tống và một người hầu mặc chế phục. Một đoàn xe như vậy là rất hiếm, nếu có, có thể nhìn thấy ở Greenwood Corners. Một vài người đi theo cỗ xe khá xa đủ để xác định hướng đi của nó và chạy lại tường thuật rằng nó đang đi tới ngôi nhà của gia đình Fielding.

Khi họ đến nhà bố mẹ cô, Derek đỡ Sara ra khỏi xe. Anh căn dặn ngắn gọn với người hầu trước khi đi cùng Sara dọc lối đi dẫn đến cửa nhà.

“Em ước là đêm đừng trôi qua,” cô nói và nắm chặt tay anh.

“Sẽ có nhiều đêm khác dành cho chúng ta.”

“Sẽ không nhanh đâu.”

Lời nói đó mang lại cho cô một cái lườm sắc lém. “Em sẽ tổ chức lễ cưới nhanh hết sức có thể. Chấp nhận đề nghị giúp đỡ của Lily nếu có thể.”

“Vâng, thưa ngài.” Sara mỉm cười trước giọng mệnh lệnh của anh. “Nghe giống như anh nóng vội để cưới được em.”

“Một phút không phải là quá sớm,” anh cầu nhàu.

Sara thấy vui trước vẻ cáu kỉnh đột ngột của anh, hiểu điều đó có nghĩa là anh e ngại phải cách xa cô. Cô đã có chút lo lắng rằng cô đã nằm mơ về hai ngày qua. “Nếu anh không quay lại đón em, em sẽ tìm anh ở Luân Đôn,” cô đe dọa. “Hoặc là em sẽ nhờ Papa – và cha sẽ mang anh đến đây bằng khẩu súng cũ kỹ của mình.”

Derek nhăn nhó. “Anh không chắc có người cha nào tỉnh táo lại chọn anh cho con gái ông ấy.”

“Ồ, Papa là một người hiểu biết và thân thiện. Hai người sẽ kính mến nhau. Chỉ cần nói thật to để cha có thể nghe thấy anh.” Họ dừng lại trước cánh cửa và Sara quay tay cầm để mở. “Mama?” cô gọi.

Katie xuất hiện ở khung cửa với một tiếng kêu vui mừng, rồi tiến đến để ôm hôn con gái mình. “Sara, buổi khiêu vũ thế nào? Con phải kể mới mẹ mọi th – “ bà dừng lại khi thấy người đàn ông bên cạnh Sara, mái tóc đen và đôi vai rộng của anh đã chắn hết khung cửa.

“Mama, đây là anh Craven,” cô nhỏ nhẹ giới thiệu.

Lùi lại, Katie nhìn hai người họ với cặp mắt tròn xoe. “Isaac,” bà gọi, giọng bà cao hơn bình thường một quãng tám. “Sara mang ai đó cùng về. Một người đàn ông.”

“Thật sao?Ồ, để tôi nhìn anh ta xem nào.”

Bất ngờ Derek thấy mình đối diện với hai người tóc hoa râm nhỏ nhắn. Họ sẫm soi anh tỉ mỉ trước khi mời anh vào ngôi nhà nhỏ nhắn, đã cũ nhưng sạch sẽ. Khắp nhà rải rác những bó hoa khô và dược thảo, đồ gốm sơn và những chồng sách. Anh phải cúi đầu xuống để tránh rầm nhà thấp trên đầu khi anh bước qua ngưỡng cửa. Sau khi Sara giới thiệu anh với cha cô, họ thân mật bắt tay nhau. Khuôn mặt người đàn ông già hằn những nếp nhăn với vẻ tốt bụng vui tính và có cá tính, đôi mắt xanh lơ của ông sáng lên những tia sáng thân thiện.

“Papa,” Sara líu lo, “cha có nhớ con đã kể về anh Craven trước đây. Chúng con gặp nhau trong chuyến nghiên cứu của con ở Luân Đôn. Anh ấy sở hữu một câu lạc bộ giải trí.” Cô tiếp tục ríu rít đẩy mẹ về phía nhà bếp. “Mama, hãy đi pha trà khi hai người đàn ông làm quen.”

Họ bước vào bếp và đóng cửa lại. Sừng sốt, Katie dò dẫm tìm ấm trà trong khi Sara bắt đầu hăng hái bơm nước vào chậu rửa bát. “Con khiến mẹ hết cả hồn,” Katie vừa phê bình vừa tìm một chiếc thìa.

“Anh Craven cũng ở dinh thự Raiford cuối tuần này,” Sara nói trong khi mặt cô hồng lên vì phấn khích. “Đó là một câu chuyện phức tạp, nhưng dù ngắn dù dài, tóm lại là ... con yêu anh ấy, và anh ấy cầu hôn, và con nói đồng ý!”

Miệng Katie trễ xuống. Bà ngồi xuống ghế và phẩy phẩy tay ở giữa ngực như để trấn tĩnh trái tim của mình.

“Anh chàng Craven của con cầu hôn,” bà máy móc nhắc lại.

“Anh ấy là người đàn ông tuyệt vời nhất trên thế giới. Mẹ và papa sẽ yêu mến anh ấy nhiều như con thôi.”

“Sara... thế này không phải quá đột ngột sao? Hãy nghĩ đến từng giây phút năm con và Perry được biết là – “

“Anh Craven khiến con hạnh phúc gấp trăm lần hơn là Perry. Đừng có vẻ lo lắng như vậy, Mama. Không phải mẹ luôn nghĩ rằng con là một người nhạy bén hay sao?” cô tự tin mỉm cười. “Con đã có một lựa chọn đúng đắn. Mẹ sẽ thấy.” Khi Katie chuẩn bị hỏi điều gì đó, Sara ra hiệu cho bà yên lặng vì thoáng bắt được một phần cuộc đàm thoại của hai người đàn ông ở căn phòng bên kia. Sara cẩn thận áp tai vào cánh cửa.

“... cậu đã khá chậm chễ trong việc cầu hôn, Craven ạ. Sara đã có một vị hôn phu. Anh chàng Kingswood trẻ.”

Sara không thể kìm mình để không xen vào. Cô hé mở cửa đủ để thò đầu qua. “Anh ấy không còn là hôn phu của con nữa, Papa. Perry và con đã hủy hôn trước khi con đi chơi vào cuối tuần này.”

Isaac trông bối rối. “Hai con đã? Nhưng tại sao?”

“Con sẽ giải thích sau.” Cô tặng Derek một cái nhìn động viên và thụt lại sau cánh cửa.

Katie quan sát con gái mình với vẻ vừa nhẩn nhó vừa buồn cười. “Không cần phải thập thò như một con rùa trong mai như thế. Mẹ có linh cảm là anh chàng Craven của con có đủ khả năng để nói chuyện với Papa mà không cần con giúp.”

Sara lại ép tai vào cánh cửa. “Suýt.”

“... ta không thể nói rằng ta chấp thuận cho con gái mình cưới một tay cờ bạc,” giọng Isaac vang lên.

“Cháu không chơi cờ bạc, thưa ông. Cháu làm chủ một câu lạc bộ nơi mọi người chơi bạc.”

“Cá mè một lứa, chàng trai. Ta không ủng hộ toàn bộ công việc đó. Mặt khác... ta không ủng hộ đàn ông uống quá chén, và ta cho là ta không vì vậy mà chống đối chủ những tiệm rượu nhỏ trong làng. Hãy kể cho ta nghe về câu lạc bộ đó. Có cả những cô nàng đồng bóng làm việc ở đó, đúng không? Sara có gặp mặt những con người lầm lỗi tội nghiệp đó không?”

“Cháu không thể giữ cô ấy tránh xa họ,” Derek nói cụt lủn.

“Sara của ta có một trái tim nhân hậu. Hay để tâm đến những con người kém may mắn. Thành phố là một nơi nguy hiểm ột cô gái như nó.”

Sara lại mở cửa. “Papa con chưa bao giờ gặp chuyện gì không hay ở đó mà!”

Derek nói trước khi Isaac có thể trả lời. “Có bánh mỳ để dùng với trà không, Sara?”

“Có,” cô trả lời với chút bối rối. “Anh có muốn vài lát bánh mỳ nướng không?”

“Nhiều. Và rất mỏng.” Derek giơ ngón tay cái và trở lên để mô tả.

Cô nhẩn mặt nhìn anh khi nhận ra là anh định giữ cô bận rộn để không xen vào lần nữa. “Được thôi,” cô miễn cưỡng nói và quay vào bếp.

Isaac quan sát chàng trai ngồi đối diện với một cách nhìn mới, một nụ cười làm giãn những nếp nhăn trên khuôn mặt ông. “Cậu nhặn nại với con bé,” ông nói về hài lòng. “Ta rất vui về điều đó. Con bé là đứa bé cứng đầu cứng cổ. Nó luôn có chủ ý riêng về mọi chuyện.”

Derek bị thôi thúc phải buông ra một nhận xét châm biếm, nhưng anh giữ yên lặng và quan sát người đàn ông ngồi thoải mái trên chiếc ghế, hai bàn tay xương xẩu đặt trên cái chần len trên đầu gối. Một cái nhìn thương mến hiện ra trên mặt Isaac, và ông tiếp tục như đang độc thoại. “Con bé là một điều kỳ diệu đối với Katie và ta, sinh ra rất lâu sau khi thời gian sinh con đã qua đi. Chúng ta cảm ơn Chúa từng ngày vì đã tặng con bé cho chúng ta. Ta không bao giờ có thể giao phó nó cho người có thể làm khổ nó. Anh chàng Kingswood là một chàng trai được nuông chiều... nhưng ít nhất cậu ta cũng thuộc loại mềm mỏng.” Đôi mắt xanh chân chất chiếu thẳng vào Derek. “Anh Craven, ta đứng trên lập trường của con gái mình để suy nghĩ cho nó. Nếu ta trẻ hơn 20 tuổi, ta sẽ không cho phép con bé được tự do như vậy. Nhưng mẹ con bé và ta đã già cả, theo quy luật của tự nhiên, sẽ đến lúc chúng ta không còn ở đây để bảo vệ nó. Ta nghĩ cách tốt nhất là dạy Sara tin tưởng vào nhận định của nó. Nếu Sara muốn cưới cậu, nó sẽ làm, cho dù ta có chấp thuận hay không.”

Derek đón ánh mắt của ông mà không chớp mắt. “Sự chấp nhận của ông có lẽ không cần thiết, thưa ông, nhưng cháu vẫn muốn có được nó.”

Một nụ cười yếu ớt hiện ra trên mặt Isaac. “Tất cả những gì ta muốn là cậu cam đoan là sẽ đối xử tốt với con gái ta.”

Derek chưa từng nói chuyện với một người đàn ông thành thực đến vậy: không mưu mẹo hay tính toán, không gì ngoài sự chân thật. “Cháu muốn hơn cả tốt với Sara. Cháu muốn cô ấy được an toàn, và hạnh phúc, và có được bất cứ điều gì cô ấy thích. Cháu không giả bộ là xứng đáng với cô ấy. Cháu không được giáo dục và có dòng dõi, và thậm chí ác quỷ cũng không có được danh tiếng như cháu. Điều duy nhất cháu có thể tự hào bù lại là cháu không phải một tên gốc. Cháu sẽ không bao giờ cản trở việc sáng tác của cô ấy, hay bất cứ nghề nghiệp nào cô ấy lựa chọn. Cháu không bao giờ cách ly Sara khỏi gia đình. Cháu hoàn toàn tôn trọng cô ấy để không làm như thế. Cháu không muốn thay đổi cô ấy.”

Isaac dường như thấy an tâm với những lời nói đó, nhưng vẫn còn có một chút nghi ngờ văng vất trong thái độ của ông. “Ta tin là cậu chân thành. Nhưng hôn nhân, một người vợ, và những đứa trẻ... đó là một lô tránh nhiệm mà cậu chưa bao giờ gánh vác trước đây.”

“Cháu sẽ không ở đây nếu cháu chưa chuẩn bị sẵn sàng cho điều đó.”

Cuộc nói chuyện của họ bị ngắt ngoãng bởi một tiếng gõ cửa dồn dập. Isaac nhíu mày thắc mắc khi ông đứng dậy để trả lời.

Derek cũng đứng lên và chăm chú nhìn chàng trai trẻ dong dong với mái tóc sáng hơi dài bước vào nhà. Vàng trán anh ta nhẵn lại với vẻ nóng vội lo lắng. “Cháu nghe rằng có một cỗ xe sang trọng đi qua thị trấn,” anh ta nói gần như không kịp thở. “Có phải là Sara không? Nếu cô ấy đã về, cháu muốn nói chuyện với cô ấy ngay lập tức.”

Nghe thấy tiếng của người khác khác, Sara xuất hiện từ bếp với mẹ cô theo phía sau. Cô dừng lại ngay vì bất ngờ. “Perry,” cô yếu ớt kêu lên.

Không hiểu sao Sara chưa từng nghĩ hai người đàn ông này lại có cơ hội ở cùng trong một căn phòng. Không khí im lặng thật nặng nề. Cô cố tìm lời để phá vỡ sự im lặng đó, trong khi một phần tâm trí cô kinh ngạc với sự khác biệt đối nghịch của hai người họ.

Vẻ đẹp trai của Perry thích hợp với một nhà thơ, mái tóc màu vàng nhạt khiến anh trông như một hoàng tử trong chuyện thần tiên. Một mảng hồng lan từ xương gò má sang bên kia của cái sống mũi tao nhã của anh. Mắt anh sáng và có màu xanh lơ. Ngược lại, Derek trông u ám và cấu kính, thể hiện tất cả sự thu hút của một con mèo sừng sĩa. Anh không đáp lại cái liếc mắt của Sara, toàn bộ sự chú ý của anh tập trung vào người mới đến.

Gom lấy tinh thần, Sara bước đến trước. “Perry... em xin giới thiệu anh Craven, một... một vị khách đến từ Luân Đôn.”

Perry liếc nhìn người lạ và sau đó quay lại với Sara. “Tại sao anh ta ở đây?” anh cau mày tức tối hỏi.

“Anh ấy là em... Ừm, bọn em...” cô đằng hắng giọng và nói thẳng. “Anh ấy là chồng chưa cưới của em.”

“Vớ vẩn,” Perry nói cụt lủn. “Anh mới là chồng chưa cưới của em. Em bỏ đi trước khi chúng ta có thể giải quyết tranh cãi của chúng ta.”

“Chúng ta đã dứt khoát,” Sara nói và nhích lại gần Derek hơn. “Và em nhận ra rằng em hợp với anh Craven hơn.”

“Liệu vô tình đây có phải là Derek Craven?” Perry giận dữ vặn vẹo. “Tại sao, anh ta là một người tồi tệ! Những người đáng trọng đều biết điều đó. Anh khó có thể tin rằng cha em cho phép anh ta bước vào nhà!”

Sara nổi xung lên. “Em đang bắt đầu ước rằng cha đã không để anh vào nhà!”

“Nếu đây là những người em đã làm bạn, chẳng tránh gì em đã thay đổi quá lớn,” Perry cười khinh khỉnh. “Điều đó giải thích tại sao em đã cố gắng để thỏa mãn những ham muốn vô độ với anh. Anh vất óc cả cuối tuần vừa qua để cố gắng bào chữa cho những hành vi phóng đảng của em – “

Derek tiến đến Perry với một tiếng gầm gừ. “Cậu đúng là một tên tí hon vênh váo—”

Kêu ăng ăng vì sợ hãi, Perry lao ra ngoài và cuống cuồng trở về ngôi nhà an toàn với mẹ của anh. Nhanh chóng từ bỏ ý định đuổi theo, Derek quay lại với Sara. “Anh ta nói ‘ham muốn vô độ’ nghĩa là gì?”

Cô hấp tấp giải thích. “Ừm, ‘vô độ’ nghĩa là không thể thỏa mãn được – “

“Anh biết thế,” anh nói với giọng day nghiêng. “Tại sao anh ta lại nói về em như vậy?”

Sara đảo mắt rồi nhún vai. “Chẳng có gì. Em chỉ cố hôn anh ấy theo cách anh hôn em, và anh ấy... “ Giọng cô tắt dần khi nhận ra cha mẹ cô đang chết lặng quan sát hai người họ.

Isaac là người đầu tiên nói, một nụ cười giật giật trên khóe miệng của ông. “Ta đã nhìn và nghe đủ rồi, cậu Craven. Nếu cậu và con gái ta đã nói về ‘ham muốn vô độ’, thì ta nghĩ tốt hơn là chấp nhận cậu... và hy vọng đám cưới nhanh chóng diễn ra.”

Họ làm lễ cưới ở nhà thờ trong làng, một buổi lễ nhỏ và đơn giản. Sara chỉ nhượng bộ những kế hoạch hoành tráng của Lily Raiford là trang trí nhà thờ với bạt ngàn hoa và cây cỏ. Vây quanh là bạn bè và gia đình, cô trao đổi lời thề với người đàn ông khác xa người mà cô luôn luôn mong chờ được kết hôn. Với Perry, tương lai có thể đoán trước được. Giờ thì những tuần tới, tháng tới và những năm tiếp theo mờ mờ với vô số những khả năng. Cô cảm nhận được sự bất ngờ của những người bạn, những người không bao giờ nằm mơ thấy rằng cô sẽ vứt bỏ Perry Kingswood vì một người đàn ông cô vừa mới quen.

Nhưng Sara nhìn thấy chính xác mọi điều ở Derek, không hơn không kém, và cô biết rõ rằng có thể anh sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng anh yêu cô, thế là đủ. Mặc dù những sai lầm của anh, anh sẽ chăm sóc cô và bảo vệ cô cho đến hơi thở cuối cùng. Tách nhau ra họ có những sức mạnh riêng. Cùng nhau họ trở thành hoàn hảo.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Đêm khuya mang đến cho Sara một cảm giác ấm cúng khi nằm nép vào bộ ngực vững chãi của Derek và lắng nghe những âm thanh của sông bạc bên dưới họ. Nếu cô nằm thật im, cô gần như có thể phân biệt được những tiếng lanh canh của bát đĩa chạm vào nhau, giọng nói đều đều của những khách hàng và nhân viên, tiếng lách cách của những quân bài kípbi va vào bát, thậm chí cả tiếng thì thầm bay bướm của những cô gái điếm khi họ đưa khách lên phòng. Câu lạc bộ giống như một sinh vật sống động, một con thú khổng lồ với một nhịp điệu hoạt động không ngừng nghỉ. “Em thích ở trên này,” cô thì thầm. “Yên tĩnh và kín đáo, trong khi mọi người bận rộn ở tầng dưới.”

“Cố hưởng thụ nó khi em còn có thể,” Derek gợi ý.

Sara ngạc nhiên ngẩng đầu dậy. “Cái gì? Sao anh nói thế?”

“Anh đã hứa với cha em là chúng ta sẽ không sống ở câu lạc bộ.”

“Nhưng em thích sống ở đây. Vì sao cha em lại phản đối chứ?”

Derek cười châm biếm. “Cha có vài ý tưởng kỳ khôi về việc không muốn em sống chung một mái nhà với gái điếm và dân cờ bạc.”

Cô nhồm dậy và chống người trên khuỷu tay, lông mày nhíu lại với một chút lo lắng. “Nhưng làm sao chúng ta có thể sắp xếp được? Anh luôn phải có mặt ở câu lạc bộ để kiểm soát mọi việc.” Cô hạ giọng đầy ngờ vực. “Có phải anh đang định vứt em lại ở một trong những ngôi nhà của anh và quên em đi luôn không?”

Derek cười lớn và giật cô nằm xuống, bờ vai rộng của anh trùm lên trên cô. “Em có trí tưởng tượng thật phong phú.” Anh nói tỉnh khô. “Nhưng anh cưới em là để giữ em thật gần.” Anh lười biếng lướt tay xuống vuốt ve cơ thể cô. “Gần hết mức có thể.”

Sara giả bộ giận dữ chống tay vào ngực đẩy anh ra. “Tại sao anh luôn cố gắng làm tình với em khi em muốn thảo luận điều gì đó với anh?”

Derek tách hai chân cô ra. “Em luôn cố gắng nói chuyện khi anh đang làm tình với em,” anh phản công và hôn vào cổ cô.

Sara vặn vẹo thoát khỏi anh và bò về phía bên kia của chiếc giường. “Em muốn giải quyết dứt khoát chuyện này,” cô khăng khăng và kéo chăn lên che người. “Em không muốn anh phải dời khỏi câu lạc bộ chỉ vì em.”

“Cũng không phải chỉ vì em. Có lẽ anh cũng thích sống ở một nơi mà không có gái điếm, những kẻ vênh váo say xỉn hay trộm cắp bao quanh suốt ngày. Có lẽ anh thích an tâm ngủ cả đêm mà không phải để tai canh chừng cảnh sát khám xét.”

“Thế còn công việc của anh?”

“Anh vẫn có thể kiểm soát được. Worthy sẽ quản lý nơi này khi anh không ở đây.” Anh bắt đầu giật chiếc chăn ra khỏi cô. “Đưa cho anh cái này.”

“Anh dự định chúng ta sống ở đâu?” Sara lo lắng hỏi.

Derek nhún vai bình thản. “Anh nghĩ chúng ta sẽ khởi đầu bằng việc đi một vòng xem xét những ngôi nhà mà chúng ta đã có. Nếu không có nơi nào làm em hài lòng, chúng ta sẽ mua. Hoặc là chúng ta sẽ xây mới.” Anh bất ngờ túm lấy gót chân và kéo cô về phía anh.

“Lại đây... Em có nhiệm vụ làm vợ phải thực hiện.”

Cô túm chặt mép ga trải giường để không bị trôi tuột đi. “Em chưa nói chuyện xong!”

”Anh thì rồi. Bỏ nó ra.” Anh giật nhẹ chân cô.

Sara lăn người nằm úp xuống, cô thở hổn hển vì cười khi nhận ra anh đang nằm úp lên cô. Sức nặng đáng kể của anh đủ để ép cô nằm thẳng ra trên đệm. Toàn bộ chiều dài cơ thể đầy nam tính của anh, thô ráp, nóng bỏng và vạm vỡ áp sát cô từ vai đến chân. Cô cười khúc khích. “Anh không thể làm được gì như thế này,” cô hỉ hả. “Và em sẽ không quay người lại.”

Derek mỉm cười trước sự ngây thơ của cô. Gạt mái tóc dài của cô sang một bên, anh hôn vào vùng gáy phủ lông tơ của cô. “Anh không muốn em quay lại,” anh thì thầm. Anh nhấc người lên đủ để đặt hai tay lên vai cô, xoa bóp những cơ bắp mềm mại. Những cử động của anh thật khéo léo và êm ái.

Cô thở dài hài lòng. “Thật tuyệt. Ôi... dừng dừng lại.”

Sức ép nhẹ nhàng di chuyển xuống lưng cô, hai ngón cái của anh tìm thấy điểm nhạy cảm hai bên sườn. Cô quay đầu sang một bên, hít thở sâu. Anh lại áp người vào cô, hai bàn tay khỏe mạnh úp trên hông cô, miệng anh ghé sát vào tai cô.

Đầu lưỡi anh lướt trên vành tai rồi đẩy sâu vào bên trong để thám hiểu. Trong một giây mọi âm thanh đều tắt lịm. Sara rùng mình trước những khoái cảm lạ lẫm. Sau khi lưỡi anh rút khỏi tai cô, hơi thở của anh

đường như nóng hơn và âm điệu giọng nói trầm trầm của anh dường như cao hơn. “Em có thích thế không?” anh thì thầm.

“Em – em không biết.”

Anh cười thầm và làm lại. Sara muốn xoay lại với anh vì cơ thể cô đang tràn đầy những ham muốn mãnh liệt. Nhưng anh giữ mặt cô úp xuống và nhẹ nhàng luồn tay xuống bên dưới hông cô. Cô thở hắt ra khi anh tìm thấy vùng tam giác ẩm ướt ở giữa hai đùi cô, những ngón tay anh dò tìm đầy thành thạo. Khi cô cố gắng quay người lại thì anh cắn răng vào phía sau cổ cô, giữ cô nằm im. “Nằm như thế. Anh thích nhìn em như thế này.”

“Đừng,” cô lẩm bẩm và nghĩ rằng anh đang trêu cô.

Giọng anh run lên vì thèm khát. “Tròn trịa, ngọt ngào, săn chắc... Em là người có phía sau lưng đẹp nhất mà anh từng thấy.”

Tiếng cười phản đối của cô nghẹn lại thành một tiếng rên rỉ khi hông anh thúc vào cô và đẩy cô xuống tay anh. Cô với tay lên trên đầu, nắm chặt và ấn sâu những ngón tay trên ga trải giường. Trong khi tên ác ma khiêu khích phía trên cô tiếp tục thì thầm, tán tỉnh cô với những cái vuốt ve trần tục và đẩy vào trong cô bằng một nhịp điệu chậm rãi. Mặc kệ giữa cơ thể và bàn tay dày vò của anh, cô cảm thấy những ham muốn căng đầy trong cô cho đến khi một tiếng rên rỉ đầy khoái cảm thoát ra từ cổ họng cô. Thay vì quay cô lại đối diện với anh, anh ngồi giạng hai chân trên lưng cô. Trong phút chốc Sara hoang mang khi cô cảm thấy đùi anh chống hai bên cạnh cô. “Như thế này,” anh hỗn hển nói trong lúc kéo hông cô lên. “Hãy cho phép anh... Sara ngọt ngào của anh... Anh sẽ không làm em đau.”

Anh đẩy vào trong cô với một cú thúc mạnh và đầy khiêu gợi.

Choáng ngợp và kích động, cô uốn cong lưng lên để dễ dàng cho anh. Anh dụ dàng cười trên cô, những cơ bắp của anh bao vây cô trong khi hai tay anh trượt qua ngực rồi đến vùng bụng phẳng lì của cô. Sara gục đầu xuống, nín lại tiếng hét bằng tấm ga trải giường. Thêm một vài cú thúc, và cô đạt đỉnh với những cơn sóng cảm xúc rào rạt cuốn bay mọi sức lực của cô. Bàn tay anh siết chặt trên hông cô khi anh theo cô đạt đến trạng thái ngây ngất.

Ít lâu sau, hôn nhân của họ đã mang một màu sắc riêng biệt. Chưa từng trải nghiệm cuộc sống gia đình, Derek không biết làm thế nào để xử sự như một người chồng, ít nhất là giống như một người chồng bình thường. Đối với Sara, anh giống như một con thú hoang chưa thuần hóa hoàn toàn, không thể xác định được giờ giấc sinh hoạt đều đặn. Mặc dù sự ổn định trong cuộc sống chung là điều duy nhất Sara mong đợi, nhưng cô gắng sức thực hiện những thay đổi dần dần, không có ý đòi hỏi quá nhiều ở anh cùng một lúc.

Một đêm sau khi đã chờ anh đến tận 2 giờ hơn, cô mặc vào một chiếc váy đơn giản và đánh bạo ra khỏi căn phòng riêng của họ, vừa đi vừa bắn khoả lựu có chuyện gì đã giữ anh lại ở dưới lầu. Bầu không khí huyền ảo đặc trưng bao trùm câu lạc bộ, những tiếng nói đều đều xen lẫn với những tiếng hò reo và cổ vũ. Kín náo nép vào cạnh cửa ra vào, cô nhìn ngó đám đông đang vây kín mít quanh bàn chơi súc sắc. Tất cả bọn họ chăm chú vào vòng quay của con súc sắc màu ngà cứ như là mạng sống hoặc cái chết của mình phụ thuộc vào nó. Mái tóc đen và dáng người cao gầy của Derek nổi bật giữa đám đông. Anh đang bình thản cười trước những câu nói tếu táo nhằm xoa dịu không khí căng thẳng.

“Bà Craven.” Nghe thấy giọng nói của Worthy bên cạnh, cô liền quay sang mỉm cười với ông. Cô gần như đã dựa dẫm vào người quản gia ngày càng nhiều giống như Derek. Worthy là người đã vui mừng với cuộc hôn nhân của họ hơn hết thấy mọi người, ông lặng lẽ trấn an cô theo những cách riêng mình để chứng tỏ rằng cô đã lựa chọn đúng. Họ đã có vài phút nói chuyện ở buổi chiều dài mà nhà Raiford đã tổ chức sau lễ cưới. Ông nói trong lúc họ nhìn Derek đang trở tài khéo léo mời mọc người mẹ già của cô khiêu vũ. “Tôi chưa bao giờ thấy ông ấy quan tâm đến ai như cô. Sau khi cô đi, ông ấy giống như một người đã sụp đổ ở bên trong. Ông ấy đến được dinh thự Raiford cuối tuần đó chỉ vì đã quá say để có thể phản đối khi Gill và tôi vác ông ấy lên xe.”

“Chúa ơi,” Sara đã mỉm cười xúc động. “Anh ấy hay say xỉn à?”

“Say bí tí,” Worthy khẳng định. “Nhưng từ hôm ông ấy trở về, biết rằng cô sắp trở thành vợ ông ấy... ồ, ông ấy đã trở thành một người khác hẳn. Cô đã nhìn ra điều tốt đẹp nhất ở ông ấy. Ông ấy quyết tâm trở thành một người chồng tốt của cô – và ông ấy chưa từng thất bại, một khi quyết định thực hiện điều gì.”

Vừa lúc đó Derek đã thành công trong việc mời Katie nhảy một điệu van nhẹ nhàng, hai người đang xoay vòng trong một góc phòng khiêu vũ với vẻ trang trọng. “Ông không phải thuyết phục tôi về điều đó,” Sara kết luận, nụ cười sáng lên trong mắt cô.

Kể từ đó Worthy đã làm hết mức có thể để cô thoải mái sống trong câu lạc bộ và có nhiều thời gian và sự riêng tư với Derek. Thái độ thân thiện và hiệu quả của những người làm không chê vào đâu được. Những gì cô cần gần như được mang đến ngay cả trước khi cô yêu cầu. Khi cô ở khu vực gần những vị khách của câu lạc bộ, Worthy và Gill luôn kề bên để đảm bảo cô trước những hành vi không đứng đắn.

Một vòng quay khác của con súc sắc tiếp diễn khiến đám đông quanh bàn rì rào kích động, Sara nghiêng lại gần người quản gia và hỏi. “Chuyện gì vậy?”

“Ngài Alvanley đang đặt cá rất mạnh tay ở bàn súc sắc. Ông ta định cá một số tiền lớn và sắp thua nặng. Nghiễm nhiên ông ta là một khách hàng yêu thích của ông Craven.”

“Nghiễm nhiên,” Sara nhả nhó nhắc lại. Chẳng trách Derek ở lại đây lâu như vậy. Sự hiện diện của Derek thường có tác dụng kích thích những người chơi chứng tỏ sự giàu có của mình để gây ấn tượng với anh.

“Bà có cần gì không?” Worthy hỏi.

Cô khẽ nhún vai trong khi vẫn nhìn Derek. “Tôi chỉ đang muốn biết... theo ông thì bao lâu nữa trò chơi đó mới kết thúc?”

Worthy dõi theo ánh mắt của cô. “Tôi sẽ đi hỏi ông ấy. Cô đợi ở đây nhé.”

“Có lẽ đừng làm phiền anh ấy...” Sara nói nhưng Worthy đã đi khỏi.

Trong lúc người quản gia đi đến bàn súc sắc, Tabitha dẫn đầu mấy cô gái nhà chứa đến gần Sara. Mặc dù Sara và Tabitha đã ngầm thỏa thuận là sẽ không bao giờ đề cập đến cuộc gặp mặt của họ ở Greenwood Corners, cô gái này dường như cảm thấy có phần đóng góp trong số phận may mắn của Sara. Cô biết ơn Sara vì đã không ‘hếch mũi lên trời’ với tất cả những cô gái nhà chứa sau khi trở thành vợ Derek.

“Cô là một quý cô xinh đẹp và tốt bụng,” cô đã nói với Sara, “đúng như tôi đã nghĩ về cô.”

Ba cô gái tiến lại gần Sara, tối nay tất cả bọn họ đều mặc những bộ váy áo lấp lánh với những phụ trang sắc sảo. Sara vui vẻ chào hỏi họ.

“Đêm nay là một đêm buồn tẻ,” Tabitha giải thích, chống một bàn tay lên hông và đưa mắt về phía những vị khách bao gồm đủ thể loại người từ quân lính, giới quý tộc đến những nhà ngoại giao. “Tình trạng này hay diễn ra khi họ chìm ngập sâu vào những trò cá cược. Rồi sau đó họ sẽ đổ nhào đi tìm cô nàng nào ở gần nhất, và thỉnh thoảng trả giá đôi bình thường.”

“Cô nên để ý để giấu mình khi những ván chơi đã kết thúc,” Violet nghiêm chỉnh khuyên nhủ Sara. “Ông Craven sẽ đập như tử bất cứ gã đàn ông nào dám cợt nhả với cô.”

“Tôi chỉ đang đợi ông Worthy quay lại – “ Sara mở miệng nhưng Tabitha ngắt lời với một tiếng cười ròn rã.

“Tôi có một ý tưởng để cảnh báo chồng cô và chỉ ra cho ông ấy thấy tại sao một người đàn ông nên ở gần giường của vợ lúc ban đêm.”

Sara lắc đầu lúng túng. “Tôi không hiểu ý cô, Tabitha. Nhưng tôi sẽ không tham gia bất cứ trò gì treu chọc anh Craven, đặc biệt là trước mặt bạn anh ấy... không... thật đấy...”

Những cô gái tinh quái phá lên cười vui vẻ rồi kéo cô đi với họ đến bàn súc sắc. Họ cẩn thận che kín cô ở giữa bọn họ. “Ông Craven,” Tabitha nói tỉnh rụi, “Chúng tôi mang đến cho ông một cô gái mới. Cô ấy đang chờ đợi để tặng ông một vài điều thú vị.”

Những người đang chơi đều nhướng mày và liếc nhìn nhau dò hỏi vì biết rõ là những cô gái điểm thường không quấy nhiễu vào giữa những ván chơi.

Derek nhìn Tabitha nhìn nhó. “Nói với cô ta tôi không lai vãng đến nhà chứa.” Anh thô bạo quay đi.

Tabitha hớn hở đeo bám. “Nhưng cô ấy là một người mới và rất xinh. Sao ông không nhìn một cái?” Những cô gái cười khúc khích và đẩy Sara về phía trước. Sara đỏ bừng mặt và phản đối, loay hoay gỡ bỏ những đồ trang trí bằng lông chim họ đã cài vào sau tai cô.

Derek bất chợt bật cười, vẻ mặt anh sáng lên. Anh kéo Sara vào vòng tay. “Cô này thì tôi nhận,” anh lăm lăm và nghiêng sang hôn vào thái dương của cô.

Dừng lại giữa ván chơi, Ngài Alvanley hỏi han danh tính của người mới đến. Khi được thông báo cô là cô dâu mới cưới của Craven, Alvanley lập tức rời khỏi vị trí ở bàn súc sắc. Cả đám đông thích thú quan sát khi anh ta lại gần Sara. “Tôi xin gửi lời chúc mừng chân thành nhất của mình, bà Craven.” Alvanley nghiêng đầu chào cô và từ tốn nói với Derek. “Craven, anh không khôn ngoan như tôi nghĩ, khi anh lại để một tạo vật xinh đẹp nhường này đợi trên lầu và ở đây bầu bạn với lũ người nhàm chán như chúng tôi.”

Derek cười nhảu nhử và cúi đầu nhận lỗi. “Theo như lời khuyên bảo của Quý Ngài, tôi sẽ nghe lời vợ mình và thoái lui đi nghỉ.” Anh đẩy Sara ra khỏi đám đông và bỏ đi cùng cô.

Những tràng cười âm ỉ và những lời nhận xét thô tục đuổi theo họ. “Hãy xem thái độ lịch sự của gã kia!”...

Mặt đỏ như gấc Sara xin lỗi khi họ đi đến hành lang. “Em rất xin lỗi! Em không định kéo anh đi. Worthly nói ván chơi đó rất quan trọng... Xin lỗi, anh cứ quay lại và tiếp tục chơi đi.”

Một nụ cười nhảy múa trên môi Derek. “Quá muộn rồi. Nếu em đã có gan kéo anh ra khỏi trò chơi cá cược to đó, em phải đổi mặt với hậu quả thôi.” Kéo cô về phía cầu thang dẫn đến phòng của họ, Derek cúi xuống và hôn cô say đắm. “Cô vợ bé nhỏ tội nghiệp,” anh lăm lăm và úp tay vào hông cô để ép cô sát vào anh.

“Anh đã không đối xử tốt với em, nếu như em cảm thấy phiền muộn vì bị bỏ lại đến mức phải đi tìm anh.” Anh nhảy nhay điểm nhay cảm ngay bên dưới tai cô. “Anh phải làm việc chăm chỉ hơn để đáp ứng nhu cầu của em.”

“Derek,” cô phản đối, tay cô lang thang vô định trên vai anh khi anh tiếp tục hôn cô. Trái tim cô đã bắt đầu đập dồn dập và cô không thể nén lại một tiếng rên nho nhỏ. “Em – em chỉ lo là anh không ngủ đủ mà thôi.”

Anh trải một chuỗi nụ hôn quanh cổ họng của cô. “Việc đó thì em đã đúng. Anh sẽ không. Và em cũng vậy.”

“Em sẽ không bao giờ kéo anh khỏi trò chơi một lần nữa,” cô nói, vẫn cảm thấy phải xin lỗi. “Em không có ý quấy nhiễu buổi tối của anh – “

“Anh vui là em đã làm thế,” Derek thì thầm. Anh cười toe toét khi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh dịu dàng của cô. “Bất cứ khi nào bà cần tôi, bà Craven... Tôi luôn sẵn sàng phục vụ bà.” Anh vòng tay quanh hông cô và đẩy cô lên cầu thang.

Mới đầu việc chung sống quá thân mật với một người đàn ông gây ra cho Sara nhiều bất ngờ và ngỡ ngàng. Cô đã được nuôi dạy cẩn thận về sự kín đáo và thận trọng trong những hành vi cá nhân trong khi Derek không hề có chút ít khái niệm về những điều đó. Mặc dù Sara thán phục sức mạnh dẻo dai của cơ thể Derek khi anh trần truồng đi lại trong phòng, nhưng cô cũng biết rằng cô không bao giờ có thể thản nhiên phô bày mình như vậy. Anh là một người sung mãn, dễ bị khuấy động và táo bạo. Có đêm anh có thể thể hiện sự bao bọc và dịu dàng êm ái, khám phá cơ thể cô hàng giờ với những cái vuốt ve nhẹ nhàng, và sau đó ôm ấp cô như thể cô là một đứa trẻ quý báu. Đêm sau anh có thể trở thành nồng nhiệt và táo tợn, cho cô thấy những cử chỉ ân ái mà cô không bao giờ có thể nghĩ đến. Những sắc thái tâm trạng của anh thật khó để đoán trước. Và cô chưa bao giờ chắc chắn có thể ngóng chờ chính xác điều gì ở anh. Sự hài hước của anh có thể là thô tục hoặc cực kỳ tinh tế. Anh có thể ngấm ngấm thông cảm hoặc mỉa mai. Cô chưa từng biết một người có khả năng tự chủ đến như vậy, nhưng cũng có những giây phút bất chợt cô cảm nhận được những cảm xúc sâu sắc khóa chặt bên trong anh. Và khi cô nhận ra cuộc sống mới của mình thật muôn màu muôn vẻ, thì vòng tay anh đã trở thành nơi trú ngụ an toàn nhất mà cô từng có.

Khi đêm xuống, họ nằm trên giường trò chuyện cho đến khi không mở mắt ra được nữa. Đôi khi ý kiến của họ hoàn toàn đối lập, nhưng Derek tuyên bố là thích nhìn thế giới qua cách nhìn của cô, mặc dù anh vẫn trêu cô là người mơ mộng không thực tế. Có lẽ cô đã ảnh hưởng đến anh nhiều hơn là anh nhận ra, vì sự gay gắt của anh dường như đang từ từ mất dần. Đến giờ Sara đã nhận thấy ở anh có thêm một nét trẻ con, một thói quen trêu ghẹo và lôi kéo cô vào những trò vô bổ hay một tiếng cười tự nhiên mới mẻ và đầy sáng khoái.

“Ông Crawen trông đặc biệt tốt trong thời gian gần đây,” Tabitha và những cô gái điếm đã nhận xét, và Sara biết đó là sự thật. Điều cốt yếu là, những đặc điểm thu hút đã luôn khiến Derek hấp dẫn dường như tăng gấp bội. Bất cứ khi nào họ xuất hiện bên ngoài, phụ nữ nhìn anh với vẻ ao ước gây ra cho Sara một chút ghen tuông. Nhưng rồi cô thấy yên lòng với những tình cảm anh dành cho cô. Phụ nữ có thể xao xuyến và làm điệu bộ khi anh ở gần, nhưng anh cư xử với bọn họ với vẻ đứng đưng lịch sự. Anh dành riêng tình Sara những bí mật của anh, tình cảm của anh, đòi hỏi của anh, và không người phụ nữ nào khác lại có thể nắm giữ một vị trí quan trọng như vậy trong cuộc đời anh.

Họ là một cặp xứng đôi nổi tiếng về sự ản dật, mặc dù đó không phải là cố ý. Trong tháng đầu tiên sau hôn lễ, chỉ đơn giản là họ không có thời gian tham gia nhiều sự kiện xã hội. Sara bận rộn với từng phút trôi qua. Cô dành vài giờ trong buổi sáng để viết, và thời gian còn lại của mỗi ngày để cân nhắc đưa ra những quyết định nhứt nhối về ngôi nhà mà họ sẽ sống. Họ đã đồng ý chọn một nơi mà Derek đang sở hữu, một dinh thự ba tầng xinh xắn trong thành phố, bao quanh bởi những khu vườn kín cổng cao tường. Đó là một ngôi nhà thiết kế dành cho giải trí. Trung tâm tầng một sẽ là một sảnh rộng mênh mông với những dãy cột, mở ra một phòng khách và phòng ăn lớn. Ngôi nhà được trang hoàng sáng sủa và thoáng đãng, với hàng loạt những hình thạch cao tạc hình vòng hoa thất ruy băng, tường nhà sơn những tông màu lạnh như xanh lục, hoa cà và xanh lơ.

Derek đã buông rơi toàn bộ kế hoạch trang trí ngôi nhà vào lòng cô và hí hửng tuyên bố rằng anh không có khiếu thẩm mỹ. Thực ra đó cũng là sự thật không cần bàn cãi. Ý tưởng của anh về sự sang trọng là chất đồng những chi tiết mạ vàng và chạm trổ đến từng inch khoảng không càng nhiều càng tốt. Nhưng Sara cũng sợ rằng khiếu thẩm mỹ của cô cũng không khá hơn. Cô đã gom góp lời khuyên của Lily Raiford và một số ít những phụ nữ có chồng khác mà cô đã kết bạn. Cô chọn lựa kỹ lưỡng những đồ nội thất có thiết kế đơn giản tao nhã bọc gấm thêu màu nhạt. Màn và rèm cửa sử dụng lụa đa-mát và vải hoa sặc sỡ màu sáng. Sara đã đặt những chiếc gương soi có đế lỏng lẩy trong các phòng, và theo gợi ý của Lily, những chiếc bàn viết nhỏ để sách, ảnh và báo để khách khứa có thể xem qua. Chiếc bàn viết của riêng cô được làm bằng gỗ hoa hồng sáng màu với hàng loạt những ngăn và hộc có khóa.

Thỉnh thoảng công việc của cô bị ngắt ngoãng bởi một buổi tối ra ngoài cùng với Derek. Họ tham dự một vở kịch hoặc một buổi hòa nhạc chủ trì bởi gia đình Raiford, hoặc một bữa tiệc tiếp đón hoàng gia đến từ nước ngoài. Chịu đựng những cái nhìn dò xét khi có mặt ở những hoạt động xã hội đó Sara nhận ra cô cần phải có những quần áo phù hợp hơn. Nhưng cô vẫn lưỡng lự đi đến tiệm may vì biết sẽ tốn kém như thế nào. Sau nhiều năm tần tiện chi tiêu từng đồng, việc tiêu cả đồng tiền lớn khiến cô có cảm giác nôn nao. Mua đồ đạc cho căn nhà mới là cần thiết. Nhưng mua sắm cho riêng cô thật khó để biện hộ. Thật ngạc nhiên, Derek khẳng khái tháp tùng cô đến tiệm may của Madam Lafleur.

Monique nồng nhiệt chào đón họ, đôi mắt đen mĩm cười trên khuôn mặt tròn xoe. “Ồ, đôi uyên ương được nhắc đến nhiều nhất ở Luân Đôn,” bà thốt lên và đích thân đón họ ở trước cửa tiệm thay vì sai người phụ việc. “Ông bà trông thật tuyệt, cả hai người! Mọi người băn khoăn tại sao ông bà lại ít xuất hiện như vậy, nhưng tôi đã nói với khách hàng của mình rằng, tất nhiên, họ sẽ ản mình thời gian đầu! Đó là đặc quyền của những cặp mới cưới, đúng vậy không?” Bà nhìn Derek thắc mắc. “Monsier Craven, ông đã hộ tống vợ mình đến tận đây. Ông thật là hào hiệp khi để tâm đến những chuyện kiểu như thế này.”

Derek tặng bà ta một nụ cười quyến rũ. “Tôi đến đây bởi vì vợ tôi có một chút vấn đề mà cô ấy sẽ không thừa nhận với bà.”

“Ồ?” Ánh mắt của Monique ngay tức khắc rơi xuống bụng Sara.

Derek cười toe toét và nhả mặt khi Sara thúc khủy tay vào sườn anh. Nghiêng lại gần bà thợ may, anh nói với giọng bí ẩn. “Vấn đề đó là cô ấy quá e ngại để tiêu tiền của tôi.”

“Tôi hiểu.” Có một chút thất vọng trong mắt của Monique. Rõ ràng bà đã hy vọng có một tin tức nóng hổi để bà có thể lan truyền khắp Luân Đôn. Sự hào hứng của bà trở lại khi Derek tiếp tục nói.

“Tôi không định để vợ tôi phí cả buổi chiều để bàn bạc với bà về việc may những chiếc váy bằng vải rẻ tiền và không có đồ trang sức. Tôi muốn cô ấy có cái tốt nhất, phải trông thật lộng lẫy – lộng lẫy hơn bất kỳ phụ nữ nào ở Anh quốc. Tiền bạc không thành vấn đề.”

Mấy từ cuối khiến mạch đập của người thợ may rộn ràng. “Ôi, monsieur...” Monique suýt nữa đã hôn anh vì phấn khích. “Cô ấy thực sự là một phụ nữ đáng yêu, vợ ông ấy.”

“Đáng yêu,” Derek tán thành, ánh mắt ấm áp của anh rơi xuống Sara. Anh uể oải nhặt một lọn tóc rơi xuống vai cô và quần nó quanh ngón tay. “Tôi chỉ có một yêu cầu. Phô bày cô ấy vừa phải, không quá nhiều. Có những phần tôi muốn dành riêng để mình chiêm ngưỡng.”

“Tôi hiểu,” Monique nói với một cái gật đầu quả quyết. “Đàn ông thường bị quyến rũ bởi những sắc đẹp chín muồi, họ dễ đánh mất đầu óc, và thế là ...” Bà nhún vai về chán nản.

“Chính xác.”

Monique chạm vào cánh tay anh dò hỏi. “Ông định may bao nhiêu chiếc váy, monsieur?”

Sara bực bội khi thấy hai người họ trao đổi như là cô không hề ở đó. “Bốn chiếc váy mặc ban ngày,” cô xen vào, “và hai chiếc cho buổi tối. Tất cả là sáu. Và có lẽ thêm một chiếc váy ngủ bằng vải lanh – “

“Hai mươi năm,” Derek nói với người thợ may. “Đừng quên kèm theo găng tay, giày dép, quần áo lót và tất cả mọi thứ cần dùng cho đồng bộ.” Anh nhẹ nhàng dùng tay bịt miệng Sara lại khi cô lắp bắp phản đối. Đôi mắt xanh lục ranh mãnh của anh gặp mắt người thợ may qua đầu cô, anh nháy mắt và thêm vào. “Váy ngủ thì không cần thiết.”

Monique cười khúc khích và liếc nhìn khuôn mặt đỏ lựng của Sara. “Thưa bà, tôi nghĩ là có thể chồng bà có một phần dòng máu Pháp!”

Sau nhiều tuần bàn bạc và ước thử dài dằng dặc, Sara thấy mình đã sở hữu một loạt váy áo đẹp hơn nhiều so với những gì cô đã từng tưởng tượng. Chúng được may bằng vải lụa nhiều màu sắc, vải nhung và gấm, những chiếc váy thắt lại ở vòng eo nhỏ và thân váy rủ xuống, bên ngoài mặc thêm một chiếc áo khoác ngắn cầu kỳ. Những cổ áo xẻ sâu với những đường viền ren xa hoa. Bên trong cô mặc những chiếc quần lót mỏng tang chỉ dài đến đầu gối và những chiếc áo sơ mi mỏng đến nỗi có thể rút qua chiếc nệm cưới của cô. Cô đã mua từ cửa hàng rất nhiều chiếc mũ xinh đẹp có mạng che mặt đến mắt, thân mũ tô điểm bằng những hàng lụa, và một cái mũ không vành mà Derek đã cực kỳ không thích.

“Nó che hết tóc em,” anh phàn nàn trong khi ngả ngón trên giường và quan sát cô đội thử. “Và nó trông thật là cục mịch.”

Sara đang đứng trước gương và cố nhét những lọn tóc ngổ ngược vào bên dưới chiếc mũ. “Vấn đề là tóc em dày quá. Người bán mũ nói nếu em để tóc mái ngang trán và cắt ngắn đuôi tóc thì đội chiếc mũ này sẽ dễ hơn.”

Anh lắc đầu dứt khoát. “Em sẽ không cắt một phần tóc nào.”

Sara thở dài bực mình khi một lọn tóc hạt dẻ tuột ra khỏi chiếc mũ và rơi xuống vai cô. “Tất cả những chiếc mũ mới của em sẽ được giữ chắc hơn nếu tóc em ngắn bớt đi. Madam Lafleur nói em có thể tạo nhiều kiểu hơn với những chiếc mũ và mái tóc ngắn.”

Derek trông thực sự nhợt nhạt. “Nếu em cắt ngắn tóc, anh sẽ sử dụng một cái roi với em.” Bật dậy khỏi giường, anh giật lấy chiếc mũ khó chịu khỏi đầu cô trước khi cô có thời gian phản ứng.

“Giờ thì xem anh đã làm gì này,” cô kêu lên khi tóc cô xòa xuống. “Em đã gần làm xong rồi. Đưa lại cho em cái mũ.” Derek lắc đầu và lùi ra xa, túm chặt cái mũ nhỏ. Sara cố giữ giọng thật nhẹ nhàng. “Cái mũ, làm ơn.”

“Hứa là em sẽ không cắt tóc.”

Sara không thể tin rằng anh lại trở nên kỳ cục như vậy. “Cho dù em cắt, nó sẽ dài trở lại.” Cô tiến lại gần anh và nhanh nhẹn giặt lấy.

Anh giờ thẳng tay lên trên đầu để giữ cái mũ khỏi tằm với của cô. “Hứa đi.” Anh khẳng khái.

“Nếu anh biết cái giá trả cho cái mũ đó, anh sẽ không đối xử thô bạo với nó như thế đâu!”

“Anh sẽ trả gấp một trăm lần để đổi lại lời hứa của em.”

Một nụ cười hoài nghi vụt qua trên môi cô. “Tại sao?” cô hỏi, bối tay vào mớ tóc gọn sóng rối tung. “Về bề ngoài của em quan trọng với anh nhiều vậy sao?”

“Không phải vậy. Chỉ là...” Derek thả chiếc mũ xuống sàn và chậm chạp vòng tay ôm cô. “Anh thích nhìn em tết tóc... và cái cách mà em để vài lọn rơi xuống cổ sau khi em ghim nó lên... và khi em trải chúng ra vào buổi tối, anh biết rằng anh là người đàn ông duy nhất nhìn thấy nó buông dài xuống lưng em. Đó là một phần của em mà chỉ anh mới có thể có.” Anh cười toe toét và nói thêm. “Ngoài một số thứ khác.”

Cô nhìn anh trong một phút, cảm động bởi lời thú nhận của anh. Mặc dù anh không thể nói to lên rằng anh yêu cô, anh đã nói theo rất nhiều cách tinh tế... sự dịu dàng của anh, những lời tán dương cô thường xuyên, lòng bao dung của anh. “Những thứ khác là gì?” cô lẩm bẩm, lùi lại gần giường và ngã người xuống.

Không cần thêm một sự mời gọi nào thêm, Derek lao đến bên cô. Anh cởi cúc áo của cô trong lúc trả lời. “Làn da của em... đặc biệt là ở đây. Trắng và mềm mại như ánh trăng.” Đầu ngón tay anh ngọt ngào di trên bầu ngực của cô. “Và chỗ này... tuyệt đẹp... anh muốn phủ lên chúng bằng kim cương và những nụ hôn...”

“Nụ hôn là đủ,” cô nói gấp gáp.

Derek lật váy cô lên. Hồng cô tự nguyện nâng lên để anh kéo quần lót của cô xuống. Tay anh dịu dàng tìm thấy cô. “Và phần này của em... chỉ của riêng anh.” Đôi lông mi dày của anh rủ xuống, và hơi thở của anh hỗn hển phả vào cổ cô. Anh với tay cởi quần. “Thỉnh thoảng.” Anh thì thầm, “khi anh ở sâu trong em anh có thể cảm nhận em hoàn toàn... và anh vẫn cảm thấy chưa đủ gần. Anh muốn được chia sẻ từng hơi thở với em... từng nhịp đập của trái tim em.”

Sara run lên khi cô cảm thấy anh đột ngột di chuyển vào gần cô, tiến đến lối vào chật chội của cô. Derek ôm mặt cô trong hai bàn tay, miệng anh nóng bỏng trên cổ cô. “Đôi khi,” anh lẩm bẩm. “Anh muốn trừng phạt em một chút.”

“Tại sao?” cô rên lên trước những cú thúc khiêu gợi của anh, đầu cô rơi lại xuống gối. Bàn tay anh ép chặt vào vai cô, giữ cổ nằm im khi anh đẩy vào trung tâm của cô.

“Vì khiến anh muốn em cho đến khi anh nhức nhối. Vì những lúc ban đêm anh tỉnh dậy chỉ để nhìn em ngủ.” Về mặt anh đầy cuồng nhiệt và đam mê phía trên cô, đôi mắt xanh sáng rực. “Anh muốn em nhiều hơn sau mỗi lần ở bên em. Nó như một cơn sốt không bao giờ buông tha anh. Anh không thể ở một mình mà không tự hỏi em đang ở đâu, và bao giờ anh lại có em...” Miệng anh chiếm lấy cô trong một nụ hôn vừa thô bạo vừa ngọt ngào, và cô vội vã mở ra chào đón anh.

Anh chưa bao giờ đòi hỏi như vậy, cơ thể anh cương cứng khi đâm vào cô bằng những cú thúc mạnh mẽ. Cô rúng động và uốn cong người lên để đón nhận anh, căng lên để bắt nhịp với giai điệu gấp gáp của anh, thốn thức với những ham muốn cuồng nhiệt của chính mình. Mạch máu cô chảy điên cuồng, và những cảm xúc vỡ òa khi cô tìm thấy sự giải tỏa. Cô gắng sức đáp trả những nhịp điệu của anh lần nữa và lần nữa, cho đến khi những cơ bắp của cô căng cứng và run rẩy. Anh đưa tay xuống ôm ghì lấy hông cô, kéo cô ép chặt vào anh, đẩy anh chìm sâu hơn vào trong cô. Làn da họ trở nên bóng trượt với những giọt mồ hôi trộn lẫn vào nhau. Sự cọ sát giữa họ trở thành những chuyển động mạnh mẽ và trơn trượt kích thích những cảm xúc biến thành một cơn sóng cuộn cuộn. Ngay lập tức cơn khoái cảm bùng nổ bên trong Sara và cô hét lên bên vai anh. Những cơn sóng đáp trả bên trong cô cuộn chặt quanh anh, và Derek để những đam mê của anh chảy bùng lên mạnh mẽ. Sau đó anh ôm cô thật chặt, bàn tay anh di chuyển nhẹ nhàng lên xuống trên lưng cô. Những lời nói cuộn trào lên trong ngực anh trong khi anh âm thầm đấu tranh lời chứng ra. Sara dường như thấu hiểu, cô ngả đầu vào ngực anh và thở dài. “Không sao,” cô thì thầm. “Chỉ cần cứ ôm em như thế này.”

“Mẹ chưa bao giờ thấy con trông tuyệt đến thế.” Katie thốt lên khi Sara bước vào ngôi nhà nhỏ. Bà giúp Sara cởi chiếc áo choàng lông cao cổ và sờ nhẹ lên ống tay áo dài của chiếc váy mới. “Đúng là loại vải đẹp. Nó sáng lấp lánh như ngọc trai vậy!”

Sara mỉm cười và quay một vòng để chiếc váy lụa kêu sột soạt. “Mẹ có thích không? Con sẽ đặt may ẹ một chiếc giống như thế này.”

Katie ngần ngại nhìn chiếc váy lụa xanh. “Nó có lẽ là hơi quá sang trọng ở Greenwood Corners.”

“Không, nó sẽ hoàn toàn phù hợp để đi lễ nhà thờ vào Chủ nhật.” Sara cười tinh nghịch. “Mẹ có thể ngồi cách bác Kingswood một hai hàng trong chiếc váy này, và bác ấy sẽ thì thầm với mọi người rằng mẹ đã trở thành một ngọn lửa xanh chói lọi y như con gái mẹ!”

Katie cào cào vào mái tóc trắng với vẻ bối rối. “Nếu một chiếc váy không thuyết phục mọi người là mẹ biến thành một ngọn lửa xanh thì ngôi nhà mới sẽ chắc chắn làm được điều đó!”

Sara mỉm cười khi nghe đến đó và nhớ lại Derek đã mất cả một buổi chiều để thuyết phục cha mẹ cô chấp nhận món quà là một ngôi nhà mới. Rốt cuộc anh cũng thành công nhờ vào sự khéo léo và cả cố chấp. Anh hài lòng nói với Isaac và Katie, “Cha mẹ có thể lựa chọn địa điểm, ở đây hoặc là Luân Đôn.” Buổi chiều hôm sau họ đã bắt đầu thảo luận với vị kiến trúc sư ưa thích của Derek - Graham Gronow. Gronow đã thiết kế một ngôi nhà theo kiến trúc George* cổ điển và xinh đẹp với diện tích rộng rãi. Với địa điểm xây dựng được lựa chọn là một khu vực gần với trung tâm của làng, ngôi nhà đã trở thành một chủ đề bàn tán của tất cả mọi người ở Greenwood Corners. Katie đã nhớ nói với Sara rằng bà nghĩ Derek đã cố tình đảm bảo rằng ngôi nhà sẽ lớn hơn dinh thự của nhà Kingswood. Sara không tranh cãi nhưng biết rõ rằng anh không bận tâm đến những hành vi kiêu như vậy.

(*George: kiến trúc thời những vua Goerge của Anh giai đoạn 1714-1830)

“Derek định thuê một người nấu ăn và một người làm vườn cho cha mẹ,” Sara nói trong lúc đi theo mẹ cô vào bếp. “Con đã nói với anh ấy rằng có thể mẹ muốn thuê ai đó quen thuộc ở trong làng. Nếu không, chúng con sẽ gửi ai đó đến từ Luân Đôn.”

“Thiên đường trên cao,” Katie kêu lên. “Hãy nói với cậu Craven của con là chúng ta không cần thuê người giúp việc.”

“Nhưng mẹ rất cần,” Sara tranh luận. “Nhất là những ngày bệnh khớp của Papa quá nặng để làm việc ở ngoài. Và bây giờ con không thể giúp mẹ việc nhà, mẹ sẽ cần người giúp, và còn có thể mang ẹ một tách trà vào buổi chiều. Mẹ không thích như vậy sao?”

“Sara, cả làng đang cho rằng chúng ta đang lên mặt. Bác Hodges bảo đầu bác ấy quay mòng mòng mỗi khi bác ấy nghĩ đến việc chúng ta sống ở một ngôi nhà mới. Chúng ta đã ở đây bốn mươi năm, và không bao giờ nghĩ sẽ rời khỏi.”

Sara mỉm cười. “Mọi người sẽ hiểu là không phải mẹ hay Papa đang lên mặt. Bác Hodges cũng sẽ làm quen với ý nghĩ cha mẹ sống ở một ngôi nhà khác, cũng như những người khác ở Greenwood Corners. Ngôi nhà này quá cũ và nhỏ, và khi trời mưa mái nhà có rất nhiều lỗ dột mà con không thể đếm hết. Mẹ có thể chuẩn bị tinh thần ột sự ngạc nhiên khác, vì hôm qua con đã nói với Derek rằng con muốn cha mẹ đến thăm chúng con ở Luân Đôn. Anh ấy sắp trang bị cho cha mẹ một cỗ xe, ngựa, và một người lái xe để cha mẹ có thể đi chơi bất kỳ lúc nào cha mẹ muốn.”

“Ôi chào.” Katie lún xuống chiếc ghế trong nhà bếp. “Tưởng tượng xem Eppie tội nghiệp ở chung chuồng bên cạnh một cặp tuần mã lông màu nâu hạt dẻ!”

“Làm quen với giống nòi cao hơn sẽ tốt cho nó.”

Họ cùng cười nhưng rồi vẻ mặt của Katie thay đổi. Giọng bà đột nhiên chứa đầy sự quan tâm của một bà mẹ. “Dạo này con sống như thế nào hả Sara? Mẹ không thể không lo lắng suốt khi nghĩ đến việc con sống với cậu ta ở... nơi đó.”

“‘Nơi đó’ là một sông bạc,” Sara nói tỉnh bơ. “và con sống hoàn toàn thoải mái ở đó. Nhưng để mẹ đỡ lo lắng hơn, ngôi nhà sẽ hoàn thành sớm và con sẽ sống trong một ngôi nhà đúng nghĩa.”

Họ bắt đầu chuẩn bị một khay trà trong khi nói chuyện, những thói quen ngày thường khiến cuộc nói chuyện trở nên dễ dàng hơn.

“Thế còn cậu Craven?” Katie hỏi. “Cậu ấy là người chồng kiểu như thế nào?”

Một vẻ hài hước hiện lên trên mặt Sara. “Khác thường là cách tốt nhất để nói về anh ấy.” Cô tỉ mỉ đóng đúng một thìa lá trà vào bình trà sứ màu vàng. “Derek là một người đàn ông phức tạp. Anh ấy không ngại trước bất cứ việc gì... ngoại trừ đối diện với cảm xúc của riêng anh ấy. Anh ấy không thể thừa nhận là yêu con, nhưng nhiều khi con thấy điều đó trên mặt anh ấy, và cứ như là những từ ngữ đang cố gắng bùng nổ ra.”

Katie trông hoang mang. “Sara, liệu giữa hai con có điểm tương đồng nào không? Điểm nào đó mà hai con giống nhau?”

“Có, nhưng rất khó để giải thích.” Sara trầm tư mỉm cười. “Theo cách riêng chúng con đối lập nhau, nhưng không hiểu sao chúng con lại rất hợp nhau. Con chắc chắn là một cuộc hôn nhân thông thường không hề phù hợp với cả hai bọn con. Chúng con thường ở bên nhau nhưng chúng con có những sở thích riêng. Con thích những cuốn sách và việc viết lách, Derek bận rộn với câu lạc bộ và những công việc bí mật của anh ấy – “

“Những công việc bí mật?”

“Ồ, đó là một sự ngạc nhiên không dứt, luôn có rất nhiều loại người đến gặp anh ấy. Có khi con thấy anh ấy nói chuyện với những thằng bé lang thang hoặc những người vô gia cư ngay trên phố, và ngay sau đó lại chuyện trò với một vị đại sứ của Pháp!”

Katie lắc đầu kinh ngạc. “Mẹ bắt đầu hiểu con nói ‘phức tạp’ là có ý gì.”

Sara ngần ngừ rồi sau đó đặt chiếc thìa và hộp đựng trà xuống. “Con sẽ kể với mẹ vài chuyện, nhưng mẹ nhất thiết không được để nó lọt qua những bức tường này, không thì Derek sẽ lấy đầu con. Một ngày, con tình cờ phát hiện những biên lai và biên nhận của những hội từ thiện trong ngăn kéo bàn của anh ấy. Con không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy những con số trên đó. Anh ấy đã trao cho trường học, trại trẻ mồ côi và bệnh viện những số tiền khổng lồ, đó là chưa kể đến những số tiền được sử dụng để gây ra những tác động về mặt chính trị.”

“Con có hỏi cậu ta về chuyện đó không?”

“Tất nhiên! Con hỏi anh ấy tại sao lại bí mật làm những việc đó, và cố tình để mọi người nghĩ rằng anh ấy không quan tâm đến ai ngoài chính mình, dường như là anh ấy muốn mọi người có ấn tượng xấu về mình. Giả như họ biết anh ấy đã làm việc tốt nhiều đến như thế nào...”

Katie say sưa nhồm người về phía trước. “Cậu ấy nói gì?”

“Anh ấy cười và nói rằng nếu mọi người biết chuyện đóng góp từ thiện, cho dù số tiền lớn hay nhỏ, họ sẽ tuyên bố rằng anh ấy đang cố gắng đánh bóng tiếng tăm của mình. Cũng có lần, anh ấy nói việc đưa tiền cho trại trẻ mồ côi chỉ là vì muốn mọi người nghĩ tốt về anh ấy. Anh ấy bảo mình đã làm nhiều việc tàn tệ nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào có thể làm, và bây giờ anh ấy có thể làm bất cứ điều gì mình muốn mà cóc... ơ... không phải để ý xem người khác nói gì. Anh ấy nói anh ấy có quyền có bí mật riêng, và vì vậy vợ anh ấy cũng phải nghe theo mà không kể với ai.” Cô nhướn mày vẻ quan trọng. “Giờ thì mẹ nghĩ gì về chuyện đó?”

Katie đang nhăn nhó. “Cậu ấy khá là lạ lùng, nếu con hỏi mẹ.”

Sara cảm thấy một tiếng cười sáng khoái vỡ ra từ bên trong cô. “Từ những gì con có thể nói, mọi người cho là Derek và con đã trở thành một đôi lạ lùng.”

“Người trong làng cũng nghĩ vậy,” Katie nói tuột ra, và Sara phá lên cười lên nữa.

Không nghi ngờ gì là giới thượng lưu sẽ tỏ vẻ khinh khi nếu vợ chồng Craven tìm cách để tranh thủ sự tiếp nhận của họ. Vì không ai trong hai người họ có một chút dòng máu quý tộc nào. Không có tước hiệu gia

tộc, không có chiến tích trong lịch sử... không có gì ngoài một tài sản khổng lồ chứng mất tạo nên nhờ thói quen đam mê cờ bạc của những người đàn ông giàu có. Tuy nhiên, gia đình Craven lại thể hiện rất ít quan tâm đến sự chấp thuận mà rất nhiều người đang cân nhắc trao cho họ qua việc hiếm khi xuất hiện. Và như Derek bình phẩm một cách thô lỗ nhưng chính xác là, tiền bạc là một chất bôi trơn tuyệt hảo để dành được sự chấp nhận của xã hội. Nhưng trong khi xã hội thượng lưu ban cho họ sự chấp nhận miễn cưỡng để lọt vào tầng lớp cao quý của bọn họ, thì báo chí lại công khai thể hiện sự hâm mộ với nhà Craven.

Điều đó khiến mọi người ngạc nhiên, bao gồm chính cả đôi uyên ương nổi tiếng đó. “Cuối cùng thì cũng đến cái ngày mà ngay cả lợn cũng biết bay,” tạp chí Times chua ngoa đưa tin, “và một anh chàng khu đông và một cô gái thôn quê đã trở thành trung tâm điểm của sự chú ý ở Luân Đôn.”

Đầu tiên Derek cũng bất ngờ và sau đó nhăn nhó cam chịu những tiếng rì rầm nho nhỏ do họ gây ra bất cứ khi nào họ xuất hiện trước bàn dân thiên hạ. “Tháng tới họ sẽ chuyển chú ý đến những người khác,” anh trấn an Sara. “Chúng ta chỉ là sự tò mò nhất thời.”

Điều anh không mong đợi là sự thích thú của mọi người chính là một đôi bình dân lại đang sống như hoàng gia. Họ được gán cho là ‘làn gió mới’ hay ‘người mới nổi’. George Cruikshank đã vẽ một bức tranh biếm họa miên tả họ như là một tầng lớp giàu có mới phát đang cố gắng mô phỏng những phong thái tinh tế của giới quý tộc. Nhà Craven như là một cửa sổ qua đó những người bình dân có thể quan sát cuộc sống của tầng lớp thượng lưu và mơ tưởng họ ở vào một vị trí như vậy.

Sự thích thú thậm chí còn được tăng thêm khi mọi người biết rằng Sara là tác giả giấu mặt của Mathilda. Có những cuộc bàn tán suy luận ở những quán cà phê hoặc tiệm rượu trong khắp thành phố về việc liệu bà Craven có phải là Mathilda cải trang. Sara đã nghe thấy tên Mathilda được gọi to từ một đám đông đang quan sát những người đến nhà hát khi họ tham gia một tác phẩm ở nhà hát Drury Lane.

“Quay ra đây nào, Mathilda!” một người đàn ông gọi khi cô bước ra từ cỗ xe. “Hãy cho chúng tôi xem mặt!” Khi Sara kinh ngạc liếc về phía anh ta, thì một tràng những tiếng reo hò phấn khích vang lên từ đám đông. “Mathilda! Em có đáng đáp thật đáng yêu, em yêu dấu à!”

“Hãy cho chúng tôi xem mặt!” Derek lau bầu trong khi hộ tống Sara bước lên thềm cửa. “Chẳng mấy chốc em sẽ bị tuyên bố là tài sản công cộng.”

Sara bắt đầu cười lớn. “Em nghĩ họ chỉ muốn tin là có một Mathilda ở đâu đó.”

Trước khi đi đến ngăn ngồi của mình, họ thông thả trao đổi vài câu chuyện xã giao với vô số những người quen biết cứ vây lấy họ. Những người chồng giờ chắc rằng Derek sẽ không leo lên giường của vợ mình nữa đã bắt đầu đối xử với anh bằng thái độ dễ chịu nhưng vẫn thận trọng. Những người Sara gần như không biết hoặc chưa gặp bao giờ đặc biệt lưu tâm ve vãn quanh cô. Những anh chàng bảnh chọe và những người nước ngoài có giọng nói mượt mà thay nhau đặt liên tiếp những nụ hôn lên tay cô, cùng lúc cô chìm ngấm trong những lời khen ngợi tóc của cô, chiếc váy của cô, và sắc đẹp của cô. Hầu hết họ đều đáng trọng... ngoại trừ một giọng nói đều đặn xác xược đã quá quen thuộc.

“Chết tiệt con mắt của tôi nếu đó không phải là Mathilda!”

Sara cảnh giác quay lại đối diện với nụ cười trơ tráo của Ivo Jenner. “Ông Jenner,” cô nói và gật đầu lịch sự chào hỏi anh ta.

Ánh mắt ranh mãnh của anh ta lướt khắp người cô. “Em thật nhỏ bé và ấm áp đến lạ lùng. Crawen là một tên con hoang may mắn khi có em trên giường của hắn hằng đêm. Hắn ta không xứng đáng với một cô vợ xinh xắn như em.”

“Anh Craven là một người chồng mẫu mực,” cô vừa lẩm bẩm vừa tìm cách tránh xa anh ta.

“Một quý ông khoe mẽ lẻo lét, chồng em đấy,” Jenner chế giễu. “Nói với anh ta anh ta chẳng là gì cả mà chỉ là một tên con hoang của khu đông bộ đồ - “

“Nếu ông không đi luôn bây giờ,” Sara ngắt lời, “ông sẽ có cơ hội tự nói với anh ấy.”

Jenner dõi theo ánh mắt cô, nụ cười đều đặn của hắn mở rộng hơn khi nhìn thấy Derek hùng hổ len qua đám đông tiến về phía họ. Khi anh đến nơi, Jenner đã tan biến vào đám đông.

Derek nắm chặt cánh tay của Sara. “Hắn đã nói gì với em?”

Cô chớp mắt liên tục vì ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói gay gắt của anh. “Không có gì quan trọng.”

“Nói anh nghe.”

“Không có gì,” cô nói và nhăn nhó vì đau. Cô vịn vẹo dứt ra khỏi anh. “Derek... làm ơn, đừng gây sự chú ý.”

Anh dường như không nghe cô nói. Ánh mắt anh gắn chặt vào bóng dáng đang rút lui của Jenner. “Anh sẽ dạy cho gã con hoang dặt dẹo đó một bài học nếu hắn còn đặt một ngón tay đáng nguyên rửa đó lên những gì thuộc về anh,” anh gầm gừ.

Môi Sara siết chặt lại vì giận dữ. Anh đang cư xử như một con chó đánh nhau vì một khúc xương. Cô hiểu tại sao Jenner luôn luôn dễ dàng chọc tức anh như vậy – vẻ nghênh ngang vênh vác của Jenner nhắc nhở Derek về quá khứ của chính anh. “Em không phải tài sản của anh,” cô nói.

Mặc dù giọng nói Sara vẫn nhẹ nhàng như mọi khi, nhưng có một chút lạnh lẽo trong đó khiến Derek nổi da gà. Anh gay gắt nhìn cô. Cô chưa bao giờ nói giọng đó với anh, và anh không thích nó chút nào. “Chết tiệt nếu em không phải,” anh nói cộc lốc về thách thức cô dám tranh cãi.

Cô quay quắt đi khỏi anh. “Em muốn đến chỗ ngồi của chúng ta bây giờ.”

Trong suốt phần còn lại của buổi tối Derek tức điên lên vì thái độ chống đối của cô. Cô hoàn toàn phớt lờ anh và tập trung toàn bộ chú ý vào vở kịch. Rõ ràng anh đã làm phật lòng cô. Thái độ lãnh đạm của Sara là sự trừng phạt tệ hơn bất cứ sự tranh cãi nào. Anh gồng mình để ra vẻ lạnh lùng giống như cô. Nếu cô hy vọng móc ra một lời xin lỗi của anh thì phải đợi cho đến khi quỷ dữ đui mù. Cô là của anh – anh hoàn toàn có quyền bảo vệ cô trước sự ve vãn của những gã cặn bã như Ivo Jenner!

Sau khi họ về nhà và đi ngủ, mỗi người họ nằm một bên giường. Đây là đêm đầu tiên kể từ khi cưới mà họ không ân ái. Derek thấy nhức nhối khi cảm nhận thấy cơ thể mềm mại của cô ngay gần bên, ham muốn cô ghê gớm và hơn cả là, khao khát những tình cảm âu yếm của cô. Sáng hôm sau anh vô cùng nhẹ nhõm khi Sara thức dậy trong tâm trạng vui vẻ bình thường và dường như đã quên mất đêm hôm trước.

Derek lười biếng nằm trong bồn tắm trong khi cô ngồi trong một chiếc ghế gần đó và đọc tin tức hàng ngày cho anh nghe. Tờ báo Times đã mô tả chi tiết về chiếc váy màu ngà của Sara cùng với viên kim cương xanh 5 cara, thuật lại những ý kiến của vợ chồng Craven về vở kịch, và những suy đoán về việc liệu có phải Derek thực sự là một ‘kẻ phóng đảng đã hoàn lương.’

“Không có một từ nào là thật, ngoại trừ đoạn mà họ nói rằng em thật lộng lẫy.” Derek nói.

“Cám ơn, quý ngài tốt bụng.” Sara đặt tờ báo xuống và lấy tay nghịch nghịch một bàn chân đầy xà phòng gác trên mép bồn tắm. Cô nghịch ngợm vịn vẹo ngón chân cái của anh. “Thế còn đoạn nói rằng anh đã hoàn lương?”

“Không hề. Anh vẫn làm mọi điều anh thường làm... trừ việc là bây giờ với riêng mình em.”

“Và khá là ấn tượng,” cô bên lên trả lời.

Anh thích như thế, cô có thể nhận ra. Đôi mắt anh sáng lên và anh rứt chân xuống hẳn bồn tắm. “Nước vẫn còn nóng,” anh nói và khua tay về mời gọi.

Cô mỉm cười và lắc đầu. “Không.”

Anh trượt thấp hơn vào làn nước và nhìn cô ra điều đứng đắn. “Anh cần giúp tắm táp, có một chỗ anh không thể với tới được.”

“Ở đâu?”

“Lại đây và anh sẽ chỉ cho em.”

Không thể cưỡng lại sự mời mọc tinh quái của anh, Sara từ bỏ. Cô đứng dậy và thả chiếc áo choàng cùng chiếc váy ngủ xuống sàn nhà ướt, mặt cô đỏ bừng trước ánh mắt thích thú của anh. Cô cẩn thận bước vào trong bồn. Derek với tay lên đỡ cô nhẹ nhàng chìm xuống làn nước ấm. Cô rung mình khi cảm nhận được

anh bên dưới cô, trơn tuột và mạnh mẽ, hai cánh tay và đôi chân rắn chắc của anh cuốn quanh cô. Mái tóc đen của anh lấp lánh những giọt nước lấp lánh.

“Xà phòng đâu rồi?” cô hỏi trong lúc gạt một đám bọt trên cằm anh.

“Anh đánh rơi nó rồi.” Anh nuối tiếc nói và kéo tay cô xuống làn nước mờ mờ. “Em phải tìm nó thôi.”

Cô khúc khích cười và té nước vào anh. Những vũng nước lênh láng trên sàn nhà khi họ chơi đùa. Vòng đôi tay ướt sũng quanh cổ anh, cô đặt một nụ hôn ướt át lên môi anh và thì thầm. “Em e rằng em không thể tìm thấy xà phòng,” cơ thể cô dần dần áp sát vào anh.

“Tiếp tục tìm đi,” anh khuyến khích và tìm miệng cô ột nụ hôn khác.

Trong những lúc một mình, Derek thừa nhận với chính mình rằng tất cả những điều Lily Raiford tuyên bố về hôn nhân đều là thật. Những niềm vui tuyệt vời mà nó mang lại thật choáng ngợp. Anh luôn có vợ mình kề sát bên, sự hiện diện nhỏ bé của cô khiến ngôi nhà anh ấm áp, khi họ xuất hiện trước đám đông bàn tay cô đặt trên khuỷu tay anh, hương thơm của mùi nước hoa cô dùng thoang thoảng vẳng vát quanh anh những lúc họ không ở gần nhau. Anh biết là anh không bao giờ có thể mệt mỏi vì cô, vì cô đã trở thành quan trọng đối với anh y như là không khí anh đang hít thở. Và chính vì thế mà anh thấy mình như một kẻ giả tạo khi đặt những chiếc hôn phớt nhẹ lên trán cô. Giống như là anh được đưa ột bộ quần áo đẹp nhưng không vừa vặn. Anh tự nhận thấy mình hay chăm chú quan sát Sara, để tìm xem có điểm nào cho thấy rằng anh đã phạm phải sai lầm. Anh không phải là ngốc để cho là mình đang cư xử như hầu hết những người chồng thông thường – cho dù ở bất kỳ phương diện nào. Nhưng cô chỉ cho anh đôi chút chỉ dẫn quý báu, còn lại anh phải dò dẫm từng bước một trên con đường dài và xa lạ. Derek thường cảm thấy có một cảm giác lo lắng sâu xa, cứ như là có vài món nợ khổng lồ và vô hình đang dần chất đống lên anh. Đôi khi cũng có những lúc anh bức bối khi nhận ra rằng cô đã trở thành nguồn vui bất tận, là sự an ủi và là bến đỗ yên bình của anh. Cô là người đầu tiên mà anh cần đến. Anh đã mất toàn bộ tự do của mình theo cách mà anh không thể nghĩ là có thể, gắn chặt vào tình yêu của cô một cách bền vững hơn bất cứ xiềng xích nào.

Thiếu vắng sự có mặt của Derek trên giường lúc sáng sớm, Sara đi xuống tầng dưới và thấy anh ở một mình trong sòng bạc chính. Căn phòng trở nên yên tĩnh và vắng vẻ kỳ lạ khi không có những đám đông khách khứa và nhân viên. Derek đang ngồi trong bàn làm việc ở góc phòng của Worthy với những lá bài được xếp từng hàng kỹ lưỡng và úp xuống cho thấy mặt sau sáng bóng. Cảm nhận được sự hiện diện của cô, anh liếc cô qua vai với một tiếng lẩm bầm vô nghĩa.

“Anh đang làm gì thế?” Sara vừa hỏi vừa ngáp rồi cuộn mình vào một chiếc ghế gần đó.

“Worthy cho rằng một trong những người chia bài của chúng ta đang lừa đảo. Anh muốn xem lại những lá bài anh ta sẽ sử dụng tối nay, để chắc chắn.” Miệng Derek mím lại bức tức khi anh chỉ vào một dấu vết mờ mờ. “Đó là một bộ bài đã bị đánh dấu mà anh vừa tìm ra.”

Sara không hiểu. Cô đã từng xem tất cả những quy định chặt chẽ ở bàn đánh bài, một trong những quy định đó là sử dụng những cỗ bài mới hoàn toàn khi bắt đầu chơi. “Làm sao người chia bài có thể đánh dấu lên những lá bài? Không có thời gian và cũng không có cơ hội... không phải sao?”

“Chỉ cho anh lá nào là lá bài Queen.”

Cô liếc mắt trên những mặt sau của lá bài. “Em không thể. Trông chúng giống hệt nhau.”

“Không, chúng không hề giống nhau. Anh vừa đánh dấu lá bài Queen.” Derek nhặt một lá bài và chỉ cho cô thấy một vết khía nhỏ tí hầu như không thể nhận ra mà anh đã tạo ra bằng cạnh móng tay cái. “Có rất nhiều cách để đánh dấu. Ta cũng có thể chấm mực vào đầu ngón tay và để lại một vết mờ. Để tìm ra lá bài đó ta chỉ cần nghiêng lá bài một chút hoặc để một mẫu gương trong ống tay áo.”

“Gương?” cô ngạc nhiên.

Anh gạt đầu và tiếp tục chơi với những lá bài. “nếu cỗ bài đã được đánh dấu khéo léo, em có thể giả vờ tráo bài và quan sát đằng sau. Sau đó dần thành hàng thẳng hoặc trải ra để tìm.” Những lá bài nhảy múa

trên tay anh khi anh xáo bài lần nữa. “Đây cũng là một cách chia bài... nhưng phải thao tác nhịp nhàng, và việc đó phải được luyện tập trước một cái gương.” Những lá bài chảy thành dòng trong tay anh. Anh cảm chúng lỏng lẻo, những ngón tay dài khéo léo và linh hoạt cho đến khi cổ bài tạo thành hình một cây cầu, một thác nước, và một cái quạt xòe ra.

Cô nhìn đầy thán phục. Mặc dù cô đã quan sát những người chia bài trong câu lạc bộ khéo léo như thế nào, nhưng không ai xử lý những quân bài dễ dàng như anh. Điều đó, cùng với khả năng tuyệt vời với những con số của anh, sẽ khiến anh trở thành một đối thủ vô địch. “Tại sao anh không bao giờ chơi?” cô hỏi. “Em chưa bao giờ thấy anh chơi với Ngài Raiford hay với những người bạn khác. Có phải là anh biết rằng anh sẽ luôn thắng?”

Derek nhún vai. “Đó là một nguyên nhân.” Anh nói không hề tự phụ. “Nguyên nhân khác là anh không thích cờ bạc.”

“Anh không thích?”

“Chưa bao giờ.”

“Nhưng làm sao mà anh có thể giỏi được một thứ mà anh không thích?”

“Giờ thì có một thắc mắc cơ đấy,” anh nói và cười dịu dàng, đặt những lá bài sang một bên. Anh đưa cô đến bàn chơi súc sắc và ôm lấy hông nhắc cô lên. Cô ngồi trên mép bàn, hai đầu gối bị tách ra khi anh chen vào giữa. Derek nghiêng về phía trước, miệng anh ăm ắp và dịu dàng. “Việc đó không giống việc viết lách của em, cưng à. Khi em ngồi vào bàn, em đặt trái tim và tâm trí mình vào việc đó, và nó khiến em vui thích. Nhưng chơi bài chỉ là những thao tác. Em có thể học cách làm một cách máy móc. Em không thể thích thú với điều gì mà không hề đòi hỏi trái tim em một chút xíu nào.”

Sara vuốt mái tóc đen. “Vậy em có chỗ đứng nào trong trái tim anh không?” Ngay sau khi dứt lời, cô đã hối hận vì đã hỏi. Cô đã tự hứa với mình là sẽ không thúc ép anh, không đòi hỏi những thứ anh chưa sẵn sàng trao tặng.

Đôi mắt Derek trở thành một màu xanh lục tối tối khi anh nhìn cô không chớp mắt. Anh ngả người về trước và môi anh tìm thấy cô, nhen lên trong cô một luồng hơi ấm mà nhanh chóng biến thành một ngọn lửa cháy rực. Sara rung mình khi cô cảm thấy anh đang nâng vấy cô lên đến eo. Anh chen vào giữa hai đầu gối đang mở ra của cô. Họ hôn nhau cuồng nhiệt, quờ quạng dưới những lớp quần áo ngăn cản, cuống quýt giật những chiếc khuy trong sự gấp rút rút dữ dội.

Sara thở dốc khi cô cảm thấy da thịt nóng bỏng và quen thuộc của anh cọ vào cơ thể cô. “Không phải ở đây... Có người sẽ nhìn thấy...”

“Họ đều đã đi rồi.” Anh dịu dàng cắn vào cổ cô.

“Nhưng chúng ta không thể...”

“Bây giờ,” anh nhất quyết và kéo đầu cô ngả vào vai anh khi anh chiếm lấy cô ngay trên bàn súc sắc và khiến cô run lên với những khoái cảm không thể kìm chế.

Sara đang ở một mình trong phòng riêng phía trên sòng bạc và ngắm nhìn mình trước một chiếc gương dài đặt trong phòng ngủ. Cô đang chuẩn bị để tham gia bữa tối mừng sinh nhật của Henry – người em trai mười bảy tuổi của Alex Raiford. Trong những dịp riêng tư như thế này họ thường vui vẻ quây quần thân mật với gia đình Raiford. Cô biết rằng buổi tối nay sẽ tràn ngập niềm vui và tiếng cười. Derek đã đi giúp Alex chuyển món quà sinh nhật cho Henry, một con tuần mã thuần chủng đến Swans’ Court trước khi cậu bé về nhà từ Eton.

Sara vuốt thẳng chiếc váy nhung xanh lá cây, sâu cổ và gây ấn tượng bởi sự đơn giản của nó, chiếc váy chỉ được tô điểm bởi sáu chiếc móc gài bằng vàng để nối hai vạt áo với nhau. Sara đeo thêm một chiếc vòng cổ Derek đã tặng cô để kỷ niệm tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân của họ, một chiếc vòng lồng lẩy bằng kim cương điểm ngọc lục bảo gắn trên một sợi dây chuyền vàng cầu kỳ trước ngực cô. Thán phục chiếc vòng tỏa sáng trong gương, Sara mỉm cười và xoay người để nhìn nó từ một góc khác.

Đột nhiên trái tim cô ngừng đập.

Quay phắt người lại, Sara mở to mắt nhìn chăm chăm vào người đàn bà tóc vàng đang chìa thẳng một khẩu súng vào cô.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Khuôn mặt của Quý bà Joyce Ashby cứng ngắc với đôi mắt rục lên vẻ điên rồ và căm ghét. Sara là người nói trước, cô ngạc nhiên khi nghe giọng nói bình tĩnh của chính mình. “Bà phải lên đây bằng lối vào bí mật.”

“Ta biết nó lâu rồi, từ trước khi cô gặp anh ấy,” Joyce cười mỉa mai và ánh mắt giạt đến chiếc giường khung mạ vàng khổng lồ. “Ta đã nằm bên anh ấy trên chiếc giường đó vô số lần. Chúng ta cực kỳ hợp nhau. Chúng ta làm những việc chưa hề có trước đây. Cấm động đây.” Cô ta siết chặt tay trên khẩu súng.

Sara há hốc miệng. “Bà muốn gì?”

“Ta muốn thử nhìn người đàn bà mà anh ấy lấy làm vợ.” Joyce khinh khỉnh mỉm cười. “Bao phủ trong nhung lụa và châu báu... làm như là điều đó có thể lừa gạt người khác rằng cô là một quý bà thực sự.”

“Một quý bà như bà sao?”

Joyce lờ đi lời khích tướng và hau háu nhìn chiếc vòng cổ tỏa sáng trên làn da trắng ngà của Sara. “Những viên ngọc đó có màu y như màu mắt anh ấy. Không ai khác có một đôi mắt như vậy.” Cô ta nhìn Sara trừng trừng giận dữ. “Ta bảo đừng cử động!”

Sara dừng khựng lại trong lúc đang nhích lại gần sợi dây để rung chuông gọi đầy tớ.

“Cô chắc phải tự mãn với chính mình,” Joyce nói, “tự ngắm nhìn mình trong chiếc váy đẹp đẽ, với chiếc nhẫn của anh ấy trên tay. Cô nghĩ rằng cô có điều mà ta thèm muốn nhất. Cô tưởng rằng anh ấy thuộc về cô. Nhưng cuộc hôn nhân của cô chẳng có nghĩa lý gì. Anh ấy thuộc về ta. Ta đã đặt dấu ấn của mình lên anh ấy.”

“Anh ấy không muốn bà,” Sara thì thầm, đôi mắt cô gắn chặt vào khuôn mặt đầy thù hận của Joyce.

“Cô nàng quê mùa ngốc nghếch! Cô thực nghĩ là cô có được gì từ anh ấy hơn hàng trăm người đàn bà khác có thể khoác lác sao? Ta biết anh ấy đến từng chân tơ kẽ tóc giống như cô. Ta biết từng sợi lông trên ngực anh ấy, mùi vị của làn da anh ấy. Bàn tay ta đã cảm nhận những vết sẹo và những cơ bắp trên lưng anh ấy chuyển động. Ta biết cảm giác có anh ấy ở trong ta là như thế nào... cách anh ấy chuyển động... chậm và sâu... ngay trước khi anh ấy đạt đỉnh.” Joyce mơ màng. “Một người tình tuyệt vời, tên chồng khốn khiếp của cô. Không người đàn ông nào trên thế giới này hiểu rõ thân hình phụ nữ như anh ấy. Một con thú to lớn và gọi tình, không có lương tâm và không ngần ngại. Anh ấy là một nửa hoàn hảo của ta – và anh ấy biết như vậy.”

Sara bất ngờ lao đến cái dây chuông và giật mạnh, nín thở chờ đợi tiếng súng nổ. Nhưng Joyce không bắn. Sara run rẩy và mặt trắng bệch đối diện với cô ta. “Sẽ có người lên đây ngay bây giờ. Tôi khuyên bà nên đi ngay, bà Ashby.”

Joyce nhìn cô đầy khinh thường. “Cô đúng là một người nực cười.” Cô ta thò tay ra và cố tình gạt đổ chiếc đèn dầu để trên tủ.

Sara thốt lên một tiếng kinh hoàng khi chao đèn vỡ tan và vũng dầu cháy bùng lên. Đám lửa ngay tức thì lan ra xung quanh, ngọn lửa nhanh chóng bén vào thảm sàn, đồ gỗ và rèm cửa. “Chúa ơi!”

Ánh sáng vàng và đỏ hung dữ và ác liệt lập lòe trên mặt Joyce. “Cô có thể chết bởi khói và lửa,” ả nói với giọng khàn khàn, “hoặc là một viên đạn. Hay là... cô có thể lựa chọn làm theo chính xác những gì ta nói.”

Derek và Alex đang ở cách phố St. James vài con phố và họ bắt đầu nhận ra có gì đó tồi tệ đang xảy ra. Chuông kêu inh ỏi. Xe, ngựa và người đi đường bu kín con phố. Ánh lửa đỏ mịt mù phát ra từ một đám cháy nào đó chiếu sáng một góc trời. “Cháy,” Alex nói cụt lủn và chăm chú nhìn ra từ cửa sổ của cỗ xe.

“Ở đâu,” Một cảm giác lạnh lẽo chạy lên rồi tụ lại khiến Derek thót cả bụng. Cỗ xe vất vả nhích từng chút một trong lúc người đánh xe cố gắng tìm đường đi qua những con phố đông nghịt. Giác quan từ sáu trước giờ luôn chính xác của anh đang rung lên cảnh báo một thảm họa. “Đó là câu lạc bộ,” anh nghe chính mình nói.

“Mình không thể chắc chắn.” Giọng Alex bình tĩnh, cố không để lộ những lo lắng mà anh đang cảm thấy. Nhưng một tay anh siết tấm rèm cửa chặt đến nỗi những mũi chỉ trên tấm vải bắt đầu bục ra.

Lầm bầm chửi thề, Derek mở cửa xe và nhảy xuống. Chiếc xe di chuyển chậm đến mức đi bộ còn nhanh hơn. Anh lao qua đám đông đang tụ tập lại để xem đám cháy. “Craven!” Anh nghe thấy tiếng Alex với theo đằng sau một đoạn. Anh không dừng lại. Những tiếng chuông rền rĩ tràn ngập tai anh và dội lại nghe như những tiếng đổ vỡ ầm ầm vang như sấm nổ. Đó không thể là câu lạc bộ của anh. Không thể sau khi anh đã đánh đổi bằng nhiều năm trời lao động, trộm cắp và chịu đựng khốn khổ vì nó. Anh đã tạo ra nó bằng chính mồ hôi và nước mắt, với cả những mảnh linh hồn của anh. Chúa ơi, để rồi nhìn nó biến mất trong khói lửa và tro tàn...

Derek rẽ qua góc đường và rên lên. Cả câu lạc bộ đang náo loạn. Lửa cháy lan tràn khắp nơi; bầu trời, không khí, ngay cả mặt đất cũng dường như rung chuyển. Derek loạng choạng tiến đến gần và giương mắt nhìn những giấc mơ của mình lụi tàn trong ngọn lửa ác nghiệt. Anh lặng câm, hít thở và nuốt nghẹn trong khi cố gắng để hiểu điều gì đang xảy ra. Dần dần anh nhận ra những khuôn mặt quen trong đám đông hoảng loạn. Monsieur Labarge ngồi trên vỉa hè, lặng người nắm chặt một chiếc nôi đồng mà chắc hẳn ông đã ôm theo từ bếp, quá kinh hoàng để nghĩ đến chuyện đặt nó xuống. Gill đang đứng cùng những cô gái ở nhà chứa, một số người trong bọn họ giận dữ, một số đang khóc lóc.

Worthy đang đứng lẫn đó, ánh lửa phản chiếu trên cặp kính của ông. Mồ hôi chảy ròng ròng xuống má. Ông quay lại và nhìn thấy Derek. Mặt ông co rúm lại. Ông lao đảo đi về phía anh, khi ông nói anh hầu như không nhận ra giọng của ông. “Ông Craven... lửa lan quá nhanh. Họ không thể làm gì được. Tất cả đã mất rồi.”

“Nó bắt đầu như thế nào?” Giọng Derek khản đục.

Worthy bỏ kính ra và lau mặt bằng một chiếc khăn tay. Mất một lúc lâu ông mới trả lời được, từng từ như bị mắc nghẹn. “Nó bắt đầu từ tầng trên. Từ khu ở riêng.”

Derek ngậy ra nhìn ông.

Hai cảnh sát lướt qua chỗ họ, một mẫu đối thoại lơ lửng trong bầu không khí phía sau họ. “... phá ngôi nhà bên cạnh... tạo một khoảng cách để lửa không lan...”

“Sara.” Derek nghe mình thốt ra.

Worthy cúi đầu và run rẩy.

Derek túm lấy ngực áo kéo người quản gia lại gần. “Cô ấy đâu? Vợ tôi đâu?”

“Tôi đã hỏi những người làm,” Worthy trả lời, nghẹn ngào như thể quá đau đớn để nói ra. “Rất nhiều người... khẳng định là cô ấy ở trong câu lạc bộ.”

“Bây giờ cô ấy ở đâu?”

“Thưa ông...” Worthy lúc lắc đầu và tạo ra một âm thanh mắc nghẹn lạ lùng.

Derek thả ông ta ra và lùi lại vài bước, anh sững sờ nhìn ông chằm chằm. “Tôi phải tìm cô ấy.”

“Chuyện xảy ra quá nhanh,” Worthy vừa nói vừa cố ghìm lại những giọt nước mắt. “Cô ấy đang ở trong phòng riêng khi lửa bắt đầu cháy. Cô ấy không thể chạy thoát ra ngoài.”

Trong đầu anh là một sự hỗn loạn rối rắm. Derek mất phương hướng và chệnh choạng. Anh có một cảm giác rất lạ, giống như toàn bộ làn da anh đang có kiến bò. “Không, tôi... Không. Cô ấy đang ở đâu đó... tôi phải tìm cô ấy.”

“Ông Craven?” Worthy đi theo khi anh đi về phía đám cháy. “Ông không được đi vào đó. Ông Craven, đợi đã!” Ông nắm lấy cánh tay Derek.

Derek hất ông ra, và tiếp tục rải những bước chân nóng vội và kiên quyết.

Hốt hoảng, người quản gia lao cả người vào Derek, dùng trọng lượng ít ỏi và sức mạnh mỏng mảnh của mình để giữ anh lại. “Giúp tôi giữ ông ấy lại!” Worthy hét lên. “Ông ấy sẽ chạy thẳng vào giữa đám cháy!”

Derek gầm gừ và đẩy ông ra, nhưng những bàn tay khác đã túm lấy anh và đẩy anh ngã xuống đất. Anh chửi thề và vật lộn để đứng dậy, chỉ để thấy mình bị vây quanh bởi một đám đàn ông nhất định tìm anh lại. Phát khùng, anh bắt đầu chống trả như một con thú lên cơn dại, rầm rú và vùng vẫy để thoát ra. Anh nghe thấy giọng Alex văng vẳng. “Derek... vì Chúa, anh bạn...”

“Sara! Sara – “

Ai đó đập mạnh vào đầu anh. Derek dẫy nảy lên vì đau đớn với một tiếng rên rỉ thảm thiết. “Vợ...tôi,” anh thổ huyết ra, trí não của anh như bị thiêu đốt, những suy nghĩ của anh sụp xuống như một ngôi nhà xây bằng những lá bài. Anh rên lên một tiếng yếu ớt và rơi thẳng vào bóng tối.

Joyce đã dí súng và dẫn Sara vào một hầm rượu dưới đất. Họ rời khỏi câu lạc bộ thông qua một lối đi bí mật. Nó đã được tạo ra để những vị khách có thể dễ dàng có đường trốn thoát để tránh bị xấu hổ vì bị bắt gặp trong sòng bạc khi cảnh sát khám xét. Cô thoát khỏi hầm rượu ra bầu không khí trong lành bên ngoài, Sara kinh ngạc thấy một cỗ xe thuê đang đợi họ. “Bước vào,” Joyce lẩm bẩm và thúc miệng súng vào lưng cô. “Và đừng cố gắng cầu xin tên đánh xe. Hắn ta đã được trả tiền để cầm miệng lại và làm những gì ta ra lệnh.”

Khi đã vào trong xe, họ ngồi đối diện nhau. Joyce tiếp tục chĩa súng vào Sara và ngăm nhăm quyền lực áp đặt sự sống hay cái chết lên tù nhân của mình. Cỗ xe bắt đầu chuyển động.

Sara nắm chặt hai bàn tay run rẩy trong lòng. “Chúng ta đang đi đâu?”

“Đến một tòa nhà của Ashby ở nông thôn. Một lâu đài thời trung cổ.” Hiện giờ, khi kế hoạch của cô ta đã diễn ra chính xác như cô ta dự định, Joyce trở nên thoải mái và thậm chí hào hứng trò chuyện. “Phần lớn lâu đài đó đã đổ nát qua nhiều thế kỷ, ngoại trừ ngôi nhà chính và một tháp canh. Không ai lai vãng đến đó.”

“Nó cách đây bao xa?”

“Chúng ta sẽ đi đúng một giờ rưỡi. Có lẽ là hai.” Cô ta mỉm cười khoái trá. “Có muốn biết lại sao ta lại mang cô đến đó không? Ta sẽ không nói với cô bây giờ. Ta sẽ để dành lại một sự ngạc nhiên.”

Sara bồn chồn lo âu không biết lửa có lan ra trong câu lạc bộ hay là nhờ vào phép màu nào đó mà những người làm có thể khống chế được nó. Derek sẽ sớm quay trở về sau khi xong việc với Alex. Cô có cảm giác phát ốm khi nghĩ đến những gì anh sẽ đối mặt. Anh phát hiện ra rằng cô đang mất tích... Anh có thể bị thương khi cố gắng tìm cô. Đột nhiên cô thấy lo lắng cho anh khủng khiếp, sợ rằng anh sẽ gặp nguy hiểm, sợ anh nghĩ là cô đã chết... Cô bắn loạn sở chiếc vòng đang đeo ở cổ, mân mê những viên ngọc lục bảo mượt mà.

“Đưa nó cho ta,” Joyce gắt gỏng nói và trừng mắt nhìn cô.

“Chiếc vòng cổ?”

“Đúng, tháo nó ra.” Joyce theo dõi Sara cởi khóa cái vòng châu báu sáng lấp lánh từ trên cổ cô. “Một cô nông dân với một chiếc vòng xứng với một nữ hoàng,” cô ta nhạo báng. “Cô không có đủ duyên dáng và tư cách để đeo nó. Đưa nó cho ta.” Những ngón tay nóng của cô ta nắm lấy chiếc vòng và giật lấy. Đặt nó trên chỗ ngồi bên cạnh, ả âu yếm vuốt ve những viên ngọc và kim cương. “Anh ấy đã tặng ta nhiều món

quà... một chiếc vòng tay, một sợi dây chuyền, một chiếc trâm cài tóc gắn châu báu... nhưng không có thứ nào đẹp như cái này.” Cô ta mỉm cười đầy vẻ châm chích với Sara.

“Ngày mà anh ấy tặng ta chiếc trâm cài tóc, anh ấy nói đã tưởng tượng cảnh làm tình với ta khi không mặc gì hết ngoài chiếc trâm đó trên mái tóc vàng của ta. Anh ấy thích tóc vàng hơn tóc sẫm màu rất nhiều, cô có biết điều đó không?”

Sara giữ vẻ mặt trống rỗng, quyết tâm không để người đàn bà đó nhận ra lời nói của cô ta đã làm cô đau nhói. Joyce tiếp tục tuôn ra những tràng đả kích đầy xúc phạm đối với Sara và khoác lác về những cuộc phiêu lưu tình ái với Derek cho đến khi bụng Sara sôi sục vì giận dữ và ghen tuông.

Một giọng nói của phụ nữ dịu dàng vang đến tai Derek, kéo anh ra khỏi sự hỗn loạn tâm tột. Có điều gì đó tồi tệ... Cảm giác lạnh lẽo kỳ lạ bao quanh anh, ở trong anh, một bóng đêm tàn ác đã ngấm vào từng inch của cơ thể anh. Anh lập cập quờ quạng, muốn được vỗ về. “Sara...”

“Alex và em đang ở đây, anh thân yêu.” Đó là giọng nói của Lily, nghe nặng nề và là lạ.

Derek lắc đầu để tỉnh lại và rên lên vì cơn đau đầu rần rật. “Chúa ơi.” Anh chớp mắt rồi lão đảo ngời dậy liếc mắt nhìn xung quanh. Anh đang ở trong xe của nhà Raiford, nó vừa dừng lại ở trước Swans’ Court. Alex đang ngồi cạnh với một bàn tay vững chãi đặt trên vai anh. Ngực Derek nhói đau. Anh có cảm giác như vừa bị đánh. “Chuyện gì xảy ra thế?” anh nói trệu trạo và dụi mắt.

Lily đứng ở cửa xe, khuôn mặt còn vương nước mắt của cô được rọi sáng bởi những ngọn đèn cạnh đường. Mắt của cô sưng phồng. “Hãy vào nhà với bọn em, Derek. Cẩn thận – để Alex giúp anh.”

Derek nghe theo mà không nghĩ gì, rồi anh nhận ra mình không thể đứng vững trên chân mình đến nỗi trượt chân khi xuống xe. Anh đứng cạnh cổ xe và chống một bàn tay vào cạnh cổ xe sơn bóng mượt và cố gắng tỉnh táo. Alex và Lily ở hai bên cạnh anh. Cả hai người nhìn anh thật lạ. Anh bắt đầu nhớ ra... đám cháy, câu lạc bộ... Sara.

“Cô ấy đâu?” anh hỏi. Anh tức tối khi thấy họ liếc mắt nhìn nhau. “Chết tiệt hai người, trả lời tôi đi!”

Đôi mắt xám của Alex đầy vẻ thương xót. Anh đáp lời với giọng nhẹ nhàng, “Không thể tìm thấy cô ấy, Derek. Cô ấy bị kẹt lại trong đám cháy và không thể qua khỏi.”

Derek bật ra một âm thanh đau đớn và lùi xa họ. Cơn ác mộng lại đến với anh. Anh bắt đầu run rẩy.

“Derek,” Lily dịu dàng nói, đôi mắt cô long lánh. “Anh không đơn độc. Chúng ta sẽ giúp nhau vượt qua chuyện này. Hãy vào trong nhà. Đi nào, chúng ta sẽ uống một chút.”

Anh nhìn cô không có chút cảm xúc nào.

“Derek – “ cô dỗ dành, nhưng đột nhiên anh đã biến mất, lao vút vào bóng đêm cho đến khi nó nuốt chửng lấy anh.

Giật mình, Lily gọi với theo anh và sau đó quay sang Alex. “Anh phải đi theo anh ấy,” cô nóng nảy nói. “Alex, hãy đưa anh ấy về!”

Anh vòng cánh tay ôm cô. “Và sau đó? Ngoại trừ việc đánh anh ấy bất tỉnh, anh không thể bắt anh ấy ở lại.” Nâng cằm cô lên, anh nhìn sâu vào mắt cô. “Anh ấy sẽ quay lại,” anh nhẹ nhàng trấn an cô. “Anh ấy không còn nơi khác để đi.”

Kiệt sức vì những suy nghĩ hoảng sợ của chính mình, Sara mệt mỏi ngạc nhiên khi cỗ xe đi chậm dần rồi dừng lại. Nhiều phút giây khổ sở đã trôi qua, cứ như là những bánh xe sẽ không ngừng quay, mang cô đi khỏi Luân Đôn ngày càng xa. Được nửa đường, Joyce đã chìm vào im lặng, lỏng lỏng đeo chiếc vòng lên cổ rồi cầm lại khẩu súng.

Sara trầm ngâm nhìn cô ta, suy nghĩ về nỗi ám ảnh của người đàn bà đó với Derek. Joyce Ashby đã phát điên, hoặc ít nhất thần kinh bị mất cân bằng. Cô ta giống như một đứa trẻ ích kỷ và độc ác trong cơ thể

của một người lớn. Cô ta chỉ coi trọng cuộc sống của chính mình và không có bất cứ một cảm giác hối hận nào về những hành động của mình. Cô ta sẽ không nghĩ đến bất kỳ một hậu quả nào mà mình gây ra.

Tại sao Joyce lại được phép tự tung tự tác và gây ra tội lỗi như thế này? Chắc chắn Ngài Ashby phải biết về những hành vi của vợ mình. Sara tự hỏi ông ta là kiểu người như thế nào, và tại sao ông ta không kiểm soát Joyce từ bao lâu nay.

Người đánh xe mở cửa xe và nhìn vào bên trong. Anh ta trông trẻ hơn tuổi rất nhiều gây khó khăn trong việc đoán chính xác tuổi của anh ta. Anh ta có một khuôn mặt nhỏ, mỏng và râu quai nón. Đôi mắt nhợt nhạt của anh ta lo lắng chuyển từ khẩu súng đến mặt Joyce. “Thưa bà?” anh ta hỏi.

“Chúng ta sẽ ra ngoài, đợi ở đây cho đến khi ta trở lại.”

“Vâng, thưa bà.”

Sara gấp gáp nói, nhìn người đánh xe trừng trừng. “Anh không thể để chuyện này xảy ra. Đừng trở thành kẻ ngốc. Luật pháp sẽ bắt anh phải chịu trách nhiệm với những gì xảy ra cho tôi ở đây – và nếu không, thì chồng tôi sẽ làm!”

Người đàn ông giật mình, nhưng sau đó quay đi và phớt lờ cô.

“Đi ra,” Joyce quát, dứt dứt khẩu súng.

Sara bước xuống đất, chân cô tê cóng sau một chuyến đi dài. Cô liếc trộm về phía người đánh xe đã đi đến trước cỗ xe với mấy con ngựa. Vì anh ta rõ ràng không có lương tâm để kêu gọi, cô cố dọa nạt. “Chồng tôi là Derek Craven, và khi anh ấy phát hiện ra chuyện này, anh ấy sẽ không bỏ qua cho đến khi bắt anh phải trả giá –”

“Hắn ta sẽ không làm gì để giúp cô,” Joyce nói và chọc mũi súng vào Sara. “Đi ngay.”

Con đường được chiếu sáng mờ mờ bởi chiếc đèn xe mà Joyce mang theo. Họ đi đến một ngôi nhà xây dựng từ thời trung cổ, trông chỉ khá hơn một đồng đá úp vào nhau một chút. Những ô cửa sổ và cửa ra vào đã đổ nát, mang lại cho ngôi nhà đá diện mạo giống như một cái hàm lừa thừa răng. Sara chậm chậm bước vào đại sảnh. Chuột và côn trùng chạy tán loạn khắp nơi, báo hiệu sự có mặt của những kẻ xâm nhập.

Bực tức vì những bước chân ngần ngại của Sara, Joyce khua khua khẩu súng và đẩy cô lên những bậc đá vỡ nát dẫn đến tháp canh. “Lên trên đó,” cô ta nói cộc cằn.

Sara chậm chạp bước lên bậc thứ nhất. Miệng cô khô lại vì sợ hãi. Cô toát mồ hôi, những giọt mồ hôi rỉ ra từ những lỗ chân lông. “Tại sao?”

“Có một căn phòng ở trên đỉnh và một thanh chặn cửa. Ta sẽ nhốt cô trên đó. Cô sẽ là vật nuôi cưng của ta. Ta sẽ thường xuyên đến thăm và kể với cô tất cả về chồng của cô. Chúng ta sẽ chờ xem anh ấy sẽ thương tiếc cô trong bao lâu và mất bao lâu anh ấy trở lại giường của ta.” Joyce dừng lại và nói thêm một cách bảnh chọe, “Có lẽ ta thậm chí sẽ chỉ cho cô vài cách làm ta vui lòng, và cô sẽ cho ta biết chính xác chồng cô tìm thấy cái gì hấp dẫn ở cô.”

“Bà thật đáng ghê tởm,” Sara giận dữ nói.

“Bây giờ cô có thể nói thế, nhưng sau vài ngày cô sẽ làm những gì ta muốn để đổi lại nước và thức ăn.”

Những dây thần kinh của Sara gào lên phản đối, đòi hỏi hành động. Cô thà chết ngay lúc này còn hơn trông chờ vào sự đối xử của một người đàn bà điên trong một thời gian vô định. Cô phải làm điều gì đó ngay trước khi họ đến được căn phòng trên đỉnh tháp. Đi thêm được vài bước nữa, cô giả vờ vấp chân vào bậc thang. Cô bất ngờ quay lại và túm lấy cánh tay của Joyce.

Joyce rút lên giận dữ, và chống trả để giữ lại khẩu súng. Cô ta đánh rơi chiếc đèn và cố gắng cào vào mặt Sara. Họ liều mạng ghì chặt lấy nhau và lăn xuống những bậc thang. Đầu và lưng Sara đập vào những bậc thang đá đau đớn và khiến cô choáng váng, nhưng cô không thả cánh tay của Joyce ra, thậm chí ngay cả lúc cô cảm thấy nó rơi vào giữa hai thân thể đang lăn đi của họ.

Ngay lập tức trong tai cô vang lên một tiếng nổ.

Suy nghĩ đầu tiên của Sara là cô đã bị bắn. Cô cảm thấy một cú đập mạnh vào ngực mà dần dần cô mới nhận ra là đó là cái báng súng. Cô chậm chạp đứng dậy và đứng lên, ấn một bàn tay vào bên đầu nhói đau.

Joyce nằm đó cách một hai bước chân, rên rỉ. Một mảng máu đỏ thẩm tuôn ra từ vai cô ta. “Giúp tôi,” cô ta thở khò khè.

“Giúp bà?” Sara nhắc lại, chân cô loạng choạng. Bằng cách nào đó cô cố gắng lấy lại sự tỉnh táo. Chiếc đèn xe vẫn còn nguyên vẹn, ngọn lửa nhỏ xíu bập bùng khi chiếc đèn lặn chậm chãi trên một bậc thang. Sau khi nhấc chiếc đèn lên, cô đi đến chỗ Joyce đang nằm chặt bên vai bị thương của mình. Tôi nên để bà ở đây, cô nghĩ. Cô không nhận ra là mình đã bật ra thành lời những từ đó cho đến khi Joyce trả lời.

“Cô không thể để tôi chết!”

“Bà sẽ không chết.” Chấn ghét và sợ hãi, Sara cởi chiếc áo choàng của mình và cuộn nó lại, sau đó ấn nó chặt vào vết thương để cầm máu. Joyce hét lên như một con mèo hóa điên, đôi mắt cô ta trợn trừng như ác quỷ. Tai Sara lùng bùng vì tiếng gào thét lạnh lạnh.

“Im nào, đồ chồn cái!” Sara quát. “Cấm kêu thêm một tiếng nào nữa!” Đột nhiên toàn bộ cơ thể cô tràn ngập sự giận dữ. Cô cảm thấy đủ khỏe để hạ cả một bức tường đá với đôi bàn tay không của mình. Cô đi ra lối đi đổ nát của tòa lâu đài và nhìn thấy người đánh xe thuê vẫn đang đứng đợi, tò mò ngẩng cổ lên. “Anh!” cô hét lên. “Đến đây ngay, hoặc là anh sẽ không có một cái chết tiết nào mà bà ta đã hứa!” Cô quay lại với Joyce, đôi mắt xanh sáng bừng. “Và bà... trả lại chiếc vòng cổ của tôi.”

Đúng như Alex đoán, Derek quay lại Swans’ Court, tóc tai rối bời và bẩn thỉu, bốc mùi khét lẹt. Mặt anh ráo hoảnh và lạnh lẽo, đầy vết sưng sứt vì những vụ xô sát trước đó. Lily ngồi đợi anh và đã uống không biết bao nhiêu tách trà. Herry, em chồng cô, đã đi ra ngoài chơi với bạn ở Luân Đôn, tìm kiếm những rắc rối như những anh chàng trẻ tuổi quá khích vẫn hay làm. Alex ở lại nhà, bức bối đi từ phòng này sang phòng khác.

Khi người hầu thông báo Derek về đến, Lily vội vã lao ra hành lang và nắm lấy tay anh. Cô lo lắng hỏi trong lúc dẫn anh vào phòng khách. “Derek, anh đã ở đâu thế? Anh có ổn không? Anh có muốn ăn gì không? Hay uống gì nhé?”

“Brandy,” Derek nói cụt lủn và ngồi xuống chiếc ghế xô-pha trong phòng khách.

Lily gọi mấy cô hầu gái chuẩn bị nước nóng, khăn mặt và brandy. Tất cả mọi thứ xuất hiện nhanh chóng. Derek ngồi bất động khác thường khi Lily dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau sạch những vết sây sứt. Anh giữ chặt ly brandy trong tay mà không buồn uống. “Uống một chút đi,” Lily nói với giọng nghiêm khắc của một người mẹ khiến cho lũ trẻ không bao giờ dám không nghe lời. Derek uống một ngụm rồi đặt chiếc ly xuống, không cả nhìn cô khi cô quanh quẩn bên anh. “Anh có mệt không?” cô hỏi. “Anh có muốn nằm xuống không?”

Derek dụi mắt, đôi mắt xanh trống rỗng và vô hồn. Anh có vẻ không nghe cô nói. Lily âu yếm vuốt thẳng một lọn tóc của anh. “Em sẽ ở ngay gần đây. Nói với em nếu anh cần gì.” Cô đi đến chỗ Alex đang đứng nhìn ở cửa ra vào. Mắt họ gặp nhau. “Em mong là anh ấy sẽ ổn,” cô thì thầm. “Em chưa bao giờ thấy anh ấy như thế này. Anh ấy đã mất mọi thứ... câu lạc bộ... và Sara...”

Độc được lo lắng trong ánh mắt cô, Alex kéo cô lại gần và nhẹ nhàng rung rung vỗ về cô. Nhiều năm nay kể từ khi kết hôn, họ đã cùng chia sẻ sự bầu bạn, đam mê và những niềm vui không gì sánh bằng. Những thời điểm như thế này là một nhắc nhở tàn khốc rằng họ không bao giờ được nghĩ rằng hạnh phúc họ đang có là lẽ đương nhiên. Anh ôm vợ đầy vẻ che chở. “Anh ấy sẽ vượt qua,” anh trả lời cô. “Cũng như anh ấy đã vượt qua mọi chuyện khác trong cuộc đời. Nhưng anh ấy sẽ không bao giờ bình yên như trước nữa.”

Lily cử động trong vòng tay anh, đau đớn liếc về phía hình dáng bất động của Derek.

Ai đó đập đập chiếc vòng đồng thau ở cửa ra vào. m thanh chói tai vang vọng trong hành lang. Alex và Lily nhìn nhau băn khoăn, sau đó quay ra nhìn người hầu ra mở cửa. Họ nghe thấy một giọng khu đông nặng nề tranh cãi với giọng nói ngân nga của Burton. “Nếu Crawen ở đây, chết tiết tôi phải gặp hắn!”

Giọng nói không quen thuộc với Alex, nhưng Lily nhận ra nó ngay lập tức. “Ivo Jenner!” cô thốt lên. “Chuyện quái quỷ gì mà hắn ta lại đến đây? Trừ phi...” Đôi mắt đen của cô mở to. “Alex, hắn là người đốt nhà bếp ở sòng bạc Craven năm ngoái. Đó chỉ là một trò chơi khăm... nhưng có lẽ hắn ta lại dở trò tồi qua và sau đó không kiểm soát được nó! Anh có nghĩ là – “ Cô dừng lại khi nhận thấy một luồng gió bất thành linh vụt qua cô, đó là Derek đang lướt ào qua họ đến hành lang, uyển chuyển như một con báo vồ mồi.

Alex nhanh nhẹn đuổi theo anh, nhưng Derek đã kịp siết chặt hai bàn tay quanh cổ họng Jenner, vật hắn xuống sàn nhà đá hoa. Chửi thề tục tĩu, Jenner phải dùng lên những nắm đấm vô sĩ của anh ta thụi liên hồi vào hai bên sườn Derek. Phải cần đến sức mạnh của Alex, người hầu và Lily hợp lại mới có thể tách Derek ra. Cả hành lang vang vọng những tiếng gào thét lẫn lộn. Chỉ có Derek là yên lặng, chăm chăm vào việc giết người.

“Dừng lại!” Lily rít lên.

Alex dùng một cách tay mạnh khỏe khóa quanh cổ Derek. “Chết tiệt, Craven – “

“Tao không làm việc đó!” Jenner lớn tiếng phản kháng. “Đó là vì sao tao đến đây, để nói với mày là tao không làm việc đó!”

Nghẹn thở vì sức ép trên cổ họng, cuối cùng Derek buộc phải dịu lại. “Tao sẽ giết mày,” anh thở hổn hển và nhìn Jenner chăm chăm với vẻ khát máu.

“Mày cứng đầu như một thằng điên!” Jenner kêu lên, đứng dậy và lắc mình. Anh ta xốc mạnh vạt áo khoác về đúng vị trí.

“Đừng có gọi Derek bằng cái tên đó!” Lily kích động nói. “Và đừng xúc phạm tôi bằng cách biện hộ cho sự vô tội của anh dưới mái nhà của tôi, khi tất cả chúng ta đều biết lý do để tin rằng anh chịu trách nhiệm về vụ cháy!”

“Tôi không làm việc đó,” Jenner sôi sục nói.

“Anh đã đứng sau vụ cháy nhà bếp năm ngoái ở Craven!” Lily buộc tội.

“Phải, tôi thừa nhận điều đó, nhưng tôi không hề dính dáng gì đến lần này. Tôi đến đây để cho Craven một tin tức, chết tiệt đôi mắt của anh ta!”

“Tin gì?” Derek hỏi bằng giọng trầm trầm đáng sợ. Alex phải siết chặt vòng cương tỏa thêm một chút.

Chỉnh trang lại mình, Jenner vuốt mái tóc đỏ và đằng hắng giọng. “Người đại diện pháp lý của tôi đến câu lạc bộ của tôi tồi qua, và anh ta vô tình đi bộ qua Craven ngay trước khi có đám cháy và nhìn thấy hai người phụ nữ rời khỏi đó. Anh ta nói việc đó khá lạ lùng vì đó không phải mấy cô gái nhà chứa mà là hai quý bà trong những bộ váy áo lộng lẫy. Một người tóc vàng, một người tóc sẫm màu với một chiếc vòng ngọc lục bảo trên cổ. Họ đi khỏi trên một cỗ xe ngựa thuê... và ngay sau đó cả câu lạc bộ bùng cháy như lòng địa ngục.” Jenner nhún vai và thêm vào với một chút ngượng ngùng, “Tôi nghĩ... có thể người tóc sẫm màu là bà Craven.”

“Như là sáng mai tôi sẽ tìm thấy một cây đậu khổng lồ trong vườn,” Lily mai mỉa nói. “Anh là một kẻ ác ôn, Jenner, vì đến đây và hành hạ Derek với chuyện nhảm nhí này!”

“Đó là sự thật,” Jenner phẫn nộ nói. “Chết tiệt, tao muốn mày tìm cô ấy! Bây giờ toàn bộ Luân Đôn – ngay cả câu lạc bộ khốn kiếp của chính tao – đều cho rằng tao đã châm lửa thiêu chết cô nàng Mathilda đó! Điều đó làm ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của tao, việc làm ăn của tao, và thêm nữa... tao cũng thích cô nàng bé nhỏ đó.” Anh ta bắn cho Derek một cái nhìn khinh khỉnh. “Cô nàng xứng đáng với những người tốt hơn tên con hoang tim đen này.”

“Anh đã nói xong,” Alex lầm bầm. “Giờ hãy đi đi. Tôi bắt đầu mệt gì phải giữ anh ấy lại rồi.” Anh không thả Derek ra cho đến khi Jenner đã khuất tầm mắt, cánh cửa chính đóng lại sau lưng anh ta. Derek xô anh ra và lùi lại vài bước, nhìn anh đầy hăm dọa.

Lily thở phào. “Tên ngốc khoác lác Jenner đó! Em cá là mọi từ hắn nói đều vô nghĩa.”

Derek đã chuyển sự chú ý của mình đến cánh cửa đã đóng. Thân hình cao gầy của anh hoàn toàn bất động. Vợ chồng Raifords đợi anh nói lên suy nghĩ của mình. Giọng anh căng thẳng và gần như không thể nghe thấy. “Sara có một chiếc vòng cổ màu xanh lục. Cô ấy sẽ đeo nó tối nay.”

Alex nhìn Derek cảnh giác. “Craven... Liệu Sara có lý do nào để rời khỏi câu lạc bộ tối nay không?”

“Với một phụ nữ tóc vàng?” Lily hỏi đầy nghi ngờ. “Em nghĩ Sara không có người bạn nào khác tóc vàng ngoại trừ em gái em, Penelope, và cô ấy chắc chắn không – “ Cô bỏ dở câu nói trước biểu hiện thẳng thốt của Derek. “Derek, sao thế?”

“Joyce,” anh lẩm bẩm. “Đó có thể là Joyce.”

“Bà Ashby?” Lily cắn môi và hỏi nhẹ nhàng, “Derek, anh có chắc chắn là anh đang không cố gắng thuyết phục mình về một điều mà anh bất chấp muốn tin tưởng?”

Derek im lặng, tập trung vào những suy nghĩ của mình. Alex nhăn mặt khi anh lặng tính những khả năng có thể xảy ra. “Có lẽ chúng ta nên viếng thăm Nhà Ashby,” anh bày tỏ.

“Việc đó thì không có hại gì. Nhưng Craven, đừng đặt hy vọng là sẽ khám phá ra cái gì – “ Anh quay sang với vẻ bất ngờ khi thấy Derek đã xông xáo lao ra khỏi cửa. Nhượng cặp lông mày hung hung, anh nhìn Lily.

“Em ở lại,” cô lẩm bẩm và đẩy anh về hướng Derek. “Hãy đi và bảo vệ an toàn cho anh ấy.”

Sau khi Sara và người đánh xe giúp Joyce lên xe, họ bắt đầu hành trình dài quay lại Luân Đôn. Joyce co quắp thành một đồng lộn xộn khốn khổ, rên rỉ và chửi thề mỗi khi bánh xe lao vào một vết lún sâu trên đường. Những lời phàn nàn không dứt của cô ta cuối cùng cũng khiến Sara không thể chịu đựng được. “Ôi, Lạy Chúa, đủ rồi đấy,” cô bực bội quát lên.

“Tôi sắp chết rồi,” Joyce rên rỉ.

“Thật không may là không phải như vậy. Viên đạn chỉ sượt qua vai, máu đã ngừng chảy, và những gì bà cảm thấy không thoải mái lúc này cũng không đủ để bù đắp lại tất cả những chuyện bà đã làm.” Sara tiếp tục với cơn giận dữ ngày càng tăng. “Lần đầu tiên tôi gặp Derek chính là cái đêm bà đã thuê người rạch mặt anh ấy, và kể từ đó bà đã quấy nhiễu và gây đau khổ cho cả hai chúng tôi. Tự bà gây ra chuyện này cho bà thôi!”

“Cô sung sướng với sự đau đớn của tôi,” Joyce than vãn.

“Tôi làm sao có thể vết ra một chút thông cảm đối với người đàn bà vừa cố giết tôi! Và khi tôi nghĩ đến bà đã độc ác và dã man phá hủy câu lạc bộ của Derek...”

“Anh ấy sẽ luôn căm ghét tôi vì điều đó,” Joyce thỏa mãn nói. “Ít nhất tôi sẽ luôn luôn có được phần đó của anh ấy.”

“Không,” Sara nói dứt khoát. “Tôi sẽ lấp đầy hạnh phúc vào cuộc sống của anh ấy để anh ấy sẽ không còn chỗ trống nào để ghét ai nữa. Anh ấy sẽ không dành cho bà một ý nghĩ nào. Với anh ấy bà sẽ không là gì.”

“Cô sai rồi,” Joyce rít lên.

Họ chìm vào yên lặng cho đến hết chuyến đi. Cỗ xe cuối cùng dừng lại trước nhà Ashby, một tòa nhà có mặt trước đắp nổi nguy nga và tường sơn màu nâu sẫm. Sara bảo người đánh xe giúp cô mang Joyce vào trong nhà. Họ phải bước lên những bậc thêm sáng mờ mờ. Bù lu bù loa vì khó chịu, Joyce tựa hẳn vào người Sara, bám mạnh những móng tay lên vai và cánh tay cô. Sara nhăn nhó kiểm lại thôi thúc đẩy cô ả xuống bậc thêm. Khi họ đến cửa chính, một người hầu kinh ngạc nhận ra họ. Sara nghiêm trang nói với anh ta. “Trả cho người đánh xe đúng như anh ta được hứa, và dẫn chúng tôi đến chỗ Ngài Ashby. Nhanh lên.”

Lúng túng, người đầy tớ nhìn chằm chằm vào chiếc váy nhuộm máu của Joyce. “Làm đi.” Sara thúc giục và anh ta tuân theo lệnh của cô. Sau khi nhận tiền, tên đánh xe gấp rút chạy về cỗ xe của mình và vội vã đánh đi.

“Cô sẽ nói gì với Ngài Ashby?” Joyce lẩm bẩm.

Sara nhìn cô ta với đôi mắt xanh lạnh lẽo. “Sự thật, thưa bà.”

Joyce yết ớt cười khoái trá, trông như một nụ phù thủy tóc vàng hoang dã. “Ông ấy sẽ không trừng phạt tôi. Ông ấy để tôi làm bất cứ điều gì tôi muốn.”

“Không phải lần này. Tôi sẽ đảm bảo là bà phải trả giá cho những gì bà làm tối nay.”

“Cứ thử xem,” Joyce thánh thốt rồi lại cười giật cục.

Người đầy tớ dẫn họ đến một phòng khách sang trọng trang trí với hai màu đỏ và đen ngay bên cạnh. Từ lúc Sara không còn đỡ, Joyce túm chặt cánh tay của người đầy tớ và trở nên nhợt nhạt và choáng váng khi họ đến chỗ ngồi. “Gọi bác sĩ,” Joyce yết ớt ra lệnh, nắm lấy vai và thả người xuống một chiếc ghế. “Ta phải được chăm sóc ngay lập tức.”

Người hầu rời khỏi và một giọng nói trầm đục vang lên từ góc phòng. “Bà Ashby, tôi đang đợi bà. Rõ ràng tối nay bà lại gây ra vài chuyện phiền toái.”

Joyce liếc nhìn chồng nhưng không trả lời. Sara thận trọng lại gần Ngài Ashby. Ông ta đang ngồi trong một chiếc ghế gần lò sưởi, hai đầu gối tách ra một cách thoải mái. Một người đàn ông già lùn béo, cổ mập ú với hai gò má nhão nhẹt và chảy xệ, mắt lồi, ông ta trông giống một con ếch hồng hách. Cô cảm thấy mình như một con ruồi kém may mắn xâm phạm vào lãnh địa của nó. Cho dù mang trên người bộ trang phục lịch sự và kế thừa một gia sản quý tộc, ông ta mang vẻ bụi bặm và thâm hiểm khiến Sara mất nhuệ khí.

“Giải thích chuyện này đi.” Ông ta vừa nói vừa nhìn Sara chằm chằm, bàn tay to bè khua khua nóng nảy.

Sara đón ánh mắt ông ta và cố giữ giọng cứng rắn hết mức có thể. “Tôi không thể miêu tả những hành động của Quý bà Ashby đơn giản là ‘chuyện phiền toái’ được, thưa ngài. Tối nay vợ ngài đã châm lửa đốt cháy câu lạc bộ của chồng tôi, đe dọa tính mạng và bắt cóc tôi, định nhốt tôi lại trong tòa lâu đài bỏ hoang của ngài như tù nhân riêng của bà ấy! Tôi sẵn sàng tố cáo bà ấy ra tòa về việc cố ý giết người.”

Joyce nóng vội xen vào. “Cô ta nói dối, thưa ngài! Cô... cô nông dân này đã tấn công tôi mà không có sự va chạm nào – “

“Im ngay!” Ashby nạt. Đôi mắt bò sát của ông quay lại với Sara. “Bà không định đi tố cáo các nhà chức trách, bà Craven, nếu không bà đã không mang bà Ashby về với tôi. Bà và tôi tốt hơn là không nên phơi bày những chi tiết bẩn thỉu trong chuyện này trước tòa. Rốt cuộc thì, chồng bà, cũng có tội như vợ tôi.”

“Tôi không đồng ý – “

“Ồ? Vậy bà đang làm gì, nếu không phải đang cố gắng bảo vệ ông ta khỏi những hậu quả của những sai lầm trong quá khứ? Mặc dù bà muốn tranh cãi điểm này, bà Craven, bà cũng hiểu rằng chồng bà không bao giờ nên lôi bà Ashby lên giường ông ta, nếu không vì lý do gì khác thì cũng là vì tôn trọng tôi. Mặc dù... tôi cũng công nhận rằng bà Ashby cũng cảm dỗ ông ta phần nào.”

Sara liếc nhìn người phụ nữ hoang dại và bê bết máu với vẻ khinh khi. “Cho dù trong quá khứ anh ấy thích ai, bây giờ chồng tôi không để tâm đến ai khác ngoài tôi.”

Một nụ cười nhẹ hiện ra trên mặt ngài Ashby. Hai gò má chảy xệ của ông ta co rúm lại. “Tôi không có chút nghi ngờ nào về điều đó, bà Craven. Và tôi sẽ coi như là mang ơn bà – chỉ riêng bà, chứ không phải chồng bà – nếu bà cho phép tôi xử lý vợ mình theo cách mà tôi cho là phù hợp.”

Hai người phụ nữ nói cùng một lúc.

“Thưa ngài?” giọng Joyce the thé.

“Ngài sẽ làm gì với bà ấy?” Sara nói.

“Tôi sẽ gửi bà ấy ở một vùng xa xôi ở Scotland.” Ngài Ashby trả lời Sara, “tránh xa toàn thể xã hội. Rõ ràng là bà ấy mang lại nguy hiểm cho những người ở gần. Tôi sẽ cách ly bà ấy với một chút thoải mái chứ không phải giam giữ trong một bệnh viện tâm thần, nơi mà bà ấy có thể phải chịu đựng sự đối xử tàn nhẫn hay gây ra những chuyện xấu hổ cho gia đình.”

“Không!” Joyce ngắt lời với một tiếng gào thét dữ dội. “Tôi sẽ không bị cách ly! Tôi sẽ không bị nhốt như một con vật!”

Sara vẫn tập trung chú ý vào ngài Ashby. “Tôi chỉ băn khoăn tại sao ngài không làm điều này trước đây, thưa ngài.”

“Vợ tôi đã luôn là một nguồn tiêu khiển cho tôi, bà Craven. Cho đến nay bà ấy chưa hề thực sự gây hại cho ai.”

“Mặt của chồng tôi – “ Sara nóng nảy bắt đầu, nghĩ đến vết sẹo.

“Một sự trừng phạt mà ông ấy xứng đáng,” Ngài Ashby tuyên bố. “Trong quá khứ Craven đã cấm sùng rất nhiều người đàn ông. Ông ấy may mắn khi không ai trong bọn họ quyết định sẽ cắt của ông ấy đi.”

Ông ta phần nào cũng có lý, có lý nhiều như cô không muốn thừa nhận đó. “Nguồn ‘tiêu khiển’ của ngài chút nữa đã đánh đổi bằng tính mạng của tôi.” Sara nói khẽ.

Ashby nhăn nhó vẻ không kiên nhẫn. “Bà Craven, tôi thấy không có lý do gì để tranh cãi lại một lần nữa. Tôi hứa danh dự là vấn đề sẽ được giải quyết đúng như tôi đã nói. Bà Ashby sẽ không bao giờ đặt chân lên Anh quốc lần nữa. Điều đó đủ để làm bà hài lòng rồi chứ.”

“Vâng thưa ngài. Tôi tất nhiên tin vào lời nói của ngài.” Sara nhìn xuống một cách kính trọng. “Nếu ngài lượng thứ, bây giờ tôi phải đi tìm chồng tôi.”

“Craven vừa ở đây với Ngài Raiford,” Ngài Ashby thông báo cho cô.

Sara thấy bối rối vì thông tin đó. “Ở đây? Nhưng làm sao – “

“Họ nghi ngờ rằng Joyce có lẽ liên quan đến sự mất tích của cô. Tôi đã nói với họ là tôi không biết cô ấy ở đâu. Họ rời khỏi không đầy mười phút trước khi cô đến.”

“Họ đi đâu?”

“Tôi không hỏi. Đó không phải là việc của tôi.”

Sara thấy nhẹ người là Derek không bị thương. Nhưng anh chắc phải đau khổ, thậm chí phát điên lên vì không biết chuyện gì xảy đến với cô. Cô rưng rờ cắn chặt môi. “Ừm, ít nhất là họ biết có khả năng là tôi không sao.”

“Họ không cảm thấy nhiều hy vọng như vậy,” Ashby nói lạnh nhạt. “Tôi phải nói rằng, chồng bà trông khá bình thường trước tình huống này.”

Tim Sara đập thành thịch vì lo lắng. Cô biết điều đó không bình thường chút nào, Derek không thể đối mặt với cảm xúc đau đớn dồn nén. Anh giữ chúng ở bên trong, giấu kín nỗi đau và sợ hãi trước mặt mọi người, ngay cả với chính anh. Cô phải tìm anh. Có lẽ nơi có nhiều triển vọng nhất là câu lạc bộ. Bình minh sắp lên, chắc chắn anh muốn xem xét tòa nhà bị hủy hoại trong ánh sáng ban ngày và xác định sự tổn thất. Cô sốt ruột nói, “Thưa ngài, tôi muốn nhờ một cỗ xe của ngài đưa tôi đến phố St. James.”

Ngài Ashby gật đầu. “Ngay lập tức.”

Sara rời phòng, trong khi Joyce điên cuồng gào thét sau cô, “Ta sẽ không bị nhốt vĩnh viễn... Ta sẽ trở lại! Cô sẽ không bao giờ an toàn!”

Hơi thở của Sara vắng bật ra khi vừa nhìn thấy câu lạc bộ. Hay đúng hơn là, nơi trước kia đã là câu lạc bộ. Trộm cướp và người ăn xin đang lẩn mò trong đồng gạch để tìm kiếm những đồ vật đã bị lửa thiêu. Sara chậm chậm bước xuống cỗ xe của nhà Ashby.

Cô đứng một bên đường và nhìn chăm chú. “Chúa ơi,” cô thì thầm, ngân ngấn nước mắt. Tất cả giấc mơ của Derek, biểu tượng hoài bão của anh... đã bị san bằng. Không còn lại gì ngoài những cây cột và cầu thang đá hoa, lởm chởm như bộ xương trần của một con gấu vĩ đại. Những mảng đá đổ vỡ vương vãi khắp nơi. Tác động của sự hủy hoại này mới khó để lường trước. Trong nhiều năm nay câu lạc bộ đã trở thành

trung tâm điểm của cuộc đời Derek. Cô không thể tưởng tượng anh sẽ phản ứng như thế nào trước sự mất mát này.

Ánh sáng ban mai dịu dàng phủ lên toàn bộ khung cảnh. Sara nhích từng bước nhỏ đến khu vực đổ nát điêu tàn, tâm trí miên man. Cô buồn bã nhận ra là những bản thảo viết tay của mình cũng đã cháy. Cuốn tiểu thuyết gần như đã hoàn thành. Bộ sưu tập nghệ thuật cũng đã mất. Không biết Worthy có an toàn không? Có ai bị kẹt lại trong đám cháy không? Vẫn còn những đám than nóng đỏ và những đám lửa nhỏ bập bùng trên mặt đất. Những cụm khói bốc lên từ những cột gỗ đen kịt đổ nghiêng ngã tạo thành một góc khác lạ. Chiếc đèn chùm khổng lồ trên trần nhà mái vòm trước đây đã trở thành một đồng thủy tinh tan chảy.

Đi đến nơi đã từng là chiếc cầu thang chính lộn lắt giờ đang phơi bày dưới ánh mặt trời, Sara dừng lại và quệt tay áo qua mặt. Cô thở dài đau đớn. “Ôi, Derek,” cô lẩm bẩm. “Em sẽ nói gì với anh đây?”

Một ngọn gió thổi vụt qua cô, cuộn tung đám tro tàn quanh váy cô và làm cô bật ho.

Đột nhiên một cảm giác là lạ xuất hiện, cô hơi giật mình như là có những bàn tay vô hình chạm vào cô. Cô xoa cánh tay và quay lại, bằng cách nào đó biết là Derek sẽ ở đây.

Và đúng thế. Anh nhìn cô chằm chằm với một khuôn mặt nhợt nhạt và cứng ngắc hơn cả những chiếc cột đá cẩm thạch cháy đen mọc lên từ mặt đất. Mỗi anh mấp máy tên cô, nhưng anh không tạo ra một âm thanh nào. Một ngọn gió thổi qua họ và cuốn đi những đám khói trên mặt đất. Sara rung mình vì vẻ hoang vắng của anh, nỗi thống khổ làm méo mó khuôn mặt anh khiến anh trông như một người lạ. Ánh mắt anh khô khốc, như là anh đang chứa chất một cơn giận dữ không thể kìm lại.... những đột nhiên màu xanh lục tràn ngập, và cô kinh ngạc nhận ra rằng đó không phải là giận dữ... Đó là một cơn chấn động sâu trong tâm hồn. Anh không chuyển động, hay chớp mắt, như là sợ cô sẽ biến mất.

“Derek?” Cô ngập ngừng hỏi.

Cổ họng anh rung lên mạnh mẽ. “Đừng bỏ anh,” anh thì thầm.

Sara nhấc váy lên chạy gấp đến bên anh đến nỗi bị vấp chân vì vội vã. “Em không sao. Ôi, đừng làm như thế!” Cô vòng tay quanh anh và ôm ghì lấy anh với tất cả sức mạnh của mình. “Mọi thứ đều ổn cả.”

Một cơn rung động chạy xuyên qua anh. Anh lập cập ôm chặt lấy cô cho đến khi xương sườn cô nhói đau vì sức ép đó. Hai bàn tay anh lướt trên cơ thể cô trong sự hoảng loạn, hơi thở anh đứt ngoãng bên tai cô. “Em nói em không bao giờ bỏ anh.” Anh ôm cô giống như sợ cô sẽ dứt anh ra và bỏ đi.

“Bây giờ em ở đây,” cô dỗ dành. “Em ở ngay đây.”

“Ôi, Lạy chúa... Sara... anh không thể tìm thấy em...”

Cô xoa lòng bàn tay lên hai gò má ướt lạnh của anh. Anh đang mất cân bằng, trọng lượng đáng kể của anh lảo đảo. “Anh đã uống say à?” cô thì thầm và lùi lại để nhìn anh. Anh lắc đầu và nhìn cô chằm chằm như thể cô là một bóng ma. Cô tự hỏi làm thế nào để xua đi cái nhìn hoang vắng trong đôi mắt anh. “Hãy tìm chỗ nào để ngồi xuống.” Khi cô bước về phía cầu thang, cánh tay anh siết lại. “Derek,” cô giục. Anh đi theo cô như một người mộng du. Họ ngồi trên một bậc thang, anh quay sang và ngay lập tức ôm chặt lấy cô.

“Anh yêu em,” anh nói với cô, nóng nảy gạt đi những giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống mặt anh. “Anh đã không thể nói ra trước đây. Anh không thể - “ Anh siết chặt quai hàm đang run rẩy, cố gắng kìm lại những dòng nước mắt nóng hổi. Nhưng kết quả là nó trở nên tệ hơn. Từ bỏ, anh vùi mặt vào tóc cô. “Chết tiệt,” anh lẩm bẩm.

Sara chưa bao giờ thấy anh sụp đổ như vậy, và cô cũng chưa bao giờ nghĩ nó có thể xảy ra. Vuốt ve mái tóc đen của anh, cô thì thầm những lời vô nghĩa, cố gắng an ủi anh.

“Anh yêu em,” anh khản giọng nhắc lại, dụi mặt vào tóc cô. “Anh sẽ từ bỏ cả cuộc đời để có thêm một ngày bên em và nói với em điều đó.”

Quan sát cuộc trùng phùng từ ngoài phố, Alex thở dài với một sự nhẹ nhõm ghê gớm. “Tạ ơn Chúa,” anh thì thầm và quay lại xe. Anh không thể đợi lâu hơn để kể với Lily tin tức tốt lành này. Thực ra, anh đã quyết định sẽ không bao giờ để Lily ngoài tầm mắt của anh lần nữa. Anh dụi đôi mắt mệt mỏi và quay lại

nói với người đánh xe. “Tốt rồi, Craven đã có cơ hội thứ hai. Và tôi cũng vậy... tôi sẽ về nhà với vợ mình ngay bây giờ. Đi nhanh nào.”

“Như thế này đúng không, thưa Ngài?” người đánh xe hớn hỏ hỏ, và Alex tặng anh ta một nụ cười nhăn nhó.

“Đi thôi.”

Sara khẽ thì thầm rồi hôn vào mái tóc rối bù và cổ anh. Anh ôm cô một lúc lâu cho đến khi chân tay anh dần dần bớt run rẩy.

“Worthy ổn chứ?” Sara hỏi “Có ai bị thương không?”

“Họ đều không sao.”

“Derek, chúng ta sẽ xây lại một câu lạc bộ khác. Chúng ta sẽ làm lại, em hứa – “

“Không.” Anh nói với một sự quả quyết khiến cô im lặng trong vài phút, tay vẫn vuốt tóc anh. Anh ngẩng đầu và nhìn cô với đôi mắt đỏ hoe. “Nó sẽ không được như trước. Anh thà là nhớ về nó ngày trước còn hơn là tạo ra một cái tương tự để thay thế. Anh... bây giờ anh muốn một thứ gì đó khác đi.”

“Cái gì thế?” cô hỏi, lông mày cong lên với vẻ quan tâm dịu dàng.

“Anh chưa biết.” Derek thốt lên cười và kéo cô lại gần. “Đừng đặt câu hỏi ột người đàn ông... khi anh ta vừa trải qua cơn khủng hoảng của cuộc đời.” Không để tâm có người có thể nhìn thấy họ, anh úp tay quanh đầu cô và hôn cô. Miệng cô sưng phồng bởi những nụ hôn say đắm và mãnh liệt của anh. Cô không biết chính xác lúc nào anh quay trở lại với chính mình, nhưng bỗng nhiên da anh ấm lên và miệng anh lần nữa trở nên quen thuộc khi nó nhẹ nhàng chuyển động trên miệng cô.

Một lúc sau Derek chấm dứt nụ hôn và tựa má vào cô, hít thở sâu. Những ngón tay của anh lần theo những đường cong mềm mại của khuôn mặt cô, vùng tiếp nối mảnh mai giữa tai và cằm cô. “Khi họ nói em đã chết...” Anh dừng lại khi một cơn rung mình chiếm lấy anh và rồi anh buộc mình nói tiếp. “Anh nghĩ anh đang bị trừng phạt bởi quá khứ của mình. Anh biết là anh không xứng để có em, nhưng anh không thể ngăn cản được chính mình. Trong cả cuộc đời anh, em là thứ mà anh muốn nhất. Điều anh sợ nhất chính là bị cướp mất em.”

Sara không thể động đậy hay thốt ra tiếng nào, nhưng cô rất ngạc nhiên. Vì anh thú nhận rằng anh đã sợ... Cô không hề nghĩ có quyền năng gì trên thế giới này hay trên cả thế có thể khiến anh thú nhận như vậy.

“Và vì thế anh cố gắng bảo vệ chính mình,” anh nặng nhọc tiếp tục. “Anh không muốn trao cho em phần duy nhất còn lại mà anh không thể lấy lại. Và khi em đi mất... anh nhận ra rằng nó đã là của em. Ngay từ khi bắt đầu. Chỉ khác là anh chưa nói với em. Và nó khiến anh phát điên, khi nghĩ rằng em sẽ không bao giờ biết.”

“Nhưng em không đi mất. Em ở đây. Và chúng ta vẫn có cả một cuộc đời bên nhau.”

Anh hôn vào má cô, nhưng sợi râu lởm chởm của anh cọ vào làn da mềm mại của cô. “Anh vẫn không thể chịu đựng được nếu mất em.” Nhưng bỗng nhiên có một nụ cười trong giọng nói của anh. “Nhưng anh sẽ không để ý nghĩ đó ngăn cản anh yêu em với tất cả mọi thứ mà anh có... trái tim và cơ thể... và bất cứ cái gì mà anh có thể tìm thấy để trao cho em.”

Sara bật cười. “Anh thực sự nghĩ là anh có thể thoát khỏi em hay sao? Em e là em đã là một phần vĩnh viễn của cuộc đời anh, ông Craven... cho dù có bao nhiêu nhân tình cũ của anh săn đuổi em.”

Anh không chia sẻ sự hài hước của cô. “Kể cho anh chuyện gì xảy ra.”

Cô kể cho anh toàn bộ chuyện xảy ra, trong lúc nghe cô kể, Derek ngày càng trở nên căng thẳng. Mặt anh đỏ bừng vì giận dữ và bàn tay anh siết chặt thành những nắm đấm thô bạo. Khi cô thuật lại hết chuyện thăm viếng với Ngài Ashby, Derek hất cô ra khỏi lòng và đứng bật dậy với một tiếng chửi thề tục tĩu.

“Anh đang làm gì thế?” Sara hỏi, nhăn nhó khi cô nhắc mình dậy từ mặt đất.

“Anh sẽ bị bóp cổ cái gã con hoang ruột thối đó và mẹ vợ khốn khiếp của hắn – “

“Không, anh sẽ không làm thế,” Sara cương quyết ngăn cản. “Ngài Ashby đã hứa rằng ông ta sẽ nhốt Joyce ở nơi mà bà ta sẽ không thể gây hại ai. Hãy để mọi chuyện được yên, Derek. Anh không thể nóng nảy đột kích vào nhà người ta và gây thêm những tin đồn thổi chỉ để thỏa mãn ý muốn trả thù của mình, và hơn nữa... “ Cô dừng lại, thấy là lời nói của mình đã có một chút tác dụng. Với sự khôn khéo của phụ nữ, cô nhận ra chỉ có một cách ngăn cản anh. “Hơn nữa,” cô nói tiếp với giọng mềm mại hơn, “Em đã chịu đựng tất cả những gì có thể trong một ngày. Em cần một vài giờ yên tĩnh. Em cần nghỉ ngơi.” Thực ra thì đó cũng là sự thật. Xương cô đã đau nhức vì mệt mỏi. “Anh có thể quên nhà Ashby đi và đưa em về nhà bây giờ không?”

Cơn giận của anh tiêu tan và thay thế bởi sự quan tâm, Derek vòng tay ôm cô. “Nhà,” anh nhắc lại, hiểu rằng cô ám chỉ dinh thự mà họ chưa ở một đêm nào. “Nhưng nó chưa hoàn thành.”

Sara tựa người vào anh, rúc vào ngực anh. “Em chắc là chúng ta có thể tìm thấy một chiếc giường ở đâu đó. Nếu không, em sẽ sẵn sàng ngủ trên sàn nhà.”

Derek từ bỏ và ôm cô thật chặt. “Được mà,” anh lẩm bẩm trên tóc cô. “Chúng ta sẽ về nhà. Chúng ta sẽ tìm nơi nào đó để ngủ.”

“Và anh sẽ ở bên cạnh em?”

“Luôn luôn,” anh thì thầm và lại hôn cô.

13. Chương 13 End

ĐOẠN KẾT

Tiếng khóc dai dẳng của một đứa bé đói bụng vang khắp dinh thự trong lúc cô bảo mẫu bế bồng và cố gắng dỗ nó nín khóc. Nhận thấy tiếng khóc ngày càng to, Derek chạy lên nhiều nhịp cầu thang đến phòng trẻ. Cô bảo mẫu giật mình trước sự xuất hiện bất ngờ của anh, có lẽ sợ anh đổ lỗi vì sự cáu kỉnh của đứa bé. Khuôn mặt ngăm đen của anh không thể đoán được gì. “Không sao,” anh trấn an cô ta và giờ tay bế con gái.

Người đầy tớ thận trọng lui vào một góc phòng và bận rộn với một đồng quần áo trẻ con chưa gấp. “Lydia đang đói, thưa ông. Chắc bà Craven bị muộn bởi buổi nói chuyện.”

Derek bế dựng con gái tựa vào vai, thì thầm một loạt những ngôn ngữ trẻ con và tiếng lóng, thứ ngôn ngữ mà dường như chỉ có con bé hiểu. Đứa bé dần trở nên im lặng, tập trung chú ý vào giọng nói nhỏ nhẹ của cha nó. Một bàn tay bé xíu xinh xắn chạm vào cằm Derek, xoa xoa làn da thô ráp. Anh hôn lên những ngón tay nhỏ xinh và cười với đôi mắt nghiêm trang của Lydia. “Con đúng là một cô gái nhỏ bé mà âm ỉ,” anh lẩm bẩm.

Cô bảo mẫu quan sát anh với vẻ thán phục và hiếu kỳ. Việc một người cha đặt chân đến phòng trẻ đã là chưa từng nghe thấy, không kể đến việc dỗ dành đứa trẻ đang khóc. “Cô bé không làm điều đó với ai khác,” cô nhận xét. “Ông thực là có cách với cô ấy, ông Craven.”

Tiếng cười của Sara bất ngờ vang lên từ cửa. “Anh ấy luôn có cách với tất cả phụ nữ.” Cô bước vào phòng và ngẩng mặt nhận nụ hôn của Derek trước khi đón Lydia từ tay anh. Cho cô trông trẻ cáo lui rồi ngồi xuống một chiếc ghế thoải mái và cời khuy váy. Mái tóc dài của cô phần nào che khuất đứa bé ở ngực. Derek lười biếng ngồi bên cạnh để quan sát họ thật gần.

Việc làm mẹ đã mang lại một nét tươi tắn mới trên nét mặt của Sara, trong khi những thành công trong sự nghiệp đã mang lại cho cô sự chín chắn và tự tin. Trong năm qua cô đã hoàn thành một cuốn tiểu thuyết khác, *The Scoundred*, hứa hẹn sẽ đạt được thành công như *Mathilda*. Câu chuyện kể về một chàng trai trẻ đầy hoài bão, mong muốn được làm giàu bằng những cách chính đáng nhất nhưng bị xã hội tàn nhẫn xô đẩy vào con đường tội phạm, cuốn tiểu thuyết đã đánh trúng sự đồng cảm của công chúng. Sara thường xuyên được mời đến nói chuyện ở những cuộc gặp mặt ở phòng khách về những vấn đề liên quan đến sự cải

cách chính sách và những vấn đề xã hội. Cô cảm thấy rằng mình chưa có đủ tri thức và sự thuyết phục để giằng giải trước một đám đông uyên bác như vậy nhưng họ nhất định mời cô có mặt vào những dịp đó.

“Buổi nói chuyện của em thế nào?” Derek hỏi trong lúc dùng một ngón tay vuốt nhẹ trên đám tóc đen lơ phơ của con gái.

“Em chỉ đưa ra những nhận xét chung chung. Em nói rằng thay vì hy vọng những người nghèo đơn giản là chấp nhận những khó nhọc trong cuộc sống, chúng ta nên cho họ một cơ hội để làm việc gì đó ithub... nếu không họ sẽ phải dùng đến những phương thức bất chính và chúng ta sẽ có thêm tội phạm.”

“Họ có đồng ý không?”

Sara cười và nhún vai. “Họ nghĩ rằng em là người có tư tưởng khác lạ.”

Derek cười. “Có chính kiến,” giọng anh mang cả vẻ bốc đồng và châm chọc cùng một lúc. Ánh mắt anh lướt qua đứa bé đang bú và nắn nã trên bộ ngực để trần của Sara.

“Còn bệnh viện thì sao?” Sara hỏi. “Đã bắt đầu khởi công chưa?”

Anh cố làm ra vẻ tỉnh bơ, nhưng cô có thể thấy là anh rất hài lòng. “Đã bắt đầu đào móng.”

Mặt Sara sáng lên một nụ cười rạng rỡ.

Vài tháng sau khi phần còn lại của cầu lạc bộ đã được dọn dẹp. Derek vẫn không quyết định làm gì với khu đất đó. Tất nhiên, yêu cầu xây lại sông bạc Craven được khấn thiết đưa ra bởi những nhân vật có thể lực như công tước Wellington, Ngài Alvanley và thậm chí nhà vua. Nhưng Derek cương lại những thúc giục xây dựng lại sông bạc của số đông và hết lòng tập trung vào những dự án khác. Anh đang cho xây một bệnh viện lớn và hiện đại ở phía bắc thành phố nhờ vào những nguồn đóng góp tự nguyện cùng với tiền của chính anh. Anh cũng lựa chọn một mảnh đất ở Khu Đông để xây dựng một dãy nhà cho thuê được trang hoàng lộng lẫy dành cho khách du lịch nước ngoài, đàn ông chưa vợ và những gia đình chuyển đến Luân Đôn trong Mùa lễ hội.

Sara đã âu yếm trên anh khi họ cùng nhìn bản vẽ công trình bệnh viện, một bản vẽ vuông vắn và rõ ràng. Trong nhiều năm Derek được biết đến là anh chàng phóng đảng nhất nước Anh, và bây giờ anh được tán dương hết lời về ‘những thay đổi’ của mình. “Anh đang trở thành một ân nhân của cộng đồng.” Cô vui vẻ nói với anh, “cho dù anh có thích hay không.”

“Anh không thích,” anh cau có trả lời. “Anh làm việc này chỉ vì anh đã chán ngán với những việc khác.”

Sara đã cười và hôn anh, biết rằng anh sẽ mãi mãi chối bỏ rằng mình có bất cứ một chút lòng nhân nghĩa nào. Khi Lydia đã bú no nê, cô bảo mẫu quay lại để đón bé. Sara dùng một miếng vải mềm để lau ngực. Cô cài lại váy và thoáng đỏ mặt khi thấy Derek đang nhìn rất gần. Đôi mắt xanh của anh gặp mắt cô. “Con bé thật đáng yêu,” anh nói. “Nó ngày càng giống em.”

Trong tất cả những sự ngạc nhiên không dứt về Derek – điều đáng ngạc nhiên nhất chính là sự thương yêu của anh với con gái. Sara đã cho rằng anh sẽ là một người cha tốt nhưng xa cách. Vì trước đây anh không hề biết đến mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái. Cô đã nghĩ anh có lẽ sẽ giữ một khoảng cách thận trọng với đứa bé. Thay vào đó anh yêu con gái với một tình cảm công khai. Anh thường nâng niu cô bé trong vòng tay và khoe khoang với khách khứa giống như cô bé là một điều kỳ diệu đáng yêu mà không ai trong họ được gặp trước đó. Anh nghĩ con bé thông minh phi thường khi nắm lấy tay anh, đá chân, ê a những âm thanh đáng yêu, hay làm tất cả mọi thứ mà những đứa bé khác thường làm... ngoại trừ theo quan điểm của anh thì con gái anh làm tốt hơn những đứa trẻ khác rất nhiều.

Lily đã nhắc nhở khuyên Sara. “Hãy có thêm những đứa con khác, nhờ thế mà sự quan tâm của anh ấy sẽ chia sẻ ấy đứa chúng. Nếu không anh ấy sẽ làm hư đứa trẻ này.”

Sara cũng không hoàn toàn hiểu nguyên nhân dẫn đến thái độ đó của anh cho đến một buổi chiều gần đây, khi cô và anh đứng bên nôi quan sát con gái của họ ngủ. Derek đã nắm tay Sara trong tay anh và nâng nó lên môi. “Em là trái tim của anh,” anh đã thì thầm. “Em đã cho anh hạnh phúc nhiều hơn những gì anh đáng được có... Nhưng con bé...” Anh liếc xuống Lydia với vẻ trù mến. “Con bé là máu thịt của chính anh.”

Xúc động bởi những lời nói đó, Sara nhận ra trước đây anh đã luôn đơn độc như thế nào: không cha mẹ hay anh chị em, không có những ràng buộc máu mủ. Những ngón tay cô siết lại và cô nép vào anh. “Giờ anh đã có một gia đình,” cô đã dịu dàng nói.

Mang tâm trí trở lại hiện tại, Sara trả lời câu nhận xét của Derek trước đó. “Lydia có tóc đen, mắt xanh lục và miệng, cằm của anh, và giờ anh nói con bé giống em?”

“Con bé có cái mũi của em,” Derek chỉ ra. “Và tính tình của em.”

Sara cười trong lúc đứng lên và gấp một cái chăn mỏng thành một hình vuông gọn gàng. “Em cho là con bé giống tính em khi dựng cả nhà dậy vào nửa đêm với những tiếng la hét của nó?”

Derek bất ngờ áp sát cô và đẩy cô lùi lại sát vào tường. “Ừm, giờ thì,” anh lẩm bẩm, “trước đây một hoặc hai lần em đã từng biết dựng một cái mái nhà, đúng không?”

Ánh mắt họ khóa vào nhau trong một chớp mắt. Hoàn toàn bối rối, Sara đỏ bừng mặt. Cô không cả dám nhìn cô bảo mẫu vì sợ cô ta đã nghe thấy. Trao cho Derek một cái cau mày quả trách, cô luồn qua tay anh và chạy như bay về căn phòng ngủ an toàn của mình. Anh theo sát ngay sau cô.

Họ đã không ân ái khá lâu trước khi đưa bé sinh ra, và phải khen ngợi Derek vì điều đó, anh đã rất kiên nhẫn. Thực ra là kiên nhẫn đến mức đáng kinh ngạc, nhất là đối với một người có ham muốn thể xác mạnh mẽ như anh. Mặc dù bác sỹ đã nói rằng cô đã hoàn toàn bình phục sau khi sinh và đã sẵn sàng trở lại với bốn phen trong hôn nhân, nhưng Sara đã xoay sở để khéo léo từ chối Derek. Tuy nhiên, gần đây cô đã nhận được rất nhiều ánh mắt đầy ý nghĩa cảnh báo ngầm rằng cô sẽ không ngủ một mình lâu thêm nữa. Cô dừng lại ở cánh cửa phòng. “Derek,” cô nói với một nụ cười lả rả, “có lẽ lúc khác – “

“Khi nào?”

“Em không chắc,” cô trả lời và bắt đầu đóng cánh cửa chặn anh lại.

Derek bướng bỉnh chen qua cô vào phòng và đóng cửa lại. Anh bắt đầu giơ tay về phía cô, sau đó ngập ngừng khi thấy cô cứng người lại. Mặt anh trở nên căng thẳng. “Chuyện gì thế?” anh hỏi “Một vấn đề về sinh lý? Anh đã làm gì hay – “

“Không,” cô vội vàng nói. “Không phải như thế.”

“Vậy thì sao?”

Sara tập trung nhìn chăm chăm vào ống tay áo của mình. Cô không thể tìm ra lý do để giải thích sự lưỡng lự của cô với anh. Cô đã trải qua rất nhiều thay đổi... Bây giờ cô đã là một người mẹ... Cô không dám chắc chuyện ân ái với anh có như trước đây, và cô cũng không muốn tìm ra. Cô sợ là sẽ làm anh thất vọng, và cả cô nữa, thật dễ dàng để lẩn tránh chuyện đó hơn là đối mặt với nó. Cô ngượng ngùng nhún vai. “Em sợ là nó sẽ không giống trước đây.”

Derek rất im lặng, cố gắng thấm thấu câu nói đó. Bàn tay anh đặt sau cổ cô với một động tác mà Sara nghĩ có nghĩa là an ủi. Thay vì thế anh ôm lấy gáy cô và kéo cô lại gần, miệng anh cương quyết cúi xuống miệng cô. Cô lóng ngóng chống trả khi anh kéo tay cô xuống giữa hai đùi anh. Anh đã cương cứng như thép, rộ ràng dưới sự đụng chạm của cô.

“Đó.” Anh ép tay cô vào chặt hơn. “Em có cảm thấy không? Em là vợ anh, và đã rất nhiều tháng rồi, và anh nhức nhối vì em. Anh không quan tâm nó có giống trước đây hay không. Nếu em không lên giường với anh bây giờ, anh sẽ bùng cháy thôi.”

Và ra thế, rõ ràng là anh định đối mặt với vấn đề. Anh bỏ qua sự chống trả yếu ớt của cô và cởi quần áo của cả hai người. Ôm cơ thể nhỏ bé của cô sát vào anh, anh rên lên trong tình yêu, vui sướng và thèm khát. “Sara, anh đã rất nhớ em... ôm em như thế này...” Hai bàn tay anh tràn trề lướt trên cô, cảm nhận bộ ngực đầy đặn mới mẻ của cô, vòng hông đã tròn trịa hơn của cô.

Vẫn còn ngần ngại, Sara nằm im bên dưới anh, bàn tay cô đặt trên lưng anh. Anh hôn cô với vẻ háu đói dịu dàng, lưỡi anh thường thức và cướp phá miệng cô. Cô run rẩy với những khao khát được đánh thức, giữ anh lại gần hơn. Đột nhiên cô kinh hoàng nhận thấy có một vài giọt sữa rịn ra từ ngực cô. Lùi ra cô thở dốc về xin lỗi và cố gắng quay đi khỏi anh. Derek kéo cô nằm lại và cúi xuống ngực cô. Anh thở hắt ra khi

nhìn vào cô. Hai núm vú ẩm ướt đã có màu hồng đậm hơn trước đây, bao quanh là những mạch máu nhỏ li ti. Hình ảnh căng tràn sức sống của người mẹ như một luồng điện chạy xuyên qua anh. Lưỡi anh chạm vào đầu vú cô, tròn ghẹo và xoay tròn, sau đó khép môi quanh nó. Anh nhẹ nhàng hút bằng miệng mình.

“Ôi, không được,” Sara thở dốc khi cô cảm thấy một cảm giác nhức nhối nhột nhột ở ngực. “Thế là không đúng đắn...”

“Anh chưa bao giờ nói mình đúng đắn.”

Sara rên rỉ và cong lên bên dưới anh khi anh hút ra một luồng sữa từ cơ thể cô. Ham muốn thôi thúc bắt đầu dấy lên trong cô. Anh nắn nã trên ngực cô, bàn tay anh úp bên dưới bầu ngực tròn trĩnh, và sau đó anh chuyển sang bên còn lại.

Cuối cùng cô luồn những ngón tay vào tóc anh và kéo anh lên, miệng cô tìm đến miệng anh. Họ cuốn vào nhau, lăn tròn một, hai vòng trên giường, bàn tay tìm kiếm với sự nóng vội ngày càng tăng, hai chân quấn vào nhau.

Sau cùng, anh trượt vào trong cô, hai người họ đều đã thở hổn hển và trở nên bất động, cố gắng duy trì giây phút hợp nhất. Sara chậm chậm kéo tay lướt từ vai xuống đùi anh, cảm nhận toàn bộ chiều dài mạnh mẽ của cơ thể anh. Derek rung mình trong khoái cảm và chuyển động trong cô. Sara yếu ớt ưỡn người lên, và họ bắt đầu một nhịp điệu chậm rãi, trôi giạt đến một luồng sóng ấm áp.

“Em đã đúng,” Derek thì thầm, áp tay trượt trên cơ thể cô, in dấu những nụ hôn nóng bỏng và ngọt ngào trên làn da cô. “Nó không giống trước đây... Tuyệt hơn rất nhiều. Chúa ơi, giá như... anh có thể kéo dài nó mãi mãi như thế này.” Anh đâm vào cô mạnh mẽ hơn, không thể kìm chế lại những chuyển động của mình. Sara nắm tay lại và ấn nắm đấm vào lưng anh, cơ thể cô siết chặt lấy anh. Anh nhìn vào mắt cô, nghiêng rằng trong nỗ lực duy trì khoái cảm của mình. Cô quấn chân quanh hông anh và thúc giục anh đâm vào mạnh hơn. Sợ làm cô đau, anh cố gắng kìm lại, nhưng cô dẫn dắt anh với đam mê đòi hỏi của riêng mình, cho đến khi anh để cơn bão dữ dội chiếm lấy anh. Tiếng hét êm ái của anh bật ra theo cô, và họ cùng nhau trôi theo những cơn sóng xoáy tít để đạt đến sự thỏa mãn, gắn kết với nhau bởi cơ thể và tâm hồn, trong sự đồng lòng hoàn toàn.

Sau đó họ mơ màng nằm bên nhau, để nhiều giờ đồng hồ trôi qua và giả vờ như thời gian đã ngừng trôi. Sara nằm lên ngực anh, lướt đầu ngón tay trên những đường nét của anh. Một suy nghĩ đột nhiên đến với cô và cô ngẩng đầu lên nhìn vào anh đầy mong đợi.

Derek đáp lại ánh mắt cô, uể oải vuốt ve tóc và lưng cô. “Gì thế, thiên thần?”

“Anh đã nói với em rằng anh không hề biết đến ‘cảm giác hạnh phúc’.”

“Anh nhớ.”

“Và bây giờ?”

Derek nhìn cô một lúc lâu, và sau đó kéo cô nằm thẳng trên anh, khóa cô trong vòng tay anh. “Nó là như thế này,” anh nói, giọng anh hơi khản đi. “Ở ngay đây và bây giờ.”

Và cô nằm lại trên trái tim anh, mãn nguyện.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dreaming-of-you>